

Điều Tuyệt Vời Nhất Của Chúng Ta

Contents

Điều Tuyệt Vời Nhất Của Chúng Ta	2
1. Chương 1: Cảnh Cảnh	2
2. Chương 2: Cảnh Cảnh Dư Hoài	5
3. Chương 3: Cái Chân Còn Lại	9
4. Chương 4: Người Xa Lạ	17
5. Chương 5: Cuộc Sống Mới	20
6. Chương 6: Cuộc Sống Của Chúng Tôi Đầy Ấp Những Niềm Vui	23
7. Chương 7: Lan Trần Bệnh Hình Thức	28
8. Chương 8: Cuối Kỳ	32
9. Chương 9: Xin Lỗi, Em Nghe Không Hiểu	34
10. Chương 10: Mùa Cô Đơn	38
11. Chương 11: Cuộc Sống Của Người Khác	42
12. Chương 12: Ngày Kỷ Niệm Thành Lập Trường 1	45
13. Chương 13: Ngày Kỷ Niệm Thành Lập Trường 2	49
14. Chương 14: Ngày Kỷ Niệm Thành Lập Trường 3	53
15. Chương 15: Tôi Thật Sự Rất Thích, Cậu!	57
16. Chương 16: Chiếc Xe Đạp Trên Đường Cao Tốc	60
17. Chương 17: Thi Giữa Kỳ 1	63
18. Chương 18: Thi Giữa Kỳ 2	67
19. Chương 19: Họp Phụ Huynh 1	70
20. Chương 20: Họp Phụ Huynh 2	74
21. Chương 21: Họp Phụ Huynh 3	81
22. Chương 22: Người Ngoài Cuộc	89
23. Chương 23: Giấc Mơ Trong Đêm	93
24. Chương 24: Thăm Dò	97
25. Chương 25: Trần Tuyết Quân 1	102
26. Chương 26: Trần Tuyết Quân 2	107
27. Chương 27: Trần Tuyết Quân 3	112
28. Chương 28: Ban Xã Hội	115
29. Chương 29: Beta 1	118
30. Chương 30: Beta 2 Và Niềm Vui Sống Của Cảnh Cảnh	123
31. Chương 31: Làm Người Lại Từ Đầu	131
32. Chương 32: Điện Thoại À Điện Thoại, Xin Trả Lời	135
33. Chương 33: Dụng Ý Khác	139
34. Chương 34: Hoàng Hà Gào Thét	148
35. Chương 35: Tôi Chỉ Sùng Bái Cậu	155
36. Chương 36: Bên Ngoài Thế Giới	160
37. Chương 36-2: Bên Ngoài Thế Giới	168
38. Chương 37: Vẫn Buồn	173
39. Chương 38: Lúc Ấy Thật Sự Tôi Thấy Cậu Rất Xinh!	173
40. Chương 39-1: Cậu Ấy Của Lúc Đó Lại Càng Đẹp Hơn!	173

41. Chương 40: Chúng Tôi Đã Từng Vui Vẻ Như Thế!	177
42. Chương 41-1: Thi Cuối Kỳ	177
43. Chương 41-2: Thi Cuối Kỳ (tiếp)	180
44. Chương 42-1: Điểm Đứt Gãy	180
45. Chương 42-2: Điểm Đứt Gãy	180
46. Chương 43: Sự Cố Ngoài Ý Muốn	184
47. Chương 44: Học Kỳ Mới	188
48. Chương 45: Người Của Ông Đây!	188
49. Chương 46: Tương Lai Rất Quan Trọng	188
50. Chương 46-2: Tương Lai Rất Quan Trọng (tiếp)	188

Điều Tuyệt Vời Nhất Của Chúng Ta

Giới thiệu

Không phải tình yêu, cũng chẳng phải tình bạn. Mình và cậu ngồi cùng bàn ba năm. Bóng dáng cậu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-tuyet-voi-nhat-cua-chung-ta>

1. Chương 1: Cảnh Cảnh

No. 1

Tôi tên là Cảnh Cảnh.

Người thân đều nói tên này không hay, Cảnh nhi, Cảnh nhi, nghe giống như phải cật lực nén nhịn uất ức với ai vậy.

Nhưng tôi thích cái tên này lắm. Tên có hay hay không chỉ là thứ yếu, điều quan trọng là trong cái tên này chứa đựng tâm ý.

Bố mẹ tôi đều họ Cảnh, có lẽ lúc họ đặt tên cho tôi, trong đầu đều là “đoàn kết sức mạnh”, “kết tinh tình yêu” – những ý niệm đẹp đẽ như vậy, cho nên tôi được gọi là Cảnh Cảnh.

Có điều sau đó họ ly hôn.

Tôi cũng không chắc chắn với cách giải thích tên của mình, có phải chỉ là một bên tình nguyện hay không.

No. 2

Năm tôi thi cấp ba gặp phải dịch SARS. Trong thời kỳ rối loạn lúc ấy, là một học sinh bình thường của một trường trung học cơ sở bình thường, tôi đúng là không phúc hậu tiêu tốn tiền tài quốc gia mà.

Cuộc thi Tiếng Anh được bỏ qua phần nghe, độ khó đề thi Toán cũng được giảm bớt, đề thi môn Ngữ Văn trở thành đề văn của học sinh tiểu học, Vật lý, Hóa học được điều chỉnh xuống thang điểm thấp nhất trong

tổng số điểm. Tóm lại, từ trước đến giờ nhiều lần tham gia cuộc thi thử nhưng bạn học Cảnh Cảnh chưa lần nào được đứng thứ ba cả lớp, vậy mà thi lên cấp đề thi chung lại được đứng thứ ba toàn trường.

Sau đó, các bạn cùng lớp kéo tôi đến cửa tiệm Kỳ Hạm của Adidas và cửa hàng Lý Ninh¹ chụp ảnh.

Lý Ninh: Thương hiệu thể thao nổi tiếng của Trung Quốc, Lining. Lining được biết đến rộng rãi và bị chỉ trích nhiều với khẩu hiệu “biến tấu” của Adidas. Ngoài ra, logo hình chữ “L” của Li-Ning khá tương đồng với dấu ngoặc của Nike, trong khi khẩu hiệu “Nothing is Possible” (Không gì là không thể) chẳng khác biệt mấy so với “Just do it” (Cứ hành động đi!) của Nike.

Họ nói bức ảnh này biểu đạt “Nothing is impossible” – Không gì là không thể.

Sau đó lại để tôi đến trước cửa tiệm Nike giờ giấy băng trưng tuyển màu đỏ của trường Chấn Hoa lên để chụp ảnh lưu niệm.

Họ nói rằng tấm ảnh thể hiện tinh thần “Just do it” – Hãy làm đi nào!

Tôi hỏi họ có hiểu hàm ý của cụm từ “Just do it” không, họ nói, sao lại không biết? Chính là giết nó!

Cuối cùng tôi không thể “giết” được Chấn Hoa. Điều này để sau hãy nói đi. Với lại, trong giai đoạn tôi buồn bực lúc đó, nghe nói Adidas vì một sự việc gây kinh ngạc nào đó mà trong lúc giận dữ đã thay đổi khẩu hiệu thành “Nothing is Impossible”.

Đây mới là chân tướng sự thật. Trên thế giới, điều duy nhất không thay đổi chính là sự thay đổi và điều duy nhất có thể trên thế giới này chính là điều không thể.

No. 3

Khi điền nguyện vọng, tôi điền nguyện vọng ba mục, đó là ban cơ bản Chấn Hoa, ban tự túc Chấn Hoa, ban phân ban Chấn Hoa.

Còn nhớ lúc phải nộp nguyện vọng, tôi là người cuối cùng nộp cho giáo viên. Che che giấu giấu, sợ bị người khác nhìn thấy.

Phải biết là, người luôn luôn đứng đầu lớp chúng tôi cũng không dám đăng ký vào Chấn Hoa. Cô bạn ấy đã dẫn đo rất lâu, cuối cùng vẫn chọn trường trung học trực thuộc đại học sư phạm; chỉ cần đăng ký nguyện vọng trường sư phạm, thi đỗ với số điểm chuẩn là cô bạn có thể được bớt 10 điểm.

Lúc đó, trường sư phạm sử dụng phương thức này chính là đoạt đi một nhóm vốn có khả năng thi thi đỗ trường Chấn Hoa nhưng lại không tự tin với lực học xuất sắc của chính bản thân mình.

Khi ấy, mỗi khi kết thúc một kỳ thi, các bạn lớp tôi đều nói đùa trước mặt cô ấy rằng, cô ấy là mầm non tương lai của Chấn Hoa.

Chúng tôi không có ác ý, nhưng hồi lớp ba, cứ mỗi lần thi thử xong, cô ấy lại vì trò đùa này mà tức giận.

Không ít người vì điều này mà cho rằng cô ấy cố tình gây sự. Nhưng tôi hiểu cô ấy, chúng ta không phải chịu trách nhiệm khi dùng mấy câu nói để tâng bốc người khác, song chẳng may ngã xuống sẽ chẳng có ai đến đỡ cô ấy.

Về sau tôi kể với bố tôi chuyện này, bố tôi nói kiểu vuốt đuôi mà đánh giá rằng, Cảnh Cảnh à, khi đó con đã có đầy đủ điều kiện để có thể đỗ trường Chấn Hoa rồi, con có thể đứng dưới góc độ là mầm non của Chấn Hoa mà suy xét vấn đề, rất tốt.

Bố thật cmn thối mà... Tôi chợt nhớ ra ông ấy là bố tôi, không phải là bạn cùng bàn, vội vàng nuốt lại câu thường nói với bạn bè vào trong bụng.

Thực ra, quan hệ giữa tôi và bố tôi, rất giống “bạn cùng bàn”.

No. 4

Điền nguyện vọng như vậy là do bố tôi kiên quyết. Mục tiêu của ông là giữ vững phân hiệu, cố gắng tự túc.

Nói không chừng có thể đỗ vào ban cơ bản.

Tôi ngắt lời ông. Bố ơi, nếu như loại chuyện đó thực sự xảy ra, nhất định sẽ phải trả bằng một cái giá nào đó, ví dụ như giảm tuổi thọ.

Sau đó, dĩ nhiên tôi lại hồ đồ mà vào ban cơ bản.

Ban cơ bản của Chấn Hoa đó!

Đây căn bản là làm cuộc cho vay nặng lãi với lão Diêm vương, hơn nữa lại còn là mắc nợ nặng nề, mẹ nhà nó, lấy mạng của tôi đi!

No. 5

Giáo viên chủ nhiệm của lớp tôi nói rằng, trong tất cả 13 lớp, chỉ có ba bạn đăng ký trường Chấn Hoa, một là Dư Châu Châu lớp 7, hai là Thẩm Sần lớp 2, và người còn lại là tôi.

Thẩm Sần cuối cùng thi không thành. Nghe đồn rằng cô bạn ấy đi vệ sinh cũng mang theo quyển sách từ đơn, cặm từ để học thuộc, là một người rất lợi hại. Ba năm đổi lấy một ngày kết quả thế này, tôi không biết nên nói gì nữa.

Vào một ngày mùa hè nắng to, lúc tôi ngồi xổm trước cửa nhà Khổng Đức Cơ liếm cây kem ốc quế đậu xanh tránh nắng, ngẩng đầu lên vô tình nhìn thấy Thẩm Sần đi ngang qua. Cô bạn ấy không mang ô, cũng không tránh ánh nắng gay gắt ngoài kia, vẫn như cũ đeo cái balo to, mặt mũi bóng nhẫy, trên trán có nổi mụn nữa.

Cô ấy quay đầu nhìn tôi một cái nhưng không dừng lại. Ánh mắt rất bình tĩnh, giống như vừa nhìn một người qua đường vậy, làm cho lòng tôi rất kinh ngạc.

Có lẽ là do tôi cảm thấy chột dạ, người ta có thể căn bản không biết tôi là cái cọng hành nào.

Nhưng tôi lại cảm thấy bản thân giống như đang đoạt lấy cây kem của người ta, còn ngồi ở góc tường cười ha ha liếm cây kem đến là thích thú.

Sau này mới biết cô ấy đi học lớp học bổ túc. Trước giờ giáo viên giảng bài toán học, vật lý và hóa học ở năm nhất trung học đều là những giáo viên có tiếng ở trường Chấn Hoa.

Cho dù cây kem có nằm trong tay ai thì Thẩm Sần vẫn mãi là Thẩm Sần.

Đột nhiên tôi rất ngưỡng mộ cô ấy. Cô ấy là một người đáng để cho người khác nhớ đến. Bất kể người khác có thích cô ấy hay không, mười năm nhớ lại, cô ấy vẫn là Thẩm Sần, mỗi một động tác, mỗi sự kiên trì đều là của Thẩm Sần.

Còn tôi? Họ đều nói cái gì, cái gì mà đến lúc thi nhất định tôi sẽ là nữ sinh thi không thành.

Mỗi buổi tối, tâm tình thiếu nữ phiền muộn của tôi khiến tôi phải gọi một cuộc điện thoại cho mẹ.

Mẹ tôi liền dùng ngữ điệu nhất quán nhanh chóng dạy cho tôi bài học: “Lúc con bé ấy thi, tâm lý không được tốt, việc này liên quan gì tới con, mẹ thấy con đúng là ăn no ngủ yên!”

Mẹ tôi trước giờ đều không thích người thất bại.

Cho nên bà mới ly hôn với bố tôi.

No. 6

Trước khi cúp máy, bà nói rằng, nguyện vọng thi chuyển cấp của tôi chính là việc thành công nhất trong mười mấy năm từ lúc bà lấy ông đến lúc ly hôn.

Tôi nghĩ, vì vinh dự của bố tôi, tôi tổn thọ chút cũng được.

Mẹ tôi nói, nếu bà có thời gian, sẽ tận tay nuôi dưỡng tôi.

Bởi vì nhìn thấy bộ dạng biếng nhác càng ngày càng giống bố tôi, bà cảm thấy khó mà khoan nhượng được.

Nghe nói năm đó hai người họ kết hôn, bà nội tôi phản đối rất kịch liệt. Người xem bói nói rằng bố mẹ tôi bất tự không hợp, mẹ tôi cứng rắn, số khắc phu, người lớn trong nhà ai cũng đều tin chuyện này.

Gia cảnh của mẹ tôi không tốt, tính khí cương ngạnh của mẹ càng nghiệm chứng lời nói của thầy bói là đúng. Nghe đồn rằng lúc hai bên thông gia đang ngồi trên bàn ăn, vì bà nội chẳng may khoe khoang điều kiện gia thế tốt, ám chỉ mẹ tôi trào cao, dẫn đến mẹ tôi phát cơn thịnh nộ, làm cho tình cảnh lúc đó mất kiểm soát.

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, đều đi đến nước này rồi, vì sao cuối cùng họ lại ly hôn chứ?

Đối với thắc mắc của tôi, bố mẹ đều trả lời rất qua loa, hời hợt.

Mẹ nói, bố không nên vì lấy bà mà trở mặt với ông bà nội. Khi đó tôi còn nhỏ, vẫn ngu ngốc truy hỏi, vì sao?

Lông mi của mẹ tôi dựng đứng lên: “Thế nào, chẳng lẽ mẹ đây không đáng để bố con lấy à?”

Khi ấy, bố tôi cười ngơ nghe, trả lời: “Vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, tất nhiên là đáng rồi.”

Đúng là không có tiền đồ.

Tôi tưởng tượng tính tình bố tôi tốt như vậy, bộ dạng trở mặt với người lớn sẽ trông như thế nào đây?

Mẹ tôi nói ông ấy rất nhu nhược, hèn nhát.

Nhưng ông lại vì bà mà chống đối với người lớn.

Một khắc bố tôi đẹp trai nhất kia, vậy mà bà lại không để trong lòng.

No. 7

Mẹ tôi dựa vào năng lực của bản thân trèo lên được tầng lớp thượng lưu, phụ trách cho vay của các xí nghiệp nhỏ và vừa, dốc sức làm đến mức từ một thân thể khỏe mạnh giờ lại bị bệnh mãn tính. Trái lại, ông bố “kim dung thế gia” của tôi lại một mực ở lại phòng chính sách của đại viện thị ủy nghiên cứu cách trồng hoa, nuôi chim, nuôi cá, luyện thái cực quyền.

Từ bề ngoài đến tính cách, từ năng lực đến IQ của tôi, tất cả đều giống bố.

Nói tóm lại, sự xinh đẹp và thông minh sáng suốt của mẹ và cả sự không cam chịu thất bại kia, chẳng truyền cho tôi chút nào cả.

Cơ hội chọn một trong hai tôi đều chọn sai cả, mỗi lần chọn một trong số bốn đáp án, tôi đều ngu dốt đoán không đúng.

Mẹ tôi rất bận nên tôi cũng không muốn nói chuyện giết thời gian với bà.

Hỏi thăm mấy câu về việc chuẩn bị trước khi khai giảng, bà liền “say goodbye”.

Vừa nói “Hai ngày nữa nói chuyện tiếp” bà đang định dập máy thì tôi đột nhiên kêu lên một tiếng:

“Mẹ!”

“Lại có chuyện gì nữa?” Ngữ điệu của bà có chút không kiên nhẫn. Nếu không phải tôi hiểu cái tính nôn nóng của bà, thì đã sớm bị dọa cho sợ vút *** luôn điện thoại xuống tầng rồi.

Song hiện tại tôi chỉ là ôm chặt điện thoại, không biết nên nói thế nào.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Ngữ điệu của bà nhu hòa đi một chút.

“Bố muốn kết hôn, mẹ có biết không?”

2. Chương 2: Cảnh Cảnh Dư Hoài

No. 8

Mẹ tôi hỏi chỉ là chuyện này à?

Tôi đáp, Vâng ạ, chính là chuyện này.

Biết ngay là hồng chuyện mà, mà cùng chẳng phải chuyện lớn gì... Vậy lúc này bà làm gì mà nửa phút cũng không nói?

Bà lại dừng một chút, nói, nếu không có chuyện gì cúp máy đi. Tôi trả lời, vâng.

Nếu là trước kia, tôi sẽ cho rằng bà đang giả bộ tự nhiên, mạnh miệng.

Thế nhưng hiện giờ thì tôi không dám chắc nữa. Có lẽ là bà thật sự không còn quan tâm nữa, tôi không còn dám nói rằng tôi hiểu bà, cũng giống như tôi không dám nói rằng tôi hiểu bố tôi.

Ngày trước tôi luôn cho rằng tôi và Mouri Ran thật giống nhau, bố mẹ tôi rất giống bố mẹ cô ấy. Mặc dù họ đã ly dị nhưng bảy năm rồi họ vẫn không tái hôn, bố tôi giống như ông Mouri Kogoro yêu Kisaki Eri, không nở rời xa mẹ tôi, hơn nữa, cả thế giới đều nhìn thấy điều đó. Mà mẹ tôi, cũng giống như Kisaki Eri vậy, ưu tú, xinh đẹp, ương bướng, kiên cường nhưng thỉnh thoảng vẫn quan tâm đến bố tôi.

Cho nên, tôi vẫn luôn lầm tưởng rằng rồi có một ngày nào đó, họ sẽ giống như phim hoạt hình trên tivi, bắt đầu lại với nhau.

Tại sao xa nhau chứ? Bố tôi là người hay cười, ngoan ngoãn nghe lời, làm sao lúc đầu lại chống đối ông bà nội, cho dù bị đuổi ra khỏi nhà vẫn kiên quyết lấy mẹ tôi? Mẹ tôi chỉ cao 1m60, khi tôi hai tuổi, bố tôi mắc bệnh lao phổi, mẹ tôi làm thế nào mà có thể một mình bê bình gas xuống dưới, còn nói không có chuyện gì, không sao?

Tôi vẫn nghĩ rằng dẫu không thể ngăn cản họ ly hôn, nhưng ít nhất thì hiện tại, tất cả những cố gắng của tôi tất cả đang phát triển theo chiều hướng tốt. Ngày có kết quả thi, cả ba người chúng tôi cùng đi đến nhà hàng Shangri – La, ăn bữa tối chúc mừng trên chiếc bàn quay tròn, tôi cảm thấy hai người họ ở cùng nhau thật tuyệt.

Mãi đến lúc trước khi nhập học nửa tháng,

Mãi đến lúc trước khi nhập học nửa tháng, sau bữa tối và nghe tin tức về khúc Phiến Đầu, bố tôi mới nói, Cảnh Cảnh à, con thi đỗ Chấn Hoa, cuối cùng bố cùng yên tâm rồi.

Lúc ấy tôi đang gọt táo, liền hỏi ngược lại, bố yên tâm cái gì.

Ông im lặng rất lâu không nói. Cuối cùng, tôi bỏ dao xuống, quay đầu lại nhìn ông, phát hiện ông cũng đang nhìn tôi.

“Chủ nhật tuần sau bố sẽ dẫn con đi gặp một người.”

Khi đó, trong đầu tôi chợt hiện ra người trần truồng mang đôi cánh thiên sứ, cùng lúc giáng cho tôi một cái tát, vừa tát vừa hét, ngẩng đầu lên nhìn vị trí của Thượng đế, mẹ nó chứ, mau tỉnh lại cho ta.

Sau đó tôi cúi đầu tiếp tục gọt táo, lại còn rất bình tĩnh, không hề cắt trúng ngón tay, hoàn toàn không giống màn diễn trên tivi,

Tôi nói: “Vâng!”

Thực ra là tôi muốn hỏi ông một câu, bố, đây có phải chiêu khích tướng cuối cùng của bố phải không.

No. 9

Tối hôm đó, tôi nằm trên giường, trần trọc mãi, lẩn qua lẩn lại trong đầu luôn tưởng tượng đến cảnh bản thân làm thế nào để phá tan tình cảnh này.

Dù sao, chỉ vì tôi thi đỗ Chấn Hoa, đã vay nợ Diêm Vương rồi, tôi còn sợ cái gì nữa chứ, khóc lóc om sòm, lẩn qua lẩn lại, cố tình gây sự, cầm uất la hét, bỏ nhà trốn đi,... Tất cả hành động phản kháng của đứa con gái phản đối chuyện bố mẹ tái hôn, tôi đều có thể thử, sau đó giống như kịch bản phim thần tượng được các fans hò hét như đôi uyên ương, hét to về phía bố mẹ tôi: “Cầu xin hai người, hãy ở bên nhau đi!”

Thậm chí, tôi còn chẳng thấy đau lòng hay tủi thân. Bởi vì...những suy nghĩ bỏ ỉch trong đầu khiến tôi hưng phấn đến mức cả đêm không ngủ được, trong lòng như có từng đợt sóng dâng lên.

Song tình hình thực tế là, bữa trưa hôm chủ nhật, dưới sự kết hợp của tình tình hiền dịu của ông bố tôi và tình tình mềm mại của tôi làm bầu không khí bữa ăn trở nên ấm áp, vui vẻ, hòa thuận.

Cô đó kém bố tôi 8 tuổi, không xinh đẹp lắm nhưng trang điểm rất cẩn thận, trang phục chỉnh chu, giọng nói trong trẻo, vừa nhai là biết đó là một người phụ nữ hiền lành, dịu dàng, được giáo dục rất tốt. Quan trọng hơn là trước mặt cô ấy, bố tôi như thể là một người khác vậy, phóng khoáng, mạnh mẽ, cởi mở vui vẻ.

“Cảnh Cảnh, ăn tôm đi.” Cô ấy gấp một con tôm trúc vào bát của tôi. Sau đó bố tôi cũng gấp một con tôm vào bát của con trai cô ấy.

Bảy năm trước, chồng cô ấy qua đời trong một tai nạn giao thông, để lại một mình cô nuôi nấng đứa con trai bốn tuổi. Công việc ở bệnh viện rất bận, cô ấy cố gắng làm hai việc cùng một lúc, vô cùng vất vả.

Tôi ngẩng đầu nhìn đứa bé trai ngồi đối diện mình. Thằng bé tên là Trương Phạm, năm nay học lớp năm, trông da trắng mịn màng, yên tĩnh rụt rè như một con mèo nhỏ. Lúc vừa mới gặp mặt, nó đỏ mặt nhìn tôi rồi cúi đầu chào, nói, chào chị.

Thằng bé rất thích ăn tôm nhưng lại chỉ nhìn hành động của mẹ mà không dám tự tiện gấp. Tôi bỏ con tôm của mình vào bát của thằng bé, rồi cười nói, chị không thích ăn loại tôm này, em ăn giúp chị được không?

Sau đó, bố tôi và cô ấy cùng cười, như trút được gánh nặng, giống như sự đồng ý của tôi rất quan trọng vậy.

Giây phút ấy, tôi bỗng cảm thấy thật xót xa. Đúng vậy, là xót xa.

Bố tôi thích cô ấy. Hoặc có thể nói là, thích thời gian ở bên cạnh cô ấy, thư giãn, thoải mái, vui vẻ, mãn nguyện, giống như một người đàn ông trụ cột của gia đình, có thể làm những việc mình thích mà không bị chỉ trích là kẻ hèn nhát, không cầu tiến.

Vì thế, ngay một điều cuối cùng để ảo tưởng cùng biến mất. Đây chẳng phải chiêu kích tướng, bởi vì trong lòng của bố không bao giờ vì mẹ mà xúc động nữa. Thế nhưng, bố tôi đã từng chờ đợi, bây giờ không còn nghĩa vụ phải tiếp tục chờ đợi nữa. Ông cũng có quyền được hạnh phúc, chỉ là tôi vẫn lầm tưởng rằng, họ luôn đặt hạnh phúc của tôi ở vị trí đầu tiên.

No. 10

Cuối cùng tôi cũng chịu nhìn vào thực tế. Tôi là một người con trong một gia đình đơn thân, bố mẹ tôi ly hôn không phải chuyện đùa.

Làm đứa con trong gia đình đơn thân nên hiểu rằng, trên thế gian này, dẫu có rời xa ai, bạn vẫn có thể sống tốt, bởi hạnh phúc của mọi người không nhất thiết là phải ở bên cạnh nhau.

Thế nên, tôi làm tất cả những việc tôi có thể làm, để cho bố tôi và cô ấy cảm thấy rằng, tôi thật sự muốn hai người họ kết hôn với nhau.

Chỉ có thằng bé ngồi đối diện tôi kia, cứ chớp chớp đôi mắt nhìn tôi, không biết định nói gì, lại cúi đầu, tiếp tục ăn tôm của mình.

Nó vẫn còn nhỏ, cho nên có thể dễ dàng tiếp nhận và làm quen với một gia đình mới hơn tôi.

“Cảnh Cảnh, cô nghe bố cháu nói là cuối tuần sau cháu đến trường Chấn Hoa nhập học phải không?”

Cảnh Cảnh? Tôi bừng tỉnh. Chẳng lẽ cô ấy không biết hàm ý trong tên của tôi ư? Di ấy chẳng lẽ không biết hàm ý trong tên của tôi sao? Từ lúc chào đời cái tên này đã khắc sâu lên người tôi, dấu trong tay họ là giấy kết hôn đỏ chói hay là tờ giấy ly hôn màu xanh kia đều không thể thay đổi. Tôi giống như một cái bia tượng niệm bị bỏ hoang, hoặc là một bản hợp đồng bị bỏ giữa chừng, bên A bên B, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, mỗi người một hướng.

Sau khi về nhà, ngồi trong phòng khách, bố tôi lo lắng mà đợi chờ lời đánh giá của tôi.

Nhưng thực tế là khi đó trong đầu tôi tràn trề một vấn đề rất nhỏ không đáng nói.

Đó là sau khi mẹ con họ chuyển đến đây ở, mỗi ngày tôi còn có thể không đánh răng, không rửa mặt, mặc đồ ngủ, nằm sõng soài trên sofa mà hát rống lên bài ca chào ngày mới của tôi không?

Họ có thể không để bụng, nhưng tôi không thể không biết xấu hổ.

No. 11

Tôi mang tâm trạng phức tạp này mà lờ mờ bước vào cổng trường Chấn Hoa.

Hôm nhập học đó, people mountain people sea (núi người biển người). Có rất nhiều học sinh có ít nhất hai người thân đi cùng, ngoài bố mẹ ra, còn có ông bà và những thế hệ sau nô đùa vui vẻ nữa, với những mỹ danh (tên gọi hay), được giáo dục rất tốt. Tôi không cho ba mẹ đưa mình đi, mà tự mình mang theo máy ảnh và giấy chứng nhận đến trước bảng thông báo xem phân lớp.

Đi về phía đám người vừa dài dằng dặc vừa lộn xộn, tôi đi đến đâu cũng đều mang theo máy ảnh, trước đây là hãng Samsung, bây giờ là hãng Sony, mua trong thời gian nghỉ hè, 800 vạn pixel, tạm thời coi là phần thưởng cho bản thân thi đỗ vào Chấn Hoa.

Rất lâu sau đó có một nhóm được gọi là lực lượng hậu bối ăn mặc dị hợm xuất hiện. Họ đi đến đâu là lại mang điện thoại hoặc máy ảnh ra chụp tự sướng, ngay cả gương trong vệ sinh cũng không tha. Khác biệt ở chỗ, tôi trước giờ không bao giờ chụp ảnh tự sướng, mà bọn họ lại chỉ thích chụp tự sướng thôi.

Bảng vàng được dán cao trên tường được rào xung quanh, ban cơ bản và ban nâng cao được dán cùng một chỗ, đúng là một danh sách dài dằng dặc. Tôi không muốn chen chúc với bọn họ nên chỉ đứng ở ngoài chờ.

Nắng gắt cuối tháng Tám thật khó chịu, tôi cúi đầu tìm khăn tay lau mồ hôi, bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh có một ông chú đang tức giận hét to vào trong điện thoại: “Nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi, mẹ của Xuyên Xuyên và chủ nhiệm Lý thăm dò được giống nhau, lần này thật sự là phân ra làm hai lớp chọn. Đúng, hai lớp chọn, lớp 1 và lớp 2, Xuyên Xuyên, Dương Dương và Tiểu Xuyên nhà chúng ta học chung một lớp, lớp 2... Ai nói với em là lớp 1 tốt hơn lớp 2 hả? Xếp hạng ở trên là tốt hơn à? Em sốt ruột cái gì?”

Tôi cười thầm, ngẩng đầu lên mới thấy, đứng bên cạnh ông chú bụng bia đeo kính râm kia còn có một thiếu niên, dáng người cao cao, gầy gầy, vẫn luôn dùng vẻ mặt khinh khỉnh nhìn chằm chằm xuống mặt đất, đặc biệt là lúc ông chú ấy mấy lần cường điệu nói về việc lớp chọn, khoe miệng cậu ta nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Chấn chấn là vì không thi đỗ vào lớp chọn, nên mới trong lòng mới hoảng sợ như vậy đây mà, tôi nghĩ thầm.

Sau đó giờ máy ảnh lên, lén lút chụp lại hình ảnh hai vẻ mặt khác nhau vào máy.

No. 12

Cuối cùng loa phát thanh phát ra tiếng thông báo rất to, yêu cầu tất cả học sinh đã được phân lớp xếp thành hàng, sau đó đợi bốc thăm chọn ra giáo viên chủ nhiệm cho mỗi lớp. Những người bên phía tường rào xôn xao một lúc rồi giải tán. Thực ra họ đã sớm tìm thấy lớp của mình rồi, chẳng qua là đi về phía đó để tìm kiếm người quen mà thôi. Tôi nhân cơ hội này tiến đến chỗ tường rào đó, trực tiếp bỏ qua hai lớp chọn, bắt đầu tìm tên của mình từ lớp 3.

Do quá chú tâm nên tôi không quan tâm xung quanh, thế nên trước khi chuyển đến danh sách của lớp 5, tôi chẳng may va vào một bạn nam, gò má tôi đập vào bắp vai của cậu ta, đau tới mức tôi chảy cả nước mắt ngồi xồm xuống. Không phải là do tôi yếu ớt mà thực chất là phản ứng sinh lý khổng chế không được.

Lúc lâu sau, tôi mới ngược đôi mắt đầy nước mắt mù mịt lên, bạn nam đó mới xấu hổ đưa cho tôi vài tờ khăn giấy, tôi vội vàng cầm lấy lau sạch mặt mình, nhìn kỹ lại, hóa ra chính là cậu bạn tôi chụp lúc nãy.

“Rất xin lỗi cậu.” Cậu ta thành khẩn cúi đầu, tóc bay phát phơ.

“Không sao.” Tôi xua tay, tiếp tục tận dụng thời gian xem bảng báo danh.

Thật khéo, tôi ở lớp 5, tên Cảnh Cảnh được viết ngay chính giữa hàng thứ tư, thật dễ nhận ra.

Điều thú vị là bên phải tên của tôi lại là tên Dư Hoài.

Trên mặt chữ thì không có gì đáng nói, nhưng đọc liền với nhau, thì lại thành “canh cánh trong lòng”², có chút buồn cười.

Tôi đang cười khúc khích thì đột nhiên phát hiện ra bạn nam đứng bên cạnh cũng đang xem bảng thông tin cười.

Bị tôi nhìn chăm chăm đến xấu hổ, cậu ta gãi sau đầu, sau đó chỉ vào tấm bảng báo danh nói: “Tên tôi ở bên trái tên bạn Cảnh Cảnh kia, đọc liền với tên của tôi, thành canh cánh trong lòng.”

Chú thích:

Tiêu đề chương lấy từ tên của nam chính và nữ chính ghép lại, dịch nghĩa ra là canh cánh trong lòng. Nam chính là Dư Hoài, còn nữ chính là Cảnh Cảnh. Tên của Cảnh Cảnh, Dư Hoài trong tiếng Trung đọc liền nhau đồng âm với cụm từ canh cánh trong lòng.

3. Chương 3: Cái Chân Còn Lại

No. 13

Tôi nói, ừ, tôi chính là Cảnh Cảnh.

Sau đó nghĩ lại, bạn cảm thấy con người ta cả cuộc đời có mấy cơ hội có thể dùng phương thức “Ông đây chính là XX” để đáp lại đối phương chứ.

Cậu ta cứng họng nửa ngày, sau đó cười, nói, tôi tên Dư Hoài.

Cậu bạn này hình dáng...làm người khác rất không có ấn tượng, làn da màu lúa mạch, mắt nhỏ, khi cười híp nhìn rất đáng yêu, áo T-shirt trắng quần bò, nhìn rất gọn gàng sạch sẽ, nhìn ra đúng là một đứa trẻ ngoan.

Tôi gật đầu, nói, về sau là bạn cùng lớp rồi.

Cậu đáp, đúng vậy, về sau là bạn cùng lớp rồi.

Tôi nói, trời hôm nay nóng thật.

Cậu ta đáp, ừ, đúng là rất nóng.

Tôi há hốc miệng, không biết nên nói cái gì nữa. Cậu ta mở miệng, giống như là bởi vì mỗi lần đều là tôi mở miệng nói trước cảm thấy hơi xấu hổ.

Sau đó bọn tôi đều cùng cười. Bên kia sân vận động là cảnh tượng hò hét ầm ĩ xếp hàng, còn bên này là tấm bảng vàng to tướng cô tịch, và hai người bạn mới đang giao tiếp với nhau.

No. 14

Nam một hàng, nữ một hàng, nhìn độ dài đương nhiên là rất cân đối.

Phụ nữ có thể gánh vác một góc trời, ai nói phụ nữ không bằng đàn ông.

Mọi người ai cũng thận trọng mà đánh giá bạn mới, hàng ngũ ở phía sau đông nghịt phụ huynh. Cả sân vận động giống như một nồi lẩu thịt bò trong phim hoạt hình Nhật Bản vậy, tuy nguyên liệu từng hàng từng hàng xếp chỉnh tề nhưng vẫn sùng sục bốc hơi nóng.

Thời gian xếp hàng thật là lâu, không biết trên sân khấu người chủ trì đang giở trò quỷ gì. Trung Quốc chính là như thế này, quần chúng phía dưới đến cùng cũng không biết người ở trên đang làm cái gì, người khác vỗ tay mà cũng vỗ tay bôm bốp theo là chuẩn rồi.

Không may ngáp một cái, đặc biệt to luôn.

Dư Hoài đứng ngay bên cạnh tôi, hỏi: “Tối qua ngủ không ngon à?”

Tôi cười to, những người xung quanh liếc nhìn tôi, thế là tôi lập tức ngậm miệng lại.

“Chúc mừng cậu, cuối cùng cũng tìm ra câu để nói rồi.”

Dư Hoài lườm tôi một cái. Tôi đoán là vậy, vì mắt của cậu ta quá bé nên tôi nhìn cũng không rõ lắm.

“Dù sao thì tối qua tôi ngủ cũng không ngon.” Cậu nói.

“Thường thôi, lúc tôi học tiểu học, trước khi đại hội thể dục thể thao diễn ra một ngày, tối đó tôi đều ngủ không được. Chỉ cần ngày hôm sau có chuyện ”đại sự“, tôi liền mất ngủ. Đây căn bản là biểu hiện của tố chất tâm lý quá kém.”

Cậu ta không trả lời.

Nhưng lại đang nhìn tôi.

Tôi giả vờ bình tĩnh, chưa đến một phút đã thất bại. Tôi vừa mới nói, tố chất tâm lý tôi kém.

“Nhìn cái đ** gì?!” Tôi thấp giọng chửi một câu.

Cậu ta kinh ngạc, há hốc miệng: “LOL, sao cậu biết tôi muốn nói gì chứ? Tôi phát hiện ra là cậu nói chuyện rất giống cô tôi nhé!”

Tôi cảm tức nhìn cậu ta.

Cậu ta lắp bắp nói: “Biểu cảm, biểu cảm cũng giống...”

No. 15

Đúng lúc này, trên sân khấu Phó Hiệu trưởng – người chủ trì bắt đầu nói vào micro “Alo alo alo”, alo mãi không xong.

Hiệu trưởng nói cái gì tôi cũng không để vào tai, trong đầu đều là cô nhỏ của cậu ta.

Cuối cùng, nhân lúc Hiệu trưởng nói được ba câu lại thở mạnh một trận, tôi không cam lòng mà hỏi cậu ta: “Nhìn tôi già lắm à?”

Cậu ta lập tức cuống quýt lắc đầu, trông vẫn còn biết điều.

Sau đó nói: “Tôi không nói hai người đáng người giống nhau, cô nhỏ xinh hơn cậu nhiều.”

Cái muốn giết người nhất không phải là câu này, mà là ngữ điệu của cậu ta.

Nghiêm túc. Vô tội. Lại chân thật.

“Cô của tôi cũng học ở Chấn Hoa.” Cậu ta tiếp tục nói.

Cái này ngược lại làm tôi kinh ngạc: “Cô nhỏ của cậu bao nhiêu tuổi?”

“Bằng tuổi bọn mình.” Cậu dừng lại một lúc: “Cậu cảm tình con thỏ hay rồng?”

Trong lòng tôi đang hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà cậu ta, cả cô nàng cô nhỏ của cậu ta nữa: “Tôi cảm tình con...hồ.”

“Ồ, tiền bối.” Cậu ta hơi cúi người.

Mẹ nhà nó.

“Là đuôi hồ”, tôi cường điệu, “cuối năm!”

Cậu ta lắc đầu: “Cậu mộng hồ, cũng tính là cảm tình con hồ.”

Tôi không còn gì để nói, chỉ có thể vớt cái vấn đề này lên cô nhỏ của cậu ta.

“Vậy cô nhỏ của cậu cũng là học sinh mới ư? Học lớp nào?”

Cậu ta nghiêng đầu ngẩn người một lúc, mới nhẹ giọng thở dài trả lời: “Lớp 1!”

“LOL” Tôi hoàn toàn không chấp nhận chuyện cậu ta mới vừa đối với tôi bất kính nữa, trong nháy mắt cảm thấy bản thân được so sánh là giống với cô nhỏ của cậu ta đúng là một vinh dự to lớn mà, “Cô nhỏ của cậu thật là trâu bò!”

“Đúng vậy.” Cậu ta nhìn trời, không biết là đang nghĩ cái gì. Chắc là lại xung quanh vấn đề lớp chọn đây mà.

“Nhưng mà, các cậu bằng tuổi nhau, vì sao cậu là gọi cô ấy là cô nhỏ?”

Cậu bẻ đầu ngón tay bắt đầu nói: “Sau khi kết thúc kỳ thi, ông nội tôi mừng đại thọ 60 tuổi, mà ông cố của tôi thực ra là anh trai của ông ngoại cô ấy, thế nên mẹ cô ấy là cô của tôi...không đúng, à...bố tôi gọi mẹ cô ấy là cô...cho nên...”

Đầu óc tôi bị giã ra nước rồi.

“Cho nên cậu gọi cô ấy là cô?”

“Người lớn đều gọi như vậy cả.”

“Thế cô ấy gọi cậu là gì?” Tôi cười phun cả mưa xuân: “Quá nhi?”

No. 16

Sau đó cậu ta mặc tôi đứng như trời trồng ở đó, không thém phản ứng gì hết. Câu chuyện về cô nhỏ không thể tiếp tục rồi.

Trên sân khấu là một cảnh hỗn loạn. Phụ huynh mỗi lớp đại diện lên sân khấu bốc thăm chọn ra giáo viên chủ nhiệm, tôi buồn chán, cúi đầu nghịch máy ảnh.

Mở đến bức ảnh của ông chú và Dư Hoài, không nhìn được mà cười rộ lên, nghiêng đầu nhìn cái vẻ mặt đáng ghét của tên Dư Hoài đứng bên cạnh mình.

Có lẽ là bù đắp cho khuyết điểm là đôi mắt nhỏ, sống mũi thẳng và cấu tạo khung người thẳng làm cho gò má, toàn bộ gương mặt trông rất đẹp mắt. Tôi không hề nghĩ ngợi mà cầm máy ảnh lên và chụp, khoảnh khắc đó ánh dương từ trên đỉnh đầu cậu đổ nghiêng xuống, thời cơ đúng là tốt vô cùng.

Nhưng mà một tiếng “răng rắc” liền thu hút ánh nhìn của Hoài Dư trong đám người kia.

Tôi giữ nguyên tư thế và hướng chụp ảnh, không biết giải thích thế nào về hành động này.

“Cậu...” Vẻ mặt Dư Hoài lúng túng.

“Tôi...” Đột nhiên tôi trấn tĩnh lại: “Này bạn ơi, tránh ra, cậu chắn mất ống kính của tôi rồi.”

Ánh mắt bình tĩnh của cậu ta đâm xuyên qua tất cả nguy trang của tôi.

Dư Hoài rũ mi mắt nhìn tôi đầy vẻ châm chọc, hướng về phía bên cạnh lách người đi. Vừa nãy bị đầu của cậu ta chắn mất ánh mặt trời, lúc đang lấy cảnh thì trong ánh dương rực rỡ làm chói cả mắt chó của tôi.

No. 17

Chủ nhiệm lớp tôi là sinh viên mới ra trường, dạy môn Vật lý, tên Trương Bình. Thầy đứng ở đó, gần như là với tấm bảng đen hòa vào làm một.

Quá trình xếp hàng để đến phòng học có rất nhiều tiếng kêu phàn nàn của các phụ huynh.

“Cái cô mặc cái váy liền vừa này đó, ai cầu cô ta thay mặt mọi người lên đó bốc thăm chứ, chẳng hỏi han ý kiến ai đã lên trên đó rồi. Ai là phụ huynh chứ, đúng thật là không biết xấu hổ.”

“Rút thăm đúng vào cái ông thầy trẻ, lại còn là nam, có thể đảm nhiệm được lớp sao? Lần đầu dạy, chả hiểu có trình độ gì không nữa.”

“Nhìn cái tướng mạo đó là thấy không áp đảo được cái đám học sinh kia rồi. Nếu cái lớp này loạn sáo hết lên thì phải làm sao đây.”

Đột nhiên tôi rất tò mò.

Ba mươi năm sau, tôi cũng sẽ trở thành một phụ nữ vì lo lắng cho con cái mà không màng đến cái gọi là logic và biết kiềm chế cảm xúc ư?

Hoặc sẽ giống như bố tôi mẹ tôi, logic có thừa, biết kiềm chế cảm xúc, nhưng sẽ không bao giờ vì con cái mà cảm thấy hoảng loạn?

Tôi quay đầu nhìn Dư Hoài. Phòng học không sắp xếp chỗ ngồi, mọi người tiện đâu thì ngồi đó, Dư Hoài nghiêm nhiên ngồi cạnh tôi. Trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ đến một vấn đề rất hoang đường, tên này nếu muốn làm bố thì khi ngồi cùng với đứa con trai sẽ ra cảnh như thế nào?

Trong phòng học này, ai cũng dùng biểu cảm thờ ơ để che giấu sự mong đợi và phấn khích của mình. Ai cũng cho là mình nổi bật đứng trên những người bằng tuổi mình, ai cũng có kỳ vọng và mục tiêu để trở thành người chiến thắng, ba mươi năm sau sẽ trở thành người như thế nào đây?

Đến kỳ nghỉ gặp hết các thể loại họ hàng, được người lớn xoa đầu khen ngợi, họ nói là, ôi, Chấn Hoa à, vào được Chấn Hoa chẳng phải coi như là bước được một chân vào Bắc Đại2, Thanh Hoa rồi ư?

Tôi bật cười.

Thẩm Sần năm đó, trong lòng tôi cũng coi như là bước được một chân vào Chấn Hoa. Vậy mà đúng là vận mệnh sắp đặt, lại là một chân khác.

Tôi khẽ thở dài.

Dư Hoài quay đầu lại, hỏi: “Sao thế?”

Não tôi bị chập mạch, buột miệng, thốt ra một câu: “Này, cậu nói xem, nếu cậu làm bố thì sẽ có dáng vẻ thế nào nhỉ?”

Cậu ta đỏ bừng cả mặt, tôi cũng thế.

Thế này là làm sao vậy nhỉ? Tôi phát hiện, từ lúc tôi thi đỗ Chấn Hoa, IQ của tôi bất động tại chỗ, EQ lại vì mấy người học giỏi mà tăng cao, sự ổn định bị hạ thấp rồi.

Hồi lâu sau, Trương Bình đứng trước bục giảng sắp xếp lại tài liệu để lát nữa sẽ phát cho học sinh, các bạn học mới trong lớp đều đang xì xào, khẽ khàng giới thiệu bản thân với nhau, chỉ có bọn tôi là giống như hai tượng đá đứng ở góc hàng cuối cùng.

Ngay lúc tôi lúng túng quay đầu ra ngoài cửa sổ nhìn các bậc phụ huynh bị phơi dưới ánh nắng đang nhón nháo, cậu ta rất nghiêm túc mà nói: “Giữ lấy nhận định của mình, con cái sẽ quyết định bố mẹ nó là người như thế nào.”

Ừm, vậy nên bọn tôi mới ngồi cùng bàn với nhau.

No. 18

Tôi nở nụ cười, cậu ta như trút được gánh nặng nằm ườn ở trên bàn, giống như vừa tham gia vào kỳ thi quan trọng vậy.

“Trong đầu cậu toàn nghĩ ba thứ lằng nhằng vậy.”

Cậu ta cau mày, nửa mặt dính trên bàn, quay đầu nhìn tôi.

“Đâu có!” Tôi thanh minh: “Tôi chỉ là đột nhiên muốn biết mấy chục năm nữa chúng ta sẽ như thế nào thôi mà.”

Cậu ta không còn nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ nữa, ánh mắt lại trôi về phía cửa sổ, giống như lại bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc cái gì đó vậy.

“Có thể là sẽ giống như bố mẹ của tôi.” Tôi tiếp tục nói: “Dù sao thì cũng là di truyền mà.”

Cậu ta lắc lắc đầu: “Thế thì nói làm gì.”

“Sao cơ?”

“Tôi nói là, thời gian cuộc đời của một người, nửa cuộc đời cậu quan sát bố mẹ sống như thế nào, nửa đời còn lại cậu lại còn muốn làm một bản y như vậy à – cậu có thể sao?”

Tôi im lặng. Nói thì nói vậy nhưng ai dám đảm bảo là chúng ta không bao giờ đi vào vết xe đổ chứ? Có lẽ bố mẹ không có mấy cái tưởng tượng đơn giản, vô vị như bọn tôi, họ cũng có những lý tưởng và khát khao, đâu là về cuộc sống hay là tình yêu, giống chúng tôi giờ phút này vậy. Nhưng họ cũng giống chúng tôi, đánh giá cao sự sáng tạo và vận khí của bản thân.

Giống như bố mẹ tôi từng phản kháng mà có cuộc sống lãng mạn bên nhau, vinh quang cùng nhau, nhưng lại chết vì sai lầm.

“Có điều...” Dư Hoài quay đầu sang nhìn tôi, cười híp mắt: “Con người cậu chơi cũng vui đó, thật đấy, rất thú vị.”

Cậu nói chơi với tôi cũng vui, rất thú vị.

Rất nhiều năm sau đó, tôi đứng trước mạng lưới công ty lớn của Opening Question mà dờ dẫm người, những công ty trong và ngoài nước biến thái này bắt bạn phải dùng khoảng 100 chữ để hình dung về bản thân là con người như thế nào, tôi luôn không thoát nên lời.

Có lúc thì tôi cởi mở, có lúc lại hiền như bụt. Có lúc thì chăm chỉ, có lúc lại lại lười như hủi. Có lúc thì nhiệt tình, có lúc lại lãnh đạm, trong tính cách không có chút gì gọi là rõ nét cả. Những lúc đó tôi lại nhớ đến, có một buổi chiều, trong phòng học nóng như lò thiêu, ở góc dãy cuối cùng, có một bạn nam lần đầu tiên gặp mặt nằm ườn trên chiếc bàn học dùng ngữ điệu lười biếng mà ồm ồm nói rằng, Cảnh Cảnh, chơi với cậu thật vui.

No. 19

Trương Bình gõ gõ trên bàn, ho khan hai tiếng rồi bắt đầu nói.

Thầy nói, chào mừng các em đến với Chấn Hoa, mọi người có thắc mắc gì về trường học thì cũng đừng hỏi tôi, vì tôi cũng là người mới.

Chúng tôi cười, thầy cũng để lộ ra nụ cười thẹn thùng, giống như là thành công mà nói ra một câu nói hài, như là trút được gánh nặng.

Tóc của thầy rẽ ngôi, mà rẽ đến là rõ ràng, để lộ lỗ hổng nhìn giống như phiên bản nông dân của Tạ Đình Phong. Mắt của thầy cũng nhỏ y như Dư Hoài, có lúc tôi cũng tìm không thấy tiêu điểm của mắt thầy là ở đâu.

Sau khi giới thiệu vắn tắt sơ lược về việc giảng dạy, thầy bắt đầu bảo học sinh ghi lại thời gian khai giảng. Ngày đầu tiên khai giảng cần phải nộp tiền tài liệu học, học phí, quỹ lớp, việc bố trí học quân sự cho các học sinh mới... Mọi người soàn soạt lấy giấy bút ra ghi chép lại, tôi vô tình thấy được nét chữ của Dư Hoài.

Không biết đây có phải là mị lực đặc biệt của “hàng tốt” hay không? Cho dù là cái người đứng ở góc tường đó với đôi kính không được đẹp, cúi người, hai mắt vô hồn, chỉ cần ngồi trước bàn học viết chữ, làm toán, cái loại tư thế đó nó toát lên một loại khí phách rất là chuyên chú, huống hồ Dư Hoài lại là một người con trai rất thanh thoát. Cậu ấy hơi cúi đầu, cả người bị ánh mặt trời và bóng râm phân ra làm hai, con mắt hơi rủ xuống, nhưng lưng không có bị gù, cách cầm bút rất chuẩn, hạ bút như bay, nét chữ sạch sẽ rõ ràng, đáng vẻ như thế này thật không giống với bộ dạng lười nhác thờ ơ như vừa rồi.

Tôi nhẹ nhàng mở máy ảnh lên, điều chỉnh cho âm lượng thấp xuống, sau đó vừa mới lén lút giờ máy lên, đã bị cậu ta cau mày nhìn tôi.

“Sao cậu giống với bọn chó săn vậy?”

“Đừng có mà tự luyện như vậy chứ, cậu cho rằng cậu đẹp lắm à?” Tôi mạnh miệng.

“Tôi không đẹp sao? Tôi không đẹp sao cậu còn chụp tôi?”

Bạn nữ ngồi ở phía trước kinh ngạc mà quay đầu nhìn bọn tôi một cái, kính mắt phản quang, sáng loáng, bọn tôi lập tức ngậm miệng.

Cô ấy quay đầu tiếp tục viết, tôi nhỏ giọng bắt chước giọng điệu của Dư Hoài lúc này: “Tôi không đẹp trai ư? Xí, cậu thật là không biết xấu hổ.”

Cậu ta mặc kệ tôi, tiếp tục chăm chú ghi chép các khoản phí phải nộp, dáng vẻ y như lúc mới đầu, nước chảy mây trôi.

Tôi bị bơ, hơi lúng túng.

Chưa được nửa phút, cậu ta đột nhiên rống lên: “Cậu ngăn người ở đây làm gì hả? Tôi đã cho cậu cơ hội rồi, rốt cuộc là có chụp hay không?”

Lúc này, hơn nửa lớp quay lại nhìn bọn tôi.

No. 20

Trương Bình nhìn thấy, cười hì hì một tiếng.

“Ô, mang máy ảnh đến à? Đừng có mãi chụp một người thế chứ, chụp cho thầy một tấm nữa.”

Cả lớp bắt đầu cười to lên. Mặt tôi cũng đỏ hết cả lên, nhưng vẫn thoải mái mà đứng lên chụp cho Trương Bình một tấm. Thấy giơ tay lên thành hình chữ V, sau đó cười một nụ cười tỏa nắng, thoát nhìn chính là giống một cậu thanh niên thôn quê vui vẻ.

Sau đó, sau khi nghe khẩu lệnh của Trương Bình, cả lớp hướng về phía tôi nở nụ cười (tất nhiên là cũng có những bạn chất phác thẹn thùng không cười, ánh mắt thì giống như có “thâm thù đại hận” gì vậy), thế là chúng tôi có một tấm ảnh chụp tập thể với nhau.

Không khí lớp học “giảm nhiệt” đi rất nhiều, thầy bỏ qua các điều lệ rườm rà, đột nhiên dựa vào bàn học bắt đầu lời thâm ý sâu mà nói cho chúng tôi về cuộc sống cấp ba của thầy hồi trước.

Chúng tôi say sưa lắng nghe, cuối cùng thầy thở dài một cái rồi nói: “Lớn lên rồi các em sẽ biết, kết bạn thời cấp ba là thân thiết nhất, khó có được nhất, chân thành nhất, và bền lâu nhất. Đợi đến khi lên đại học rồi, con người ta trở nên phức tạp, rất khó có được sự chân thành từ đối phương. Đâu giống như bây giờ, các em bây giờ đang ở độ tuổi đẹp đẽ nhất, quãng thời gian tươi đẹp nhất.”

Giống những lời này, giáo viên cấp hai cũng đã từng nói rằng, kết bạn thời cấp hai là thân thiết nhất, chân thành nhất. Đợi đến khi lên cấp ba rồi, con người ta trở nên rất phức tạp...

Dẫu mỗi người mỗi ý nhưng mà về điểm giống nhau đều là, con người lớn lên sẽ càng phức tạp, việc kết bạn và giá cả vì thế mà cũng tăng lên.

Chỉ khi mà Trương Bình chậm chậm mà nói mấy chữ “quãng thời gian tươi đẹp nhất”, đáy lòng tôi đột nhiên mới cảm thấy mềm mại.

Tôi quay đầu nói với Dư Hoài, “Này, nhanh lên, viết mấy chữ quãng thời gian tươi đẹp nhất này lại.”

“Tại sao?” Cậu nheo đôi lông mày.

“Chẳng vì sao cả, cậu viết chữ đẹp, lật trang khác đi, viết vào chỗ trống ấy, quãng thời gian tươi đẹp nhất, viết to vào!”

Cậu ta cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn viết như theo lời tôi, vẫn là cái dáng vẻ đẹp đẽ đó.

Ngay khi cậu ta sắp viết xong nét cuối cùng của chữ “quang”*, tôi liền nhanh chóng ấn chụp lại.

*quang trong từ thời quang, nghĩa là thời gian.

Người con trai trong bức ảnh, rần rờ ôn hòa, trong ánh nắng và bóng chiều chuyễn chú viết chữ, giấy trắng mực đen. Quãng thời gian tươi đẹp nhất, mỗi một nét đều là buông thả mà dễ chịu, đẹp đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng.

No. 21

Cậu ta lại gần xem hiệu quả của bức ảnh, không biết vì sao tôi cảm thấy hoảng hốt, không đưa cho cậu ấy xem.

“Hết pin rồi.” Tôi làm bộ mặt đau khổ: “Khi nào khai giảng tôi đưa cậu xem sau nhé.”

Mặt cậu ta xì ra: “Méo”

Tôi an ủi cậu ta: “Có điều nhìn rất đẹp.”

Cậu ta có chút đắc ý, nhưng vẫn cố tỏ vẻ che giấu: “Đẹp chỗ nào chứ?”

“Tư thế.”

“Tư thế?”

“Đúng vậy.” Tôi không biết hình dung thế nào cho cậu ấy xem: “Chính là tay cách bút một tấc, ngực cách bàn một quyền, mắt cách vở một xích...”

*tấc, quyền, xích: đơn vị đo độ dài của Trung Quốc

Cậu ta quay đầu qua chỗ khác, lại không để ý đến tôi nữa.

No. 22

Cuối cùng Trương Bình cũng kết thúc chuyện hồi xưa cũ của thầy, bắt đầu quay lại những điều cần chú ý hôm khai giảng.

“Còn một chuyện mọi người cũng cần chú ý, đó là phân chỗ ngồi...Tất nhiên chúng ta vẫn dựa theo cách hồi cấp một, đó là sắp xếp từ nhỏ đến lớn, để cho công bằng mà. Còn nữa, nếu bạn nào có thị lực kém, cần ngồi lên phía trước thì có thể gặp riêng tôi để nói, tôi sẽ xem xét.”

Thầy dừng một chút, giống như là nhớ ra cái gì đó: “À, nếu có bạn nào không muốn ngồi ở hàng phía trước mà thích ngồi ở phía sau, cũng có thể đề xuất với tôi, tôi rất sẵn lòng sắp xếp cho các bạn... Còn nữa, nếu những bạn nào đã quen nhau từ trước rồi mà muốn ngồi cùng bàn với nhau, tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng một bạn thấp ngồi cùng bàn với một bạn cao ở phía sau, cũng là để công bằng. Tóm lại, mọi người tự cân nhắc, tôi trước giờ luôn tôn sùng công bằng dân chủ!”

Không biết vừa nãy Dư Hoài miên man suy nghĩ cái gì, không hề để ý mấy lời của thầy nói, lúc này mới ngơ ngác quay đầu hỏi tôi: “Cậu nghe có hiểu gì không? Lúc nãy thầy nói cái gì vậy?”

Tôi nhún nhún vai: “Thì là...thì là cậu muốn ngồi ở đâu thì ngồi ở đó, chỉ cần xin thầy, thầy sẽ cân nhắc. Nếu thầy không đồng ý thì cậu cứ như mọi người sắp xếp từ nhỏ đến lớn thôi.”

Tôi cảm thấy tôi nói đơn giản dễ hiểu hơn thầy nhiều lắm ấy.

Dư Hoài nghe xong, bày ra điệu bộ như có điều suy nghĩ vậy.

Tôi hỏi cậu ta: “Đúng rồi, cậu có bạn cấp hai học cùng lớp này không?”

Cậu ta lắc đầu.

“Thảm vậy? Cấp hai cậu học trường nào?”

“Dân lập Sư Đại.”

Tôi líu lưỡi: “Đấy chính là trường cấp hai tốt nhất ở thành phố chúng ta, nghe nói năm nay có gần 100 người được Chấn Hoa tuyển thẳng, chưa nói đến việc phân lớp với tự phí, làm gì lại không có bạn cấp hai của cậu chứ? Dựa theo xác suất thì cũng phải có chứ nhỉ.”

Cậu ta nheo lông mày: “Ừầy, cậu mà cũng hiểu xác suất à?”

Tôi trợn trắng mắt.

Cậu ta cười: “Bạn cùng trường thì có nhưng cùng lớp thì không có, người ở lớp khác thì tôi lại không quen.”

“Cho dù là không cùng lớp thì tốt xấu gì cũng phải quen được vài người chứ, bạn học cùng trường tận ba năm cơ mà.”

Cậu ta nhún vai: “Nhiều người như vậy, hơi đâu mà làm quen, mệt bỏ xừ.”

Tôi cảm thấy ở điểm này thì chúng tôi hoàn toàn không cách nào “khai thông”: Thật là không dễ gì mà có nhiều người cùng thi đỗ vào trường này với cậu, đây chính là duyên phận tu luyện bao năm mới thành, cậu thật không biết quý trọng. Cậu không giống như tôi, từ một tỉnh lẻ mà thi đỗ vào đây, đến một người quen cũng khó mà có được.

“Cậu học ở trường nào?”

“Trung học 13.”

Tôi đã chuẩn bị tốt để xem biểu hiện nghi ngờ của cậu ta nói “Chưa từng nghe đến cái trường này” rồi, thế mà cậu ta lại vui mừng hết sức mà nói: “Ồ, cậu và cô nhỏ của tôi học cùng trường đó!”

Tôi cũng rất kinh ngạc, bèn đùa: “Sao thế? Chẳng lẽ...Long cô nương cũng là size 13?”

Cậu ta liếc tôi một cái, quay mặt đi, lại bày ra vẻ mặt khó ưa.

No. 23

Lúc này Trương Bình cười ha ha, lại bắt đầu chuyển đề tài.

“Thực ra hôm nay tôi rất vui, vừa này chủ nhiệm nói là, giáo viên được phân vào lớp chúng ta là Trương Phong cơ.”

Thầy có chút kích động mà viết hai chữ Trương Phong lên bảng.

Vì thế mà cả lớp liền trở nên nghiêm túc, có điều tôi thấy không hiểu lắm, điều này thì có gì đáng để vui mừng chứ.

Ánh mắt của Trương Bình bay xa rồi.

“Trương Phong là bạn học cấp một của tôi. Chúng tôi đều cùng lớn lên trong đại viện, cấp một cùng bàn, cấp hai cùng bàn, đến cấp ba, cả hai thi đỗ vào trường ở huyện, cũng ngồi cùng bàn. Đỗ trường sư phạm ở tỉnh, chúng tôi không cùng khoa, không thể ở cùng ở một kí túc xá, nhưng mà bạn gái của hai chúng tôi lại ở cùng một kí túc xá. Sau đó không ngờ lại cùng nộp đơn vào Chấn Hoa, cùng giảng dạy lớp 10, lại còn dạy cùng một lớp...”

Dư Hoài nằm soài lên bàn: “Cảnh Cảnh, cậu có phát hiện gì không? Hóa ra lại có sự trùng hợp đến như vậy.”

“Sao?”

“Hai người họ, một người Trương Bình, Bình trong bình nguyên (đồng bằng), một người Trương Phong, Phong trong sơn phong (đỉnh núi).”

Tôi nhếch mép, ha ha, đây là cái thể loại nghiệt duyên gì vậy?

“Cho nên là, các em à, người ở bên cạnh các em, chính là tài sản quý giá nhất cả đời này của các em đó...”

Lời còn chưa dứt, tôi và Dư Hoài không hẹn mà gặp, quay ra nhìn nhau một cái.

Sau đó đồng loạt suy sụp mà nằm trên bàn.

“Nếu nói như vậy, tôi thà cmn chết vì nghèo còn hơn.”

Sau đó, trong lúc tôi còn đang giả bộ bày ra vẻ đau khổ, Dư Hoài liền bò dậy, rất thành thật mà nói, “Này, chúng ta ngồi cùng bàn với nhau đi!”

Trong lòng tôi run lên một cái, không biết là vì sao.

Có lẽ là vì nụ cười đỉnh đặc trong nắng của cậu ta, hàm răng “tiểu hổ” trắng tới mức lóa mắt.

Cậu uống lộn thuốc à, chúng ta không quen nhau, vì sao chứ?

Thế mà sau đó tôi lại đáp, được.

Chú thích:

Trong lịch vạn niên được chia thành 12 con giáp, bao gồm Tí, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tị, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi. Tuy nhiên, ở Việt Nam, tuổi Mão là con mèo thì ở Trung Quốc và Nhật Bản lại là con thỏ. Thế nên nam chính Dư Hoài hỏi nữ chính Cảnh Cảnh tuổi con thỏ. Tức là tuổi Mão. Bắc Đại: tức là Đại học Bắc Kinh, đại học hàng đầu của Trung Quốc. Dân Trung Quốc thường gọi là trường Bắc Đại, cùng với Thanh Hoa, là hai trường hàng đầu của đất nước họ.

4. Chương 4: Người Xa Lạ

No. 24

Lúc về nhà, đứng trước cửa mở ba lô ra, phát hiện chìa khóa bị rơi ở khe cửa túi áo, thế nào cũng không với tới được. Tôi thấp giọng chửi một câu, bỗng nhiên nghe trong phòng có tiếng bước chân, đi dép nhẹ nhàng bước tiến về phía cánh cửa, hóa ra là mẹ tôi.

Bà mở cửa ra, tôi kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

“Ngớ ra đấy làm gì, mau đi vào, ngoài trời nóng lắm.”

Không phải tôi nằm mơ. Bà nói chuyện vẫn kiểu nhanh chóng quả quyết như vậy, trời sinh mạnh mẽ.

“Sao mẹ lại đến đây?” Tôi thật sự kinh hỉ, nhưng lời vừa nói ra nghe có vẻ không được đúng lắm.

Tôi đứng trước cửa, hỏi mẹ tôi sao lại ở đây.

May mà bà không để ý. Bà trước giờ không hay có những suy nghĩ vớ vẩn như tôi.

“Lắm chuyện, tất nhiên là có việc.” Bà ném đôi dép lê về phía tôi: “Mau vào phòng rồi lau mồ hôi đi.”

Tôi vào phòng vệ sinh rửa mặt, lau khô, rồi mở tủ lạnh lấy một lon coca lạnh ra, vừa mới mở cái nắp ra, đã bị cướp đi rồi.

Bố tôi để nó ở trên bàn uống nước: “Lạnh thế này uống vào không tốt cho dạ dày, vừa mới ở ngoài đường về, uống chút nước ấm là tốt nhất, cái này để ở đây cho nguội, ấm đã rồi hãy uống.”

“Bố ơi, bố là người đầu tiên bảo để coca ấm lên rồi mới uống đó.” Tôi lấy lại lon coca sau đó ngửa đầu uống ừng ực.

Thật là sảng khoái.

Ông không có lỗi nhai như mọi khi mà đột nhiên lại thở dài.

“Con ấy....Nếu là mẹ con nói, cho con mười lá gan con cũng không dám cãi lại đâu.”

“Con có uống trăm lon coca đi chẳng nữa, mẹ cũng không biết đâu.”

Tôi nói xong, ba người bỗng trầm mặc. Bố tôi cúi đầu, mẹ tôi đứng ở phòng khách mặt không biểu hiện gì, tôi giơ lon coca lên, không biết là có nên tiếp tục uống nữa hay không, trong phòng khách chỉ còn tiếng bọt khí của coca nổi tiếp vỡ tan ra, tạo ra tiếng sột soạt.

“Cảnh Cảnh!” Bố tôi hỏi lâu mới lên tiếng: “Hôm nay đi nhập học...thế nào rồi?”

“Rất tốt.” Tôi nói: “Nhiều người lắm, phân lớp rồi, con ở lớp 5. Rút thăm để chọn giáo viên, giáo viên nói hôm khai giảng phải đóng tiền...các loại tiền.”

Tôi ngồi ở trên một sô pha đơn, còn bố mẹ tôi ngồi ở sô pha dài đối diện, trông giống như đang tới cao vậy.

“Uống giải khát như vậy là được rồi, dạ dày của mày chịu được sao, còn uống nữa! Để đấy lát nữa hãy uống tiếp.”

Mẹ tôi đột nhiên thốt ra một câu, âm thanh vừa vội vừa lớn, dọa tôi tim giật thót, coca suýt chút nữa thì bay về phía họ.

Tôi bấu môi một cái, để lon coca lên bàn, bố tôi ngồi ở đối diện bất đắc dĩ thở dài, không biết là vì tôi hay là vì bản thân ông.

“Giáo viên dạy gì thế? Trai hay gái? Bao nhiêu tuổi rồi?” Bố tôi bắt đầu nói sang chủ đề khác.

Tôi trả lời: “Là nam ạ! Sinh viên mới tốt nghiệp, dạy Vật lý, tên Trương Bình.”

Thầy dạy toán tên Trương Phong. Tôi nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

“Sinh viên? Nam?” Mẹ tôi không biết lại bắt đầu tưởng tượng ra cái gì rồi: “Có thể tin tưởng được không? Bản thân chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể làm giáo viên chủ nhiệm chứ.”

Bà bắt đầu lấy điện thoại ra mở thư mục: “Hai ngày trước lúc ăn cơm đúng lúc làm quen được Phó hiệu trưởng trường mày, để tao hỏi bà ấy xem, hoặc là sẽ đổi giáo viên, hoặc là sẽ chuyển lớp. Để thế này sao được, nhất định lúc bốc thăm có điều mờ ám!”

Bố tôi cau mày phản đối: “Bà đừng nghe gió thành mưa, trình độ của giáo viên trẻ với số tuổi của họ chẳng có liên quan đến việc dạy tốt hay không.”

Mẹ tôi bỗng cười một tiếng, chậm rãi buông một câu: “Trẻ tuổi tất nhiên là tốt.”

Mới đầu tôi nghe không hiểu, rồi lại nhìn vẻ mặt của bố tôi đã tái đi, nhưng lại không có nói chuyện. Có điều không phải là bố tôi không muốn mở miệng mà là e ngại cho thể diện của tôi.

Sau đó tôi đã hiểu ra, là bà đang nói về cái gì.

“Năm đó đáng lẽ mẹ không nên ly hôn.” Tôi nhỏ giọng nói, bản thân cũng không biết là vì sao.

Cuối cùng tôi cũng nhìn ra, là do mẹ tôi ghen tuông và bất mãn với việc bố tôi tái hôn. Hóa ra không phải là bà không để tâm. Nhưng mà không phải là cách thức này, không đúng sao.

Không phải là, cuộc sống riêng của hai người từ đơn thân đến khi già rồi dần vật lộn nhau ư?

Bà đột nhiên đứng lên, tôi ngẩng đầu, trong mắt bà có một sự căm phẫn và đau buồn mà trước đây tôi chưa từng thấy qua.

Tôi không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy trong lòng từng cơn từng cơn khó chịu.

Lúc sau bà bình tĩnh lại, nói: “Nói chung, chuyện chuyển lớp hay chuyện đổi giáo viên mẹ sẽ nói chuyện với người ta, mày đừng có mà chạy khắp nơi làm loạn. Trước ngày khai giảng thì chăm chỉ đọc sách đi, mẹ thấy có rất nhiều đứa bây giờ muốn thi lên cấp ba đều phải học lớp học thêm toán lý hóa đấy, mày liệu mà chú tâm cho mẹ!”

Nói xong bà đi đến trước cửa, đi giày vào: “Đi trước đây, buổi chiều còn có cuộc họp.”

Đến khi cửa đóng, vang lên một tiếng “âm”, tôi và bố vẫn ngồi mặt đối mặt trên sofa, đờ ra như đá.

Bố tôi xoa xoa tay, hồi lâu cũng không biết nên nói cái gì.

Tôi mở miệng nói chuyện trước: “Bố, nếu mẹ muốn tái hợp với ba, không muốn kết hợp, bố có muốn ở cùng với mẹ không?”

Ông kinh ngạc nhìn tôi, rất lâu sau, ông cười, đáp: “Ngốc ạ, làm sao có thể chứ?”

Đây chính là phương thức trả lời của người lớn. Ông chỉ nói không thể nào, lại không nói với tôi rằng, họ không thể ở cùng nhau, hay là mẹ tôi không thể nào thỏa hiệp mà quay đầu lại.

Vì thế mà dũng khí của tôi cạn kiệt rồi, không còn cách nào để tiếp tục truy hỏi nữa.

Ông đứng dậy, quay lưng về phía tôi rồi rót nước, còn tôi thì ngồi phịch ở sofa, bộ dạng như vừa mới bị bệnh một trận rất nặng.

“Cảnh Cảnh?”

“Sao ạ?”

“Con...Bố kết hôn với cô Tề, con thật sự không để ý chứ?”

Tôi cúi đầu cười.

Đây là điều tôi không muốn thấy nhất. Tôi không muốn nhìn thấy họ kết hôn, bởi vì tôi có mong ước của riêng tôi.

“Không để ý đâu ạ.” Tôi nói.

Ông đổ cốc nước xuống cái bàn trước mặt chúng tôi, nói: “Uống chút nước ấm đi.”

No. 25

Tối đến tôi nằm ở trên giường, trong đầu đều là hình ảnh tôi lúc nhỏ, một nhà ba người sống cùng nhau.

Tôi nhẹ nhàng cầm chiếc điện thoại trong phòng, bố tôi đang ở trong phòng khách xem ti vi, chắc sẽ không nghe thấy.

Tôi bấm số, vừa bấm xong thì đầu bên kia đã nhận rồi.

“Xin chào.” Nghe giọng nói của mẹ tôi có vẻ rất có tinh thần. Nhưng tôi cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng lẽ điện thoại của mẹ tôi không hiện tên sao, người gọi điện không phải là bố tôi thì chỉ có thể là tôi, vì sao mẹ tôi lại nói là “Xin chào”?

“Mẹ?”

Đầu dây bên kia dừng một lúc rồi nói: “À, là mày à.”

Hóa ra bà đang đợi điện thoại của khách hàng, điện thoại vừa vang lên, liền bắt máy, không xem người gọi đến là ai.

“Sao thế, có chuyện gì?”

Tôi chần chừ mãi, cuối cùng nói lời xin lỗi với bà: “Mẹ, hôm nay, là con không đúng, con...”

Bà ngắt lời tôi: “Được rồi, được rồi, trẻ con thì hiểu cái gì, nếu là vì chuyện này thì khỏi cần. Chuyện người lớn mày thì hiểu cái gì, chuyện của mày, mày chú ý là được rồi. Mẹ cúp máy đây, mẹ còn có việc, sợ lát nữa khách hàng gọi đến lại không gọi được.”

Tôi thở dài một tiếng, mẹ tôi vẫn là mẹ tôi mà.

Có thể cảm thấy bản thân nói quá nhanh, ngữ điệu bà bỗng chậm lại: “Hôm nay không có thời gian, mai mẹ sẽ gọi về nhà, chuyện nhập học của mày...mẹ nghĩ ra cái gì sẽ dặn dò mày sau. Mày lên cấp ba rồi, không còn trẻ con nữa, học thêm cũng tốt, về sau đối với phát triển, mục tiêu cũng tốt...”

Bà dừng lại rất nhiều lần, dòng suy nghĩ dường như có chút hỗn loạn, dù sao thì tôi nghe cũng không hiểu là bà định nói cái gì.

“Mẹ.”

“Hả?”

“Con có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Nói đi!” Lại gấp lên rồi.

“Con không muốn chuyển lớp, giáo viên chủ nhiệm lớp con tốt lắm, mẹ đừng lo lắng nữa, được không?”

Tôi thở một hơi dài.

Trong đầu hiện lên gương mặt của Dư Hoài.

Cậu ấy cười hì hì, giống như là đang đùa giỡn, rất tùy ý nhưng lại rất chân thành.

Chúng tôi ngồi cùng bàn với nhau.

Câu nói này giống như là thiện cảm và điều mong đợi duy nhất của tôi ở Chấn Hoa. Những vẻ mặt lo lắng của ông bố bà mẹ về ước nguyện những đứa con của họ sẽ thành đạt (Vọng tử thành long), vẻ mặt thờ ơ của những đứa con. Ba năm nữa, tôi nghĩ tôi sẽ vì bản thân mà ăn trộm linh dược của Thảm Săn mà trả giá cho sự tỉnh mạch đơn độc của cung Quảng Hằng.

Ít nhất là còn có lần gặp mặt đầu tiên của thời niên thiếu đó, tình cảm bạn bè đơn thuần đó.

Tôi không biết bố mẹ mỗi người muốn cái gì, cũng không biết họ hy vọng tôi sẽ trở thành người như thế nào, hoặc giả tất cả không còn quan trọng nữa rồi.

Tôi lấy vận may của bản thân để bước vào một nơi không thuộc về trường học của tôi, sau lưng lại là một gia đình xa lạ mà diện mạo của nó đã bị thay đổi hoàn toàn, mà bản thân tôi, giống như là trong thoáng chốc từ trong khe hở mà rớt xuống, ai cũng không phát hiện ra là tôi không nhìn thấy nữa.

Vì lời mời của Dư Hoài mà tôi cảm thấy cuộc sống này đầy ánh dương.

Lại vì một lon coca bị bay mất hết khí mà mất mát.

Điều mà dễ dàng làm con người ta cảm thấy ấm áp và kinh hỉ đó là người xa lạ, vì bạn đối với người đó không có kỳ vọng gì cả.

Điều mà dễ dàng làm con người ta cảm thấy tim lạnh giá và bi ai đó là người thân, vì bạn yêu họ.

Tôi chỉ là muốn bắt lấy một người xa lạ mà thôi.

Bố tôi đột nhiên gõ cửa, đi vào phòng, nói, cô Tề nhắc bố mới nhớ, Cảnh Cảnh, con có muốn có một cái đi động không.

Tôi từ trên giường bật người dậy.

Tôi là một người rất nông cạn, vì thế mà tôi đã bắt đầu thích gia đình và cuộc sống này rồi.

Giống như lũ bạn cấp hai của tôi nói, bố mẹ mày trên phương diện tình cảm làm mày bị thiếu hụt rồi, mày rất có tiềm năng là một đứa ham vật chất.

Tôi tình nguyện làm một kẻ có tiền mà EQ bằng 0, thật đó.

5. Chương 5: Cuộc Sống Mới

No. 26

Có rất nhiều sự thích thú đối với những học sinh mới như chúng tôi, mọi người túm năm tụm ba bình luận về chúng tôi, đó là học sinh lớp 11, mặc đồng phục màu xanh thẫm.

Cũng có rất nhiều sự thích thú không chỉ riêng lớp của mình mà còn có các lớp kế bên nữa, họ thi nhau chụp ảnh, đó là học sinh lớp 12, đồng phục màu lam nhạt.

Ở cạnh nhau càng lâu, niềm vui càng ngày càng lớn.

Bọn tôi – đội quân hổ lớn, dưới sự chỉ huy của thầy chủ nhiệm, hòa vào biển người xanh lá, xanh lam kia, giống như đầu của chiếc bút máy đâm vào biển người rộng lớn kia. Trong cặp sách trống không, bởi vì tài liệu học vẫn chưa được phát, bên trong chỉ có mấy tờ giấy ghi công thức toán học, một quyển vở ghi chép, một hộp bút và một cái máy ảnh. Lúc tôi từ xa liếc thấy Dư Hoài, định gọi cậu ta nhưng mắt vừa nhìn liền chú ý đến chiếc cặp của cậu ta.

Đúng kiểu rất “đầy đặn” ấy.

“Cậu mang cái gì vậy? Cái túi khi gì thế?”

Đối với trò đùa không hề vui của tôi, cậu ta rất phối hợp mà khom lưng cúi đầu bày ra bộ mặt huyền bí “không thể nói không thể nói”, đưa ngón trỏ lên miệng nói một tiếng “suyt”.

Hơi thở cậu ta phả lên mặt tôi, sau đó thì cười hì hì quay đi xếp hàng.

Còn lại tôi một mình đứng hóa đá tại chỗ, không nhúc nhích.

Tôi cũng không biết tôi làm sao nữa, tai đột nhiên nóng ran lên.

No. 27

Không cẩn thận nhìn thấy cách đó không xa có một đàn chị lớp 11 mặc áo đồng phục màu xanh lá, đứng dựa vào cột đèn nhìn tôi, thanh tú trắng ngần, tướng mạo uyển chuyển, cười đầy vẻ sâu xa.

Rõ ràng là không mở lời nhưng lại cứ kiêu kinh nghiệm dày dặn mà nhìn tôi, làm tôi cảm thấy chột dạ. Tôi lúng túng, mỉm cười về phía chị ấy, coi như là chào hỏi tiền bối.

“Học sinh mới à?” Giọng chị ấy không lớn, rất dễ phân biệt, nghe rất hay.

“Chào chị.” Tôi cúi đầu khom người chào.

“Này, Lạc Chỉ!” Một cô gái tóc ngắn chạy đến khoác lên vai chị ấy, đồng phục khoác bên ngoài bay phấp phới: “Cậu đã nhìn thấy chưa, đằng kia, có một học sinh mới lớp 10 nhuộm tóc màu hồng, để đầu húi cua, màu nâu đỏ, nhìn thật đặc biệt, bên tái trai còn đeo khuyên tai đinh nữa, thật là đẹp trai quá thể đáng mà!”

Đàn chị ấy tên gọi cái gì mà Giấy* kia thu hút ánh mắt trên người tôi, đối với sự nhiệt tình của chị bên cạnh, chị lại tỏ ra rất bình thản, chỉ gật gật đầu nói: “Vây à?”

“So với anh Bành đẹp trai lớp chúng ta năm đó còn ra dáng hơn. Đúng là hậu sinh khả úy mà!”

Chị ấy cười một tiếng, ý vị hơi hướng của Gia Cát Khổng Minh chỉ dẫn giang sơn.

Sương mù mờ mịt khắp Trường Giang

Gần xa không rõ nước mênh mang

“Tre già măng mọc.”

“Cậu đang làm cái trò gì đó?” Tôi vẫn đứng tại chỗ cười như con điên, ngẩng đầu lên thấy Dư Hoài đang rất hào hứng mà chạy đi tìm tôi: “Hàng ngũ đã sắp xếp xong xuôi rồi, cậu còn ở đây ngắm cái gì?”

“Này, này!” Tôi kích động kéo ống tay áo của cậu ta lại, ra dấu muốn nói cho cậu ta nghe câu nói lúc này vừa nghe được, theo bản năng quay đầu lại nhìn một cái, nhìn thấy chị kia vẫn đang cười, từ xa nhìn chúng tôi, giống như là thầy chủ nhiệm rón rén âm hiểm bắt kẻ thông dâm vậy.

Sau đó nhìn kỹ, trong nụ cười đó tràn đầy sự ngưỡng mộ, như thể chị ấy đã già lắm rồi, hiện giờ nhìn thấy một thời thanh xuân đáng quý, thổn thức mà vui mừng.

Tôi bị ý nghĩ kì lạ trong đầu dọa rồi, cúi đầu suy nghĩ, quên mất rằng tay vẫn đang bóp chặt cánh tay của Dư Hoài.

Một lúc sau mới ý thức được điều này, vội vàng buông tay xin lỗi, cậu ta lại bày ra vẻ mặt thẹn thùng, nhỏ giọng trách móc: “Háo sắc!”

Tôi buông tay: “Oan cho tôi quá, chưa chiếm được chút tiện nghi nào của cậu đã bị vu oan rồi.”

Cậu ta kêu to: “Sờ thì cậu cũng đã sờ rồi!”

Tôi cũng uất ức mà gào to: “Nhưng mà cảm giác không tốt mà!”

No. 28

Ngày đầu tiên khai giảng việc trai gái trêu đùa nhau đúng là đã trở thành phong tục xói mòn.

Đàn chị ấy nói rất đúng. Tre già măng mọc.

Cả khuôn mặt cậu ta đỏ bừng, nói: “Đi xếp hàng!”

Sau đó, tôi đi theo sau đ*ta ra lớp 5 để xếp hàng. Ngẩng đầu lên, một chiếc áo T-shirt màu đen chắn hơn nửa tầm nhìn của tôi, lưng của nam sinh trước mặt đang đưa, có điều cảm giác rất là có tiết tấu.

Tôi không phải là một người hoạt bát, chính là như lúc này, đứng trong hàng tôi cũng không có hứng thú chủ động đi chào hỏi làm quen các bạn học mới xung quanh. Tất nhiên nếu có ai tình nguyện bắt chuyện trước, tôi chắc chắn sẽ vui vẻ mà đáp lại như bao người khác.

Nhưng không biết vì sao, vừa nhìn thấy Dư Hoài tôi đã cảm thấy chúng tôi đặc biệt thân quen, mặc dù chẳng hiểu gì về cậu ta nhưng lại có cảm giác từ kiếp trước chúng tôi đã quen nhau rồi.

Tôi lấy máy ảnh ở trong cặp ra, nâng lên cao, lấy góc độ hơi chúc xuống, chụp tán loạn xung quanh.

Sau đó nghe thấy tiếng nói phát ngáy của MC phát ra từ loa phát thanh, tôi cúi đầu xem kỹ lại những bức ảnh vừa mới được chụp.

Có khi trùng hợp lại chụp được nhân vật đặc biệt, có khi lại chỉ là những người bình thường.

Giữa những vẻ mặt vô cảm của các bạn, có một bạn nữ cực kỳ xinh đẹp đang nghiêng đầu, mang vẻ vừa tò mò vừa cố gắng che giấu vẻ mặt đang quan sát kỹ bạn nam đẹp trai đứng cách đó không xa.

Còn có một bạn nam lớp 11 mặc đồng phục, cả mặt nổi đầy mụn, giơ một chân lên đá vào hông nam sinh phía trước.

Mặc dù còn có Dư Châu Châu, cúi thấp đầu, mặt vô cảm chỉ có thể nhìn thấy nửa sườn mặt. Mà ở nơi cô ấy không chú ý đến, có một bạn nam đẹp trai đang lén nhìn cô, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cậu ta nhưng có vẻ như không phải là đang cười.

Điều thần kỳ nhất là, tôi thể mà lại đi chụp chị lớp trên kia. Giữa đám bạn hihi haha kia, chỉ có chị ấy là trầm mặc mà nghiêm túc, đôi mắt vô cùng sáng ngời, chuyên chú nhìn người nào đó – nhưng người mà chị ấy chăm chú nhìn lại không nằm trong ống kính của tôi.

Đột nhiên nghe thấy âm thanh của chim bồ câu, đàn bồ câu ở khu dân cư gần đây bay phần phật qua đỉnh đầu của những người đang xếp hàng kia, tôi ngửa đầu, nhìn thấy một bầu trời xanh thẳm như được gột rửa, không có che lấp bởi những công trình kiến trúc, một màu xanh thuần túy, khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

Tôi nhẹ nhàng ôm máy ảnh vào trong ngực, không biết vì sao lại có cảm giác sấu muộn.

Máy ảnh của tôi giống như đôi mắt của Thượng Đế. Chúng tôi ở nhân gian tầm thường này, chỉ có thể nhìn thấy một phần của bản thân, nó đứng ở chỗ cao nắm bắt tất cả mọi người trong nháy mắt rồi biến mất cũng chỉ trong một tích tắc, rồi sau đó để những câu chuyện phía sau đó lộ ra từng chút một cách tinh tế.

Thế nhưng tôi lại không nắm bắt được.

No. 29

“Than thở cái gì, mới ngày đầu tiên khai giảng mà tinh thần chẳng phấn chấn gì hết.” Dư Hoài đứng bên cạnh tôi, không dám nói to, khẩu khí như tên trộm vậy.

Tôi đưa máy ảnh cho cậu ta, cậu ta bắt đầu lật từng tấm.

“Đây là cậu vừa mới chụp à?”

“Ừ, nhìn ra cái gì không?”

Cậu ta dí sát mặt vào máy ảnh.

“Mặt cậu đầy dầu, cách xa màn hình của tôi một chút!”

Dư Hoài nghe vậy, giống như là “làm đến nơi đến chốn”, càng cố dí sát mặt màn hình, dí lấy dí để xong, nhìn tôi tức đến trợn trắng mắt, mới vui vẻ mà cười lên.

“Cậu chụp lưng ta lưng tung, có thể nhìn thành ra cái gì à?”

Tôi lắc đầu: “Đơn giản mới là tốt đó.”

“Vậy cậu nói xem, trong này có cái gì?”

“Câu chuyện.”

“Đùa gì vậy?”

Tôi lấy lại máy ảnh, lật đến những bức ảnh chụp những con người kia, đem những góc nhỏ vụn vặt, khoe mắt đôi lông mày đều tả cho cậu ta xem.

“Cậu không cảm thấy là đằng sau những con người này đều có những câu chuyện à?”

Cậu ta cũng rất nghiêm túc suy nghĩ nghiền ngẫm, dùng khẩu hình khinh miệt nói: “Cũng có thể chỉ là do trí tưởng tượng của cậu quá phong phú thôi.”

Tôi thật sự muốn phát điên, rồi cậu ta lại nói một câu: “Cũng có thể là có thật.”

Ánh mắt của Dư Hoài nhìn xuống đất, không biết là đang nghĩ cái gì.

Qua một lúc, cậu ta ngẩng đầu lên, lại khôi phục lại nụ cười toe toét.

“Cậu nói xem, người ta tham gia nghi thức kéo cờ, có phải là vì để quang minh chính đại mà nhìn thời khắc mà bình thường khó có thể nhìn thấy, hoặc là, có thể để có thể nhìn thấy người mà bình thường bản thân không có can đảm nhìn chăm chú một cách lộ liễu không?”

Tôi bị câu nói này làm cho đứng hình rồi.

Sau đó liền nói tiếp một câu: “Chém vừa thôi! Nghi lễ kéo cờ là giáo dục chủ nghĩa ái quốc cho thanh thiếu niên, tôi tham gia mục đích rất đơn giản, cậu đừng có qua mặt tôi.”

Cậu ta cười to, chủ đề này có vẻ dành để gió chết mặc bay đi.

Vậy mà mấy phút sau đấy, tôi liền chìm vào những lời nói của cậu ta, thoát không ra.

Mặc dù trước đây tôi chưa từng nhận thức qua, nhưng cũng biết rằng, có lúc giờ nghỉ giải lao và nghi lễ kéo cờ là được mọi người mong chờ nhất. Trong biển người mênh mông này, họ luôn tìm kiếm một người mà họ muốn nhìn, mà nghi lễ rườm rà không thú vị này lại trở thành một hồi ức có một không hai.

“Cho nên hạnh phúc nhất vẫn là người ở bên cạnh.”

Tôi bùi ngùi mà thốt ra một câu không đầu không đuôi. Tôi nhớ bố, rốt cuộc tình yêu của ông là sinh hay tử tôi không thể dự đoán được, song tôi biết rằng, hạnh phúc nửa cuộc đời còn lại của ông không nằm ở tôi, cũng không nằm ở mẹ tôi. Người mà ông muốn dặt tay đi hết quãng đường còn lại, là cô Tề. Cô ấy dịu dàng, cô ấy ở bên cạnh bố tôi.

Sau đó Dư Hoài cười hi hi, tiếp lời, “Thiếu gia ta vẫn luôn ở đây này.”

Tôi không muốn làm cậu ta mất mặt, liền cười quay đầu đi.

“Lễ đón chào học kỳ mới, tân học sinh khóa 2006, chính – thức – bắt – đầu——”

Tôi đột nhiên phát hiện, là như vậy, gia đình tôi một nhà ba người, mỗi người hướng đến những phương hướng khác nhau, bắt đầu một cuộc sống mới.

6. Chương 6: Cuộc Sống Của Chúng Tôi Đầy Ấp Những Niềm Vui

No. 30

Chúng tôi học quân sự trong một tuần. Ngày nào cũng học từ 8 giờ sáng đến 3 giờ chiều, sau đó quay trở lại lớp. Thầy giáo dạy, mọi người tự học, đến 4 giờ thì tan.

Buổi học đầu tiên kết thúc, thầy Trương Bình dẫn chúng tôi đi mấy vòng các dãy nhà, nói là muốn để cho mọi người biết đường.

Nhưng thứ thầy ấy gọi là cách nhận biết đường chính là đi chậm chậm mà không có mục đích, đi qua khu nhà A, chạy qua xem biển hiệu, thầy ấy nở một nụ cười thật tươi với chúng tôi: “Đây là nhà thể chất, chúng ta sẽ học thể dục ở đây, và đương nhiên là môn thể dục nhịp điệu cũng sẽ tập ở đây. Bên trong còn có đàn, máy tính, lúc lên lớp có thể phim ảnh...”

Còn chưa nói xong từ “xem phim ảnh”, đã có mấy bạn nam rúc rích cười. Lúc này sắc mặt thầy Trương Bình biểu lộ sự chùng mịch, cười khan hai tiếng hi hi, rồi nói lớn: “Giáo dục cần có các thiết bị hiện đại, ý của tôi là có thể xem VCD, DVD, hoặc nghe CD. Nói tóm lại là cần phải hiện đại hơn nữa...”

Phần lớn mọi người đều không rõ ý của thầy, chỉ có mấy bạn nam cười vẻ nguy hiểm, có một học sinh nam còn cười cả ra tiếng.

Ta quay đầu lại hỏi Dư Hoài đi đằng sau: “Làm sao đấy?”

Vẻ mặt Dư Hoài rất phức tạp, rõ ràng là muốn cười nhưng lại không dám cười, dáng vẻ vừa nghiêm túc vừa vô lại, tôi khó chịu thay cậu ta.

“Làm sao cái gì? Sao cậu quan tâm nhiều thế?” Cậu ta đáp trả tôi một câu.

Đúng là thần kinh.

Tôi quay về hàng và cả hàng tiếp tục đi theo Trương Bình “đen tối” về phía trước.

“A, các em, đây là sân vận động!”

Cuối cùng thì đây chính là cái khu rất quen thuộc đối với cái ông Trương Bình này – sân vận động. Mái khán đài mô phỏng theo nhà hát Sydney, giống như những mảnh vỏ sò lớn màu trắng vậy... tất nhiên là xấu hơn của người ta nhiều.

“Trường của chúng ta là trường duy nhất tổ chức đại hội thể thao mà không cần phải thuê sân chuyên dụng hay sân vận động của thành phố. Ngoài ra còn có nhiều trường cứ vào mùa xuân, mùa thu hằng năm là đến thuê sân của trường mình, đường chạy thì là đường bê tông, ở giữa còn có bãi cỏ nữa.”

Dư Hoài cuối cùng không chịu được nữa.

“Thầy ơi, nơi có thể đến đá bóng, thường được gọi là sân cỏ ạ.”

Thầy Trương Bình trừng mắt: “Tôi thích gọi thế nào là thì kệ tôi, em lại thích nhiều chuyện rồi phải không?”

Tôi cười phá lên, quay đầu lại đắc ý lắc lắc đầu nhìn Dư Hoài.

Sao chứ? Đúng là quả báo mà.

Tôi thích Trương Bình rồi đó, thật đấy.

No. 31

Thầy dạy quân sự là người Sơn Đông, mắt to, nước da ngăm đen, giọng nói lớn, thầy nhiệt tình nhưng cũng rất dễ xấu hổ.

Hầu hết các thầy giáo khác khi giới thiệu đều thường sẽ nói: “Chào các em, tôi họ Trương, sau này các em có thể gọi tôi là thầy Trương”. Sau đó thì học sinh sẽ đáp: “Chào thầy Quan.”

Còn thầy tôi thì đứng trước mắt học sinh ấp a ấp úng một hồi lâu mới nói được: “Tôi...tên là Trương Lai Thuận”.

Chúng tôi tất cả đều im lặng chờ thầy tiếp tục.

Khoảng năm giây sau, chúng tôi mới phát giác, thầy đã nói xong rồi.

Lúc này, Dư Hoài vóc dáng cao lại đứng ở đầu hàng đầu tiên đột nhiên cười to lên, to giọng nói: “Chào thầy Lai Thuận!”

Cả lớp rất chi là ăn ý mà đồng thanh hô to: “Chào thầy Lai Thuận!”

Hàng ngũ vừa nãy xếp ngay ngắn thì bây giờ giống như những quân cờ domino bị đổ một loạt.

Đứng một lúc lâu, đến lúc sắp kết thúc buổi học thì thầy Lai Thuận định dạy chúng tôi hát.

Có lẽ bởi vì thầy – người tân binh ấy nhìn thấy ở phương xa có một cựu chiến binh đang dẫn dắt lớp học sinh của mình, vừa đi vừa hát bài “Đoàn kết là sức mạnh” và “Người lính”.

Và thế là thầy ngẩng đầu một cách rất khí thế, bắt nhịp cho cả lớp: “Đoàn ~ kết là sức mạnh, 2, 3”

Trong lòng mọi người cũng không còn hào hứng nữa, ai cũng muốn trở về lớp ngồi, và thế là tiếng hát càng lúc càng uể oải, ỉu xìu.

Thầy rất tức giận, cắt ngang bài hát chúng tôi đang hát, trừng mắt: “Tại sao lại không có khí thế gì cả thế này?”

Con người khi nóng vội thì lời nói ra thường sẽ là tiếng địa phương, và chúng tôi bị âm địa phương của thầy làm cho cười một mẻ, thầy giáo lại càng tức giận, dự định sẽ dạy sẽ chúng tôi biết người lính thì phải hát như thế nào.

“Đoàn kết là sức mạnh, đoàn kết là sức mạnh, sức mạnh này sắt, là đồng, mạnh hơn cả sắt... mạnh hơn cả đồng...”

Bài hát của thầy Lai Thuận giống như tiếng ma quỷ luồn qua tai vậy, âm thanh rất là to, ù hết cả màng nhĩ, tuy nhiên điều kì lạ là: bài hát của thầy về cơ bản cũng chẳng có giai điệu gì, mà chủ yếu là hét, hoàn toàn ở những âm rất cao.

Không có trầm bổng gì hết.

Thầy hát xong, khuôn mặt vẫn rất hồng hào. Dư Hoài cầm đầu cổ vũ rất náo nhiệt, sau đó vẽ rất ngây thơ hỏi thầy: “Thưa thầy, thầy đang ngâm thơ à?”

No. 32

Trong lớp tôi quen một bạn nữ, tên là Giản Đơn. Quá trình quen biết cũng rất đơn giản.

Lúc ấy, cô ấy loạng choạng như sắp ngã, tôi vội vàng chạy đến đỡ lấy cô ấy, rồi tự nguyện đi lấy nước, lấy quạt, dầu cao (những thứ này đều là do ông bà tôi nhét vào cặp của tôi, cuối cùng cũng cần dùng đến) giúp cô ấy.

Cô ấy bối rối tỏ vẻ là đã đỡ rồi, tốt lắm tốt lắm, đúng là đã khỏi rồi!

Tôi cảm giác hình như cô ấy không hề cảm kích tôi chút nào cả.

Sau đó tôi liền biết được lý do.

Giờ ăn cơm trưa, vẫn là cái cảnh “people mountain people sea”. Đám học sinh lớp 10 bỗng chốc ủa vào nhà ăn, làm cho học sinh lớp 11, 12 sợ đến nỗi cảm không chắc bát cơm của mình. Tôi thiết nghĩ, bọn họ năm đó cũng là dọa các tiền bối như thế mà.

Lúc xếp hàng mua mì, tôi nghe thấy phía sau có hai đứa con gái đang nói chuyện.

“Tớ đứng tê cả chân, hôm nay nóng chết đi được, cả người đều là mồ hôi, cái canteen mục nát này chả khác nào một cái lò hấp cả, thật là phiền phức! Có điều tớ không có yếu ớt như cậu, lúc nãy tớ có thấy cô bạn đứng ở bên cạnh kia dìu cậu đi qua bên sân, giờ sao rồi?”

“Thôi đừng nhắc nữa, lúc nãy tớ đã nghĩ ra một chiêu, đó là giả vờ ngã đi. Đang định tiến hành, nếu thành công thì sẽ gọi cho cậu, kết quả, bị chị gái đứng bên cạnh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy. Chị ta mười tám đời võ nghệ khiến cho tớ cảm thấy rất xấu hổ đành tiếp tục giả ngã. Tớ thậm chí còn sợ chị ta bắt mạch cho mình cơ, vạch trần mặt kỹ xảo này của tớ, thế thì sau này tớ sống thế nào được?”

“Ai mà lại thần thánh vậy?”

“Hình như tên là Cảnh Cảnh, là một nữ sinh rất có tinh lực, rất nhiệt tình, dọa tớ phải nhanh chóng nói khỏi rồi, sau đó quay trở về quân tư đây...”

Tôi lặng lẽ đứng bên cạnh cửa sổ, bưng một bát mì bò, quệt thẻ, sau đó quay người đi, đằng sau là Giản Đơn đang ngơ ngác nhìn theo. Tôi bước những bước đi nặng nề, cuối cùng cũng chẳng tìm được một chỗ ngồi trong biển người đó.

Lúc ngồi một mình ở bàn ăn mì, không hiểu vì sao tôi bỗng ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía, toàn là những sinh viên mới ồn ào mà láo nháo.

Một khắc đó, bỗng dừng lại có những suy nghĩ viển vông. Nếu tôi là Thẩm Sần, khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng sẽ có cảm giác như thế nào?

Đối thủ của mình trên thế gian này thì có rất nhiều, nếu cứ quan tâm mãi thì chẳng phải cũng sẽ rất mệt mỏi ư? Hay là cứ háo hức chờ đợi một trận chiến sẽ bùng nổ?

Tôi cũng chẳng biết nữa. Mặc dù tôi nhớ đến sự tồn tại của cô ấy, vì cô ấy mà buồn phiền, thương xót, nhưng tôi không phải là cô ấy.

Chỉ là tôi cảm thấy mình chỉ muốn chìm ngập ở nơi này, làm một người vô danh mà thôi.

No. 33

Hơn ba giờ thì chúng tôi kết thúc giờ học quân sự, thầy Trương Bình dẫn chúng đi một vòng quanh trường, quay về lớp, bắt đầu ồ ạt sắp xếp chỗ ngồi. Tôi đứng ở hành lang, gõ nhẹ gót sau vào chân tường, không biết làm thế nào mới tốt.

Từ đằng xa, tôi nhìn thấy Dư Hoài, cậu ta đã có không ít bạn mới rồi, mặc dù là ngày đầu tiên học quân sự nhưng trong lớp đều đã biết hai người, một Hàn Tự, một là Dư Hoài. Làm quen với Hàn Tự đa phần là con gái, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo và khí chất lạnh lùng rõ ràng là thu hút các cô gái thanh xuân phơi phới rồi. Ngược lại, Dư Hoài lại mang gương mặt hề hề tràn đầy nụ cười, mà lại còn dám to gan trêu chọc Trương Lai Thuận nên được rất nhiều bạn con trai coi trọng, kẻ vai sát cánh, náo nhiệt biết bao.

Không biết vì sao, tôi lại thích Dư Hoài hơn, tôi luôn cho rằng người mà được mọi người quý mến mới là một người con trai tốt.

Điều thú vị là, Giản Đơn và bạn nữ có nước da có chút đen kia lại đứng sau lưng tôi nói nhỏ với nhau.

“Đi đi, khi lớp trưởng nói là có thể tự do xếp chỗ, không phải cậu rất hứng thú sao? Đi đăng kí với lớp trưởng đi, các cậu không phải sẽ được ngồi cùng bàn còn gì.”

Giản Đơn không hề đáp lại, nhưng tôi có thể hình dung được khuôn mặt đỏ ửng của cô ấy, giống như cái vẻ xấu hổ, ngượng ngùng lúc tôi bôi dầu cho cô ấy.

Cô bạn da ngăm ngăm lại khuyên Giản Đơn điều gì ấy, nhưng tôi nghe chẳng rõ vì đang mãi suy nghĩ chuyện của mình.

Không biết Dư Hoài có còn nhớ hôm đấy cậu ta đã đùa tôi rằng: Chúng ta ngồi cùng bàn nhé.

Chẳng lẽ tôi lại đi nói với thầy Trương Bình rằng: Thưa thầy, em muốn ngồi cùng bàn với Dư Hoài ạ – nhưng tôi làm gì có dũng khí đấy. Hơn nữa thế nào cũng sẽ bị người khác hiểu lầm? Đúng vậy... Đúng vậy...

Nói là thế nhưng thực ra cũng chẳng có gì, trong lòng tôi cũng rất vô tư, vì vốn dĩ giữa chúng tôi cũng chả có gì.

Thế nhưng vẫn có thể sẽ bị hiểu lầm nhỉ, mới khai giảng mà đã...

Nhưng mà...

Trong đầu tôi, một bên là thiên sứ, một bên là ác quỷ, trước chôn đông người ẩu đả một trận, trong lúc thượng cẳng chân hạ cẳng tay, tôi thấy Giản Đơn từ bên cạnh tôi xông tới, bộ dạng nổi trận đùng đùng, giống như là vừa mới nạp đầy ắc-quy vậy.

Sau lưng hắc nha đầu kia thấp giọng nói, tốt lắm, Giản Đơn, xông lên!

Tôi nhìn thấy cô ấy đi đến đứng trước mặt Hàn Tự, nhiều người xung quanh cũng giống như tôi giả vờ không nhìn thấy, nhưng thực ra thì có bao nhiêu con mắt đều dán chặt vào họ rồi.

Cô ấy cười đến căng thẳng, có chút giả tạo, vội vàng nói câu gì đó, sau đó bắt đầu cười ngây thơ, vô cùng lúng túng.

Hàn Tự ngẩng đầu lên, ngây người nhìn cô. Cái bộ dạng của anh ta làm cho tôi có cảm giác dường như có một luồng khí nóng đang toát ra từ cái người con trai lạnh lùng này.

Sau đó cậu ta gật đầu.

Giản Đơn thất hồn lạc phách chạy về hướng phía sau tôi, tôi nghe thấy cô ấy nén nhịn một hơi, rồi hét lớn “YES”!

Sau đó, cô ấy nhảy tung tăng về phía Trương Bình xin phép, thầy chau mày nhìn Hàn Tự ở phía xa kia, cười như hàm ý một điều gì đó sâu xa, rồi thầy gật đầu đồng ý.

Giản Đơn trở về chỗ giống như một người anh hùng chiến thắng trở về.

No. 34

Người hồn bay phách lạc sau đó mới chính là tôi.

Mà lúc này đây, sau khi Giản Đơn mở đầu, những người về sau nườm nượp đến tìm Trương Bình, người thì cận thị, viễn thị, mắt kém, hoặc muốn ngồi cùng bàn... còn tôi thì bỗng mất tầm tung tích của Dư Hoài.

Thôi thì cứ cho là duyên phận đi. Tôi cười trừ một cái, cứ xếp hàng quy củ, hàng cao hàng thấp, cũng sẽ có lúc được đi cùng hàng hoặc ngồi cùng bàn, chẳng sao. Chẳng có vấn đề gì cả, chỉ là hơi bị phân tâm một chút mà thôi.

Song nghĩ lại, một đứa có chiều cao bình thường như tôi thì sao có thể ngồi cùng hàng với những người có vóc dáng cao kia?

Trương Bình dừng lại thông báo: “Những em có kiến nghị đã nói xong chưa? Còn ai không? Không thì chúng ta xếp theo hàng từ cao đến thấp từ lớn đến bé.”

Bỗng nhiên Tôi nghe thấy Dư Hoài nói to: “Thưa thầy đợi chút ạ, còn em vẫn chưa nói ạ.”

“Em lại có chuyện gì?” Thầy Trương đưa ánh mắt về phía đó. Từ sau chuyện sân cỏ, thầy vẫn cứ hăm hực với Dư Hoài.

“Em muốn ngồi cùng bàn với, ai nhỉ, bạn Cảnh Cảnh ạ!”

Nhiều người tranh thủ sự ồn ào nhắc nhở với Thầy Trương là “Tư tưởng không an phận” thì chỉ có giọng nói lớn của cậu ta hét muốn ngồi cùng bàn với tôi làm cho tất cả mọi người đều im lặng.

Lúc đó tôi chỉ hận không tìm được cái lỗ mà chui xuống.

Nhưng kỳ thực trong lòng lại cảm thấy vui vẻ lắm lắm.

Thầy Trương Bình ngạc nhiên, có chút hơi ấp úng hỏi: “Người...người ta có tình nguyện không? Mà liệu người ta có quen em không? Hơn nữa các em sẽ phải ngồi ở hàng cuối cùng đấy?”

“Sao lại không đồng ý chứ ạ? Hôm qua em đã hỏi bạn ấy rồi, bạn ấy, đâu rồi?” Cậu ta nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy tôi: “Không phải hôm qua đã nói rồi sao? Cậu đồng ý đúng không?”

Tôi nhìn cái khuôn mặt trắng trắng của cậu ta, bỗng bật cười.

“Tôi đồng ý!”

Và sau một thời gian khá dài, Giản Đơn bỗng nhắc với tôi một chuyện. Cô ấy nói, khi ấy, cô ấy đã làm tướng mà cho rằng mình đã được chứng kiến một màn cầu hôn.

Bởi vì tôi nói rất trịnh trọng, như thể đã đợi rất lâu rồi, mỉm cười, gật đầu rồi nói: Em đồng ý.

No. 35

Đến bữa tối, cô Tề và con trai Trương Phàm đến nhà tôi ăn cơm. Cô Tề làm cơm cũng khá ngon.

“Cảnh Cảnh à, thức ăn hợp khẩu vị không con?” Cô ấy thấp thỏm hỏi tôi.

“Ngon lắm ạ, rất rất ngon.” Tôi nói chắc nịch.

Bố tôi cười.

“Ngày đầu tiên khai giảng cảm giác thế nào?”

“Tốt.” Tôi dừng một chút, cười: “Rất tuyệt.”

Đúng vậy, thật sự là rất tuyệt!

7. Chương 7: Lan Trần Bệnh Hình Thức

No. 36

Ngày mà Lai Thuận đi, chúng tôi ai cũng khóc. Lúc đó tôi vô cùng thương Lai Thuận, nghe nói nhà thầy ấy rất nghèo, thực ra thầy ấy chỉ lớn hơn chúng tôi mấy tuổi đã phải đi làm lính rồi. Nhớ khi xưa bố tôi từng nói trong quân ngũ tối tăm ngột ngạt, những lính mới thường bị bắt nạt vô cùng thảm, thật không biết người mặt mỏng lại không biết nịnh bợ như Lai Thuận liệu có sống nổi trong đó không. Thậm chí, nghĩ xa hơn một chút, người mà thầy ấy huấn luyện, hai ba năm nữa sẽ được đến học ở trường đại học cao đẳng danh tiếng nào, tiến thân lập nghiệp, công việc tốt, lương cao, nhà đẹp, cuộc sống hoàn mỹ... Còn Lai Thuận, khi ấy, thầy ấy đang ở phương nào?

Nếu mẹ tôi nghe thấy những ý nghĩ này chắc chắn sẽ mắng tôi là ấu trĩ, còn bố tôi sẽ cười ha ha, tha thứ cho sự ngốc nghếch ấy của tôi.

Khi xem xét bất cứ một vấn đề gì, mẹ tôi luôn xuất phát từ quan điểm: “Vận mệnh của ta, do ta làm chủ chứ không do trời”. Thế giới của mẹ tôi không dung nạp những kẻ hèn yếu, cũng không tồn tại sự bất công do “xuất phát điểm không như nhau”. Cuộc sống của bạn không tốt, tiền ít, nhà bé, đó là do bạn không có đủ năng lực để leo lên tầng lớp bóc lột mà hưởng thụ cuộc sống phồn hoa, hoan lạc, đáng đời bạn thôi...

Nhưng bố tôi, ông lại dùng góc nhìn vĩ mô đúc kết nhờ tham khảo nhiều nguồn tin và lắng nghe những “cuộc họp nội bộ trong chính phủ” để bao dung cho quan điểm vi mô hạn hẹp của tôi. Sự không công bằng trong việc phân bổ nguồn tài nguyên giáo dục chỉ là hiện tượng tạm thời, nhưng sự theo đuổi cạnh tranh và hiệu suất của cả một xã hội thì lại vô cùng công bằng, là nhu cầu cần thiết cho sự phát triển trong từng giai đoạn. Do vậy, trong giai đoạn này nếu nhìn từ góc độ vĩ mô mà nói, không phải ai cũng có thể sống cuộc sống ấm no sung túc.

Tôi ghét sự lạnh lùng của họ, hay nói cách khác: Ghét sự lạnh lùng của người lớn.

Tôi chỉ nhớ Lai Thuận nói với chúng tôi rằng thầy rất ngưỡng mộ chúng tôi, bởi lẽ chúng tôi được đi học.

Sau đó, thầy vẫy tay tạm biệt, nói: “Chăm chỉ học hành nhé!”

Tôi khóc đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, còn Dư Hoài lại cúi đầu, mím chặt môi, không nói một lời.

No. 37

Vậy là chúng tôi chính thức bắt đầu vào kì học mới.

Mới sáng sớm, Trương Bình đã gọi tất cả bọn Dư Hoài, những tên con trai cao ngời hàng sau, đi chuyển sách. Những quyển giáo trình mới tinh được buộc bằng dây nhựa, từng chồng, từng chồng được bê vào trong lớp học, tôi thấy vậy lòng vô cùng hào hứng.

Khi phát sách đầu mỗi học kì mới tôi đều hào hứng như thế, thói quen này đã sớm hình thành từ năm tôi lớp một. Sách được phát từ bàn một, sau đó chuyển xuống các bàn sau. Khi ấy, tôi rất ngưỡng mộ những

bạn bàn đầu, họ có nhiều sự lựa chọn hơn: bỏ những quyển bị rách trang, mất trang hoặc bị bẩn, chọn cho mình những quyển mới nhất, những quyển còn lại thì chuyển xuống bàn dưới. Do vậy, một người bạn của tôi vô cùng phiền não mà tâm sự với tôi khi ấy cô ấy được phát một cuốn bị rách, cô ấy liền chọn lấy một quyển khác rồi nhét quyển sách rách kia vào, tiếp tục chuyển về phía sau. Sau đó, cô ấy bị giáo viên phê bình, phê bình trước mặt tất cả mọi người. Sau đó, một cậu học sinh vốn được thầy cô yêu quý liền đứng dậy, chủ động lấy quyển sách đó, nhận được tràng vỗ tay của các bạn học cùng sự khen ngợi biểu dương của thầy cô, à, còn có một bông hồng nữa.

Người bạn đó của tôi vô cùng vô cùng đau khổ, cô ấy nhìn tôi chăm chăm, rất thành khẩn: “Tớ biết sai rồi, nhưng tớ đã bảo bạn nam kia để tớ dùng quyển sách rách đó nhưng cậu ta không đưa! Như thế thì cả đời này cô cũng sẽ không tha thứ cho tớ mất.”

Tôi vỗ vai cô ấy, thật sự buồn thay cho cô ấy. Bị thầy cô ghi hận, lại còn là cả một đời nữa, thật đáng sợ làm sao.

Sau này, tôi cũng không biết quyển sách rách đó thuộc về ai, có phải đã được một trong hai người bọn họ đem về nhà bọc bìa, trang trí thêm gì đó nữa hay không.

Sách không hề rẻ, là một người tiêu dùng, tại sao lại đi tranh giành một quyển sách rách nát? Ý thức bảo vệ quyền lợi tiêu dùng của bản thân thật là quá thấp!

Đang nghĩ lung tung thì sách đã chuyển đến tay, tôi nâng niu như bảo bối, từ từ mở ra, cảm thấy ánh mắt ngạc nhiên của Dư Hoài.

“Sao thế?”

“Cậu... lần đầu nhìn thấy giáo trình năm nhất à?”

“Đúng rồi, chẳng phải vừa mới phát sách hay sao?”

Cậu ta nhún vai: “Ừ, ừ, đúng rồi, không có gì, không có chuyện gì đâu!”

No. 38

Sau đó tôi liền rút ra vũ khí đã sớm chuẩn bị sẵn – mấy tờ giấy lịch treo tường cũ đã được cuộn tròn lại.

Tôi không thích loại giấy bọc sách lờ lợc được bán ngoài các cửa tiệm. Giấy bọc sách chỉ có ba loại: giấy da bò màu nâu, giấy lịch treo tường trắng và giấy bản đồ màu xanh. Ngoài lịch treo tường ra, hai loại còn lại phụ thuộc vào nghề nghiệp của bố mẹ bạn, còn theo tính chất công việc của bố mẹ tôi, chỉ có thể mang về sổ sách kế toán hoặc sổ báo cáo công việc của các cơ quan chính phủ, mà hai loại này, chắc chắn không thể đem ra bọc sách.

Khi tôi đang mừng khắp khởi, chuẩn bị “thi công công việc” thì nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Dư Hoài, hai con mắt cậu ta tưởng chừng như sắp rơi xuống bàn vậy.

“Chưa nhìn thấy người bọc sách bao giờ à?”

“Cậu là người đến từ thế kỉ nào vậy? Thời này mà còn bọc sách?”

“Tôi không thích sách mòn mép trang rồi lại còn bẩn nữa.”

“Rõ là phô trương.”

“Cậu rảnh nhỉ?”

Tôi từ từ lôi từ trong cặp sách ra kéo và băng dính, còn Dư Hoài, sắc mặt cậu ta càng ngày càng u ám...

Bọc sách xong, tôi thận trọng mang bút máy ra định viết tên sách với họ tên, lớp học, thái độ kính cẩn đến mức chỉ thiếu nước thắp hương thì chợt nhớ ra nét chữ xấu ma chê quỷ hờn của bản thân.

Ngày trước đều là bố tôi giúp tôi bọc sách rồi viết tên, chữ của bố tôi rất đẹp. Tôi từng nói qua, lúc được nghỉ, rảnh rỗi ở nhà, ông thường thích nuôi chim trồng hoa viết bút lông, y như những người già về hưu vậy.

Sau đó, tôi cứ cầm bút ngẩn ngơ hồi lâu như vậy, cuối cùng cũng quyết định bỏ bút xuống.

“Sao lại không viết nữa?”

“Chữ của tôi xấu lắm!”

“Bệnh hình thức! Viết tên sách với tên của cậu lên đó, cậu biết là quyển nào với quyển nào, người khác biết là sách của cậu, vậy là được rồi. Cậu còn định trang hoàng nó đến mức nào nữa?”

Giống y chang ác ý của tôi năm đó với cuốn sách kia, tôi cười, dọa Dư Hoài sợ đứng hình luôn.

“Đúng rồi!” Lúc đó tôi đột nhiên nhớ đến “Quãng thời gian tươi đẹp nhất”, cho nên kích động liếc mắt nhìn tay áo của cậu ta: “Dư Hoài, cậu viết giúp tôi đi, hình như chữ của cậu rất đẹp!”

Dư Hoài được tặng bốc xong, vẫn tiếp tục làm bộ trách tôi sống hình thức, sau đó có chút không tự nhiên, cầm bút máy lên...

“Viết xấu thì đừng có trách tôi đó!”

Không cần soi gương tôi cũng biết cái mặt mình khi đó cười nham hiểm đến độ nào. “Không trách, không trách đâu. Viết đi, viết đi...”

Cậu ta liền múa bút.

Tiếng Anh

Cách hai ô.

Trung học Chấn Hoa

Lớp năm năm nhất

Dư Hoài

Sau đó, hai người mặt đối mặt, neho neho mắt, rất lâu, cậu ta đỏ mặt, gãi đầu gãi tai.

“Cái đó.. tôi không cần thận viết thành của mình rồi. Tôi chỉ là do quen tay... hay là, cậu bọc lại từ đầu, à, tôi có bút xóa!”

Tôi nhìn đi nhìn lại, không biết thế nào, ngược lại lại thấy vui. Cũng không thể nói rõ được cảm giác lúc đó, chỉ là trong lòng thấy lâng lâng.

“Cứ để thế đi.” Tôi đút sách vào ngăn bàn, đưa cậu ta quyển tiếp theo: “Viết tiếp đi, viết tên ai cũng được!”

No. 39

Trương Bình chỉ định ban cán sự tạm thời, chính là để mọi người giơ tay tự đề cử. Dư Hoài tự tin tự đề cử bản thân làm lớp phó thể thao, Hàn Tự thì được Trương Bình đề cử làm lớp phó học tập. Tôi không biết tên mặt trắng đó điểm đầu vào lại cao đến vậy.

Lớp trưởng là người hùn hậu, da rất đen, cũng là nam, tên là Từ Diên Lượng.

Dư Hoài khẳng khái cho rằng chắc chắn đây là âm mưu của Trương Bình, cũng bởi cả lớp chỉ có Từ Diên Lượng đen hơn ông ta, như thế khi hai người cùng đứng trên bục, làn da của Diên Lượng có thể điểm tô, làm nền cho làn da nõn nà, trắng mịn của Trương Bình.

Nét mặt Hàn Tự luôn bình thản như một mặt hồ tĩnh lặng, cậu ta ngồi bàn trên bàn của tôi và Dư Hoài, góc bên trái. Ngồi bên cạnh cậu ta là một tên ngồi bàn thứ hai từ dưới lên, Giản Đơn, cô ấy như một cô vợ nhỏ vậy, bạn của Giản Đơn là một cô gái đánh đá mà đến tận bây giờ tôi vẫn không biết tên, ngồi sau Giản Đơn, cũng như tôi, ngồi bàn cuối cùng.

Tôi nhớ lại lúc phân chỗ ngồi, tự dưng cười.

Tiết học đầu tiên là toán của thầy Trương Phong. Thầy vừa cao vừa gầy, đeo kính, da rất trắng, mắt dài lại híp, gò má cao... nhìn có vẻ hơi ác.

Không những thế, thầy còn rất “lạnh”, hoàn toàn trái ngược với Trương Bình, gần như không cười. Khi tôi đang háo hức, ôm hi vọng được xem màn giới thiệu mở đầu thăm dăm tình bạn, tình đoàn đội thì kết quả

lại chỉ có một câu: “Chào các bạn, tôi là Trương Phong, từ ngày hôm nay, tôi sẽ là thầy dạy toán học Trung học Phổ thông của các bạn.”

Sau đó, mở sách ra: “Hôm nay chúng ta học chương một tiết một, giới thiệu một chút về định nghĩa nguyên tố và tập hợp.”

“Thầy thật vô vị.” Tôi nằm bò ra bàn.

“Mọi người đến là để học, cậu nghĩ là diễn phim truyền hình dài tập chắc?” Dư Hoài liếc xéo tôi một cái rồi lấy từ trong cặp ra quyển sách toán học.

Cùng là một bản nhưng lại là sách cũ đã từng sử dụng, tất nhiên, không hề bọc bìa. Do đó, tôi cuối cùng cũng biết trong cặp cậu ta chứa những gì: Sách giáo khoa, vở bài tập, vở nháp.

“Sao lại là sách cũ thế?”

“Kì nghỉ tôi học trước chương trình năm nhất nên mới mua trước đó.” Cậu ta lật lật mấy trang sách, bổ sung thêm: “Mọi người ai cũng học thêm trước hoặc tự học ở nhà. Nghe nói bọn Lâm Dương tổ chức cuộc thi, hình như còn học trước Vật lý cơ bản và Toán học phân tích của năm nhất đại học nữa.”

Tôi không biết Lâm Dương là ai, cũng không hỏi. Chỉ đến khi Dư Hoài cũng không nghe giảng mà mở cuốn “Bài tập hóa năm hai Vương Hậu Hùng” ra, tôi mới bị thương nhận ra rằng bản thân vô ý đi vào vương quốc khắc tinh với cái đẹp và là lãnh địa của các cuộc đua giữa những siêu nhân châu Á.

Hầu hết mọi người đều đã học trước, vậy là vô hình trung tôi trở thành phần tử cực đoan nhỏ bé không có bụng dạ hay ý muốn tranh đua gì.

Mở cuốn vở ghi xinh đẹp mới mua, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, tôi bắt đầu chăm chỉ chép định nghĩa tập hợp mà Trương Phong viết trên bảng.

“Thứ đó vô dụng, trong sách đều có, chép làm gì, lãng phí thời gian.” Dư Hoài không hề ngẩng đầu, chỉ lạnh lùng ném cho tôi một câu bình luận.

“Tôi thích thế.” Tôi không nén được giận, có chút to tiếng, mặc dù cậu ta nói đều đúng thật.

“Có lòng tốt nhắc nhở cậu, không lại mất công chăm chỉ.” Cậu ta nhún vai, tiếp tục làm bài tập của mình.

Tôi biết Dư Hoài cũng muốn tốt cho tôi nên mới nhắc nhở như vậy, nhưng tâm lý tự ti của một học sinh kém luôn khiến tôi không muốn thừa nhận. Có khi cho dù người khác có ngầm cười chê tôi không hiểu cách học hiệu quả, nhưng mặt vẫn nhất định phải cười cười nói nói: “Trời, vở ghi của cậu đẹp thiệt đó nha!”

Vừa mới bắt đầu học kì mới tôi đã biết Dư Hoài là học sinh xuất sắc.

Có lẽ bởi vì quyển sách nét tươi của cậu ta đều do bị hút hết tinh hoa rồi.

Có lẽ bởi vì cậu ta làm “Bài tập hóa lớp 11 Vương Hậu Hùng”.

Có lẽ bởi khi điểm danh đến cậu ta thì nghe được phản ứng vừa ức chế, ghen tị, vừa ngưỡng mộ, bội phục của lớp một và lớp hai. Bạn biết đấy, kém một chút nên không đạt được sẽ khiến người ta không phục mà thấy ầm ức, còn kém quá xa thì người ta sẽ rất bình tĩnh, do vậy, tôi rất bình tĩnh, còn cậu ta thì kích động.

Sau này của sau này nữa, Dư Hoài cuối cùng cũng không sợ làm tổn thương kẻ mặt mỏng như tôi nữa, thành thực mà nói, ngay từ đầu cậu ta cũng phán đoán tôi hẳn không phải là một kẻ xuất sắc gì.

Tôi hỏi tại sao.

Cậu ta hứ một tiếng: “Vì cậu ngồi bọc bìa sách!”

8. Chương 8: Cuối Kỳ

No. 40

Ngày hôm sau là ngày thi cuối kì.

Buổi tối hôm trước, tôi làm màu, giả bộ ôn tập một chút, bố tôi đặc biệt bụng cho tôi một cốc sữa, đặt ở bàn học, nhẹ nhàng nói: “Cứ thư thả mà ứng chiến.”

Đến nước ứng chiến rồi còn thư thả khỉ gì, bị ai đánh bom cũng không biết ấy chứ.

Nhưng mà cách biệt về học lực không phải cứ dùng kế “nước đến chân mới nhảy” là có thể bù đắp được. Chấn Hoa hình như đặc biệt không muốn khiến học sinh chịu thiệt thòi vì việc giảm tải giáo trình mà giảm độ khó của đề thi xuống. Đề thi lần này, hoàn toàn khiến tôi sụp đổ, tìm không ra lối thoát, từ lông tơ kẻ tóc đến cái móng chân.

Không chia lớp mà cứ giữ nguyên vị trí khi ở lớp mà thi, bởi vậy Dư Hoài ngồi ngay bên cạnh tôi, làm nhanh như gió. Có lẽ trường học đã liệu trước rằng các cao thủ học hành sẽ không đánh cược cả danh dự cá nhân vào lần thi này, càng không liên thủ với người lạ, giở trò gian lận.

Cho nên, khi tôi đang đau đầu suy nghĩ không biết nên khoanh bừa đáp án nào thì sẽ ăn chắc hơn thì Dư Hoài sớm đã lật sang trang bên giải bài tập tự luận rồi.

Tiếng cậu ta lật trang làm tim tôi như vụn vỡ.

Nộp xong tờ giấy thi môn hóa cuối cùng, tôi nằm úp xuống bàn. Dư Hoài uống một ngụm nước, hỏi: “Sao thế?”

Khốn khiếp, làm như cậu không nhìn thấy tờ thi trắng trơn của tôi vậy???

Tôi mặc kệ cậu ta.

Cậu ta không nói gì nữa. Một lát sau, tôi ngẩng đầu lên, phát hiện cậu ta đã bắt đầu làm bài thi, tờ giấy nháp chẳng chịt hình nọ chữ kia.

Mới nhập học cậu làm quái gì có nhiều vở bài tập như thế kia chứ. Hơn nữa, bây giờ vừa mới thi xong mà!

Tôi cuối cùng đã bị đánh bại triệt để, đứng dậy: “Cho qua chút, tôi đi nhà vệ sinh.”

Cậu ta đứng dậy, mắt vẫn không rời tờ giấy nháp. Tâm trạng tôi không tốt, chạy đến nhà vệ sinh xếp hàng, lúc quay về, vỗ vai cậu ta: “Đứng dậy cho tôi vào!”

Không ngờ cậu ta to tiếng: “Khốn thật, đã có linh cảm không đúng, quả là làm sai thật!”

“Cái gì cơ?”

“Chính là câu cuối cùng đề môn Lý ấy, câu mà yêu cầu làm thí nghiệm để xác định dung tích bình rượu, đáp án của tôi có lỗi hổng, nhưng...”

Tôi đeo tai nghe vào, nằm bò ra bàn, quăng những suy nghĩ điên loạn về khoa học của cậu ta vào một thế giới khác.

Cậu, bọn cậu, đều đi chết hết đi. Newton, Leibniz, Albert Einstein đều ở một thế giới khác chờ mấy cậu, hãy trả lại Trái đất cho những sinh vật nhỏ bé yếu đuối bọn tôi đi, cảm ơn.

No. 41

Kết quả thi rất nhanh đã có, dùng lời của Trương Bình thì là chút kiến thức Vật lý năm cấp hai, ông ta cơ bản chỉ cần liếc qua cái là có thể đoán ra điểm tổng.

Cứ mỗi khi phát đến bài thi của môn tiếp theo, tôi nhìn cũng không dám nhìn, trực tiếp gấp loạn lên rồi nhét vào cặp sách. Tôi trước nay chưa từng hiểu sâu về bạn Nobita, năm ấy cậu ta tốn bao nhiêu công sức nài nỉ để mèo máy Doraemon giúp cậu ta xử lý giúp bài thi bị điểm không, nhìn có vẻ rất ngu ngốc rất ngây thơ, nhưng thực ra lòng đau biết bao nhiêu.

Dư Hoài vừa tan học liền đi chơi bóng, đi chơi cùng mấy người anh em cậu ta mới quen, bởi vậy tờ kết quả thành tích bày lồ lộ trên bàn, từng môn từng môn một, tôi nhìn mà gân xanh cũng nổi cả lên, giật rồi lại giật liên hồi.

Còn Giản Đơn lại mò xuống chỗ tôi, không có chuyện cũng tìm ra chuyện để nói, câu chuyện quanh đi quẩn lại cũng chỉ xoay quanh vấn đề xem tôi và cô ấy kết quả ai thảm hơn, ấy vậy mà mắt cô ấy lại cứ mò tìm mãi trong đồng bài thi trên mặt bàn Dư Hoài.

“Muốn xem cậu ta thi được bao nhiêu điểm à?”

Giản Đơn đỏ mặt, xua tay: “Không phải, không phải, không phải đâu...” Sau đó liền tức tốc nhắm vào ô điểm, cứ như đang thăm học thuộc vậy, sau đó lại lập tức ngẩng đầu lên, “Thực ra tớ không phải vì bản thân đâu, chỉ là tớ muốn giúp Hàn Tự so sánh một chút xem ai điểm cao hơn, lớp ta ban đầu hình như có nhắc qua, kết quả của hai người bọn họ đặc biệt xuất sắc... Cậu đừng hiểu lầm, Hàn Tự không để tâm mấy chuyện này đâu, chỉ là tớ có ý muốn qua xem thôi...”

Tôi cười đau cả bụng. Giản Đơn câu sau đá câu trước, cuối cùng cũng ngừng giải thích, ngượng nghịu cười cười.

Thực ra Giản Đơn hoàn toàn không cần phải hao tâm tổn sức như vậy. Bảng xếp hạng còn có nhanh hơn là kết quả điểm. Trước khi nghỉ học, chúng tôi mỗi người đều cầm hai tờ bảng điểm, một tờ là bảng điểm đầu vào, một là kết quả kì thi cuối kì.

Do vậy, tôi bây giờ đến cả Nobita cũng không bằng, cậu ta ít nhất còn có thể giấu bài thi điểm không đi, còn tôi kết quả của tất cả các môn học đều đường hoàng treo trước mắt 56 con người, may mà bây giờ mọi người còn chưa quen nhau mấy, ai cũng chẳng biết ai là ai.

Tôi, Cảnh Cảnh, điểm đầu vào xếp thứ 37, điểm thi cuối kì xếp thứ 46.

Hàn Tự, thi đầu vào thì đứng đầu, điểm chỉ kém thang điểm vào lớp chọn 0,7 điểm. Lần này, thi cuối kì, cậu ta đứng thứ hai.

Dư Hoài, thi đầu vào đứng thứ hai, thiếu 0,9 điểm là có thể vào lớp chọn, lần thi cuối kì này, đứng đầu lớp tôi.

Số một của lớp tôi.

Bạn cùng bàn của tôi là số một của lớp tôi.

Tôi vuốt mặt, chân thành nói lời chúc mừng.

Cậu ta cười cười, nói, đây đáng gì đâu, núi cao còn có núi cao hơn, chỉ là một kì thi cuối kì thôi mà, ngữ điệu ẩn chứa niềm tự hào đầy khiêm tốn.

Sau đó cậu ta nhìn lướt qua kết quả của tôi.

Tôi rất vui, song cậu ta không hề an ủi tôi.

No. 42

Cuối cùng tôi đã nhớ được gương mặt của Dư Hoài khi nói câu “Núi cao còn có núi cao hơn”, cho nên sau khi tôi cười Giản Đơn bận tâm lo lắng vô ích thay cho Hàn Tự, tự dưng cũng mặc bị cho là ngốc nghếch, lóc cóc chạy đến chỗ thầy Trương Bình.

“Bảng xếp hạng cuối năm?” Trương Bình có chút bất ngờ, nói hơi to, các học sinh trực nhật của ngày hôm đó đều nhìn về bên này, tôi vô cùng ngại, luống ca luống cuống, nói gập: “Thầy nói nhỏ thôi!”

Từ trước đến nay chắc tôi là học sinh duy nhất dám hét vào mặt thầy giáo: “Thầy nói nhỏ thôi!”, còn Trương Bình lại là thầy giáo duy nhất từ trước tới nay sau khi bị học sinh “trách cứ” lại ngoan ngoãn nghe lời mà nói nhỏ hơn.

“Em cần bảng xếp hạng học lực cả năm?”

“Vâng” Tôi gật đầu cái rụp: “Chính là bảng xếp hạng cả năm mà bao gồm cả lớp chọn, lớp một, lớp hai.”

“Dường như có chút... nhưng mà, em cần cái đó làm gì? Hôm khai giảng không phải đã nói rồi sao, khi phân lớp đều đã được nghiên cứu, đánh giá, xem xét tỉ mỉ các yếu tố công bằng, khoảng cách điểm số của tất cả học sinh trong từng lớp đều không quá một điểm, không phải là em muốn kiểm tra lại một chút chứ?”

Vậy hóa ra tôi thành kẻ quá rảnh rồi, tôi tiếp tục diễn giải: “Không phải ạ! Thầy ơi, em chỉ muốn xem xem khoảng cách của lớp ta với lớp một lớp hai như thế nào mà thôi.”

Trương Bình dùng ánh mắt tán dương học sinh xuất sắc nhìn tôi chăm chăm, sau đó, thầy nhìn lướt qua bảng xếp hạng thành tích học tập của lớp tôi, có lẽ là muốn xem học lực của tôi, kết quả làm thầy càng thêm phần mơ hồ...

“Em quả là có cái nhìn bao quát đấy nhưng thầy khuyên em: em có ”náo loạn” bên ngoài thì cũng trước tiên lo ổn định cục diện bên trong đã, em vẫn là nên nâng cao kết quả học tập của bản thân trong tập thể lớp mình đã.”

“Thầy ơi” Tôi cố nhịn nhưng vẫn không nhịn nổi mà ngắt lời thầy giáo: “Không phải là em muốn xem cho em, được chưa ạ?”

Thầy nghĩ một chút, cuối cùng như hiểu ra điều gì, chỉ mỉm cười.

“À à à, thầy hiểu rồi. Được, thầy hiểu rồi. Thầy đến văn phòng lấy một bản nhé, em chờ ở đây.”

Vậy là tôi đã thuận lợi lấy được bảng xếp hạng dài hơn 6 trang của 300 học sinh đứng đầu toàn trường.

Ba mươi người đứng đầu trường, điểm số đứng là phải dùng từ: sát sao!

Đứng thứ nhất là Sở Thiên Khoát, tôi thích cái tên này. Thứ hai là Lâm Dương, người Dư Hoài từng nhắc đến là siêu nhân người châu Á, kém cậu ta một điểm. Dư Châu Châu đứng thứ 13, sát theo sau là Dư Hoài, kém Dư Châu Châu 1,5 điểm, đứng sau cậu ta là Hàn Tự, thấp hơn cậu ta hai điểm. Sau nữa là hai bạn nữ cùng đứng thứ 16, hai người này điểm số cách khá xa so với Hàn Tự, một người tên là Lăng Tường Xuyên, một người tên là Trần Kiến Hạ (Tác giả chú thích: nữ chính trong “Yêu sớm”, hi hi), nhưng mà cái gọi là khoảng cách khá xa đó cũng chỉ là 6 điểm mà thôi.

Nhưng lớp một lớp hai quả thực rất lợi hại. Cả trường tổng cộng gồm 12 lớp, vậy mà trong danh sách 50 người đứng đầu, lớp một lớp hai đã chiếm trọn 29 người.

Tôi không cầm nổi lòng, quả thật kính nể hai tên Dư Hoài và Hàn Tự.

Tất nhiên, trong danh sách 300 học sinh đứng đầu này, không hề có tôi.

Sớm ngày hôm sau, tôi liền dán danh sách này lên Dư Hoài.

“Đây là cái gì?”

“Bảng xếp hạng cả năm.”

Cậu ta bề ngoài tỏ ra thờ ơ, quét mắt một lượt: “Ồ đâu ra vậy? Đưa tôi làm gì?”

Tôi bực mình, không thèm quan tâm đến cậu ta, đập bàn một cái, cầm giẻ lau đi lau bảng. Lau được một nửa, tôi quay đầu lại nhìn, trong lớp học âm ỉ nhộn nháo, có một góc nhỏ, có một nam sinh đang lén lén lút lút, liếc ngang liếc dọc, bộ dạng lấm lét đang xem danh sách trên bàn của tôi...

Cái tên hấp hấp này!

9. Chương 9: Xin Lỗi, Em Nghe Không Hiểu

No. 43

Có một quãng thời gian, nếu nói tôi không buồn chút nào thì là giả! Chút hưng phấn rỏ tiền khi đổ vào Chấn Hoa đều tan biến theo mây trời, còn lại chỉ là tro bụi mình tôi với tôi.

Buổi tối, bố tôi có hỏi về thành tích học tập của tôi, tôi vô cùng xấu hổ đưa cho ông tờ bảng điểm. Tất nhiên là đưa cả hai tờ, sau đó sẽ giải thích rõ cho ông rằng: Thứ nhất, tôi vào trường với số điểm không cao, đứng thứ 37, lơ lửng trong top cuối; thứ hai, đến cả bố tôi cũng phải thừa nhận điểm thi đầu vào của tôi dao động quá lớn so với thực lực. Giờ đây, lược bỏ tất cả những hư vinh giả dối đó, tôi kết quả của tôi đã trở về đúng quỹ đạo, hợp tình hợp lý hơn, và minh chứng chính là thành tích thi cuối kì – đứng thứ 46!

Tất cả đều rất hợp lô-gic mà. Tôi hi vọng khi bố tôi xem kết quả học tập của tôi, có thể hiểu được nỗi lòng của tôi, hiểu cho những khổ tâm mà tôi không thể nói ra bằng lời.

Ấy vậy mà, thực tế còn tốt hơn so với tôi tưởng tượng.

Bố tôi nhăm hai tờ bảng điểm với nhau, lại còn hết sức xúc động, ông cảm thán: Con xem này, con tiến bộ những 9 bậc cơ đấy!

Tôi nghĩ rằng tôi phải tốt với bố tôi hơn nữa. Thật sự là như vậy, người bố tốt đến thế, bạn có không cơ chứ?

Chỉ có điều, tôi – kẻ duy nhất biết hết chân tướng sự việc hết sức thương cảm nhìn cuốn thơ Đường Tống toàn tập trên mặt bàn bố tôi. Gió mát nào biết mặt chữ, có gì còn loạn lật trang thơ? Hơn nữa, lại còn lật đúng vào trang thơ của bạn học Lý Thương Ẩn, người thích viết những bài thơ vô đề...

“Hằng Nga ứng hồi thâm linh được, Bích Hải thanh thiên dạ dạ tâm.”

(Hằng Nga hồi trott ăn linh được, Tề lạnh trời cao đêm lại đêm)

Thật ra, tôi không biết rốt cuộc hai câu thơ này có ý gì nhưng trong chốc lát vô cùng kích động. Người xưa thật là quá lợi hại, dấu họ thật sự muốn nói gì đi chăng nữa, thậm chí một dòng nhiều nhất chỉ có 7 chữ một hàng, vậy mà lại hàm ẩn nhiều ý nghĩa đến vậy, có đủ không gian cho người đọc mặc sức nghĩ sao thì nghĩ.

Tôi thấy mình thật sự đã thảm bại trước Chấn Hoa của người khác rồi. Nơi cao khó địch nổi cái lạnh, tôi đã sớm dự cảm được tương lai băng giá của bản thân rồi.

Chuyện duy nhất tôi không nên làm đó là khi nẫu cháo điện thoại với mẹ đã lỡ lời nhắc đến chuyện này. Bà hoàn toàn không thể hiểu được lí lẽ lắt léo, vòng vo đó của tôi, bà hét lớn: “Đã như vậy thì nên vì thế mà phấn đấu nâng cao thành tích, như con nói thì tức là đã đến nhằm chỗ rồi, vậy hẳn là không còn chút triển vọng nào rồi? Mẹ hỏi mày, vậy mày muốn đi đâu nào?”

Mẹ nó, trở mình ngủ tiếp, Chấn Hoa khốn kiếp!

No. 44

Phong ba của kì thi cuối kì qua đi, chính thức vào tháng chín.

Tháng chín mới tuyệt vời làm sao, thời tiết thoáng mát, không khí trong lành, Châu Kiệt Luân ra album mới.

Nếu không phải bất kì lễ chào cờ nào người chủ trì đều lải nhải mấy lời lăng nhách “Kim thu cử nguyệt, thu cao khí sảng, kim phong tống sảng” (Mùa thu tháng chín, khí hậu thoáng đảng, làn gió tiễn đưa mọi sai trái), nhưng cũng phải thừa nhận, trời thu quang đảng, tất cả sự vật đều tươi đẹp biết bao, hô hấp của tôi cũng đặc biệt sảng khoái. Nằm trườn ra bàn phóng tầm mắt ra ngoài ô cửa sổ ngắm cảnh ánh dương rực rỡ, thiên hạ thái bình.

Song không thể phủ nhận, điều tồi tệ nhất mà tháng chín mang lại, đó là học kì mới. Chương trình học đối với tôi mà nói, thật sự có chút chút khó khăn.

Cái gọi là “chút chút” đó có nghĩa là: lúc lên lớp, nghe hiểu hết, lúc làm bài, làm sai hết. Tôi thấy tôi rõ ràng đều nghe hiểu những định nghĩa đó, hệ quả của nó nữa, ấy vậy mà tại sao cứ động vào bài tập lại làm ngu rồi?

Chấn Hoa không thống nhất đặt sách bài tập cho tất cả học sinh trong trường, về chuyện này, tôi từng hỏi qua Dư Hoài nhưng kết quả chỉ nhận lại ánh nhìn khinh bỉ của cậu ta.

“Trường học không có nghĩa vụ chỉ định loại sách bài tập cho chúng ta mà. Trên thị trường nhiều như thế, cậu tự xem năng lực của mình đến đâu mà đi mua, thích làm bao nhiêu quyển thì mua bấy nhiêu quyển. Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, nếu trường mà chỉ định phải mua sách bài tập nào, mà lại là loại mà tôi không thích thì tôi cũng sẽ không làm, thế chẳng phải là vớt tiền qua cửa sổ hay sao?”

Tôi chỉ biết câm nín.

Nhưng mà mỗi môn các thầy cô cũng đều cho tràn giang đại hải bài tập về nhà, học sinh có hoàn thành đúng thời hạn hay không, thầy cô cũng không quá khắt khe tra hỏi. Khi lên lớp, các thầy sẽ chọn lọc giảng một vài bài trong tờ bài tập về nhà, kiểu như: “Các em chú ý câu số 5, thực ra có cách tính đơn giản hơn, chúng ta giả sử XXX...”

Cũng đồng nghĩa, những câu mà tôi biết làm đều không có trong phạm vi mà thầy cô nhắc nhở đặc biệt chú ý, họ cũng không quan tâm tôi có làm hay không.

No. 44

Cô giáo Địa lí là một cô gái trẻ béo trắng, nghe nói là cô giáo mới. Là một cô giáo của bộ môn luôn bị ban Tự nhiên kì thị là môn phụ (Sử, Địa, Giáo dục), tiết đầu giảng dạy cô ấy đã phải dùng hơn 20 phút chỉ để thay đổi thành kiến của chúng tôi với các môn ban xã hội.

“Có rất nhiều học sinh của Chấn Hoa ngay từ nhỏ đã xác định học ban tự nhiên, không có chút hiểu biết gì về ban xã hội, chỉ cho rằng đó là sự lựa chọn dành cho những người học không bằng bên ban tự nhiên, tôi cho rằng suy nghĩ này vô cùng nông cạn. Ban xã hội học hành cũng không phải dễ dàng gì, chỉ có thể nói rằng cái nào có cái khó của cái đấy...”

Tôi ngồi bên dưới diên cuồng gật đầu.

Dư Hoài đang mở phiếu bài tập tiếng Anh ra, nghiêng mặt quăng cho tôi một ánh nhìn kì lạ: “Cậu muốn học ban xã hội?”

Tôi đứng hình, quả thực chuyện này tôi cũng chưa từng nghĩ qua.

“Chỉ là tôi thấy cô nói rất có lí...”

“Mấy môn xã hội vốn dĩ là dễ hơn các môn tự nhiên, có đạo lí gì cơ chứ?”

Tôi tức điên, tuy không biết mình bực mình vì cái gì nữa, ban xã hội cũng chẳng phải mẹ tôi, vậy mà tôi lại cứ ra sức để bảo vệ nó làm quái gì?

“Dễ thế thì sao cậu không đi học đi?”

Giản Đơn ngồi phía bên trái quay bàn trên nghe ngóng được gì đó cũng xuống nhìn tôi, tôi vội vàng cười với cô ấy, ý chuyện này không liên quan gì đến cô ấy.

”Bởi vì tôi muốn biết chơi **, chuyện này cậu cũng muốn quản à?”

Tôi... thật sự quản không nổi.

Sau đó, tôi nghĩ có lẽ do cùng là kẻ yếu trong Chấn Hoa này, tôi cũng bắt giác nảy sinh ra sự đồng cảm sâu sắc với ban xã hội, cảm giác như nâng cao địa vị của ban xã hội cũng đồng nghĩa với nâng cao địa vị của chính tôi vậy.

Logic thật là quái đản mà, một trận chiến vinh nhục khó mà có thể giải thích được.

“Tôi nói thật lòng, đừng học ban xã hội.” Im lặng một thời gian dài, tôi cứ ngỡ cuộc tranh luận đã kết thúc, tự dưng cậu ta lại phun ra câu này.

Tôi cũng không hiểu thế nào lại tiếp lời: “Ừ, không học ban xã hội.”

Sau đó cậu ta cười, không hề nhìn tôi, vì vậy tôi không biết có phải cậu ta đang cười với phiếu bài tập tiếng Anh của cậu ta hay không.

Cậu ta khi tính toán, viết chữ vô cùng đẹp.

No. 45

Sau đó, cô Địa cuối cùng cũng giảng nội dung chính của tiết học: Sự vận động của Trái Đất.

Tôi nghe mà mơ hồ, ù ù cạc cạc.

Tôi không biết vấn đề ở chỉ số IQ của tôi hay ở cách giảng dạy của cô. Tôi phát hiện các môn xã hội quả thực khó hiểu hơn các môn tự nhiên nhiều. Bởi lẽ, tôi nghe hiểu được Vật lí nhưng hoàn toàn không hiểu chút gì về Địa lí.

Giảng đến điểm gần mặt trời nhất và điểm xa mặt trời nhất, cô đột nhiên ngưng lại, cười híp cả mắt, hỏi các học sinh tâm hồn đang trên mây bên dưới lớp: "Chấn Hoa chúng ta có phải có rất nhiều học sinh đi thi giải cao không hả, lớp ta có bạn nào học giỏi Lí không, từng biết đến ba định luật Kepler?"

Cả lớp im lặng một hồi, sau đó Dư Hoài miễn cưỡng giơ tay (tôi nghĩ rằng bộ dạng miễn cưỡng đó nhất định là giả vờ, nhất định là như thế!)

Cậu ta đặt phiếu bài tập tiếng Anh xuống, đứng dậy nói: "Ba định luật này được Kepler phát biểu vào đầu thế kỉ XVII trong cuốn sách của chính mình. Định luật đầu tiên là định luật quỹ đạo, nó nói rằng tất cả các hành tinh đều quay xung quanh mặt trời theo quỹ đạo hình elip, mặt trời thì nằm ở một tiêu điểm của elip đó."

Lúc đó tôi rất muốn giật giật tay áo cậu ta hỏi: là Kepler hay là Caoe Town vậy (tôi nghe không rõ), dựa vào cái gì mà có thể nói như thế chứ? Còn nữa, elip... rốt cuộc có mấy tiêu điểm?

"Định luật thứ hai là định luật diện tích, cũng chính là muốn nói, đối với bất kì một hành tinh nào, trong một khoảng thời gian tương đương, đường nối giữa nó và mặt trời quét ra một miền diện tích tương đương."

Nói đến đây, cậu ta liền chạy lên bục giảng, vẽ một hình elip, mặt trời, Trái Đất, nối mấy đường lại."

"Tưởng tượng một chút, S là mặt trời, E là Trái Đất, chính là trên diện tích này, $SAE=SBE'=SCE$."

Cậu ta gãi đầu "Bằng chứng này đề cập đến các vấn đề về xung lượng góc, em không nói thừa thãi nữa..."

Cảm ơn cậu. Tôi lặng lẽ cảm thán.

"Định luật thứ ba được phát hiện vào mấy năm sau đó, được gọi là định luật chu kì. Thương của lập phương nửa trục lớn của tất cả những hành tinh và chu kì quay quanh mặt trời của nó đều bằng nhau."

Sau đó, những lời cậu ta nói, tôi nghe không hiểu chút nào nữa.

Cứ nhắc đến các công thức toán học, tôi liền bị "đơ máy".

Khi kết thúc, cậu ta còn tỏ vẻ khiêm tốn: "Có lẽ có rất nhiều bạn biết đến ba định luật này. thực ra ý hiểu của em cũng chưa được toàn diện và đầy đủ, quả là mưa riu qua mắt thợ rồi."

Mẹ nó.

Sau khi ngồi xuống, cậu ta vẫn tiếp tục làm bài tập tiếng Anh, khuôn mặt hết sức nghiêm túc, làm như không hề nhìn thấy khuôn mặt vừa kích động vừa lập sẩn thể phòng thủ ứng chiến của cô giáo Địa lí trước khi cậu ta lên bục giảng vậy. Cô giáo vô cùng tán dương cậu ta, còn cậu ta thì tỏ ra không hề nghe thấy...

Nhưng tôi đã nhìn thấy cậu ta nhếch mép cười, cố gắng kìm nén để không cười lớn.

"Muốn cười thì cứ cười đi, cậu lúc này tuyệt vời lắm!" Tôi nói đây về quan tâm.

Cuối cùng, cậu ta đỏ hết cả mặt, bỏ ra bàn: "Cảnh Cảnh, tôi với cậu chưa xong đâu!"

No. 46

Ngày càng tồi tệ hơn.

Chỉ có thể dùng mấy chữ này để hình dung cô giáo Địa khi đó, biểu hiện của Dư Hoài dường như đã dấn vào công tắc chế độ chiến đấu của cô giáo. Để thể hiện kiến thức chuyên môn không hề thua kém tên nhóc kia, cô ta bắt đầu liên tục bắn ra kiến thức trên trời dưới đất.

“Rốt cuộc thì cô giáo muốn nói gì chứ...” Tôi cảm thán.

“Thật ra, Địa lí là một môn khoa học, nếu khi học đại học có tiếp xúc với Địa lí, thời tiết, khoa học không gian Trái Đất, địa chất, tất cả đều là môn khoa học tự nhiên.” Cậu ta vừa nói vừa xoay bút, tiện thể trả lời một câu hỏi đơn.

Tôi cảm thấy tất cả những việc làm của Dư Hoài đều là đang tuyệt đường sống của tôi.

Nhưng trong hai tuần học ở Chấn Hoa, có chuyện khiến tôi cảm thấy rất bức bối.

Trước đây học ở lớp 13, không khí trên lớp học vô cùng thoải mái (có lẽ do chẳng có mấy người nghe). nếu có chỗ nào nghe không hiểu, chỉ cần bạn chau mày, dùng ánh mắt hơi mơ màng nhìn cô giáo thì chắc chắn cô ấy sẽ giảng lại tường tận một lần nữa.

Nhưng mà giờ đây, tôi không dám to gan giở tay nói mình không hiểu, lớp học yên ắng đến kì lạ, tôi sợ sự sơ sót, ngu ngốc của mình bị chê cười.

Hành động trẻ con này tôi biết, hơn nữa từ đầu tôi ở lớp học này đã chẳng còn mặt mũi thể diện gì nữa, nhưng tôi vẫn không dám.

Thầy cô trường Chấn Hoa có một đặc điểm là, những thứ ở trong sách thì không giảng, tôi cũng quen chuẩn bị bài trước, đọc trước bài, nhưng khi lên lớp học lời ra vô vàn những định lí và công thức đơn giản, gây cho tôi áp lực rất lớn.

Chưa đến một tháng, tôi phát hiện ra từ chỗ “Tôi đều nghe hiểu” đã biến thành “Tôi nghe đều không hiểu”!

Tôi rất lo lắng. Tuy mới chỉ là hơn một tháng nhưng mùa thu dường như biến thành mùa hành quyết, đao hành hình lúc nào cũng chực nhằm cổ tôi mà chém một nhát.

Tiết Toán của thầy Trương Phong giảng mà không hề quan tâm đến bất kì ai, như mộng du vậy. Tuy Dư Hoài nhận xét thầy giảng cũng được, có lẽ chỉ áp dụng với những tên cùng đẳng cấp với cậu ta, dù sao thì tôi cũng không thích thầy.

Cuối cùng, khi thầy lại một lần chứng minh xong một định lí nữa, tôi tuyệt vọng đến mức nằm ra bàn, than ngắn thở dài.

Tên Dư Hoài đang ngồi làm bài tập, đầu ngẩng cũng không ngẩng lên, nói to: “Thưa thầy, em không hiểu, thầy có thể chứng minh lại một lần nữa không ạ?”

Tôi giật mình ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, nghe không hiểu? Cậu ta vốn dĩ không hề nghe giảng, được chứ?

Cậu ta không để tâm cười, hình thành lên một hình cánh cung...

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng ảm áp.

Trương Phong kinh ngạc nhìn cậu ta, trên khuôn mặt trắng bóc đó cuối cùng cũng có chút biểu cảm giống người sống. Sau đó, thầy chậm chậm quay người lại, chứng minh lại tiên đề 3.

Tôi tức tốc chép bài, mắt cũng đảo lên đôi chút, cũng không biết tại sao, nhưng tôi cũng không nói cảm ơn cậu ta.

10. Chương 10: Mùa Cô Đơn

No. 47

Tương phản, Trương Bình dễ thương hơn nhiều.

Mặc dù Dư Hoài không quá thích nghe Trương Bình giảng, bởi vì ông ấy giảng quá giản đơn. Tuy Dư Hoài không nói nhưng tôi đoán là vậy. Tôi trước nay không có sở thích ép buộc làm khổ bản thân phải nỗ lực với những chuyện quá khó, đặc biệt trong trường hợp phải bình tĩnh trước mặt giáo viên.

Trương Bình mỗi khi dạy xong một mảng kiến thức sẽ lại dùng ánh mắt dò xét “tuần tra” một vòng lớp học, trong giây phút đó, tôi thường nháy mắt ra hiệu không nghe hiểu chút gì. Sau đó thầy lại giảng lại một lần nữa.

Hơn nữa tuyệt đối không bao giờ làm khó hay chê cười tôi.

Tôi thật sự rất thích thầy.

Sau này, có một khoảng thời gian, có rất nhiều thầy cô cho rằng Dư Hoài cố ý gây rối làm loạn. Đặc biệt là thầy Trương Phong, ánh mắt nhìn Dư Hoài càng ngày càng cổ quái, nghĩ đến một tên học sinh xuất sắc lên lớp đều chẳng hề nghe giảng lại, cứ hết lần này đến lần khác hét lớn em không hiểu để thầy lại phải giảng lại một lần nữa, đây không phải là cố ý chống đối thì là gì? Thầy không tài nào tìm ra được lý do khác hợp lý hơn...

Cuối cùng, sau một lần Dư Hoài lại hét rằng nghe không hiểu, Trương Phong liền ném phấn xuống lớp học, tay trái đẩy kính lên, tay phải để ra sau lưng, đôi môi mím chặt như định nói điều gì.

Tôi không biết lấy dũng khí từ đâu, cũng hét lớn: “Thầy ơi, em em em cũng nghe không hiểu.”

Thầy đứng hình.

Sau đó, thầy nuốt mấy miếng nước bọt, từ từ quay người lại, lại giảng lại bài một lần nữa.

Cuối cùng, dùng cặp mắt thâm trầm đầy dụ ý nhìn chúng tôi mãi. Dư Hoài không ngẩng đầu, ném cho tôi một câu: “Cậu xem, nói không hiểu cũng có gì khó đâu.”

Cậu ta hoàn toàn không biết vừa xảy ra chuyện gì.

No. 48

Sau đó, Giản Đơn mò sang chỗ tôi tám chuyện, nhắc đến Dư Hoài, cô ấy cứ cười cả buổi, nói: “Tớ cũng có rất nhiều chỗ nghe không hiểu, cho nên thời gian đó rất cảm ơn Dư Hoài, cậu mà cậu ta hét không hiểu vừa hay là những câu tớ không dám hỏi thầy.”

Người mà Giản Đơn gọi là con nhỏ hắc ám tên là Tưởng Niên Niên, cô ta cũng muốn hóng hớt nên chạy qua chỗ tôi: “Đúng rồi đúng rồi, Dư Hoài thật tuyệt. Mỗi lần cậu ta nói không hiểu, tôi cũng ở đằng sau gửi lời chào, nhấn thêm một câu, chị đây cũng không hiểu.”

Bên cạnh cũng có rất nhiều người phụ họa theo, lúc đó, tôi mới phát hiện, hóa ra mình không chiến đấu trong đơn độc.

Hóa ra có nhiều người nghe không hiểu đến vậy.

Nhưng trong lòng tôi có chút khó chịu. Tôi rất muốn nói với bọn họ, Dư Hoài không phải thật sự không hiểu, cậu ta cũng không phải muốn tạo phúc cho xã hội mà giả vờ như vậy, cậu ta là vì tôi!

Mọi người ủa qua chỗ tôi liền bị tôi lạnh lùng dẹp chợ, đuổi về hết.

Rốt cuộc tôi đang buồn bực cái gì cơ chứ?

Vậy là, vào tiết học tôi lén lút gửi cho cậu ta mẫu giấy, có lẽ do không thể nói trước mặt, cũng không sao nói ra được.

“Chỗ tôi không hiểu, tự tôi sẽ đi hỏi thầy, nếu vẫn không hiểu, sẽ hỏi cậu, được không? Để thầy đỡ hiểu nhầm cậu có ý chống đối!”

Cậu ta nhìn mẫu giấy đó chằm chằm, lông mày có hơi chếch lên, có chút ngạc nhiên.

Tôi tưởng rằng cậu ta đọc không hiểu, liền lấy ra một mẫu giấy khác đang định giải thích tiếp thì cậu ta đột nhiên nói: “Nói trực tiếp đơn giản hơn bao nhiêu, lại còn bày đặt viết giấy, không mệt à?”

Tôi nằm ra bàn trong thất vọng.

Trong khi tôi đang mặt trở lồi kéo bạn cùng chí hướng thì Giản Đơn bọn họ cũng dần quen với việc giờ tay xin thầy giảng lại, giảng tí mỉ hơn. Không khí lớp học cũng trở lên thoải mái hơn rất nhiều.

Trong lòng tôi cũng nhẹ đi mấy phần, cứ như cuối cùng cũng cướp được tên từ đầu chí cuối không rõ sự tình luôn đứng dưới ánh hào quang của sân khấu trở lại vậy.

Nhưng mà cậu ta vẫn “phát sáng” như vậy. Có rất nhiều cô gái không dám nhìn Hàn Tự nhưng lại rất vô tư trêu đùa cùng Dư Hoài, con trai trong lớp cũng hay lôi cổ Dư Hoài đi chơi bóng.

Tôi có một người bạn cùng bàn vừa xuất sắc vừa được mọi người yêu quý.

Vì vậy, có lúc tôi còn an ủi bản thân bằng suy nghĩ vô cùng biến thái: Mình ở gần cậu ta nhất!

Nhưng chuyện đó nói lên điều gì?

Rốt cuộc tôi làm sao thế này?

No. 49

Buổi tối lúc ăn cơm, bố tôi lần đầu tiên không xem tin tức, bởi vậy bữa ăn vô cùng yên tĩnh. Chúng tôi mặt đối mặt, không nói câu nào, bận và cơm ăn.

Bố tôi làm rau diếp là đỉnh nhất, tôi đang ra sức nhai thì bất chợt ông đặt bát xuống, nói: “Cảnh Cảnh à, bố và cô Tề định hôm Quốc khánh đi đăng kí.”

Tôi cẩn thận nhai từng miếng cơm một, cố nuốt xuống,

“Vâng.”

Ánh đèn trắng sáng đến mức chói mắt, khuôn mặt đối diện với bố tôi, có chút đối lòng.

“Chúng ta nghĩ rồi, cứ tiếp tục kéo dài mãi cũng không ra đầu vào đầu, hơn nữa làm cũng đơn giản, thế nên không cần chuẩn bị gì, vừa hay ngày quốc khánh cả hai con đều được nghỉ, bố mời bố mẹ với người thân hai nhà đến, cùng nhau ăn bữa cơm là được rồi.”

Tôi gật đầu, tiếp tục gấp thức ăn.

Bố tôi dường như không còn gì để nói nữa, bầy vẽ hỏi tôi: “Con... vẫn chưa gặp mặt nhỉ?”

Tôi lắc đầu.

Người đàn ông trước mắt tôi có chút luống cuống, không biết phải nói gì mới có thể gỡ được hòn đá tảng đè nặng trong lòng. Tôi đột nhiên hỏi mà không suy nghĩ gì: “Hai người trước khi kết hôn có đi công chứng tài sản không?”

Chính tôi cũng ngây ra một lát, hướng chỉ là bố tôi. Ông chậm chậm nhòm người dậy xới cơm, nới cơm điện ở trong góc, quay lưng lại với tôi, nói chậm rãi: “Cái đó không cần thiết, số tiết kiệm nhà gì đó, tất cả đều chia đôi, chỉ là đến ở cùng nhau, như kiếm một người bạn đồng hành mà thôi.”

Tôi cũng giống như cô giáo Địa bị giẫm vào công tắc, chìm dần.

“Vẫn nên làm một cái đi, cũng không làm tổn thương tình cảm gì của nhau.”

Ông không nói gì cả, lúc này tôi mới phản ứng kịp, cũng không biết mình rốt cuộc đã làm ra chuyện gì, đang định nói gì đó để cứu vãn tình hình thì bố tôi đưa bát cơm vào tay tôi, nói: “Được!”

No. 50

Tối hôm đó, tôi không hề bị mất ngủ, ngược lại tôi còn đi ngủ từ rất sớm, cũng không hề gọi điện cho mẹ tôi. Nhìn đăm đăm vào tờ phiếu bài tập toán, tất cả những rắc rối gia đình cũng sẽ biến thành lời nói đồng dài của Chu Công. Tôi đi tắm từ sớm, sau đó sấy khô tóc rồi lên giường ngủ.

Nửa đêm bỗng dưng tỉnh dậy, cũng không phải gặp ác mộng, chỉ là tỉnh dậy, tình cảm cũng “thật” hơn.

Tôi bò dậy, phát hiện cốc trên bàn cũng đã hết nước rồi, muốn đến phòng khách rót nước. Nhìn đồng hồ, đã hai rưỡi sáng.

Phát hiện trong phòng vẫn để sáng đèn, cửa mở, những tia sáng màu cam như thêu dệt đến bên ngoài, tạo thành một con đường ngắn trên sàn nhà.

Tôi nhẹ nhàng bước sang bên đó, phát hiện bố tôi quay lưng với tôi, đang ngồi trên sofa hút thuốc.

Bố tôi trước nay không hút thuốc không uống rượu, mặc dù ở cơ quan nhà nước nhưng bộ phận của bố tôi không liên quan đến thể sự, chỉ vài khi phải ra ngoài ăn cơm tiếp khách.

Nhớ hồi cấp một, nghe nói bố tôi thuốc lá rượu bia đều không động chạm, tôi vô cùng ngưỡng mộ, luôn miệng nói bố tôi là “chính phái”. Lúc đó tự hào biết bao nhiêu. Không biết từ bao giờ, đánh giá cha mẹ, tiêu chuẩn từ “chính phái” chuyển sang “biết nhẫn nại”. Bố tôi ngày ngày nửa đêm mới ôm cái bụng phệ về, lại là đi tiệc xã giao, cuối cùng ông cũng bị loại ra khỏi danh sách bậc cha chú ưu tú trong lịch sử dòng họ. Tôi lặng lẽ nhìn khói thuốc dưới ánh đèn vẩn vút rồi bay lên cao, còn bố tôi chỉ đơn giản ngẩng đầu nhìn lên một khoảng không trắng xóa trên bức tường cao chót vót.

Vuông vuông trắng trắng, có chút chói mắt.

Đây là căn nhà mà ông bà nội để cho bố tôi, cũng vài năm rồi, bức tường cũng đã lâu lắm chưa sơn lại, theo năm tháng, nó đã không còn là màu trắng. Còn mảng tường trắng đó là do từng có một bức ảnh, được treo nơi đó, nhưng giờ đây đã vỡ xuống. Bởi vậy, nó vẫn chưa bị bám bụi, vẫn sạch sẽ tinh khôi một màu trắng trong.

Ảnh cưới của bố mẹ tôi.

Khi hai người họ li hôn, không ai gỡ bức ảnh đó xuống, không biết có phải là do quên hay không, nhưng người duy nhất chú ý đến điều đó cũng không có ý nhắc nhở bọn họ.

Kết quả là đêm trước hôm tôi thi cấp hai, hai người họ vì tôi đăng kí đi tình nguyện, đi ôn tập và một loạt vấn đề khác, nói chuyện không tìm được điểm tương đồng, mẹ tôi bất chợt nhìn thấy bức ảnh cưới treo trên tường, tức không thể làm gì được, liền chỉ vào nó mà nói cái đồ chơi này treo ở đây để làm cái gì?”

Bố tôi cũng tức giận, chẳng nói chẳng rằng giẫm lên bàn gỡ ảnh cưới xuống vứt vào đồng hồ tạp nham trên tầng thượng. Sau đó để lại một mảng trắng như vậy.

Tôi không biết mình ngăn người đứng trước cửa bao lâu, đến khi bố tôi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn tôi... khuôn mặt ông dưới ánh đèn rất mệt mỏi.

“Bố, ngủ đi thôi.” Tôi nói.

Giả vờ như không hề nhìn thấy ông khóc.

No. 51

Bỗng dừng lại muốn nói chuyện gì đó. Cuối tháng 9, chúng tôi đón chào Olympic mùa thu, ở trên sân vận động mà Trương Bình vẫn luôn lấy làm tự hào. Tôi nhìn xa xăm về phía khán đài, các anh chị khóa trên đang cặm cụi làm đề có lẽ chính là hình ảnh tương lai của tôi. Chỉ có năm nhất bọn tôi mới rảnh rỗi đi luyện tập một hai mốt, hô khẩu hiệu, mặc trang phục đội duyệt quân danh dự vô cùng ngay ngắn, nghiêm trang. Đội ngũ của năm hai năm ba đề không quy định trang phục bắt buộc, mọi người đều như hoàn thành nhiệm vụ mà đi một vòng.

Tôi nhấp nhòm nhìn về phía Dư Hoài, những tên con trai tham gia đủ các môn, trước ngực sau lưng gắn kẹp gấn số vận động viên, dáng vẻ tràn đầy sinh khí đó khiến hai mắt tôi cũng sắp dính làm một.

Hàn Tự cũng tham gia 800 m và 4x100m tiếp sức. Tôi rất nghi ngờ, thân hình mỏng manh kia của cậu ta liệu có vì vậy mà anh dũng hi sinh không, tất nhiên những lời này không thể tùy tiện nói trước mặt Giản Đơn được. Trương Bình rất vui, Giản Đơn và bạn nữ hắc ám vì cuộc thi này bỏ ra không ít tâm huyết, viết đơn tuyên truyền cùng những vần thơ buồn nôn chết người để gửi lên cấp cao hơn. Chỉ có tôi mới có thể nghe ra lòng cảm mến ngọt hơn cả bánh Oreo kèm tim trong bài: “Ủng hộ vận động viên chạy 800m” của Giản Đơn.

“Cậu thích tên cậu ta đến thế à? Chẳng qua chỉ là một tên mặt trắng có thành tích học tập tốt thôi mà.”

Cô ấy cuối cùng cũng yên vị trên chỗ của mình, thở dài nói chậm chậm.

Giản Đơn và cô bạn hắc ám là thành phần thiểu số ở Chấn Hoa làm tôi cảm thấy hết sức thoải mái. Nhìn khuôn mặt bọn họ, bạn sẽ không bao giờ phải liên tưởng đến tờ bảng điểm.

Cô ấy có chút không thoải mái nhưng giọng vẫn rất dịu dàng, rất giống nhà truyền giáo đang giúp tôi rửa não.

“Cái gì mà tên mặt trắng chứ, trắng không phải là một cái tội, cậu không hiểu cậu ấy. Mình biết, có rất nhiều người thấy cậu ta kiêu ngạo, thực ra không phải là như vậy, cậu ấy vốn không phải là một người hoạt bát mà. Cậu ấy cũng không hề ích kỷ, cậu xem không phải cậu ấy cũng tham gia cuộc thi lần này à? Không như một vài bạn, suốt ngày chỉ biết vui đầu vào làm đề, Dư Hoài đứng trên bục giảng kêu gọi mọi người đăng kí tham gia, vậy mà chẳng ai thêm quan tâm. Hơn nữa, thực ra tôi biết cậu ấy lâu rồi, thật đấy, chỉ là cậu ấy không biết mà thôi. Từ bé cậu ta đã vô cùng ưu tú, mình nghĩ, người như vậy, có chút kiêu ngạo cũng dễ hiểu mà.”

Tôi đành phải nhắc Giản Đơn: “Cậu lại nói trước sau mâu thuẫn rồi.”

Cô ấy hoàn toàn không ngó ngang đến tôi, vẫn đang đắm chìm trong lịch sử trưởng thành của Hàn Tự: “Vả lại, cậu ấy thật ra rất lương thiện, thường xuyên giảng bài cho tớ. À, cậu ấy giỏi các môn tự nhiên nhưng thành tích ngoại ngữ cũng đặc biệt tốt, cũng sắp thành huyền thoại rồi. Hàn Tự không phải là con một sách, cậu ấy thích chơi game, lúc lên lớp thường chơi NDS ở bên dưới, cậu biết NDS là gì không?”

Tôi có cảm giác bản thân không cẩn thận đã dẫm vào công tắc của cô ấy rồi.

Nhưng tôi ngược lại rất ngưỡng mộ cô ấy. Tôi phát hiện tôi đối với một người có một sự thích nhẹ nhưng lại không chắc chắn lắm, càng không dám giống như Giản Đơn, đường hoàng mà nói ra.

Tháng 9 sắp kết thúc rồi. Kết quả của tôi lẹt đẹt, thảm bại khôn cùng. Bố tôi sắp kết hôn rồi. Ngồi bên một tên nhóc “tỏa nắng”muôn phần, tự dưng lại cảm thấy không vui.

Bạn biết đấy, thời tiết khiến con người ta buồn nhất, thực ra chính là trời trong nắng vàng.

11. Chương 11: Cuộc Sống Của Người Khác

No. 52

“Rượu mừng” của bố tôi và cô Tề thực ra rất đơn giản, chỉ là hai gia đình cùng nhau ăn một bữa cơm.

Trong bữa không hề nói đến bất kỳ vấn đề nhạy cảm nào, thậm chí buồn cười là, tôi tình cờ trở thành nhân vật chính... hoặc có thể nói là xoay quanh trường Chấn Hoa. Nhà cô Tề như phá được tảng băng miệng không ngừng nói xoay quanh trường Chấn Hoa, rồi bắt đầu khen ngợi tôi. Bà ngoại Trương Phàm kéo tay tôi khen tôi lớn lên thật xinh đẹp (từ điểm này tôi liền biết thực ra họ đang cố tìm lời để nói mà thôi, nhưng tôi lại không cảm thấy phản cảm), lại còn dặn dò nhóc Trương Phàm: “Thành tích học tập của chị ấy tốt lắm đấy, lấy gương chị mà học tập cho tốt đi, hiểu chưa?”

Trương Phàm vừa ăn tôm vừa ngoan ngoãn gật đầu.

Thằng nhóc này đúng là rất thích ăn tôm.

Cuối kỳ nghỉ Quốc khánh, họ chuyển đến nhà tôi. Nhà có ba phòng, phòng của tôi, phòng ngủ của bố, cộng thêm một phòng sách nhỏ, Trương Phàm dọn vào ở trong phòng sách đó.

Trên bức tường vốn dĩ trống không nay được treo bức ảnh chụp chung của bố tôi và cô Tề. Nói đúng ra, nó chẳng phải là ảnh cưới của hai người, chỉ là một bức ảnh đơn giản mộc mạc mà thôi. Cô Tề đeo thêm một ít trang sức, gương mặt trông thật dịu hiền.

Tôi cảm thấy không được tự nhiên, rõ ràng họ là người lạ nhưng tôi một chút cũng không cảm thấy phản cảm hay có cảm giác muốn phản nghịch. Bản thân tôi không có cách nào thể hiện sự nhiệt tình, nhưng tôi cũng đang cố gắng hết sức hoan nghênh họ bước vào nhà tôi.

Lúc gọi điện thoại cho mẹ, tôi hiếm khi nói chuyện cho mẹ về việc kỳ nghỉ Quốc khánh. Giọng điệu của mẹ cũng bình thản đi nhiều, giống như là đang cố lảng tránh điều gì, thậm chí còn cố làm ra vẻ bình tĩnh. Tôi

không vạch trần lúc đó. Chỉ khi tôi đề cập đến việc công chứng tài sản, bà mới khôi phục lại dáng vẻ của một người đàn bà thép.

“Không hổ danh là con gái của mẹ, đến thời khắc mấu chốt vẫn có thể nghĩ việc đến là chu toàn. Việc này phải ”trước tiểu nhân sau quân tử“. Nếu không, về sau sẽ xảy ra tranh chấp, lúc đó mới gọi là cảm giác đau thương, không bằng sớm làm mọi chuyện rõ ràng, đối với mày cũng là điều tốt, dù sao bố mẹ cũng không còn trẻ nữa, mày cũng trưởng thành rồi.”

Rồi bà dừng lại một chút.

“Có điều, chung sống với bọn họ cho tốt. Đừng quá thân thiết, cũng đừng quá khách sáo...Tự bản thân phải biết chừng mực, quan trọng vẫn là học hành cho tốt, có chuyện gì thì nói với mẹ...hoặc nói với bố mày cũng được. Ông ấy dù thế nào thì cũng vẫn là bố mày.”

Kiểu tình huống này, cả nhà tôi mỗi người khi nói chuyện đều rất giữ kẽ, nhưng tôi nghe vẫn hiểu. Bà ấy không oán giận điều gì, cũng không nghi ngại cô Tề đối xử với tôi không tốt. Rất nhiều lời đều không có ác ý, chỉ là lời nói ra có hơi ý vị chút thôi, tôi hiểu, thế là được rồi.

No. 53

Tôi từng có một khoảng thời gian rất dài cảm thấy tinh thần luôn xuống dốc. Không thích nói chuyện, lúc nghe giảng ghi được chữ có chữ không, cũng chẳng quan tâm có thể nghe hiểu hay không, hồn giống như bay đi mất vậy.

Giản Đơn rất quan tâm mà hỏi tôi có phải là bị bệnh rồi không, tôi nói không phải, chỉ là tâm trạng không được tốt lắm mà thôi.

Dư Hoài vừa đánh bóng xong, trở về đầu đầy mồ hôi ngồi ở bên cạnh. Đạo gần đây cậu ta đang huấn luyện đội bóng chuyển đi thi đấu, không hề chú ý đến nỗi buồn nào lòng của tôi.

Nghe thấy lời nói lo lắng của Giản Đơn, Dư Hoài nhếch mép, cười một tiếng: “Các cậu ở đây giúp các bạn nữ, cả ngày từ sáng đến tối không biết u sầu cái mẹ gì, sinh ra giống như người ta nợ mình 500 đồng đại dương, lại còn cho vay nặng lãi nữa chứ.”

Tôi không thèm để ý cậu ta.

Đột nhiên Giản Đơn hỏi một câu rất “thiếu não”: “Các cậu cãi nhau à?”

Dư Hoài ngây người: “Tớ đây người nhìn người thích, ai mà nhần tâm cãi nhau với tớ chứ?”

Vốn dĩ nghe câu này tôi sẽ cười, nhưng đột nhiên không chịu được nữa, tôi đẩy ghế ra phía sau, từ sau lưng cậu ta chen ra, chạy ra ngoài cửa.

Nghe thấy đằng sau cậu ta vội vàng gọi to: “Này này này, tôi chỉ là đùa thôi mà!”

No. 54

Ngồi ở bệ cửa sổ hành lang, đằng sau là ánh nắng mùa thu, mặc dù nhiệt độ không cao lắm nhưng vẫn ấm áp lắm. Tôi gập lưng xuống, mặt không biểu cảm nhìn người đi tới đi lui.

Bất chợt nhìn thấy một cô gái đang đi đến ở phía đối diện, mặc chiếc áo đồng phục được phát hai ngày trước, để lộ bên trong là chiếc áo T-shirt nhỏ rất cá tính, tóc dài xõa vai, dung mạo thanh lệ, bước đi nhẹ nhàng.

Giống như một tia ánh sáng chói lọi bước vào, thần thái ngạo nghễ.

Tôi thừa nhận là mình nhìn đến ngây người rồi, cứ chăm chú nhìn vào cô ấy, cảm thấy nhìn cô ấy hơi quen quen.

Tôi nhớ ra rồi, cô ấy là người ở trong bức ảnh mà tôi đã chụp, cô gái xinh đẹp trong lúc vô tình đã lọt vào ống kính của tôi.

Giản Đơn nhìn thấy tôi từ xa, liền chạy qua đặt mông ngồi ngay bên cạnh: “Cậu không sao chứ?”

Tôi không để ý mà lắc lắc đầu: “Không có chuyện gì đâu, chỉ là tâm trạng không tốt mà thôi. Cậu nhìn cô gái kia đi, đẹp biết bao nhiêu.”

Giản Đơn không hiểu gì, cứ theo lời tôi nói mà quay ra nhìn: “Tớ biết cô ấy, tớ biết cô ấy, cô ấy là Lăng Tường Tây, hoa khôi mới của trường ta đó.”

“Mới vào học được hơn một tháng đã bầu ra được hoa khôi rồi à? Lúc bỏ phiếu đã hỏi qua ý kiến của tớ chưa?”

Giản Đơn lớn giọng, hỏi: “Thế...cậu chọn ai?”

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, tiếp tục rụt cổ lại tựa vào tường, “...Thôi thì chọn cô ấy đi.”

“Tớ nghe nói nhà cô ấy giàu lắm, bố mẹ đều làm sếp hết đó! Nếu không phải gia thế dòng dõi thì cậu nhìn xem, khí chất và quần áo của cô ấy có thể nhìn ra đấy.”

Đúng vậy, trắng trẻo xinh đẹp, hơi mũm mĩm, đặc biệt giống nàng công chúa xinh đẹp, sống sung túc.

“Hơn nữa còn rất xinh đẹp, thành tích cũng rất tốt, Văn, Lý đều rất ”trâu bò“. Năm đó ở trường dân lập Sư Đại rất nổi tiếng, tính tình vui vẻ hòa đồng, thân thiết, tóm lại là rất hoàn mỹ.”

Giản Đơn thở dài một hơi: “Cậu nói xem, người ta từ trong bụng mẹ là cái giống gì vậy?”

Tôi cũng thở dài một hơi: “Cậu nói xem, mẹ người ta, là cái giống gì vậy?”

No. 55

Lúc trở lại lớp, Dư Hoài và mấy đứa con trai đang tán gẫu về NBA, tôi về chỗ ngồi, cậu ta không phát hiện ra.

Lão đại, tốt xấu gì việc tôi tức giận cậu cũng có liên quan mà, cậu có thể đừng nhanh như vậy đã không đếm xỉa gì đến không? Cậu nên biểu lộ ra một chút lo lắng chứ, ánh mắt né tránh, bày ra bộ mặt tươi cười nói, lúc này là tớ đùa thôi mà, cậu không sao chứ? Đại nhân không chấp tiểu nhân, chúng ta giảng hòa đi.

Đầu tôi nghĩ rất lâu, chỉ có thể cất bước tiến vào.

Lúc đó, nỗi sầu của tôi bị đẩy lên cực hạn, giáo viên Lịch sử mở sách bắt đầu thi triển thuật thôi miên, tôi nằm bò lên bàn, nước mắt chậm chậm mà chảy ra.

Bỗng có cảm giác bản thân cái gì cũng tồi tệ, ai cũng không quan tâm đến mình, đến cái rắm cũng chẳng phải.

Dư Hoài dùng tay chọc chọc vào cánh tay tôi mấy lần, tôi không thèm phản ứng, giả vờ là đang ngủ rồi.

Có điều không thể tiếp tục giả vờ được nữa, bởi vì, nước mũi.

Tôi xấu hổ mà khua loạn trong ngăn bàn tìm khăn giấy, ngẩng đầu lên, phát hiện trên bàn đã bày sẵn vài tờ.

Còn có một tờ giấy nữa.

“Hahaha, giả vờ ngủ... Tiếng cậu hít nước mũi tôi nghe thấy hết rồi, khóc cái gì?”

Cụ nội nhà cậu!

Nhưng mà, vẫn là rất không có khí phách mà chìa “móng vuốt” ra lấy vài tờ khăn giấy.

Xì mũi xong, lại tiếp tục nằm bò lên bàn.

Nhưng nước mắt không rơi nữa, tôi cố gắng thử nửa ngày, nhưng nước mắt vẫn không rơi ra được, đúng là nhìn thấy ma rồi.

Tên Dư Hoài này đi chết đi!

No. 56

Sau đó vẫn chậm chậm mà ngủ thiếp đi mất.

Lúc tỉnh lại thì đã hết tiết rồi, giáo viên thôi miên Lịch sử kẹp cặp sách đi ra ngoài, Dư Hoài cũng sớm không còn ngồi ở chỗ ngồi nữa rồi, nhưng ở trước mặt tôi được để một tờ giấy ăn.

“Tôi không cho rằng là tôi sai, trời xanh chứng giám tôi không có chọc giận gì cậu. Có điều tôi sẽ miễn cưỡng nói lời xin lỗi, đừng có khóc nữa!”

Trọng điểm là, cậu ta dùng bút đỏ gạch chân thật to dưới hàng chữ “trời xanh chứng giám” và “miễn cưỡng”.

Tôi nhìn ngang nhìn dọc, để hai tờ giấy liền nhau xem, cuối cùng vẫn là nở nụ cười.

Cái tên hấp hơi này.

Thế nhưng, ngay khi cậu ta tiến vào cửa, tôi liền bày ra nụ cười đặc xá cho cậu ta, cậu ta liếc tôi một cái, đột nhiên cười to ha ha ha, khiến nửa lớp quay ra nhìn chúng tôi.

Sau đó, tôi nhìn thấy Giản Đơn phun một ngụm nước ra ngoài, mà ngay cả khóe miệng Hàn Tự cũng nhếch lên nụ cười hiềm thấy.

Cô bạn hắc ám hưng phấn đưa tôi chiếc gương.

Lúc tôi ngẩng lên tờ giấy báo gói hộp cơm lúc trưa, hàng chữ rõ nét in hết lên mặt tôi, trái phải đều có.

Cộng thêm hàng chữ rất là đậm nét, vừa nhìn là thấy là tiêu đề đầu báo chỗ có chỗ không.

Má trái, Đàn bà ở độ tuổi sinh đẻ.

Má phải, Hàng ế.

12. Chương 12: Ngày Kỷ Niệm Thành Lập Trường 1

No. 57

Cuối tháng 10 là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Tính đến năm nay chúng tôi vào trường, đã tròn 88 năm rồi. Lớp trưởng bảo là nhà trường quy định sáng thứ sáu toàn trường tập trung ở sân vận động tham gia tiệc mừng, buổi chiều các lớp tự tổ chức các hoạt động, tiệc lớp, tiệc đoàn, tiệc liên hoàn, tiệc trà... Tóm lại là chọn ra lấy một kiểu tiệc, rồi tự tổ chức, Trung Quốc cái gì cũng không nhiều, chỉ có lễ hội là lắm.

Vì vậy, từ cấp một trở đi, mục làm cán bộ các lớp muôn phần đau đầu phải cong đuôi lên tiến hành đó là... tiết mục biểu diễn. Bất luận cậu mở tiệc liên hoan, hay là tiệc đoàn, tiệc lớp đi chăng nữa, thì tiết mục biểu diễn là không thể thiếu được. Đơn ca, song ca hay đồng ca, nhảy solo hay nhảy hai người, kịch... Tôi thấy Từ Diên Lượng hao tâm khổ tứ mà đem danh sách mọi người ra lật qua xem một lần, tìm ra tất cả những đứa xui xẻo điền nội dung vào mục “sở trường đặc biệt” của mình, rồi nước bọt văng tứ tung khuyên bảo mọi người tham gia biểu diễn.

Tôi cũng bị sờ đến rồi.

Tất nhiên là tôi không điền lung tung mấy cái tài nghệ ấy. Nếu có thể, tôi sẽ điền vào mục ‘sở trường’ của mình là “ngủ” và “cung phản xạ”¹.

Giọng Từ Diên Lượng cũng khàn hết cả rồi, tôi rất tốt bụng mà vỗ vỗ xuống chỗ ngồi trống không của Dư Hoài, lấy ly nước của Dư Hoài đẩy đến trước mặt cậu ta: “Quý khách, cứ ngồi tự nhiên, uống nước đi.”

Sau đó, Dư Hoài ở đâu lù lù xuất hiện: “Cậu thật là hào phóng đó, bà chủ.”

Tôi gật đầu, chỉ chỉ cậu ta, nói với Từ Diên Lượng: “Thật là có lỗi với khách quan quá, quán nhỏ của chúng tôi hết hàng mất rồi, chỉ còn thừa cái này thôi. Mặc dù chất lượng kém nhưng mà vẫn dùng được, mãi nghệ bán thân giá niêm yết rồi, ngài thông cảm cho!”

Từ Diên Lượng ngẩng đầu, nhìn qua Dư Hoài, rồi rất nghiêm túc mà nói: “Hàng này chỉ là đồ phế vật, tôi vẫn muốn bà chủ hơn!”

Cậu ta nói xong mới phát hiện mình đùa hơi quá, liền lập tức giải thích: “Ý của tôi là, bà chủ xuống núi...”

Dư Hoài vùng tay lên: “Khỏi giải thích, tiền khách!”

No. 58

Thực ra là diễn kịch múa.

Bọn Dư Hoài thực sự là đang bế tắc rồi, không có các hoạt động có thể khiến nhiều người tham gia. Nếu cả bữa tiệc tối hôm đó trên sân khấu chỉ có mấy tiết mục văn nghệ nhằm chán, phỏng chừng không khí lạnh đến mức có thể làm kem luôn.

“Diễn cái gì?” Tôi hỏi.

“Truyền thuyết một đứa con gái xinh đẹp thuần khiết cùng với bảy đứa con trai ở cùng phòng.” Dư Hoài cười: “Vai diễn của cậu rất là quan trọng đấy.”

Tôi không chịu lép vế, nói: “Nói đi, diễn ma kính hay táo?”

Cậu ta lắc đầu: “Sao lại coi thường bản thân thế... Thực ra cậu vào vai quan tài thủy tinh.”

Dư Hoài không nói đùa nhưng cuối cùng tôi cũng không diễn vai quan tài thủy tinh. Bọn họ bày ra rất nhiều vai diễn quần chúng tham gia, thế mà cứ như là nhiều vai diễn lắm ấy.

Ví dụ như quả táo, ví dụ như ma kính hay là ví dụ như quan tài thủy tinh.

Hàn Tự diễn vai hoàng tử, Giản Đan thông qua uẩn chuyển mà biểu hiện bản thân có thể diễn vai thân mật và kề cận bên hoàng tử, cho nên Từ Diên Lượng để cô ấy vào vai bạch mã.

Mà vai của tôi, thực ra là vai phụ, người đi đường.

Mấy lần cần vai diễn người đi đường AB, đều là tôi và Dư Hoài diễn hết. Tôi không hiểu vì sao Dư Hoài lại rất là nghiêm túc mà giải thích: “Cậu đừng có mà chê vai diễn nhỏ, cậu không biết là vở kịch này rất hot ư? Tốt xấu gì cậu cũng được đóng vai người là được rồi! Hơn nữa, người qua đường trong truyện cổ tích đều mang tính quyết định, nếu không có bọn họ thì phù thủy làm sao mà có thể hại chết công chúa, hoàng tử làm sao có thể tìm thấy rồng phun lửa, công chúa làm sao mà biết hoàng tử phương nào đã trưởng thành...”

Tôi xua xua tay: “Cái này thì tôi biết rồi, tôi chỉ muốn hỏi vì sao cậu lại diễn vai người đi đường?”

Tôi hỏi một đồng cậu ta trả lời một nẻo: “Cùng diễn với tôi cậu không thích à?”

Tôi đành chấp nhận: “...Sao mà lại không thích được chứ?”

Cho phép nào tôi bổ sung, là vì cậu ta muốn cùng tôi diễn vai đối thủ.

Ấy vậy mà chân tướng sự thật lại tới nhanh đến vậy.

Dư Hoài muốn diễn vai người đi đường là bởi vì không cần phải hóa trang... Cậu có biết bạn nam diễn vai ma kính mặt phải hóa trang thành cái dạng gì không?

Tôi được đà ra vẻ, chạy đi hỏi Từ Diên Lượng là bọn tôi có cần phải chuẩn bị gì không, Từ Diên Lượng nhìn tôi từ trên xuống dưới, nói, khỏi cần, bình thường bộ dạng cậu cũng giống người đi đường rồi.

.....

No. 59

Vai công chúa là do Từ Diên Lượng diễn. Nghe thiên hạ nói là do Trương Bình quyết định, là vì muốn tiết mục có hiệu quả ý mà.

Thầy nói Hàn Tự và Từ Diên Lượng nhìn rất hợp đôi.

Lúc chúng tôi biết tin, Dư Hoài là người đầu tiên xông lên vỗ vào vai lớp trưởng, tình ý sâu xa mà nói: “Tôi biết là thực ra cậu rất vui vẻ, đừng có nín nhịn, muốn cười thì cứ cười đi. Hóa ra cậu rất thích vai này, có điều đừng lo lắng, mọi người vẫn là anh em.”

Mặt Giản Đan xanh luôn rồi.

Tưởng tượng dáng vẻ Hàn Tự nhắm mắt lại, cúi người hôn Từ Diên Lượng, tôi cười đến đau cả bụng.

Có điều người buồn không chỉ có Giản Đan.

Còn có , diễn vai quan tài thủy tinh.

No. 60

Sau bữa cơm trưa hôm thứ ba, lần đầu chúng tôi diễn tập, tìm được phòng học toán trống bên cạnh, Từ Diên Lượng dẫn đoàn người nườm nượp tiến vào.

Tôi và Dư Hoài đều là lần đầu tiên lên sân khấu. Cảnh đầu tiên là cảnh ra đời của công chúa Bạch Tuyết.

Hoàng hậu bị bệnh, sinh ra một cô con gái xinh đẹp, diễm lệ y như trong tưởng tượng của bà, sau đó bà cũng qua đời.

Còn hai bọn tôi thì lại thông qua chợ búa, phố phường để thông báo với quần chúng rằng hoàng hậu lâm trọng bệnh và tình huống lâm bồn của bà. Bạn phải biết là phố phường, chợ búa rất là quan trọng, người bán cá, người bán rau, thế mà lại biết chuyện lớn nhỏ trong thiên hạ, ngay cả mật tin của hoàng gia, cung đình dã sử, chuyện dãi dầm của hoàng tử nước láng giềng cách xa hàng ngàn vạn dặm, chuyện ma giới có rồng phun lửa, bọn họ đều biết hết.

“Hi, chào buổi sáng!” Dư Hoài mặt ngốc cười nói.

“Hi, chào buổi sáng!” Tôi cũng cười theo.

“Dạo gần đây có tin tức gì không?”

“Có đó, cậu nghe đồn gì chưa?”

“Chuyện gì?”

Tôi dán sát vào tai Dư Hoài, hét to: “Con gái của quốc vương đã ra đời rồi!”

“Thật sao?” Cậu ta vui vẻ cười to, đột nhiên trở nên cứng ngắc, sau đó lại trở nên nghiêm túc, từ trên cao nhìn xuống vẻ khinh thường tôi.

Tôi bị nhìn đến phát run, Từ Diên Lượng không rõ tình hình nói: “Sao lại không diễn nữa thế?”

Dư Hoài thở dài một hơi, run rẩy mà chỉ tôi.

“Còn chưa sinh đã biết là con gái rồi, mắt cậu siêu nhiên quá nhỉ?! Mẹ nó, lời thoại này là ai viết vậy?”

No. 61

Có điều sau đó chúng tôi liền bị Trương Phong mắng cho một trận.

Lên lớp muộn mất năm phút. Buổi chiều phòng học đầu tiên là lớp toán của Trương Phong. Thầy nói thầy ngồi ở văn phòng bên cạnh nghe thấy chúng tôi nháo nhào hết cả lên.

“Nhiều lớp 10 như vậy, vậy mà tôi chưa từng thấy cái lớp nào nháo nhào như cái lớp này! Sắp đến kỳ thi giữa kỳ rồi, các cô các cậu có đầu óc không hả, không biết là việc gì quan trọng hơn sao?!”

Tên mặt trắng tức giận thật là đáng sợ, tôi đã sớm đoán ra rồi.

Bọn tôi, những phần tử phạm tội nghe vậy liền vội vàng quay trở lại chỗ ngồi của mình. Dư Hoài như không thêm để ý, như thường lệ mở quyển bài tập ra, cũng không nghe giảng, vẫn tiếp tục làm việc như cũ, giống như vừa rồi không cười đùa âm ỉ, cũng không bị Trương Phong quở trách gì, không hưng phấn cũng không cảm thấy ảm ức.

Cậu ta và Hàn Tự đều là những học sinh có thực lực tất nhiên là không thêm để ý rồi, dùng thành tích để minh chứng, cũng không vì lời nói của Trương Phong mà lo lắng... Những lời nói đó, tất nhiên là nhằm vào những học sinh như tôi và Giản Đan.

Nhưng tôi vẫn chậm chạp không hiểu. Rõ ràng vừa rồi vui vẻ như thế, lớp này cuối cùng cũng cho tôi có cảm giác muốn thuộc về, cảm giác rất ấm áp và vui vẻ, không ngờ nhanh như thế đã rơi vào khe nứt của Chấn Hoa.

Ngồi yên rất lâu, cũng không biết là Trương Phong đang giảng cái gì, đột nhiên một tờ giấy nhỏ đưa đến trước mặt.

“Giờ tâm trạng thầy ấy không được tốt lắm, có khi là buổi sáng bị vợ dùng để giày đánh cho một cái, cậu không thấy bên má phải của thầy có vết đỏ khác thường à? Cậu nhìn chút đi.”

Ồ. Má phải có vết đỏ khác thường... Tôi phụt cười, gục xuống bàn.

Thực ra có khả năng là do buổi trưa ngủ trong văn phòng má bị ép xuống bàn làm việc nên mới vậy, bây giờ vẫn chưa khôi phục lại như cũ. Nhưng mà tôi lại không nhìn được mà tưởng tượng ra dáng vẻ của Trương Phong khi bị vợ cầm để giày đánh, tôi cười đến gập cả lưng.

“Nhưng mà cậu không cảm thấy là Trương Phong cũng không phải là thích Trương Bình ư?” Tôi nhỏ giọng nói.

Cậu ta dừng bút, nghĩ ngợi một chút, rồi gật gật đầu.

Lúc mới khai giảng bị tính tính vui vẻ của Trương Bình làm rung động, chúng tôi rất trông chờ xem tình anh em không tầm thường của cặp đôi học với nhau từ nhỏ đến lớn này. Tôi cảm thấy họ giống như trong lời đồn, giống như tình huống trong drama vậy, sống chết có nhau, mà trong thực tế cuộc sống này vốn dĩ không tồn tại.

Trong thời gian nghỉ giải lao của tiết học, Trương Phong bắt gặp nụ cười nhiệt tình của Trương Bình cũng chỉ thoáng gật đầu. Đều là người mới vào dạy ở Chấn Hoa, nhưng Trương Phong lại có bộ dạng giáo viên lão thành đã lăn lộn mười mấy năm hơn.

Dư Hoài thở dài.

“Thật ra mà nói, đức hạnh của Trương Bình thật là cmn giống như yêu đơn phương vậy.”

No. 62

Sau đó Dư Hoài nói, cậu ấy có thể hiểu được tâm tình của Trương Phong.

Trương Bình so với Trương Phong từ lúc dạy học đến quá trình làm việc cần cù kém xa mười vạn tám nghìn dặm. Thời học sinh, Trương Phong nhất định là một học sinh chăm chỉ, nghiêm khắc với bản thân, còn Trương Bình, chắc hẳn là kiểu học sinh cà lơ cà phát, mặt lúc nào cũng cười ngốc đi theo Trương Phong. Cấp một, cấp hai, cấp ba, đại học, nhiều anh tài “trời ban báu vật ưu tú nổi trội” là thế, tên đầu đất này không thông minh cũng không chăm chỉ, ấy thế mà lại một bước nhảy qua một cách ngoạn mục, cùng nhau bước vào ngôi trường rất nhiều sinh viên tốt nghiệp xong phải tốn rất nhiều tiền mới vào được – Chấn Hoa. Trong lòng Trương Phong có lẽ đã sớm “dời núi lấp biển” rồi.

Bọn họ ở cùng nhau từ bé đến lớn, không ai nói với ai, vẫn mãi ở cùng nhau rồi trở thành bạn lúc nào không hay.

Tôi đột nhiên nhớ đến hồi học cấp hai, bọn họ nói đến “đệ nhất ngự dụng Thẩm Sần” và “lão nhị ngàn tuổi Dư Châu Châu”. Chuyện Thẩm Sần đứng thứ nhất dĩ nhiên là khiến người người nể phục, nhưng cũng có rất nhiều người yêu mến Dư Châu Châu ngọt ngào vui tươi hơn, nói rằng cô ấy rất thú vị, rất hiền hòa, cũng tình nguyện cùng với mọi người không biết trời đất là gì. Vậy mà cái người “không đủ cố gắng” như Dư Châu Châu sẽ dùng toàn lực để ứng phó với cảm giác vô lực đối với âm hồn bất tán Thẩm Sần không?

Trên thế giới có một loại người, bình thường lúc nào cũng cười nói cợt nhả mà tiện tay lấy luôn thứ mà bạn tốn công sức dốc hết sức bình sinh mới có được thì mới trở thành chín quả, sau đó lại biểu hiện thái độ cũng không phải là hiếm thấy, thực ra là có chút đáng hận.

Tôi vẫn ngồi yên, Trương Phong thu sách, tiếng chuông báo hết tiết vang lên, Trương Bình từ cửa sau tiến vào.

“À đúng rồi, Trương Bình!” Lần này Trương Phong chủ động chào hỏi trước: “Mấy học sinh này lớp cậu ...”

Bọn họ nhỏ giọng nói cái gì tôi không biết, có điều nhìn qua thấy Trương Phong đang bày ra bộ mặt lo lắng thay cho Trương Bình.

“Kết thúc lớp 10 cần phải điều chỉnh lại giáo viên chủ nhiệm, cậu không nghĩ sẽ dẫn dắt bọn chúng lên đến lớp 12 sao?! Giờ lớp thành cái dạng gì rồi?”

Tựa như chỉ có tôi chú ý đến câu nói này có chút nghiêm khắc, thế mà lòng tôi lại cảm thấy ấm áp.

Cũng có lúc, có rất nhiều tình cảm không phải chỉ là bạn nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt không. Có khi tay trong tay cùng đi đến nhà vệ sinh đó, nhưng rồi lại cầm dao đâm đối phương lúc nào không hay. Mà người lạnh băng như Trương Phong, thật ra lại rất quan tâm đến người lâu năm này.

Mặc dù vẫn là một vẻ mặt không biểu tình.

Tôi từng hỏi Giản Đan, Trương Phong có phải là cậu thất lạc nhiều năm của Hàn Tự hay không?

Chú thích:

Cung phản xạ: là đường dẫn truyền xung thần kinh từ cơ quan thụ cảm đến trung ương thần kinh, rồi đến cơ quan phản xạ. Một cung phản xạ gồm năm yếu tố: Cơ quan thụ cảm, nơ-ron hướng tâm, nơ-ron trung gian, nơ-ron li tâm, cơ quan phản ứng. (Theo sách giáo khoa Sinh học 8)

13. Chương 13: Ngày Kỷ Niệm Thành Lập Trường 2

No. 63

Sáng ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, tôi suýt nữa thì đến muộn, lúc tông vào cổng sân vận động, đập ngay vào mắt tôi là một biển áo đồng phục.

Trắng – lam – lục, rất thanh khiết, nhưng cũng rất “lạnh”.

Tất cả mọi người ăn mặc còn chỉnh tề hơn cả ngày hội thể thao trường, các anh chị lớp 12 gần như cũng không mang theo vở bài tập.

Một chị năm hai đeo phù hiệu sao đỏ bên cánh tay phải, đứng khoanh tay ở cửa ra vào, nhìn rất quen.

“Năm nhất à?” Chị mỉm cười.

Tôi cúi đầu, hơi khom lưng, cười đáp: “Thật ngại quá, đến muộn mất rồi, sẽ không ghi tên rồi trừ điểm chứ ạ?”

Chị ấy cười càng rạng rỡ: “Em học cấp một sau nhảy lên cấp ba luôn à? Thời nào rồi mà còn trừ điểm chứ! Vào đi vào đi...” Chị né sang một bên, nhường lối cho tôi đi, tôi lúc ấy cũng đột nhiên nhớ ra chị ấy là ai.

“A, chị là... đàn chị khóa trên mà lần trước gặp ở lễ chào cờ!”

Chị ấy tròn mắt, sau đó mắt lại cười cong hình trăng lưỡi liềm: “Ồ, chị nhớ ra rồi, cậu nhóc bên cạnh em hôm đó đâu?”

Tôi có cảm giác hình như mình có đồ mặt. Người ta cũng chẳng có nói gì đâu, tôi đồ mặt cái gì chứ.

“Đó là bạn cùng bàn của em.” Tôi trịnh trọng tuyên bố.

Mắt chị ấy lại càng lộ rõ ý cười. “Ừ, bạn cùng bàn, rất tốt. Mau vào trong đi, bạn nhỏ cùng bàn.”

Đúng là gừng càng già càng cay, chẳng hề dể động gì đến mình, ấy vậy mà từ cử động nơi chân mày đến cả giọng nói, ngữ điệu đều khiến mình chột dạ.

Nhớ lại hôm lễ chào cờ, bầu trời trong xanh, còn có bóng lưng dài rộng của Dư Hoài trong chiếc T-shirt đen dưới nắng sớm, cả hơi nóng phả vào mặt khi cậu ấy tiến lại gần nói đôi câu chuyện, và cả câu nói đó! Lễ chào cờ chính là thời cơ để mọi người có thể ngắm người mà bình thường không dám nhìn hoặc không thể tùy tiện hướng về.

Quay đầu lại, chị ấy lại đang bắt đầu tra hỏi những học sinh đến muộn khác, ban này chị ấy còn cười tí mắt nói: Bạn cùng bàn, rất tốt.

Bạn cùng bàn đó là người mà không cần phải đợi đến giờ thể dục giữa giờ hay lễ chào cờ mới có thể nhìn trộm. Cậu ấy ở ngay bên cạnh tôi, tuy không thuộc về tôi nhưng mà lại có thể để đầu óc treo ngược cành cây mà nói, tôi vẫn luôn ở đây.

Nói thì nực cười, khi đối mặt với mệnh môn biển người Chấn Hoa, tôi có chút hoang mang. Nếu có một ngày tôi rời xa Dư Hoài, cậu ấy sẽ cứ thế mà chìm đắm trong biển người ấy, có lẽ tôi sẽ không thể nào mà tìm được con người ấy nữa.

Lúc ấy, thật sự chưa từng nghĩ đến có phải tôi đã thích cậu ta rồi hay không, có lẽ là không dám nghĩ đến thì đúng hơn... Tôi cứ thế mà cầm đầu chạy, chạy qua sân cỏ, à không, bãi cỏ, sau đó chạy qua sân khấu lớn, băng qua bụi phát biểu cao ngất, hướng về phía lớp tôi mà chạy như bay.

Tôi thật sự không nghĩ gì hết, cho nên cảm giác đó, cảm giác hướng về một phương mà chạy điên cuồng, thật tuyệt!

No. 64

Cũng may, còn ba phút nữa mới đến giờ tập trung, mọi người cũng đang giải tán, mỗi người một phương. Còn tôi thì vừa ngồi vào vị trí của lớp mình thì một kinh khủng.

Buổi sáng chưa kịp đi vệ sinh, uống hết hẵn một hộp sữa rồi lại chạy qua đây, bây giờ thật chỉ muốn đi vệ sinh.

Tôi vừa xin phép Trương Bình, lông mày của ông ấy sụp xuống đúng như kim đồng hồ chết lúc 8 giờ 20 phút.

“Sắp bắt đầu rồi, em đi nhanh lên... đi đi, đi đi!” Trương Bình nóng đến mức phải ngắt câu làm ba để thể hiện sự khẩn cấp của mình.

Tôi cười hi hi rồi vội vã chào thầy.

Vẫn chưa kịp lấy lại nhịp thở bình thường, tôi lại phải cầm đầu chạy đến nhà vệ sinh dưới bụi phát biểu. Lôi từ trong cặp ra giấy lau mặt lau qua một chút thì đột nhiên bắt gặp cảnh Dư Hoài đang nói chuyện với một cô bạn nữ.

Bạn nữ đối diện với Dư Hoài, tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng yếu điệu của cô ấy, bộ quần áo đồng phục cầm tay, không hề chuàng lên người. Càng nhìn càng thấy bóng dáng này rất quen.

Lăng Tường Xuyên!

Nhưng người mà tôi để tâm đến không phải là Lăng Tường Xuyên, mà là Dư Hoài! Mặt cậu ấy quay về phía tôi, rõ ràng không phải là khuôn mặt điềm tĩnh hàng ngày. Cậu ấy đang cười, một nụ cười mang tính xã giao, Lăng Tường Xuyên nói gì đó, cậu ấy gật đầu nhiệt tình, vô cùng lễ phép, chỉ là nhìn sao cũng có chút giả tạo.

Có thể cậu ấy không hề giả vờ, nhưng trong lòng tôi hơi xót xa.

Tôi nhìn đến gần người, chỉ đến khi nghe thấy tiếng gầm rú của Trương Bình: “Không phải là do em không nhận nổi nữa à? Sao còn chưa đi đi?”

No. 65

Tôi cứ lẩn lẩn trong nhà vệ sinh mãi, đến khi người dẫn chương trình tuyên bố chính thức khai mạc, cũng bắt đầu bắn súng chào.

Chấn Hoa cũng v*ì thật, sớm đã nghe nói sẽ bắn 88 phát súng chào, tương ứng với 88 năm thành lập.

Tôi không muốn về lớp, chỉ muốn dựa vào lan can ở dưới bục phát biểu, nhìn xa xăm về thăm cỏ trống trải, đếm từng nhịp súng chào.

Tôi cũng không biết mình đang nghĩ lung tung gì nữa.

Rảnh thì cũng đứng suốt ngày hóng lãng mạn. Tôi vừa điên cuồng chạy, coi như quanh mình chẳng tồn tại ai khác vậy, máu nghệ sĩ đang dâng trào, vừa quay người thì lại có người đả động:

“Sao mà không về lớp ngồi?”

Tôi ngoảnh đầu lại, là đàn chị khóa trên. Nói thật, tôi vẫn hơi lo lắng bất an, luôn có cảm giác chị ấy sẽ trừ điểm thi đua của lớp tôi. Quả thật lần bị bắt ngoài hành lang hồi tiểu học để lại cho tôi ám ảnh tâm lý.

“Bây giờ đang bắn súng chào mừng mà chị, em chạy đi chạy lại như vậy đúng như phá đám vậy, em ra đây để đi nhà vệ sinh.”

Chị ấy gật đầu: “Bắn bao nhiêu phát rồi?”

“Phát này là phát thứ 28.”

“Trường mình công nhận v*ì thật luôn. Quốc khánh cũng không bắn nhiều thế này, ấy vậy mà hôm nay lại bắn 88 phát thật!”

“Chuẩn luôn! Lại còn bắn từng phát từng phát một, chậm rì rì thế này thì đợi đến lễ kỉ niệm 150 năm thành lập trường, há chẳng phải phải bắn hẳn một buổi chiều sao?”

Chị ấy nhìn xa xăm, nghĩ gì đó, nghiêm túc nói: “Lúc đấy thì đốt 150 quả pháo đi, tiết kiệm thời gian.”

Tôi cười, nhưng mà vẫn có chút gì đó chua xót.

Chị ấy không hề đuổi tôi đi, là cớ đó, vậy mà chị ấy lại cùng tôi bỏ ra lan can chờ người ra. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, hiu quạnh, bục phát biểu bên trên lại vô cùng náo nhiệt, có vô số lãnh đạo thay mặt những cán bộ đầu hàng lên bục phát biểu, còn về vụ họ nói gì thì tôi không nghe.

Gió ban sớm vừa mát mẻ vừa sáng khoải, thổi tung mớ tóc mái trước trán chị. Tôi nghiêng đầu: “Chị, em tên là Cảnh Cảnh.”

“Cảnh Cảnh? Cái tên này hay nhỉ, viết thế nào thế?” Chị ấy cười rạng rỡ.

“... Chính là Cảnh Cảnh trong cụm từ ”cảnh cảnh vu hoài” (canh cánh trong lòng)...”

Canh cánh trong lòng, vừa nói dứt lời tôi cũng bắt đầu cười khổ: “Chị xem, bố mẹ em đặt tên...”

Chị hơi chau mày: “Còn hay chán mà, cũng không phải chính là ”Trung tâm cảnh cảnh” (hết sức trung thành) ư?”

“Tốt gì chứ!” Tôi bĩu môi: “Cái đứng trước chỉ lòng dạ hẹp hòi, cái đứng sau chỉ con chó trông nhà.”

Chị ấy cười lớn, rất xinh đẹp.

“Thế thì tên chị còn xấu hơn.” Chị ấy chỉ chỉ vào bảng tên trước ngực, tôi liền tiến lại gần nhìn một chút...

“Lạc...” Tôi có chút ngập ngừng: ‘Chỉ’? Chữ này đọc thế nào nhỉ? Bốn tiếng à? Vậy thì tên nghe gần giống Lạc Chỉ, bố mẹ nào lại đặt tên cho con là trí tuệ kém cỏi chứ?

Chị ấy híp mắt lại, khuôn mặt vô cùng nguy hiểm: “Nghĩ cái gì đấy, chữ thứ hai là thanh ba kìa, giống với ”zhi” trong ”zhìyao” (chỉ muốn), lại liên tưởng linh ta linh tinh gì vậy hả, làm gì có mấy kiểu đồng âm kì cục vậy...”

Trong lúc cười mỉa, tôi liền nghĩ tới: “Quất sinh Hoài Nam tắc vi quất, sinh vu Hoài Bắc tắc vi chi” (Quýt ở Hoài Nam mới đáng là quýt, quất ở Hoài Bắc mới đáng là quất). Bao nhiêu kiến thức văn học... đúng là chữ thầy trả thầy mà...

Nhưng mà, dù thế nào đi chăng nữa thì chữ “Chi” cũng không hề có ngụ ý tốt gì. Tôi hỏi chị tại sao, chị lại cười, nói mẹ là người phương Nam, ở nhà trước đây vốn có một vườn quýt, bởi vậy định đặt tên là Lạc Quất, cuối cùng bị tên thầy bói mù cố sửa thành như thế này, nói là để tránh kiếp nạn.

Tôi vô cùng ngạc nhiên: “Chị đồng ý à?”

Chị làm mặt xấu: “Chị muốn nói ”No“, nhưng mà biết làm sao khi rằng còn chưa mọc?”

No. 66

Nếu thời niên thiếu, tôi có Thiên lý nhân¹, có thể dự tính được kết quả cuối cùng của cuộc tình giữa bố và mẹ, nhất định sẽ ngăn cản không cho họ gọi tôi là Cảnh Cảnh. Cái tên này, cho đến tận bây giờ, xem ra quá châm biếm, mỉa mai, cũng quá bất tiện.

“Nhưng mà, thà rằng tin điều đó có tồn tại,” Tôi vỗ vai chị Lạc Chi: “tên thầy bói mù nói đúng rồi, qua được kiếp nạn mới là quan trọng nhất.”

“Em tin cái này hả? Thầy bói còn nói...”

Đột nhiên chị ấy không cười nữa, im bặt đi.

Tôi không biết nội tình, chỉ biết ngăn người nhìn chị.

“Các vị lãnh đạo, thầy cô giáo, các em học sinh, chào tất cả mọi người, tôi là Thịnh Hoài Nam lớp 3 năm hai. Hôm nay tôi hết sức vinh hạnh được đứng ở đây, thay mặt cho học sinh toàn trường có đôi lời phát biểu...”

Khuôn mặt chị ấy ngược sáng, tôi chỉ có thể nhìn thấy nét dịu dàng được nắng mai khéo léo mạ lên gương mặt chị. Tôi không biết tại sao lại không dám nói chuyện nữa, âm thanh phát ra từ mic là giọng nói của một nam sinh, thanh trong, khiến không gian lại càng thêm phần yên ắng.

Cho nên cứ như thế, chúng tôi lại khôi phục lại trạng thái vai kẻ vai cùng ngăn ngại với những nghĩ suy. Tôi chống cằm, cứ để cho gió nhẹ nhàng vuốt ve, vỗ về, cảm giác như sắp ngủ luôn được.

Cho đến khi nghe thấy tiếng cười của chị: “Lời thầy bói mà em cũng tin, cho dù tên là gì đi chăng nữa, tất cả những kiếp nạn cần trải qua cũng sẽ không thiếu lấy một cái!”

Tiếp mạch tự nhiên đến mức cứ như cuộc đối thoại của chúng tôi chưa hề bị đứt đoạn trước đó vậy.

Người phát biểu gần như sắp nói xong rồi, khán giả dưới bục lại bắt đầu vỗ tay.

“Cho nên cái gì phải đến, đều sẽ đến thôi.”

Tôi đang định hỏi chị rốt cuộc này định nói gì, vậy mà chị ấy lại túm lấy vai tôi đẩy tôi đi về phía lớp học.

“Chỗ này gió lớn lắm, mau về lớp đi, không sẽ bị cảm đó.”

Tôi bước được mấy bước liền quay đầu lại, Lạc Chi vẫn đứng ở đó nhìn tôi cười rạng rỡ, giả tạo y như Dư Hoài ban nãy vậy.

Chú thích:

Thiên lý nhân: có nghĩa là “mắt của Trời”. Thông thường biểu tượng này tượng trưng cho Thượng Đế toàn năng, thấu rõ tất cả những hành vi của con người. Biểu tượng này tìm thấy ở cả các nền văn minh phương Tây lẫn phương Đông. (Theo Wikipedia). Xem thêm tại

14. Chương 14: Ngày Kỷ Niệm Thành Lập Trường 3

No. 67

Buổi lễ diễn ra hết sức thuận lợi, tất cả những buổi lễ trong nước ban đầu đều là “hy vọng buổi lễ sẽ thành công tốt đẹp” rồi sẽ kết thúc một cách thần kì thành “cùng chúc vì sự thành công tốt đẹp của buổi lễ”.

Thời đại như thế, để tìm được một chuyện khiến người ta chắc chắn không chút hoài nghi không hề đơn giản chút nào.

Những nhân vật có máu mặt trong giới văn nghệ và giới chính trị đến không ít, tuy tôi không nhìn thấy nhưng tôi đã biết rằng Chấn Hoa thật sự đã liên kết với nhiều trường bạn “không tầm thường”. Bọn họ đều được mời đến tham gia buổi lễ kỉ niệm thành lập trường, nhưng điều khiến tôi tin tưởng hơn nhiều đó là duyên phận của một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi với Chấn Hoa, chỉ có ba năm mà thôi.

Còn duyên phận với những tên bạn kia, còn không đến ba năm, cũng giống như mấy người bạn cùng lớp cấp hai của tôi, có những người, ngay cả một câu cũng chưa từng nói với nhau.

Tôi đi men theo mép bục, chậm chậm đi về quân doanh của lớp 5.

Quay đầu nhìn lại đằng xa đó, chị Lạc Chỉ còn đứng ở đó nữa hay không, tôi cũng không nhìn rõ nữa, chỉ là nhiều năm sau đó, tôi vẫn nhớ như in khoảnh khắc đó. Rõ ràng chỉ là hai người xa lạ nhưng dưới ánh nắng rực rỡ của buổi sớm mai hôm ấy, chúng tôi đứng dưới bục phát biểu, cùng đón một cơn mưa, cùng để sự im lặng trầm mình đến ướt dầm dề.

Trương Bình khi nhìn thấy tôi thì thở phào một cái: “Tôi còn tưởng em bị rơi xuống bồn cầu rồi chứ, mau về chỗ đi!”

Tôi cười gượng gạo, im lặng về vị trí rồi ngồi xuống.

Tôi không có chút ấn tượng gì về buổi lễ ngày hôm đó, ngoài bắn súng chào, còn lại đều là hình ảnh Giản Đan và ngồi đằng sau tôi ngân nga mấy bài hát mới của Thái Y Lâm. Năm đó, ăn theo phong trào của Châu Kiệt Luân, Thái Y Lâm thay đổi phong cách, album mới rất được ưa chuộng. Tôi nghe từ bài “Nhìn tôi 72 lần” đến bài “Guảng trường Prague”, hai người họ hát hết một album thì buổi lễ cũng vừa vặn kết thúc.

Lúc thu dọn đồ đạc chuẩn bị về lớp, tôi cuối cùng vẫn không cam tâm, không kìm được lòng mà ngó nghiêng để tìm hình bóng Dư Hoài. Cậu ấy cuối cùng đã trở lại dáng vẻ trước kia, đang cùng bọn Từ Diên Lượng cười hi hi ha ha, tôi cũng không biết bọn họ đang nói gì nữa.

Tôi gơ máy ảnh lên, lần đầu lật ngược nó lại, hướng về phía mình rồi chụp một tấm.

Mặt rất to, mắt thì vì chói nắng mà nheo lại, bởi thế lại càng nhỏ hơn, mũi và trán thì nhếch nháo dầu là dầu.

Thật là khiến người ta không kìm nổi mà muốn xóa đi.

No. 68

Sau khi về lớp, Từ Diên Lượng cùng một loạt các cán bộ lớp cứ ra ra vào vào, tấp nập chuẩn bị cho cuộc họp lớp ban chiều. Những học sinh còn lại, có người ngồi ăn cơm trưa, có người ra ngoài đi dạo, mặc dù “những đứa con ngoan” mọi khi chỉ lo học hành, trước buổi lễ kỉ niệm thành lập trường, trong lòng không thể không có chút ngứa ngáy.

Tôi buổi sáng ngủ dậy muộn, vội vàng ra ngoài mà quên mang bữa trưa, thế nên đành phải ngồi ở chỗ mà gặm bánh mì.

À, tiện thể cũng có làm bài tập Vật lý nữa.

Sau này nghĩ lại, lúc đó không biết đang tủi thân hay ảm ức chuyện gì, cầm trong tay cũng chảy ra nước.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cả lớp chỉ còn mỗi Trương Bình là mang lại cho tôi cảm giác ấm áp, thế nên xin thề, nhất định phải chăm chỉ học Lý.

Tất nhiên, nghĩ là một chuyện, còn giải được bài tập lại là một chuyện khác.

Đột nhiên có người “tập kích” vào đầu tôi.

“Oa, đổi tính đổi nết rồi cơ à? Mọi khi sôi nổi là thế mà hôm nay sao lại gia nhập phái học hành rồi? Ra đây giúp đi!”

Về mặt ngông nghênh của Dư Hoài làm tôi phát ngán.

“Cũng không phải chỉ có một mình tôi đổi tính đổi nết, ai không biết trở mặt chứ, tôi không phải cán bộ gì, giúp gì mà giúp? Lời thoại trong kịch tôi cũng đều thuộc hết rồi, yên tâm!”

Tôi quay ngoắt đi, tiếp tục gặm bánh mì.

Cậu ta không nói câu nào, có lẽ là đi rồi.

“Cậu ở nhà có bỏ công sức luyện tập làm bài liên quan đến chuyển động phương ngang hình parabol không vậy?”

Tôi giật nảy mình, quay lại thì thấy cậu ta đứng lù lù ở đó: “Làm cái gì đấy?”, giọng nói cũng run run.

Cậu ta dùng ngón trỏ chỉ vào câu 1 trong tờ đề của tôi: “Tôi nói cái này, chuyển động phương ngang, hình parabol, góc hợp bằng 0, cậu nghĩ cái gì vậy hả?”

Tôi lấy tẩy ra tẩy sạch, nói: “Biết rồi, cảm ơn!”

Cậu ta nhất quyết ngồi bên cạnh tôi, hình như vừa chạy bộ xong, đầu ướt đẫm mồ hôi, trong tay vẫn còn cầm khăn lau.

“Cậu sao thế?”

“Không có gì.”

“Cậu nhất định có chuyện gì rồi.”

“Tôi nói rồi, không có gì cả.”

Cậu ta nheo mắt lại nhìn tôi: “Tôi lại chọn tức cậu à?”

Chẳng liên quan gì đến cậu hết. Đúng, là cậu động chạm đến tôi đấy, cậu nghĩ cậu là ai... trong lòng tôi nghĩ đến nấp án, vẫn không tài nào có thể giải thích được: Tại sao tôi từ một cô bé hoạt bát chạy loăng quăng trong buổi sáng sớm nay lại có thể biến thành bộ dạng hiện giờ – một con nhóc cằm như hến, chăm chỉ phần đầu học hành...

Nhưng IQ đã đốt cháy tro tàn thành đống đỏ.

“Đúng rồi!”, tôi lấy máy ảnh ra: “Sáng nay tôi chụp được mấy tấm hình, đều là tiện tay chụp lại thôi, kết quả có một tấm của cậu, một tấm cậu đứng cùng một cô gái xinh đẹp nữa, cậu chờ chút nhé, tôi tìm cho cậu xem...”

Cậu ta lập tức hưng phấn: “Thật hay đùa đấy? Nào, mau mau cho tôi xem với!”

Sau đó tôi làm bộ mặt hết sức bi thương, ngẩng đầu: “...Sao lại không thấy...”

Cậu ta hét lớn: “Tôi lạy cậu, có chụp tấm ảnh mà cũng làm mất, cẩn thận tôi cho cậu trải nghiệm chuyển động hình parabol giờ!”

Cuối cùng thì đến cả giả vờ cười, tôi cũng cười không nổi nữa.

“Tôi làm mất một bức ảnh mà cậu muốn cho tôi parabol?”

Cậu ta ngớ người, dường như không ngờ rằng tôi cho là thật, vội vàng xua xua tay, “Đùa chút thôi mà, là đùa thôi...”

“Thật đáng tiếc!” Tôi cố gắng giả vờ như thật, giọng hờ hợt: “Cô bạn đó xinh đẹp như vậy, sao lại không tìm thấy rồi... cậu quen cô ấy à? Cùng là năm nhất sao?”

Cậu ta gật đầu: “Ừ, bạn học cấp hai của tôi, Lăng Tường Xuyên, học lớp hai. Tôi, Lăng Tường Xuyên và Lâm Dương hồi học cấp hai bên trường Đại học sư phạm là bạn cùng lớp.”

Tôi bị giọng điệu của cậu ta làm nguôi nguôi, giả vờ bình tĩnh cũng không còn khó khăn như trước nữa.

“Cậu quen cô ấy? Trên ảnh nhìn không ra đấy, nhìn cậu rất căng thẳng, cười rất điệu.” Có gì nói vậy thôi, tuy có chút ác ý nhưng cậu ta cũng có vẻ vô cùng khó xử: “Vậy à?”

“Ừm.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột, nhìn cậu ta đăm đăm.

Dư Hoài đỏ mặt, gãi đầu gãi tai, cười trong trẻo: “... Thằng con trai nào nói chuyện với gái xinh mà không căng thẳng cho được... Tôi cũng chỉ là người phạm thôi mà...”

No. 69

Giả vờ không chút quan tâm để dụ Dư Hoài khai ra hết nội dung cuộc nói chuyện ban nãy của cậu ta với Lăng Tường Xuyên gần như khiến tôi phải dùng kiệt trí tuệ được tích lũy trong 17 năm cuộc đời. Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, cái gọi là sử dụng trăm phương ngàn kế để bày mưu, tính kế, giở trò là được nảy nở như thế này đây. Khi bạn bắt đầu ghen tuông, khi bạn bắt đầu để tâm, khi bạn bắt đầu đổ kị... khi bạn bắt đầu thích một người.

Tôi cứ cười suốt, như đang đứng đối diện với ống kính, nhưng mà người chụp ảnh cứ chần chừ, rề rà mãi không nói “123 kim chi” vậy, thế nên tôi chỉ có thể nhe răng ra mà cười, cứ cười cứng đờ như thế, không thể dừng lại, cũng không được thay đổi tư thế.

Lăng Tường Xuyên đến để thông báo cho Dư Hoài về vụ họp lớp cấp hai, nhân tiện đã đưa mấy câu về tình hình của mình ở lớp hai, cùng với tình hình mấy tháng gần đây của mấy cậu bạn học cũ học rải rác ở Chấn Hoa.

“Cậu thích cô ấy...” Vốn dĩ tôi đã định dùng câu hỏi, nhưng mà khi nói ra, cuối câu lại hạ giọng xuống, cuối cùng lại thành câu trần thuật.

Dư Hoài bắt đầu căng thẳng, hơn nữa còn đỏ cả mặt nữa.

Tôi ngoác miệng ra, hỏi: “Tất nhiên, ai không thích gái xinh chứ. Tôi biết rồi, cần tôi giúp cậu theo đuổi cô ấy không?”

Câu cuối cùng khiến cậu ta thất kinh, vội vã lắc đầu nguầy nguậy. “Thích thì nhích thôi, tôi thích đầy người, thích cũng chia làm nhiều loại, tôi còn thích con đường hoa anh đào, chẳng lẽ tôi phải đi chuyển gu thành gay? Cậu biết cái gì chứ!”

Tim tôi trật một nhịp.

“Thích Lăng Tường Xuyên với đường hoa anh đào sao có thể giống nhau cơ chứ?” Tôi thận trọng nhắc nhở cậu ta.

“Có gì khác đâu?” Cậu ta dúm đầu tôi một cái, dùng lực rất mạnh: “Cậu có phải bị ám đầu rồi không, sao cứ thấy có gì đó sai sai ở đây đó!”

Sau đó, rốt cuộc tôi cũng cười phá lên. Lần này là cười thật sự.

Trong lòng Dư Hoài, Lăng Tường Xuyên cũng chỉ như nhân vật hai chiều. Tôi thêm mắm thêm muối vào suy nghĩ của mình, để câu tư duy mang tính lịch sử này khắc sâu trong tâm khảm.

Vậy là, cuộc sống lại tràn ngập ánh dương.

Trương Bình, xin lỗi thầy, vẫn là để sau này sẽ từ từ báo đáp công ơn của thầy.

Tôi gập quyển sách Vật lý lại, hỏi cậu ta: “Cậu đang bận làm gì, cần tôi giúp một tay không?”

Cậu ta chớp chớp mắt, dẩu miệng ra: “Không làm bài tập về chuyển động parabol nữa à?”

Tôi nhìn ra cửa sổ, trề môi nói: “Có cậu thích làm thì có!”

Cậu ta cười nham hiểm, ném giẻ lau qua chỗ tôi: “Đây, lau bảng hộ tôi! Bọn họ phải viết chữ nghệ thuật lên đó nữa.”

Tôi đang ôm một bụng hả hê đi dọn dẹp cái bảng bẩn, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Tại sao lại có cảm giác bị chơi xỏ thế nhỉ?

No. 70

Hộp lớp vô cùng thành công.

Bao nhiêu ngày qua, lần đầu tiên tôi có cảm giác lớp 5 lại đoàn kết một khối như thế. Tôi còn phát hiện ra một điều nữa, đó là những bạn bình thường cắm đầu vào học hành cũng hài hước và thuộc hội những người thích đùa...

Kịch của lớp tôi thành công rực rỡ. Bạch mã Giản Đan công trên lưng là Hàn Tự hùng dũng bước ra sân khấu, làm cả lớp chịu một phen chấn động tinh thần, Trương Bình cười đến méo cả miệng. Màn hôn thu hút ánh nhìn nhất trước khi được diễn trên sân khấu. Tôi đã nghe kể Giản Đan đã nghĩ xong cách để xử lý nguy cơ đó rồi, cũng bởi vậy tôi cứ hóng mãi tiết mục này.

Kết quả khiến tôi tức bốc khói đầu.

Lúc Hàn Tự cau mày, nhắm hai mắt lại, ngày một tiến sát Từ Diên Lượng mà đã bị đâm chết trước đó, với thân phận là cái quan tài thủy tinh liền tiến về phía trước, cầm một tấm bảng trắng to dùng chắn ngang khuôn mặt của hai tên kia.

Tấm bảng trắng lộ rõ ba chữ: “Làm mờ hình!”

... ..

Sau đó bị khán giả quá khích dùng vỏ chai nước lọc chôn sống, chỉ có Dư Hoài đứng một bên, lau nước mắt bi thương nói: “Thật là quá cảm động đi!”

Tôi hỏi cậu ta tại sao, cậu ta nói do cậu ta đứng ở cửa chính, vừa hay là chỗ mà bảng làm mờ không che, chỉ có duy nhất cậu ta nhìn thấy toàn bộ, Hàn Tự hôn thật rồi.

“Cậu ta trước giờ đều vô cùng nghiêm túc. Tôi thấy có lẽ kì thi giữa kì này tôi không thắng nổi cậu ta ... Áp lực lớn quá!” Cậu ta nói.

Nhưng mà, tiết mục mà tôi thích nhất là màn diễn xuất chung của Từ Diên Lượng và . Nghe nói Từ Diên Lượng khi đó phải nói gây lười mới thuyết phục được cho viết vào ô “Tài năng” màn hợp tấu của cậu ta và – “Âm lạc thiên phân”.

Mặt lúc đó đầy vạch đen. Từ Diên Lượng ngồi trước mặt Giản Đan, ngồi sau Giản Đan. Cuộc đối thoại bị cách trở, Giản Đan trở thành người truyền lời thay, cuối cùng bị Giản Đan ác ý bóp méo, cuối cùng, tổ – Từ Diên Lượng đã được thành lập.

Hợp tấu của sáo và ghita.

Đây không phải là chuyện kì quái nhất. Cuối cùng chúng tôi đã biết khả năng thiên phú về âm nhạc của là gì – tiêu, bạn có thể mua được ở những sạp hàng trước các cổng trường tiểu học, ở tất cả các chợ cũng có bán.

“Hồi tiểu học tôi học vô cùng chăm chỉ, thầy giáo âm nhạc khen tôi có tư chất thiên phú. Tôi không thêm chém gió đâu nhé.”

Từ Diên Lượng hận không thể băm nát vụn.

Cuối cùng, hai người có tư chất âm nhạc quả nhiên đã hợp tấu một bản nhạc thần thánh mà nhà nhà người người đều biết – “Lỗ Băng Hoa”!

15. Chương 15: Tôi Thật Sự Rất Thích, Cậu!

No. 71

Cả một ngày huyền ảo.

Từ những năm tháng học tiểu học cho đến tận bây giờ, không biết tôi đã tham gia qua bao nhiêu buổi tiệc liên hoan. Vui nhất không phải là lúc tiệc liên hoan diễn ra mà là lúc chuẩn bị bố trí hội trường, cũng như trong hành trình đi du lịch, khung cảnh đẹp nhất mà ta có thể nhìn thấy luôn luôn nằm trên con đường vội vã hướng về điểm đến.

Tôi cúi đầu dọn dẹp một bãi chiến trường, những bạn không phải trực nhật đều đã lần lượt rời khỏi. Trương Bình đột nhiên bước vào, gọi hơn nửa nhóm học sinh phải trực nhật vốn đã không nhiều nhận gì đi giúp dọn sân vận động. Khi tôi định thần và quay đầu lại, trong phòng học chỉ còn sót lại tôi và Dư Hoài.

Cậu ấy đang lau bảng. Cũng do lớp phó tuyên truyền dùng quá nhiều thuốc màu vẽ lên bảng nên cậu ấy cũng phải dùng sức một chút. Tôi chống chỗi đứng đó, ngốc nghếch nhìn cậu ấy, ánh chiều như cánh tay ấm áp, vươn từ bên ngoài cửa sổ vào, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nở nang của chàng thiếu niên, màu tô trên tấm bảng vừa rực rỡ lại không chói mắt phủ đều, hết lớp này đến lớp khác.

Thời tiết ấm áp, làn gió chênh choáng, tôi đứng bên cạnh đồng rác lộn xộn, chân phải giẫm nhẹ lên vỏ chai Coca, nhẹ, rất nhẹ, không dám tạo ra tiếng động, nghiêng đầu, nhìn cậu ấy.

Cậu ấy quay đầu lại, mắt tròn tròn, dường như không thể ngờ rằng tôi lại có thể nhìn thẳng rồi nhìn chằm chằm cậu ấy như thế, trong phút chốc liền đỏ mặt.

Nhưng mà có lẽ đó chỉ là trò đùa dưới bóng chiều tà mà thôi.

“Mất hồn à?”

Tôi cười: “Cũng gần thế. Bóng lưng cậu đẹp quá, tôi nhìn ngây cả người.”

Cậu ấy cũng sững, mỗi lần được tôi khen, cậu ấy đều không hề phản bác, ngược lại còn quay đi, cố tình ngoáy ngoáy mũi, nhún nhún vai, như ông chú Tân Cương đang vụng về nhảy múa.

“Này, Dư Hoài!”

Cậu ấy dừng lại, ngoảnh đầu đáp: “Gì cơ?”

Tôi lắc đầu, khóe mắt hơi cay. Ôn ã qua đi, rơi rớt lại nỗi cô liêu, lại hòa vào ánh tà dương, có loại cảm xúc ứ ất trào lên vai tôi, khiến tôi thấy nặng trĩu còn có thêm phần náo nức.

Cậu ấy nhún nhún vai, quay đầu đi tiếp tục lau bảng.

“Dư Hoài!”

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?”

Không có gì đâu, chỉ là tôi muốn bám víu vào một cái gì đó. Chỉ là trước khi đến lúc mà về nhà rồi cũng không thể tùy tiện hô hoán như trước nữa. Khi mà tôi ngồi ở bàn ăn, đối diện với hai con người lạ hoắc, không còn có thể tùy ý mà kể tất cả chuyện to chuyện nhỏ xảy ra ở trường, khi mà tôi nghĩ đến cảm giác bất lực lại không thể nhẹ nhàng buông bỏ trong kì thi giữa kì, tôi muốn níu giữ điều gì đó. Có lẽ chỉ là vạt áo của cậu, thật sự đấy, không có gì đâu.

Thật mà.

Tôi cười nhẹ: “Cậu biết không, tôi thật sự rất thích...”

Cậu ấy ngược mắt lên, lặng thinh nhìn tôi.

“... Rất thích ngồi cùng bàn với cậu!”

Cậu ấy há hốc mồm, tôi lập tức giơ ngón trỏ ra, hét lớn: “Không cho cậu nói bản thân dễ thương, đáng yêu, ai gặp cũng yêu!”

Bị tôi chen vào cắt ngang câu thoại kinh điển, cậu ấy tiu nghỉu: “Vậy thì tôi phải nói gì, nói tôi biết cậu thích tôi à?”

Cậu có biết, thời gian ngưng đọng, là cảm giác như thế nào không?

Tôi biết, bởi lẽ con tim lỗi nhịp của tôi cũng đứng yên rồi.

Cuối cùng thì kể đầu tiên, cậu thiếu niên gây họa liền nhảy tưng tưng, mặt ửng đỏ, nói sai hết thứ tự, cố gắng giải thích để cứu chữa cho sai lầm ban nãy, kim đồng hồ cũng tiếp tục tích ta tích tắc. Còn tôi, tôi lại có thể nghe được âm thanh của thời gian và cả âm thanh của con tim tôi.

Cúi đầu, chậm chậm quét rác, môi hơi nhếch lên, khóe mắt se cay, tôi nói lớn: “Không cần giải thích, ai yêu cậu chứ, mù hử?”

“Gì mà mù với không mù chứ hử, tôi ai gặp cũng cảm mến đó!” Cuối cùng có thể nói ra câu thoại đó, cậu ấy vô cùng đắc ý.

Tôi nghiêng đầu: “Tôi không phải là những người tầm thường đó nha!”

Cậu là người bình thường, do vậy cậu thích Lăng Tường Xuyên. Tôi không phải, cho nên, tôi không thích cậu.

Một chút cũng không!

No. 72

Chúng tôi đều bỏ chỗ và giẻ lau bảng xuống, cùng sánh vai ngồi trên bục giảng, chân khua khua trong không trung. Bên tay phải là ánh tà dương mượt mà như tranh thủy mặc bên ngoài khung cửa sổ, mép bên có thứ tình cảm hết sức ấm áp, thực thực hư hư, đẹp đến mức khó phân thật giả.

Sau này, tôi vô số lần nhớ về cảnh tượng năm đó, tôi luôn hoài nghi có khi nào kí ức của tôi xuất hiện sai sót gì đó chẳng?

Buổi chiều hoàng hôn của tiệc liên hoan đó, dài đến vậy nhưng cũng ngắn ngủi làm sao, yên tĩnh đến vậy nhưng cũng ồn ã làm sao.

Dài như vậy, như kí ức đẹp của cả một đời người cũng tiêu hao hết.

Nhưng lại ngắn ngủi đến thế, ngắn như vòng xoay như con ngựa gỗ trong khu vui chơi, trẻ con chơi không biết thế nào là chán.

Yên tĩnh như vậy, khiến tôi không dám tin, tất cả mọi người dường như đều lui khỏi sàn diễn, nhường chỗ cho tôi.

Nhưng lại huyền ảo đến thế, trong đôi mắt của tôi chỉ ngập tràn nụ cười sung mãn trí lực của cậu ấy.

Cậu ấy kể cho tôi về cây hạch đào bên sân vận động hồi cấp hai của cậu ấy, nó cao lắm, lá có đường vân vô cùng đặc biệt.

”Sau này, tôi mới biết hóa ra là bố tôi trồng. Bố tôi là học sinh trường cấp hai trực thuộc Đại học sư phạm. Năm đó sân vận động vẫn là một con đường đất, ông ấy cùng với người bạn cùng bàn nhân dịp Tết trồng cây liền chạy qua chạy lại để trồng cây. Thực ra chỉ là trồng chơi vậy thôi, cũng không biết tìm được một hạt mầm ở đâu, cứ thế gieo xuống ...

Ai ngờ rằng, nó lại có thể lớn đến thế này.

Lúc con trai của mình trốn tiết, sẽ ngồi dưới bóng râm của nó, uống nước ép trái cây ướp lạnh để dịu đi cái nóng bức của những ngày đầu hạ, ai mà có thể ngờ được chứ. Còn tôi thì lại đang nghĩ đến một chuyện khác.

“Bạn cùng bàn của bố cậu thì sao?”

“Cái gì cơ?”

“Tôi muốn nói, người bạn ấy...”

Tôi cũng không biết người bạn cùng bàn của bố cậu ấy là nam hay nữ nữa, cũng may dù sao khi phát âm cũng như nhau: “Người đó hiện giờ đang ở đâu?”

Dư Hoài nhún vai: “Cậu hỏi kì thật, ai biết được cơ chứ, chắc chắn cũng đã làm mẹ trẻ con rồi.”

“Nhưng mà vẫn tốt, bọn họ đã có một cái cây!” Tôi dụi dụi mắt: “Có cơ hội chúng ta cùng đi trồng một cái cây nhé?”

Cậu ấy đáp rất nhanh, giọng dứt khoát: “Được chứ, đợi có cơ hội nhé!”

Tôi nói thật đấy, Dư Hoài.

Nhưng mà cuối cùng lại bỏ gánh giữa chừng, không hề quyết tâm đến cùng.

No. 73

“Dư Hoài, sau này cậu muốn làm gì? À, thi vào đại học Thanh Hoa à?” Tôi hỏi bừa một câu.

Cậu ấy hiển nhiên cũng chỉ đáp bừa: “Khoan đã, tôi thi nổi cơ à?”

Tôi hơi bất ngờ: “Bọn họ nói top 50 của Chấn Hoa chỉ cần duy trì phong độ ổn định, nhất định không có gì khó.”

Dư Hoài vẫn giữ khư khư vẻ mặt khiêm tốn trùng trùng: “Được rồi đấy, tôi...”

“Dư Hoài!” Tôi hất cằm, tôi không thích cậu ấy như vậy: “Cậu có thể... sống thật một chút không?”

Những tên học sinh giỏi này, cứ âm thầm mà leo lên trên nhưng lại luôn canh cánh một nỗi lo sợ là cao ngạo quá rồi bị trượt ngã xuống dưới, cho nên luôn dùng cái vẻ mặt hết sức dí dỏm để che giấu ham muốn thật sự của bản thân.

Tôi có thể hiểu được, song tôi không hi vọng, không hi vọng Dư Hoài trước mặt tôi cũng phải giở trò này ra.

Cậu ấy trầm tư một hồi, gật đầu: “Được thôi, là tôi không đúng... Tôi... ha ha, ai lại không muốn chứ!”

Đúng rồi, ai lại không muốn chứ!

“Ai cũng muốn, nhưng không đồng nghĩa với việc ai cũng có khả năng đó.” Tôi nghiêm túc nhìn cậu ấy: “Như tôi chẳng hạn, không có khả năng đó. Nhưng cậu thì có thể.”

Cậu ấy không hề dùng mấy lời nói trống tuếch bố thí cho tôi chút niềm tin.

Cũng bởi vậy, thời gian tôi có thể ngồi bên cậu như thế này rất ngắn, may ra, chơi hết ván, ba năm.

Chúng tôi vai kề vai, cùng im ắng.

Tôi vô ý giẫm vào chân cậu ấy, đang định xin lỗi, cậu ấy liền ăn miếng trả miếng, giẫm lại vào chân tôi.

Tôi cáu, trực tiếp dùng Phạt Sơn Vô Ảnh cước trả đòn.

Âm thanh phát ra lúc hai đôi giày giẫm vào nhau bụp bụp, từng nhịp từng nhịp như bản nhạc hoan lạc không lo không nghĩ. Cậu ấy nhảy lên trên bàn, lấy đầu bút táng vào mặt tôi, tôi tất nhiên không chịu yếu thế, với lấy bút viết, nhanh tay hơn ném luôn ra ngoài.

Sau đó trực tiếp đụng vào đầu Trương Bình, người xuất hiện vô cùng đúng lúc trước cửa lớp, đập trúng giữa trán.

No. 74

Tôi mặt xám xịt, tiếp tục quét rác, Dư Hoài mặt tái mét tiếp tục lau bảng.

Ông mặt trời không biết từ khi nào đã trốn biệt về phương xa, cả một mảng màu tím lam tĩnh lặng, làm cho con người ta đột nhiên thấy lòng trống trải lạ kì.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Dư Hoài vẫn dán mắt vào bảng đen, cậu ấy vẫn ở đó, gắng sức để lau đi chữ “Hoan” cuối cùng, còn tôi, bên chân vẫn là vỏ chai Coca rỗng tuếch.

Đường như thời gian vừa làm một trò ảo thuật, mọi thứ vừa nãy chỉ như một giấc mơ, chúng tôi chưa từng di chuyển một phân, nhưng thời gian thì.. cứ như vậy, bị đánh cắp rồi.

Rất lặng lẽ, không một dấu vết.

Chỉ là tôi, ban nãy, lúc làm loạn, thật sự đã túm chặt được tay áo của cậu ấy.

Trong nháy mắt, đã bị kẻ vội vàng đào tẩu, né đòn của tôi – cậu ấy, dứt ra rồi.

Tôi cọ ngón trỏ và ngón cái, ở giữa còn lưu lại chút cảm giác mềm mại của vải áo sơ mi, có chút ấm áp, có lẽ chỉ là ảo giác?

16. Chương 16: Chiếc Xe Đạp Trên Đường Cao Tốc

No. 75

Tôi vẫn còn nhớ như in ngày hôm sau là một ngày âm u, Trương Bình đứng trên bục giảng dặn dò chuyện thi giữa kì. Khi ấy không hiểu sao tôi lại không chịu nhìn thẳng lên bảng, lại sống chết thích nhìn ra bầu trời u ám chẳng đẹp đẽ gì bên ngoài cửa sổ.

Sau đó tôi nghe thấy âm thanh của phấn và giẻ lau bảng, nghe thấy Trương Bình phàn nàn Dư Hoài lau bảng không sạch, nghe thấy mọi người đua nhau lúi vu ra chép thời gian, địa điểm, cách sắp xếp trường thi của kì thi giữa kì trên bảng. Tiếng giấy sột soạt sột soạt, còn tôi thì vẫn không có chút động tĩnh gì.

Cho đến khi Dư Hoài đẩy tay tôi: “Ngây người ra cái gì thế, chép thời gian thi kìa!”

Cuối cùng tôi cũng cam chịu nhắc bút lên.

Lúc đó dường như chỉ có mình tôi còn đắm chìm trong bầu không khí nhộn nhịp của buổi lễ kỉ niệm thành lập trường, vẫn chưa thể tự thoát ra được. Cứ như thời gian thi trên bảng là bùa chú, chỉ cần tôi nhìn một phát, hay tạo ra bất kì một tiếng động nào thì thế giới thực sẽ đập vào mặt, đập vỡ mọi bong bóng ảo mộng đẹp đẽ.

Tôi nói với Dư Hoài, tôi cảm thấy đợt này tôi chết chắc (xác định) rồi.

Dư Hoài cười, mới có tý tuổi đầu, đừng có lúc nào cũng mở miệng ra là chết, chết. Chết? Cậu đừng có mơ!

Trước sau tôi vẫn kiên quyết như thế, Dư Hoài, tôi thấy mình thật sự chết chắc rồi.

Đến lúc ấy cậu ấy mới nghiêm túc để ý đến chút tâm tư của tôi, thở dài một tiếng, nói, cứ từ từ, thi vài lần...

Tôi chờ cậu ấy nói một vài lời nói dối hoa lệ kiểu “Sẽ có tiến bộ!” hay đại loại “Rồi sẽ tốt lên thôi mà!”, nhưng cậu ấy chợt dừng lại, nói một cách khó khăn...

“Sẽ quen thôi!”

Thi vài lần thì cậu sẽ quen thôi.

Chúng ta đều không hài lòng với vị trí của bản thân trong một nhóm, tổ chức nào đó. Người đấu tranh thành công thì sẽ đạt được vị trí mà mình ao ước, người đấu tranh không nổi thì... yên tâm sẽ đến một ngày, bản thân sẽ quen với việc đó.

Muốn chết? Thế thì quá dễ cho cậu rồi.

Chỉ là trong lúc tôi đang im như tượng, cậu ấy chuyển sang một tờ giấy nhỏ.

“Có câu nào không hiểu thì mau chóng hỏi tôi, thật ra đề thi cũng chỉ có mấy dạng, dao động quanh quanh dạng đó, thay đổi không đáng kể, làm nhuần nhuyễn là ok ngay.”

Tôi nắm chặt tờ giấy, ngẩng cao đầu, bắt gặp cậu ấy đang nhìn tôi cười ngốc nghếch.

Thời gian thi được dự trù tổ chức vào tuần sau nữa. Theo như lời Trương Bình thì: có thừa thời gian để ôn thi.

Sáng thứ năm thi Ngữ văn, chiều thi Toán.

Sáng thứ sáu thi vật lý và hóa học, mỗi môn một tiếng rưỡi. Buổi chiều thi không ngờ lại có thể trộn ba môn Lịch sử, Địa lý và chính trị thi hết trong ba tiếng, như vậy, có thể thấy, trước khi phân ban khoa học và xã hội, ba môn này ở Chấn Hoa có vị trí cả rồi.

Trương Bình nói, thứ bảy chủ nhật các thầy cô sẽ tăng ca, cùng nhau chấm bài, đến thứ hai là đã có bảng xếp hạng rồi.

“Chúng tôi chịu mệt một chút, các em có thể bớt cực một chút. Tôi nhớ, hồi tôi còn đi học, tất cả học sinh đều ngóng kết quả thi từng môn từng môn một, đây gọi là kiểu giầy vò nhau một cách từ từ, chờ kết quả thi và bảng xếp hạng, kiến thức mới ai cũng học không vào, vậy là mỗi kì thi sau này chúng tôi đều cố gắng chấm bài thật nhanh, mọi người nên học cách làm quen với tiến độ nhanh, tích cực điều chỉnh tốt tâm thái, tổng kết kinh nghiệm và bài học, đón chờ giai đoạn học tập tiếp theo nha.”

Phần trước nghiêm túc đến đáng sợ, không hề giống Trương Bình một chút nào, chỉ một từ “nhoa” đằng sau đã phá vỡ tất cả.

“Cho nên, thứ ba hoặc thứ tư, sẽ tổ chức họp phụ huynh lần đầu tiên, mọi người về nhà thông báo với bố mẹ một tiếng, ai cần xin nghỉ phép thì cũng có thể có chuẩn bị từ trước, hiểu rồi chứ?”

Tôi nói lại một cách tỉ mỉ với bố tôi, ông gật gù, nói biết rồi, sau đó vỗ vai tôi, lại nói một lần nữa: “Thoải mái ứng chiến, chiến lược là coi thường kẻ địch, chiến thuật là coi trọng kẻ địch, lần trước đã tiến bộ tận chín bậc, lần này...”

Cơ bản là do ông nhìn thấy ánh mắt chất chứa ai oán của tôi, cuối cùng nuốt nốt nửa câu sau vào.

“Lần này... thoải mái ứng chiến, thoải mái ứng chiến.”

Vùi mình trong các cơ quan Nhà nước quá lâu sẽ biến thành giống như chính phủ vậy, sẽ luôn nói ra những lời mà cả mình và đối phương đều không có chút niềm tin nào.

Tôi tối nào cũng đọc sách đọc đến tận 12 rưỡi, đến khi thật sự không thể tiếp thu được nữa mới đi ngủ. Có những lúc, tầm 10 rưỡi gì đó, trước khi muốn đi ngủ, bố tôi sẽ gõ cửa phòng tôi và nói mấy lời vô dụng như: “Nghỉ ngơi sớm chút đi con, tinh thần có tốt thì mới có thể thi tốt được.” Ông cũng phần nào biết rằng mặt mày tươi rói thường đi kèm với một bộ não rỗng tuếch. Tất nhiên, tôi cũng ngoan ngoãn đáp lại mấy câu: “À vâng vâng, con biết rồi!”, mâu thuẫn giữa giữ cho tinh thần sung mãn và chăm chỉ chuẩn bị tham chiến, trong lòng tôi sớm đã tưởng tượng.

Trước đây, sau khi ăn cơm đều là tôi rửa bát, sau này, từ khi có cô Tề, kể cả mấy công việc vặt vãnh trong nhà cũng không cần tôi mớ tay vào. Dọn dẹp bát đĩa, bưng mâm đi, cô ấy cũng cần tôi, bảo tôi đi nghỉ ngơi hoặc lo cho học hành thì hơn.

”Cảnh Cảnh không cần động tay vào đâu, về phòng nghỉ chút đi, hay là đi xem ti vi, thư giãn đầu óc, cô dọn là được rồi, ở trường đã mệt cả một ngày rồi, việc nhà không cần làm đâu, cứ để đó cho cô.

Ban đầu tôi cũng thấy rất ngại, nhưng mà sống xa hoa, hưởng thụ thật sự quá đơn giản. Tôi chỉ cần dùng thời gian hai ngày là đã hoàn toàn vứt thói quen rửa bát vào quên lãng, cứ như cả đời này tôi chưa từng phải rửa bát vậy.

Song tôi cũng vì chuyện chuẩn bị thi mà tính tình cộc cằn, hay cáu bẳn, nói trắng ra là thế giới này đột nhiên không còn một vật gì, một chuyện gì khiến tôi vừa mắt. Trương Phạm mê chơi trò đua xe, bố tôi trở thành người ủng hộ cho đội đua của thằng bé. Mỗi tối tầm 8 – 9 giờ, bố tôi và cô Tề cùng ngồi trong phòng khách xem tivi, ông liền dựng gọng kính nhựa màu trắng của mình sang một góc, chạy đến tập điều chỉnh thiết bị điều khiển.

Thực ra, chỉ cần đóng cửa vào thì tôi không nghe thấy tiếng ồn mấy, có điều chỉ cần một chút âm thanh đó thôi cũng khiến đầu tôi ong ong nhức nữa.

Cũng may tôi vẫn còn sót lại chút lí trí và nhân tính, không giống như người đàn bà chua ngoa mà nhảy ra ngoài, đập cái đường cao tốc ngu si kia thành tám mảnh. Nhưng cũng có lúc cô Tề gõ cửa mang sữa vào phòng cho tôi, tôi không khống chế được cảm xúc, quay đầu trừng mắt nhìn cô đang đứng hóa đá ở cửa, luôn trừng ra cái bản mặt kiêu như bà và con trai bà nợ tôi 22 nghìn ngàn lượng mặt dày.

Tôi thật sự không cố ý như thế.

Liên hệ tới âm thanh gây ức chế của bộ đồ chơi do Trương Phàm tạo ra ở bên ngoài phòng khách, người nhạy cảm như cô Tề lập tức ngẫm hiểu rằng đó là khuôn mặt kìm nén nổi bất mãn, bực dọc trong lòng.

Cô ấy cười bối rối, đặt sữa lên bàn học, nhẹ nhàng vuốt nhẹ tóc tôi, nói: “Mệt rồi thì nghỉ chút đi! Phải biết kết hợp hài hòa lao động – nghỉ ngơi.”

Sau khi cô ấy đi ra ngoài, tôi lén lén lút lút chạy đến áp tai vào cửa nghe lén, đúng như dự đoán, nghe được tiếng cô Tề mắng Trương Phàm: “Mau thu dọn đồ chơi đi, diên rồi phải không? Con yên lặng một chút không được hả?”

Bố tôi không hiểu chuyện gì: “Cứ để nó chơi chút đi mà. Phàm Phàm làm hết bài tập rồi chứ, làm hết rồi thì tiếp tục ngồi chơi đi.”

Sau đó thì tôi nghe thấy tiếng Tiểu Phàm tháo dỡ đồ đạc. Thằng bé trước nay vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, chưa từng cãi lời người lớn, cũng chưa từng ương bướng khó ưa. Đột nhiên tôi cảm thấy mình hết sức khốn nạn, rõ ràng không thể làm gì được là tôi, ấy vậy mà lại đổ hết trách nhiệm lên một đứa trẻ chẳng mấy khi có cơ hội tạo ra tiếng ồn.

Trong lòng thấy chua xót lạ, tôi thật ra muốn cái gì đây cơ chứ.

No. 77

Giả vờ ra ngoài rót nước, nhìn thấy Trương Phàm đang lặng lẽ cúi đầu tháo đường băng đồ chơi, tôi liền đi qua đó, ngồi bệt xuống đất hỏi: “Sao lại giờ ra rồi? Không chơi nữa hả?”

Thằng bé giật mình, ngẩng đầu, đôi mắt đen lánh chớp chớp mắt: “Chị?... Không chơi nữa ạ...chơi mệt rồi, ồn quá.”

“Không ồn mà!” Tôi cầm lấy một chiếc xe đua dẹt dẹt lắp thêm hai bánh vào, nói thật tôi cũng không biết thứ trò chơi này vui ở chỗ nào, tại sao lại có thể khiến những giống đực kia bất kể già trẻ đều điên cuồng đến thế? Tôi cố tạo ra điệu bộ rất có hứng thú: “Dựng lên nào, dựng lên nào, để chị cũng chạy một vòng nhé.”

Trương Phàm thận trọng đưa mắt nhìn cô Tề, sau đó nhẹ nhàng giúp tôi lắp lại đường ray. Tôi cũng tiện tay nhặt một chiếc lên, nói: “Chúng ta cùng đua!”

Đang định bỏ xuống thì bị thằng bé ngăn lại, lần đầu tiên tôi nhìn thấy trong đáy mắt nhóc đó sự cố chấp nẩy lửa và ánh mắt chuyên nghiệp của kẻ trong ngành: “Cái này không được, vẫn chưa lên dây xong, lốp xe mòn quá! Chị cầm cái này, cái này mới hơn, em vừa đổi bác, chạy đến khúc quanh nhất định sẽ không bị lật.”

Một câu cũng nghe không hiểu, tôi đờ người cầm lấy.

Khoảnh khắc xe bắt đầu lăn bánh, ánh mắt chú tâm của Trương Phàm khiến tôi cảm động. Đột nhiên tôi lại nhớ đến dáng vẻ chăm chú làm bài của Dư Hoài, tôi gọi cậu ấy bao nhiêu lần cậu ấy cũng không nghe thấy, hoàn toàn trái ngược với thính lực siêu đẳng, đồng tai nghe ngóng bốn phương là tôi!

Trong chốc lát, tự dưng cảm khái về lẽ đời. Trên đời này, có người thuộc kiểu có thiên phú, có người thuộc kiểu chăm chỉ, lại càng có loại có tài năng thiên phú về một lĩnh vực nào đó rồi chú tâm vào nghiên cứu...

Vậy tài năng thiên phú đó rốt cuộc ở đâu?

Trương Phàm thắng rồi. Bỏ tôi hoan hô thay cho thằng bé, nó ngượng, cầm lấy chiếc xe của tôi, nói: “Chị ơi, chiếc xe này vẫn chưa điều chỉnh xong, xin lỗi, để em thử lại lần nữa.”

Sau đó liền ngồi bệt xuống đất, bắt đầu tháo tháo lắp lắp. Tôi vò tóc nó, cười, quay lưng nháy mắt với cô Tề rồi về phòng tiếp tục làm cân bằng phương trình hóa học.

Ánh đèn vàng của đèn sợi đốt làm mắt tôi hơi cay. Trong phút chốc làm tôi nhớ đến người bạn tiểu học tên Ôn Miêu, một cậu bạn nam không nhanh cũng không chậm. Cậu ấy trông như thế nào thì tôi cũng lơ mờ, không nhớ rõ nữa, nhưng vẫn nhớ như in năm lớp một hay lớp hai gì đó, thầy giáo bảo tất cả mọi người đứng dậy kể về lí tưởng của bản thân. Trong những lí tưởng cao xa như “Tổng thư kí Liên Hợp Quốc”, “nhà thiên văn học”, “chủ tịch nước”,... cậu ấy lại nước mũi thông lòng mà đứng dậy nói: “Em sau này muốn được sống những ngày yên ả, những năm tháng tốt đẹp.”

Mọi người đều cười cậu ấy, cái lí tưởng rách gì thế không biết.

Tôi đột nhiên lại nhớ đến Thẩm Sần, cứ như con thiêu thân lao vào lửa, vào ánh sáng mà cần chắc lấy Thanh Sơn không chịu buông. Mặc dù kết quả không được như lòng người hằng mong nhưng tôi tin chắc rằng cô ấy nhất định đã sống nồng cháy, sống hết mình, sống không hối hận.

Vậy thì tôi thì sao? Tôi có thể sống nhàn hạ nhưng lại không cam tâm tình nguyện nghe theo sự sắp xếp tầm thường của người lớn mà thi Chấn Hoa, ấy vậy mà bởi vì thật sự tầm thường. Cho nên, kim tự tháp cuộc sống mới ép tôi vào giữa, cứ như bánh thịt bị chìm chìm bởi nước tương salad trong bánh hamburger.

Chiếc xe bốn bánh của Trương Phàm lại tiếp tục chạy vòng quanh đường ray.

Tôi đột nhiên lại có cảm giác mình như kẻ ngốc đạp chiếc xe đạp chạy lên cao tốc, sớm muộn cũng bị đâm nát bét đến mức mặt mũi máu thịt đều trợn lổn...

17. Chương 17: Thi Giữa Kỳ 1

No. 78

Trước kỳ thi một ngày, lúc tan học trường yêu cầu chúng tôi phải dọn dẹp ngăn bàn, lau phòng học để chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới. Trong ngăn bàn của tôi chất một đống sách bài tập... Đúng vậy, rất chi là xấu hổ, nhưng tôi phải thừa nhận rằng, sách bài tập mà tôi mua nhiều gấp hai lần của Dư Hoài, nhìn thấy người ta làm quyển nào là tôi mua quyển đó, kết quả là giờ chất thành đống.

Chẳng có quyển nào là làm đến nơi đến chốn cả. Sau đó bị Dư Hoài giáo huấn, mạch tư duy ở mỗi quyển bài tập đều phải hoàn chỉnh, thời gian có hạn, làm cho bản thân tăng thêm nhiều gánh nặng như vậy, không bằng ngay từ đầu chỉ chú tâm vào làm một hai quyển thôi.

Có điều mặc dù nói thì như vậy, nhưng cậu ấy vẫn xách hộ tôi cái túi vải nặng trĩu kia.

“Cặp sách cậu tự đeo đi, cái này tôi xách giúp cậu. Nhà cậu ở đâu?”

Tôi nghĩ mặt tôi có chút đỏ rồi.

“À...ừm...Cậu muốn đưa tôi về nhà à?”

Mặt cậu ấy biểu hiện đúng kiểu đó là lẽ dĩ nhiên: “Lắm lời, cậu có thể vác hết về à?”

Không thèm quan tâm đến vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ là tôi, cậu ấy đã bước về phía cửa rồi.

Trên đường về nhà chúng tôi rất vui vẻ, quên mất tiêu là tuần đó là đến phiên chúng tôi trực nhật.

Ánh tà dương thật ấm áp, tôi phát hiện là mỗi lần tôi có cơ hội ở một mình với cậu ấy, đều là lúc hoàng hôn.

Thời gian tươi đẹp ngắn ngủi, giống như là ánh mặt trời cũng sắp lặn vậy.

Trường Chấn Hoa được xây ở trung tâm thành phố phồn hoa, xe cộ đông đúc, lúc tan học rất nhộn nhịp, còn có xe tự, xe cơ quan đến đón con em đổ san sát nhau. Bước chân của tôi và Dư Hoài từ trong khe hở của dòng xe tắc nghẽn xuyên qua như không, dáng người cậu ấy cao, bước chân lại dài, tôi phải cố gắng lắm mới bắt kịp được cậu ấy.

Tôi nghĩ dây ở chiếc túi vải rất nhỏ, đang định hỏi cậu ấy có thể giữ được không, đến gần lại mới chú ý là cậu ấy đang lăm bắm một mình.

“Rõ ràng là cũng không làm, đều để trắng hết, để lại làm gì, vứt đi là được rồi, nặng như thế này...”

Cậu lải nhải cái rắm ỷ, là cậu muốn đưa tôi về được không hả?

Tôi lùi lại hai bước, những lời quan tâm đều nuốt trở lại, hận không thể biến dây túi vải kia thành dây thép, ép chết cậu ấy!

Ấy vậy mà thỉnh thoảng có thể gặp được những người bạn cùng lớp, ví dụ như mấy đứa bạn qua lại thoáng qua như Giản Đơn và còn có Từ Diên Lượng (thật không biết ba người bọn họ tại sao lại có thể xuất hiện cùng nhau), lúc nhìn thấy hai chúng tôi đều lộ ra nụ cười ranh mãnh, quỷ dị.

Tôi giả vờ như không thấy, tai đỏ lên, giả vờ trấn tĩnh mà sải bước tiến về phía trước.

Người con trai ở phía trước, trên lưng vắt cái áo đồng phục, còn mặc thêm cái áo T-shirt màu đen, dáng người cao to, lắc lư, an tâm giống như lần đầu tiên gặp vậy.

No. 79

“Này, ngày nào cậu cũng đeo tai nghe, là nghe bài hát của ai vậy?”

Lúc tôi học ở lớp tự học rất thích mang theo bên mình để nghe, nhưng Dư Hoài trước giờ chưa từng nghe. Cậu ấy nói cậu ấy mà đeo tai nghe thì sẽ không thể tập trung được, tôi thì ngược lại, phải đeo tai nghe trong lúc làm bài mới không bị nghĩ lung tung.

“Bài của ai cũng có, chỉ cần là bài nghe thấy hay thì chẳng cần quan tâm là nó của ai. Có điều...Tôi nghe bài của Châu Kiệt Luân có vẻ nhiều, còn cậu thì sao?”

Cậu ấy ngửa đầu nghĩ ngợi: “Tôi khá thích Beyond.”

Tôi gật gật đầu: “Tôi nhớ rồi, ca sĩ hát chính đã chết rồi. Lời bài hát ”Con lừa hoàng gia” viết rất hay, giới âm nhạc Hongkong năm đó đa phần là nổi nhờ vào mấy bài hát được dịch từ lời bài hát nước ngoài, chỉ là thêm thắt thêm lời mà thôi, nguyên tác của bọn họ mới là sự huy hoàng của giới âm nhạc Hongkong.”

Cậu ấy chau mày: “Ồ, cậu biết cũng không ít nhĩ! Cậu thích nghe bài nào?”

Thực ra tôi nghe của Beyond rất ít, dù sao cũng là tiếng Quảng Đông, có điều không biết làm sao, lòng hiếu thắng nhỏ nhoi kia làm tôi không muốn nói ra Năm tháng huy hoàng, Trời cao biển rộng, vv...vv. Mấy bài hát nghe nhiều thành quen đó, cho nên nói to nói rằng, “Tôi thích Hãy sống một cuộc sống tuyệt vời.”

Thực ra tôi chưa từng nghe qua, chỉ biết lời bài hát và tên bài hát mà thôi.

Cậu ấy ngạc nhiên hét lên: “A...a...a...a, tôi cũng vậy! Cậu là người đầu tiên thích cùng một bài hát với tôi đó!”

Tôi há hốc miệng, từ từ điều chỉnh biểu cảm trở về như bình thường.

Cậu ấy vui vẻ cái gì tôi chẳng biết, tôi chỉ biết là tôi đang vui vẻ cái gì thôi.

Tự tiện bịa ra mà cũng có thể trở thành có chung sở thích. Thực ra chúng tôi có duyên phận, đúng không đúng không?

Nhất định là vậy rồi.

No. 80

Nhà tôi cách trường không xa, nếu đi bộ chỉ mất 20 phút thôi. Vì căn nhà đã cũ, cho nên bên trong khu chung cư khó tránh khỏi có chút hỗn tạp, lần đầu tiên tôi vì mấy cái miếng ngói đã vỡ và túi nilon này mà cảm phiền.

Chung quy là tôi mong muốn trên con đường này hoa nở đầy đất, để cho hồi ức có thể càng thêm đẹp đẽ một chút.

Cậu ấy để chiếc túi vào tay tôi, cánh tay tôi trùng xuống, thế này mới biết được là cái túi nặng như thế nào, loáng thoáng nhìn thấy trên tay cậu ấy bị ghì đến mức hiện lên vết đỏ đến cả lòng bàn tay.

“Tôi không đưa cậu lên tầng nữa, không phải cậu nói là nhà cậu ở tầng ba à, cũng không cao lắm. Nhỡ bị bố mẹ cậu nhìn thấy có thể sẽ bị hiểu lầm mất, tôi cũng không muốn bị ba cậu cầm chổi rượt đuổi khắp phố.”

Tôi tưởng tượng ra cảnh tượng đó, cảm thấy thật là ngọt ngào, kìm chế không được mà cứ nghĩ đến, nhưng vẫn cúi người chào, nói to: “Cảm ơn nhiều nha!”

Cậu ấy xua xua tay: “Trời sắp tối rồi, nhanh lên nhà đi, ngày mai đừng đến muộn.”

Tay cậu ấy nhét ở trong túi, quay người lắt lư đi xa, cặp sách và đồng phục đều theo bước chân mà nhấp nhô. Tôi giả vờ đi vào tòa nhà, đoán là cậu ấy đã đi xa tôi, mới thò cái đầu ra, đứng ở bên đường nhìn theo bóng lưng mờ nhạt của Dư Hoài dưới sắc trời xanh đen.

Rất nhiều năm sau tôi vẫn còn nhớ hình ảnh ấy.

Dường như lúc đó tôi đã nhìn thấy được kết cục của câu chuyện. Ở cái thời thanh xuân chen chúc chật chội ấy, cậu ấy tiễn tôi một đoạn đường, sau đó quay người bước đi trên con đường của mình. Thế giới của cậu ấy rất lớn, con đường rất dài, rất xa, tôi chỉ có thể đứng ở cánh cổng nhà mình, cô độc mà giữ trời đất nhỏ bé của mình, đưa mắt nhìn cậu ấy rời đi.

Cậu ấy sống một cuộc sống, thật tuyệt vời.

No. 81

Số báo danh sắp xếp ngẫu nhiên, địa điểm thi của tôi và Dư Hoài đều ở lớp 10-1. Lúc tôi nhanh chóng đến phòng thi đúng lúc nhìn thấy Dư Châu Châu cùng với một bạn nữ khác đứng ở cửa.

Tôi không biết có nên chào hỏi hay không, mặc dù nói là bạn cùng trường cấp hai nhưng mà lại không quen biết. Đúng lúc tôi đang do dự thì thấy bạn nữ đứng bên cạnh Dư Châu Châu hướng về phía tôi cười một cái.

Đó là một cô gái có khí chất rất đặc biệt, nhìn rất sắc sảo, da hơi đen, tóc dài đến ngang lưng. Thật sự tôi không nghĩ đến cô ấy trông lạnh lùng như vậy mà có thể chào hỏi tôi trước, từng một lúc, tôi cũng cười lại.

“Cậu có phải là Cảnh Cảnh không?”

Tôi gật đầu: “Cậu là...”

Dư Châu Châu mặt vẫn không biểu cảm không biết là đang nghĩ cái gì, nghe thấy chúng tôi nói chuyện mới ngẩng đầu lên, mớ tóc gật gật đầu với tôi.

Tôi cũng nhân lúc này đáp lại: “Dư Châu Châu? Tổ là Cảnh Cảnh, cũng từng là học sinh trường trung học 13, bây giờ đang học lớp 5.”

Cô ấy cười, lông mày cong cong, so với bây giờ thì lúc tôi học cấp hai lần đầu tiên gặp cô ấy có chút không giống, tôi cũng không nói được là vì sao.

Cô gái đứng bên cạnh sắc mặt hơi lạnh lùng, cũng chẳng cười. Tôi nhận thấy bản thân vút người ta sang một bên, thực rất xấu hổ, cho nên nhanh chóng quay đầu cười với cô ấy: “Cậu là...”

Cô ấy nói, tổ tên Tân Nhuệ.

Về mặt tôi mờ mịt khiến cô ấy cảm thấy rất mất mát, lại giống như là thở dài một hơi, khiến cho tôi càng ù ù cạc cạc.

Lúc này Dư Châu Châu tiếp lời: “Cậu thi ở lớp 1 à?”

Tôi gật đầu: “Tớ nhớ là cậu ở lớp 1 mà, thế hôm nay thi ở lớp nào?”

Cô ấy lắc đầu: “Hôm qua để quên hai quyển sách trong ngăn bàn, giờ quay lại lấy.”

Bên trong phòng học đã có mấy người ngồi trong đó rồi, tôi thò đầu đi vào, đập vào mắt nhìn thấy tên ăn không ngồi rồi Dư Hoài đang ngồi dựa vào cửa sổ ở hàng thứ ba. Dư Châu Châu bước vào, đột nhiên cậu ấy ngồi nghiêm chỉnh, gật đầu mỉm cười với cô ấy. Giả tạo chết đi được, làm tôi nổi cả da gà. Người ta chỉ rất lạnh nhạt nói một tiếng “Chào”, không hề dừng bước, sau đó cúi người móc từ trong ngăn bàn ở giữa hàng thứ năm lấy ra hai quyển vở màu sắc sặc sỡ, giống như vở vẽ tổng hợp tranh biếm họa, ôm vào trong ngực, từ cửa sau rời đi.

Tôi chạy vào lớp, cuộn giấy công thức toán thành ống sau đó đập vào đầu tên Dư Hoài hồn vẫn còn đang bay khỏi xác.

“Nhìn cái gì mà nhìn, quả nhiên là cậu nhìn thấy cô nương nào xinh đẹp liền biến thành mặt thộn mà!”

Tôi vừa mới nói xong, lùi về phía sau, liền giẫm phải chân của một bạn nam.

Người lão đảo. Cái tên chết tiệt này lúc nào mà thần không biết quỷ không hay bay tới sau lưng tôi thế?

Quay đầu cảm tức nhìn, mới phát hiện đó là một bạn nam rất đẹp trai, trắng trẻo ăm ắp, nhìn rất vừa mắt, không phải là khô ngô chói lóa, nhưng lại cho cảm giác rất thân thiết.

Vì thế, những lời hằm hằm trách cứ chưa ra khỏi miệng liền biến thành lắp bắp: “Xin... xin...xin... xin lỗi.”

Nghe thấy tiếng cười chế nhạo của Dư Hoài sau lưng: “Ôi, ngài thì có tư cách gì mà nói tôi chứ? Bạn Cảnh Cảnh?”

Tôi nhất thời cảm thấy thật mất mặt, không dám quay đầu nhìn Dư Hoài, chỉ có thể đờ người cúi đầu khom lưng nói xin lỗi cậu bạn trước mặt.

Đẹp trai cũng là cái tội, tôi nhìn người thiếu niên trước mắt mà tim vụn vỡ, kiểu người như mấy người, sớm muộn rồi cũng xuống địa ngục thôi.

Cậu bạn đó xua tay, cười một chút rồi nói không sao, sau đó liền chuyên chú ngồi xỏm nghiên cứu ngăn bàn trống của cái bàn bên cạnh cậu ta.

Đó là bàn của Dư Châu Châu.

Mặc dù tôi cảm thấy hành vi này rất biến thái, nhưng cũng không tốt mà đi làm phiền người ta, đặc biệt là lúc người ta biến thái như vậy nhưng vẫn rất đẹp trai.

Vì vậy ngồi hàng thứ hai trước Dư Hoài, quay đầu nhẹ giọng hỏi cậu ta: “Sao ai cậu cũng quen hết thế? Dư Châu Châu là học sinh trường tôi, cậu làm sao lại quen cô ấy vậy?”

Cậu ấy không để ý đến tôi, ngược lại lại hét rất to: “Lâm Dương, cậu làm gì đấy?”

Hóa ra là bạn học cùng cấp hai của Dư Hoài, cậu ta từng nói qua về cái người Super Saiya* đó.

*Nhân vật trong “Bảy viên ngọc rồng”

Bạn nam được gọi là Lâm Dương kia gãi gãi cái gáy, nhanh chóng đỏ mặt.

”Không có chuyện gì....Không có chuyện gì...:

“Thế sao cậu cứ lẩn trốn quanh bàn học của cô nhỏ tớ thế?”

Tôi và Lâm Dương đồng thanh hét to: “Cậu ấy là cô nhỏ của cậu?!”

Ở giây phút về mặt đàn thối kia của Dư Hoài, tôi để ý thấy bộ dạng hồn lìa khỏi xác của Lâm Dương, cậu ta nhìn chăm chăm vào bàn, ngón trở nhẹ nhàng gõ vào mặt bàn, lẩm bẩm.

“Vây...Vây...Vây chẳng phải là tớ sẽ trở thành...cậu nhỏ của cậu sao...”

Lúc tôi và Dư Hoài ngẩn tò te, cậu ta như vừa mới tỉnh mộng, liên tục xua tay trở về vị trí ngồi của mình, vừa mới ngồi xuống, bỗng như ngồi trên đồng lửa liền chạy xông ra ngoài.

Tôi há hốc mồm nói không nên lời, Dư Hoài lại nheo mắt cười đến là gian ác.

“Khi nào có cơ hội sẽ rót cho cậu ta hai cân rượu xái, tôi muốn xem đến tột cùng là cậu ta còn có thể nói ra cái gì nữa không.”

18. Chương 18: Thi Giữa Kỳ 2

No. 82

Trên thế giới này thời gian ngắn nhất mà cũng dài nhất chính là thời gian chờ đợi ở phòng thi. Trước thời gian kết thúc bài thi một phút, bạn phát hiện bản thân có một bài toán mà ngay từ bước làm đầu tiên đã làm sai, bạn còn chưa kịp hô lên thì thời gian đã trôi đi rất nhanh rồi! Ngòi bút của bạn đã bắt đầu ra hoa, dòng tư duy giống như dòng thác chảy nhưng tiếng chuông vĩnh viễn ngay trước mặt bạn.

Có lúc tôi rất lo lắng, nếu như thời gian từ đầu đến cuối đều lấy cái tốc độ này mà biến mất, vừa quay đi, tôi liền thấy bản thân ở trong gương mái tóc dài trong nháy mắt đã biến thành tuyết.

Mặc dù là tóc tôi không có dài chút nào. Bởi tóc tôi là tóc ngắn.

Nếu để tôi lựa chọn, tôi thà rằng trải qua giây phút kinh tâm động phách này, để bài thi hoàn thành ước nguyện chưa thành của tôi, đi theo bước chân đã đi xa của giáo viên coi thi, cũng không muốn ngồi một mình ở trong đó đối mặt với sự trống rỗng to lớn, nghe thấy tiếng sột soạt của âm thanh viết bài, lật giấy, tựa như phải chờ đợi đến địa lao thiên hoang*.

* Ý chỉ thời gian dài đằng đẳng.

Lúc đó trong tầm mắt chỉ là một mảng trống rỗng. Cũng không phải là tôi hôn mê...tôi không biết nên làm thế nào để bạn hình dung ra loại sắc thái đó. Bàn học, ghế ngồi, bức giảng, giáo viên coi thi, bảng đen, trên bảng có ghi dòng chữ màu đỏ rất to: “Cổ vũ, khích lệ học sinh học tập tốt”....

Tất cả những điều này đều được phủ lên một lớp màu trắng mờ đục. Tựa như bạn đã đến được thiên đường, nhưng lại không bị lóa mắt. Bạn giả vờ mình đang làm bài nhưng trên thực tế thì ngòi bút lại không để trên mặt giấy, chỉ là để có bộ dạng bạn làm bài như những người khác, né tránh ánh mắt của giáo viên coi thi, sự tôn nghiêm đang rất nguy cấp cần phải cứu giúp... Mặc dù là như thế nhưng lớp màu trắng vẫn còn ở trong tầm mắt của bạn mà chớp lên, rất lâu không chịu biến mất.

Đợi, nghe, suy nghĩ đều ở ngoài bài thi, sự trống rỗng khó chịu đó rất lâu cũng không có thay đổi, nằm ở trên bàn cũng không che đậy đi được. Thời gian đều nằm ở ngòi bút của người khác, chỉ riêng mình bạn đã bị lãng quên.

Chỉ riêng mình bạn đã bị lãng quên.

No. 83

Tất cả những môn học đều kết thúc vào buổi chiều hôm đó, cuối cùng tôi cũng đợi được tiếng chuông cuối cùng. Rõ ràng cần có nhiều thời gian hơn, lại không muốn suy nghĩ đến cách giải của mấy đề thi kia, thà rằng nhanh chóng tuyên bố tử hình để tôi chết luôn cho xong.

Tôi đứng dậy, vươn vai người, quay lại nhìn thấy Dư Hoài với Lâm Dương vừa thu dọn sách vở vừa đang bàn luận cái gì đó, Dư Hoài chìa tay phải ra, giơ ngón tay cái lên, khoa tay múa chân.

“Luồng khí không phải là bay lên thành khí lưu sao, ngón tay cái chỉ hướng lên trên, bốn ngón còn lại sẽ gập lại, khí lưu sẽ ngược với chiều kim đồng hồ, cho nên là hướng Tây Bắc mà!”

Lâm Dương lắc đầu: “Đương nhiên tớ biết luồng khí là cái gì, nhưng cái đề đó rõ ràng là cao thể chuyển thành luồng khí.”

Hai người bọn họ vẫn còn đang tranh luận, tôi không có lời nào để nói, môn cuối cùng là môn Địa lý, sau bài thi này sẽ cùng với bọn họ say goodbye, có cái gì mà để thảo luận chứ?

Dù sao đi chăng nữa thì cũng đã kết thúc rồi.

Dư Hoài nhìn thấy tôi, bỏ dở cuộc nói chuyện với Lâm Dương, quay người rất nhiệt tình mà vẫy tay với tôi.

“Thi thế nào rồi?” Trước khi cậu ấy mở lời, tôi đã nhanh chóng hỏi trước.

Cậu ấy nhún nhún vai: “Làm gì có chuyện gì chứ, vẫn ok. Cậu...”

Trước khi cậu ta nói “thi sao”, tôi liền cười hỏi Lâm Dương: “Cậu nhỏ, cậu thi sao?”

Lâm Dương lại đỏ mặt, tôi cười ra tiếng, cậu ta rất nhanh liền phản ứng lại, luôn nhét tay trong túi, lông mày nhíu lên nhìn Dư Hoài, rồi lại nhìn tôi.

“Từ lúc nào tớ đã trở thành cậu nhỏ của ”hai người các cậu” rồi?”

“Hai người các cậu” nói rất chuẩn, tôi nghe xong tim đập một tiếng, giống như không cẩn thận lỡ lời nói ra điều thật lòng mà bản thân không dám thừa nhận.

Dư Hoài nhắc chân lên muốn đá Lâm Dương, nhưng lại bị tay Lâm Dương nắm được hất đi. Hai người bọn họ liền bắt đầu liều mạng lôi lôi kéo kéo đối phương đè xuống đất, hai thằng con trai lớn đầu uốn bên này ẹo bên kia, tôi nhìn không nổi.

Nhìn rồi lại nghĩ sai lệch.

Cuối cùng các bạn ở lớp 1 nháo nhào vào phòng học, lúc Dư Châu Châu bình thản ngồi vào chỗ, tôi ho khan một tiếng. Lâm Dương lập tức đứng thẳng người như thể giẫm phải công tắc điện, sau đó giống như con cá nhảy, chạy một phát ra cửa, để cho Dư Hoài người không rõ tình hình như cũ, bị ném đứng một mình ở bên cạnh thùng rác.

Lúc Lâm Dương chạy ra cửa trong chớp mắt, ở cửa xuất hiện một bạn nam cực kỳ tuấn tú, cao to rắn rỏi, ôm sách vở rất cẩn trọng, bước từng bước chậm rãi tiến vào.

Lại là một con trai nhìn rất quen mắt, nói không chừng cũng là người xuất hiện trong đồng ảnh mà tôi chụp lung tung ấy. Khí chất trên người cậu ta tươi trẻ, ấm áp, không hề giống Lâm Dương thỉnh thoảng ngu ngốc lỗ mãng, tôi cũng không thể nói rõ.

Luôn cảm thấy cậu ta đã đến nhầm chỗ, cho dù là cười ôn hòa, cùng với mọi người xung quanh hỏi han nói chuyện, lại không hề ăn nhập gì với mấy đứa học sinh ngu si dần dện ở bên cạnh, không thể nói rõ là ở chỗ nào, quá mức tinh tế, quá mức chói lóa, quá mức mệt mỏi.

Dư Hoài thu lại nụ cười, đẩy vai tôi: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhanh về lớp đi.”

Giây phút đó tôi chậm chí thiếu chút nữa là buột miệng: “Giai đẹp sao lại không nhìn, cậu đồ kị à?!”

Nín lại, mang tâm trạng phức tạp hiếm khi hoàn thành bài thi ra khỏi cửa.

Trong nháy mắt bước ra khỏi cửa lớp 1, tôi nghe thấy Dư Hoài bình tĩnh nói: “Tiện thể nói đến...Đó là Sở Thiên Khoát, người đứng đầu kỳ thi cuối kỳ.... hình như cũng là trạng nguyên kỳ thi cấp hai của bọn mình đấy.”

Sau đó tôi liền hiểu được hàm ý trong câu nói “Nhìn cái gì mà nhìn” kia rốt cuộc là có tâm trạng như thế nào. Dư Hoài không phải là một thằng con trai bụng hạ hẹp hỏi chỉ biết đồ kị, cậu ấy rất nghiêm túc đẩy tôi rời khỏi phòng học, chắc chỉ là phản ứng bình thường khi đối diện với đối thủ cạnh tranh mà thôi.

Trên đời này chẳng có ai mọi điều đều được như ý cả. Tôi ngồi ở trong phòng thi một mình hưởng thụ thời gian trống không buồn chán, ở một trong một không gian khác, Dư Hoài cũng có một ngọn núi cao mà cậu ấy muốn leo lên.

Quay trở về lớp mới bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Tôi nằm ườn ở trên bàn, đối với sự ồn ã ở xung quanh không cách nào ngăn được. Dư Hoài là tiêu điểm tấn công của những người xung quanh, còn tôi chính là bia đỡ đạn của tiêu điểm bên cạnh.

“Đề Toán lần này ra đề kiểu gì không biết, đáp án nhiều bẫy quá. Mấy câu liền tớ đều chọn sai, may là nhìn ra, kết quả mấy câu sau đều phải cẩn thận đọc lại mấy lần chỉ sợ là lại bị bẫy, suýt nữa là không thể hoàn thành bài thi rồi.”

Cầm phần oán trách nhiều như vậy, cuối cùng cái nên hoàn thành thì cũng hoàn thành rồi, sửa thành đáp án đúng thì cũng là sửa đúng rồi, rốt cuộc cô bạn này đang phẫn nộ cái gì cơ chứ!

“Đừng nói đến nữa, cái bài văn đó tớ căn bản là chẳng biết nên viết cái gì, tớ nghĩ là tớ chắc chắn đã viết lạc đề rồi, 48 phút mà chẳng làm được gì, muốn chết quá!”

Trong cả bài thi chọn đúng phần cần đánh liệu vận may nhất mà lo âu, cậu vui tính nhỉ??

“Haiz, này, cái bài Tiếng Anh ý, lúc tớ nghe bài nghe mấy lần thiếu chút nữa là thất thần luôn rồi! Cái gì mà khẩu âm, “in” hay “ing”, “me” hay “my”, giống như là uống say vậy. Đoạn đầu tiên tớ nghe chẳng hiểu gì!”

Cậu phí lời thật, không phải là còn đoạn sau à? Đoạn thứ hai cậu nghe không hiểu gì à? Kêu ca cái *** nhà cậu ý!

Bọn họ cứ mồm năm miệng mười vây quanh Dư Hoài vừa hỏi đáp án vừa phàn nàn bài thi ra đề biến thái. Tôi nằm ườn trên bàn, nhìn Dư Hoài mọi việc đều ổn, chậm rãi nhắm mắt không muốn nói chuyện.

“Thi xong rồi thôi đừng nhắc đến nữa, Trương Bình vẫn chưa tới à? Đi đi đi, nhân lúc này đi mua quà sáng ăn!” Dư Hoài vung tay lên liền khiến một đám người *** kéo nhau rời khỏi, tôi mở mắt, nhìn thấy cậu ta đi sau cùng, đang quay đầu nhìn tôi cười giảo hoạt.

Tôi cũng cảm kích mà nở nụ cười, khoe miệng nhanh chóng rũ xuống.

Giống như con búp bê dỏm cuối cùng cũng chống đỡ được đến lúc hết pin.

No. 85

Trương Bình cười ha ha, nhìn học sinh ở phía dưới vẫn không ngừng oán giận, cái gì cũng không nói, quay người bắt đầu viết chữ lên bảng, xóa xóa xóa, chữ rất xấu, nhưng vẫn đủ lớn, cho nên rất có khí thế.

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên

Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn Tự

Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền.1

Chúng tôi dần dần yên tĩnh trở lại, tò mò nhìn thầy. Ngón trỏ của Dư Hoài không ngừng gõ lên bàn, cau mày nghĩ mãi không hiểu Trương Bình đang chém gió cái gì.

“Các em, các em có biết xuất xứ của bài thơ này không?”

“Không phải là tên mặt trắng Mao Ninh hát cái bài ”Tiếng sóng vẫn như xưa” ư? ngồi ở đằng sau gờ tay, cả lớp cười lớn.

Trương Bình vừa cười mà không nói đùa trêu phạm lỗi bị đả kích nghiêm trọng, thầy nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, nhìn một cái, tiếp tục nói.

“Tác giả của bài thơ này tên là Trương Kế. Năm đó thi trượt, rất không thoải mái, rất không thoải mái, đêm ngủ ở chùa Hàn Sơn... Chính là bên trong phòng tiếp khách của Hàn Sơn, tâm tình hậm hực, mất ngủ, liền ra ngoài đi dạo, viết ra bài thơ này.”

“Bài thơ này sau đó nghìn đời truyền tụng, Trương Kế liền được lưu danh sử sách, nhưng mọi người nghĩ xem, Trương nguyên năm đó cuối cùng đã làm gì, có lưu lại cái gì không? Ai cũng không biết đến. Cho nên,

các em thi trượt không phải là vấn đề, thi không tốt cũng không sao, phía Đông không sáng thì phía Tây sáng, trong cái rủi lại có cái may², có những thứ không quan trọng như trong tưởng tượng của mình đâu.”

Mọi người bắt đầu ồn ào, vỗ tay, Trương Bình nheo mắt đứng trên bục giảng cười, hai tay để sau lưng bộ dáng như đang rất hưởng thụ, một giáo viên chủ nhiệm nghiêm chỉnh mới nhậm chức.

Lần đầu tiên lại không thấy Dư Hoài tham gia góp vui.

Tôi cười một lúc, nghiêng mặt sang nhìn cậu ấy: “Sao thế?”

“Sau khi chết mới được lưu danh sử sách thì có tác dụng gì? Lúc còn sống thì biệt khuất, vui vẻ là do bản thân, thành công cũng là do bản thân, thế hệ sau hát ca ngợi, có cái *** tác dụng gì.”

Tôi sững sờ, không biết nên nói gì.

Thế giới này thật phức tạp, có nhiều cách sống như thế, chúng ta lại chỉ muốn được ca ngợi trong phút chốc, lại coi nhẹ những giây phút khác. Song nghĩ kĩ lại, rốt cuộc làm sao mới đúng đây?

Ai mà biết được. Chúng ta chỉ có thể sống hết một lần mới biết được nhưng lúc đó chỉ còn để lại một cảm giác mà thôi, nó tên là hối hận.

Chú thích:

Đây là bài thơ “Phong kiều dạ bạc” nổi tiếng của Trương Kế.

Dưới đây là bản dịch thơ của tác giả Trần Trọng Kim:

Dịch thơ

Quạ kêu trăng lặn sương rơi

Lửa chài cây bãi đối người nằm co

Thuyền ai đậu bến Cô Tô

Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn Sơn

Dịch nghĩa:

“Trăng rơi quạ khóc sương đầy trời, phong trên sông đèn chài sầu triền miên, thành Cô Tô ngoài chùa Hàn Sơn, nửa đêm tiếng chuông kêu lữ khách.”

Nguyên văn là Tái ông thất mã, yên tri tri phúc:

(Nghĩa đen) Ông già ở biên giới mất ngựa.

(Nghĩa bóng) Họa phúc ở đời khó mà lường trước, họa phúc khôn lường.

Câu thành ngữ này có nghĩa là trong họa có phúc.

19. Chương 19: Họp Phụ Huynh 1

No. 86

Trương Bình không hề nuốt lời, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi và đầy hoang mang, vào buổi sáng hôm thứ hai khi diễn ra lễ chào cờ đã có cơ sở phần tử đi lan truyền tin tức liên quan đến người đạt điểm cao nhất của mỗi môn thi. Tôi nghe nói có một vài bạn hôm thứ bảy chủ nhật đã bị gọi đến trường giúp hạch sát điểm số, bảng xếp hạng và lập ra tờ kết quả thi. Trong núi dây chuyền công việc chất chồng, kết quả thi như một loại sản phẩm từ máy in không ngừng được tuôn ra.

Tôi không hề muốn biết bản thân được bao nhiêu điểm, một chút cũng không quan tâm, thậm chí mong nó không có còn không kịp. Ai đó vô tình phóng hỏa phòng giáo viên đi, máy tính và giấy thi tất cả đều bị đốt thành tro, vậy thì thiên hạ hẳn thái bình.

Tôi lại một lần nữa nhắc cao ống máy, chụp loạn xung quanh tứ phương tám hướng.

Một đám người chụm lại với nhau xì xầm, người ngồi giữa tôi nhìn không rõ, chỉ nhìn thấy bóng lưng từ đằng sau, không nhằm thì là Sở Thiên Khoát, chỉ là có chút giống giống.

Có một bạn nữ cầm một cuốn sách, không biết là sách gì, cúi đầu đọc một cách hết sức chăm chú, hàng lông mày hơi nhíu lại, bởi vì sau lưng là một cậu con trai có đuôi tóc nhuộm đỏ tí ta tí từng cứ nghịch bím tóc của cô bạn ấy.

Còn có rất nhiều bức ảnh mà có cự li mơ hồ đến thế nhưng vẫn đủ để nhận ra khuôn mặt, biểu cảm, từng cử chỉ nho nhỏ, từng hành động biểu cảm sinh động.

Tôi cúi đầu xuống, nhìn đến ngay người, trong biển người tạp nham, trong giây phút lại cảm thấy lòng bình yên lạ.

Sau này dù sao tôi cũng phải trải qua nhiều kì thi như thế nữa, đúng như Dư Hoài nói, đúng vậy, chúng ta rồi cũng sẽ quen cả thôi, quen đến mức không thể nhớ nổi điểm từng môn và kết quả xếp hạng của từng kì thi nữa. Chúng ta tự khắc cũng sẽ không nhớ đến một buổi sáng ngày thứ hai nọ, một buổi chào cờ không có chút đặc sắc nào.

Nhưng, tôi sẽ nhớ. Hình ảnh bọn họ đang dần đánh mất thanh xuân của chính mình, đều trong tay tôi cả. Tôi như một phú ông, giàu có nhất sân vận động trường vậy.

Tôi cười đến mức bản thân hiện lên trong mắt kẻ khác vô cùng bi tráng, chỉ là không có đủ dũng cảm để tự sướng lấy một kiểu.

Tôi ghi lại những năm tháng thanh xuân trong sáng của họ, đồng thời cũng gửi gắm thanh xuân đang dần mất mát, dần trôi vào lãng quên đó của mình, gửi vào từng tấm ảnh, từng tấm một.

No. 87

Thầy cô của bất cứ môn học nào, mỗi lần bước vào lớp đều bệ vệ bệ một chồng đề cao ngất ngưỡng, vội vội vàng vàng tiến vào, sau đó họ sẽ quét mắt quanh lớp học, ra hiệu với đại diện tiết đó rồi chuyển đồng đề đó cho họ. Từ đó chẳng nói chẳng rằng, đứng dựa vào bục giảng nhìn đại biểu tiết chỉ huy một vài người khác, cùng nhau đi phát đề. Lớp học không ngừng phát ra tiếng xì xầm, nhưng, nếu nhìn kĩ một chút, hầu hết mọi người dường như không nói chuyện, vô cùng nghiêm túc, tràn đầy kì vọng và cũng xen chút lo sợ.

Thế nên tôi thấy vô cùng kì lạ, vậy âm thanh rì rầm kia là đến từ đâu?

Hàn Tự là đại diện tiết Toán, Trương Phong truyền một xấp dày cộm đề vào tay Hàn Tự, hai người mặc hết sức trang nghiêm, nhìn trang trọng chẳng khác gì một nghi thức truyền ngôi.

Toán là môn mà tôi thi thảm nhất, kết quả thi lại được phát cuối cùng. Vốn biết rõ bản thân không thể có kết quả cao được nhưng trong tâm khảm vẫn không ngừng cố vũ, tiếp lửa cho bản thân, không may may vương vẩn chút cảm xúc sụp đổ tang thương. Tôi vẫn luôn an ủi bản thân mình, Toán thì là Toán, xuống chó rồi lên voi, trải qua nỗi đau đớn nhất rồi, cũng là một cái phúc, những môn còn lại điểm có thể cao chút, không thể nào thấp hơn thế nữa.

Nhưng trong lúc Hàn Tự mang cái bản mặt lạnh băng băng, u ám như thần chết đến gần tôi, tôi vô thức túm lấy thứ gì đó xung quanh mình, không ngờ đó lại là tay của Dư Hoài!

Tôi có thể cảm nhận được cả tôi và Dư Hoài đều bị “chấn động”, khoảnh khắc thôi!

Tôi cũng không biết đó là do hành động của mình hay là do bàn tay lạnh như ma của mình nữa.

Ấy vậy mà cậu ấy không hề gỡ ra.

Khoảnh khắc ấy, cả não cũng ngưng “load” thông tin. Tờ đề nhẹ tựa lông hồng từ trên không trung đáp xuống mặt bàn, chẳng khác nào tấm lụa ba phân mà thái giám đưa cho nương nương bị đẩy vào lãnh cung, nhẹ nhàng thanh tao lại hết sức huênh hoang.

Tôi mồm chữ O, dùng hết phần lí trí còn sót lại ghéech đầu nhìn sang ô tên bên góc bên trái.

148?

No. 88

À, là của Dư Hoài.

Dư Hoài cau mày, dùng cánh tay phải đang rảnh với lấy bài kiểm tra, kéo về trước mặt mình, ngồi kiểm tra xem mất hai điểm ở chỗ nào, vừa lật giấy vừa nói: “Tay cậu sao mà lạnh thế hả? Chỉ là kì thi giữa kì thôi mà, có cần sợ đến thế không? Nhắm hai mắt lại không phải là xong rồi à?”

Tôi bực dọc quăng cánh tay trái của cậu ta ra nhưng cũng không biết phản bác thế nào, nhưng mà gây chuyện với cậu ta như vậy, ngược lại không còn căng thẳng nữa. Tay tuy vẫn còn lạnh nhưng không còn bị đông cứng nữa.

“Ngại quá!” Tôi cười mỉa: “Tôi... Không cố ý đâu!”

Ngoài nhìn thấy cánh tay cậu ta trượt xuống có chút không tự nhiên, giọng điệu vẫn vô cùng điềm đạm.

“Lạnh chết tôi rồi, lần sau không được như thế nữa.”

Tôi bĩu môi.

Lần sau không được như thế nữa rốt cuộc là không được nắm tay cậu ấy hay là không được nắm tay cậu ấy khi mà tay đang rất lạnh đây?

Nếu tay tôi ấm, chẳng lẽ là có thể...?

Khuôn mặt cậu ấy quá bình thản, làm tôi không thể không nghĩ ngợi lung tung. Cũng đúng lúc này, ba tờ bài kiểm tra như được gió thổi, bay đến trước mặt tôi.

Cái gì cũng không cần xem, kết quả thảm như vậy chắc chắn không thể cho ai xem, tôi bật chế độ cảnh giác cao độ, ôm lấy đồng giấy, bò ra bàn, căng thẳng nhìn xung quanh.

Dư Hoài chớp chớp mắt, đang định nói gì đó, bỗng nhiên Giản Đơn đỏ mặt tía tai lại gần gọi tên tôi.

“...Cảnh Cảnh...cậu ôm bài kiểm tra của tớ làm cái gì thế... lúc này không cần thận, cậu trả cho tớ đi được không?”

Tôi cười cười, đẩy bài kiểm tra sang cho cô ấy.

Hóa ra không chỉ có mình tôi là có thể làm ra kết quả như vậy, quả đúng là người chị em có thể cùng chung hoạn nạn, tôi ngay từ đầu đã không nhìn lầm người mà.

No. 89

Vậy là một ngày giầy vò thần kinh đã kết thúc, tôi gần như sắp tê dại rồi. Thầy lúc giảng đề phải dùng bút đỏ để ghi một cách cẩn thận, viết kín cả tờ giấy, chỗ nào cũng là chữ chữ của thầy, ô điểm màu đỏ cũng bị chết ngập trong biển chữ mực đỏ.

Ít nhất như thế nhìn cũng không quá đau mắt đón lòng.

Bảng điểm cuối cùng cũng về tay, từ trái sang, bắt đầu là tên, tiếp đến là Toán học, Ngoại ngữ, Vật lí, Hóa học, một ô tổng điểm, tiếp theo là Lịch sử, Địa lí, Chính trị, và cuối cùng là tổng điểm.

Có thể nói, có hai ô tổng điểm nhưng quan trọng nhất là ô tổng điểm đầu tiên. Lịch sử, Địa lí, Chính trị chỉ là hình thức thể thôi, chứ cái quan trọng đó là mọi người đều phải học ban tự nhiên.

Tôi đột nhiên phát hiện ra người đứng đầu bảng xếp hạng là . Tôi thật sự có chút thắc mắc, liếc nhìn về góc sau cùng bên phải, tổng điểm của cô ấy cũng đâu có cao chứ?

Chính lúc này, Trương Bình đứng trên bục giảng hăng hăng giọng: “Bảng xếp hạng của chúng ta... tôi và Từ Diên Lượng bàn bạc một chút, sử dụng kiểu sắp xếp ngẫu nhiên, không để bảng xếp hạng đã man như ngày xưa nữa. Những học sinh thích nghiên cứu thì có thể dựa vào ô tổng điểm ở bên phải mà xếp hạng, tôi cũng không hề phản đối đâu nhé, xem xem bản thân đang đứng thứ bao nhiêu, biết mình đứng ở đâu mà có động lực cố gắng. Tôi sẽ đọc top 3 nhé, đứng thứ nhất là Hàn Tự, thứ hai là Dư Hoài, thứ ba là Trương Tịnh Tịnh. Hàn Tự và Dư Hoài đều lọt vào top 30 của trường, mọi người cùng vỗ tay chúc mừng thành tích của hai bạn nào.”

Tôi thở phào một hơi. Mặc dù không xếp hạng, không có nghĩa là không tồn tại thứ tự trước sau. Nhưng ít nhất, đứng trước một tờ giấy kết quả thi chẳng chịt chữ như thế này, phụ huynh cũng lăm cũng chỉ nhìn tổng điểm, ước chừng vị trí xếp hạng của con mình, không quá chi li tính toán. Thể diện của tôi, ở một mức nào đó cũng được bảo toàn. Tôi không kim được mà nhìn Trương Bình đầy cảm kích.

Không ngờ thầy lại bắt được ánh mắt đó, liền đặc ý, rướn rướn cầm lên, tay gãi gãi tóc.

Tất nhiên tôi cũng nghe thấy tiếng rất nhiều người phàn nàn: “Làm trò gì thế không biết, lộn xộn thế này thì làm sao xếp hạng đây?”

Tôi im lặng. Không giống với kẻ chỉ muốn lấp liếm sự xấu hổ của bản thân đi, có rất nhiều người cảm thấy cách sắp xếp để che lấp thông tin cá nhân này làm lãng phí thời gian, sức lực của mọi người. Tôi muốn thay Trương Bình nói một tiếng công bằng, bênh vực thầy ấy nhưng cuối cùng lại bỏ cuộc.

Tôi vô cùng cảnh giác hỏi Dư Hoài: “Này, cậu thích cách xếp hạng như mọi khi hay như thế này?”

Cậu ấy đầu óc treo ngược cành cây: “Đối với tôi mà nói, cũng như nhau cả thôi!”

Tôi thở dài, đúng vậy, dù sao người ta cũng là trong top 3.

Cậu ấy quay người lại, nhìn tôi, mắt sáng long lanh, dường như nhớ đến chuyện gì đó vậy, nói: “Nhưng... thực ra vẫn là dùng sắp xếp thứ tự trước sau, chán chết được!”

Tôi ra sức gạt đầu, mắt hơi cay: “Đúng rồi, đúng rồi... chán bỏ xừ.”

Cậu ta im lặng rất lâu, tự dưng tôi cảm thấy lòng bàn tay rất ẩm.

Lần này là cậu ấy chủ động nắm lấy tay tôi, vô cùng cẩn thận, nói rất ra dáng người anh em tốt: “Sẽ tốt thôi, cứ từ từ.”

No. 90

Trong bữa cơm, bố tôi có hỏi về kết quả thi giữa kì, tôi không đáp, chỉ nói với ông, thứ tư họp phụ huynh, đúng 5 giờ.

Ông gạt đầu tỏ vẻ đã biết, sau lại tiếp tục gặng hỏi: “Có kết quả thi chưa thế?”

Tôi cứng họng, không phải không muốn nói với ông, mà là tôi không muốn trước mặt cô Tề và Trương Phàm nhắc đến kết quả thi bí hiểm của tôi, không cần biết mất mặt ra sao, tôi chỉ để mất mặt trước người nhà. Dù có nói thế nào, bọn họ vẫn chỉ là... người ngoài!

Mâm cơm im lặng được mấy phút thì cô Tề đứng dậy múc canh, cười nói: “Vừa thi xong làm gì mà có nhanh thế chứ! Cảnh Cảnh, có cần canh không, cô múc cho con một bát?”

Tôi đưa bát sang bên đó, mỉm cười đầy cảm kích.

Tối đến, tôi nằm bò ra bàn, chẳng muốn làm bất cứ việc gì, cũng không đóng cửa, thấp thoáng nghe thấy bố và cô Tề nói chuyện, còn nghe thấy chút tạp âm của tiếng cách cách do cô Tề rửa bát tạo ra.

“Anh đi an ủi riêng Cảnh Cảnh đi, em nhận thấy con bé có chút không vui. Có em với Trương Phàm ở đây, con có nhiều lời muốn nói cũng không tài nào nói được đó.”

Cũng không biết trong lòng đang có những suy nghĩ như thế nào, bố tôi rất chậm chạp, càng là người thân, không có chuyện gì không kể cho nhau, hiểu nhau vô cùng, người này cho dù thế nào cũng không thể làm người ta cảm động.

Bố tôi đi vào phòng, tiện tay đóng cửa lại, bỏ lại âm thanh của chiếc xe bốn bánh của Trương Bình và tiếng rửa bát của cô Tề, đặt lên bàn tôi một cốc sữa. Tôi vẫn nằm bò ra bàn, buồn bã nói một câu cảm ơn với ông.

“Thì... không như mong đợi hả?” Ông hỏi dò.

Tôi vâng một tiếng.

“...Đứng thứ bao nhiêu vậy?”

“Con cũng không làm, lớp con không làm bảng xếp hạng thành tích.” Vừa nói xong câu này, lại bày tỏ lòng cảm kích vô biên với Trương Bình.

“...Vậy thì...” Ông dường như không nói nữa, đứng dậy đi thong thả hai vòng, vỗ vỗ sau lưng tôi, sau đó vuốt vuốt đầu tôi, nói: “Thắng thua là chuyện thường tình của nhà binh. Không sao, đừng nghĩ ngợi nhiều quá, dù sao khi vào trường con đã có cách biệt điểm số với người ta, cái này thì mình phải công nhận, từng bước từng bước một, hiểu không?”

Ông dịu dàng như vậy, còn tôi thì ngược lại, vì nén giận không bằng người khác mà ôm một bụng ai oán. Thật sự đã có một quãng thời gian tôi đổ tất cả tội lỗi, oán hận, hận bố mẹ đã ép tôi vào cái trường biến thái mà tôi đang phải theo học, ấy vậy mà khoảnh khắc này, tôi lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Con nhà người ta có thể làm cho bố mẹ nở mày nở mặt, vậy tại sao tôi lại làm không được điều đó chứ?

Tôi gật gật đầu, mũi cũng tắc, không dám mở miệng nói một lời, nghiêng mặt áp xuống bàn, ngọ nguậy thì đau một chút. Từng hàng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, từng giọt một, cất giấu trong khoảng không gian giữa má và mặt bàn, ông nhìn không thấy được.

“Nếu học ban tự nhiên thấy mệt mỏi quá, con cũng không cần vội. Qua năm nhất, chúng ta học ban xã hội, ngoan.”

20. Chương 20: Họp Phụ Huynh 2

No. 91

Tất cả mọi phiền não trong chốc lát đều tan biến, tôi chỉ nhớ là tôi phải học ban xã hội. Nỗi đau của tôi bây giờ là do tôi vẫn chưa đợi được tất cả những thứ thuộc về tôi, chỉ là không phù hợp, không phải là ngu ngốc, thật sự không phải, lại càng không phải là ngày tận thế.

Nếu là Dư Hoài, nhất định sẽ không cảm lòng được mà truy hỏi, làm sao cậu biết bản thân học ban xã hội thì mọi thứ sẽ tốt lên?

Tôi không biết, nhưng tôi tin ông trời không tuyệt đường sống của con người, kể cả ông trời đã chủ định sẽ hủy diệt tôi, tôi cũng không thể cam chịu chấp nhận. Chấp nhận rồi sẽ mất đi tất cả hy vọng và dũng khí. Tôi chỉ có hai lựa chọn, tôi phải chờ cho mình một con đường, tự chọn lấy một trong hai để mà đi tiếp.

Buổi sáng ngủ không nổi, tôi quyết định đi học sớm, đến lớp chỉ có vài người, ngồi rải rác ở các bàn, yên lặng ngồi đọc sách, đều là những người tôi không quen thân lắm. Tôi đặt mông xuống bàn cuối cùng. Cửa sổ, sau lưng là nắng sớm hiu hiu, trước mặt là cánh cửa sau vô vị.

Trong lớp không ai biết tôi đang làm gì. Bậc cửa sổ chất đầy những đồ đạc linh tinh. Đề bài tập, còn có một quả bóng đá, một quả bóng rổ, được chứa trong tấm lưới, đó là bảo bối của bọn Dư Hoài. Tôi tiến gần lại chỗ đó, giấu hơn nửa người vào rèm cửa sổ, tựa lưng vào đó, cột sống dựa vào thủy tinh lạnh như băng buổi sớm, hứng từng đợt từng đợt gió lạnh.

Nhớ lại cuộc tổng vệ sinh hôm trước mùng một tháng mười, Trương Bình đối diện với đồng đồ đạc lộn xộn trên bệ cửa sổ, mặt mũi đau khổ tang thương, một tay gạt hai bộ quần áo đồng phục và một đồng giấy nháp xuống đất, miệng hét lớn: “Con mẹ nó, định sống thế này à?”

Cả lớp cười âm lên. Ông thầy dường như bây giờ hồn mới về với xác, gượng gạo gãi gãi đầu, nói: “Không được, cứ thế này thì không được, các em đều lớn cả rồi... cũng không thể sống như thế này được... Các em, một đám học sinh, nữ chẳng ra nữ, nam... càng không muốn nhắc nữa, sau trưởng thành rồi, có vợ rồi, nhất định bị xử lí tàn bạo cho coi.”

Tất cả mọi người càng cười nghiêng cười ngả, Dư Hoài nhân lúc này, thuận bồi theo một câu: “Thầy ơi, thầy hẳn có kinh nghiệm trong vụ này rồi, đúng không ạ?”

Trương Bình đỏ mặt, lắc lắc tay: “Cái tên nhóc này... em cứ chờ đó.”

Tôi nghĩ, miệng cũng hơi nhếch lên, trong lòng vui phơi phới. Thứ cảm xúc ầm ập nhỏ bé liên quan đến “sống qua ngày” tràn ngập không gian, nhưng đột nhiên cũng dâng lên cảm giác sợ hãi, sợ hãi những năm tháng đẹp đẽ này chẳng bao lâu sẽ kết thúc.

Thứ hạnh phúc hàm ẩn trong đó cả nỗi hoang mang lo sợ mới là hạnh phúc đích thực.

No. 92

Mùa đông phương Bắc sắp đến rồi, trời sáng càng ngày càng muộn, cũng làm cho tâm trạng con người ta càng ngày càng ảm đạm u ám.

Hôm qua lúc đi ở hành lang, tôi bắt gặp chị khóa trên – Lạc Chỉ, vai lướt qua nhau. Người ta đáng lẽ chỉ định gật đầu ra hiệu chào hỏi một chút, còn tôi thì lại không có chuyện, kiếm chuyện ra để nói, vừa cười vừa nói, mùa đông sắp đến rồi đó chị nhỉ.

Không khí tám chuyện. Dù nói thế nào thì cách hàn huyên này chẳng lẽ không phải là phát minh của bọn quỷ quái nào đó?

Không biết tại sao, người chị khóa trên không hề quá thân thiết này lại luôn đem lại cho tôi cảm giác vô cùng ầm ập, dù chị ấy không phải là người quá nhiệt tình. Có lẽ là do tôi không thể nào quên được cảnh tượng lúc đó, tôi quay đầu lại, dưới bức phát biểu, chị đứng ở đằng xa, trong gió trời mênh mang, nhìn tôi mỉm cười.

Đáng tiếc lúc đó tôi không cầm máy ảnh, có quá nhiều khoảnh khắc đẹp, có thể người khác không hề nhận ra cũng không cảm nhận được, đến cả bản thân mình cũng không thể nắm giữ được, lưu nó lại. Cũng giống như gió, chỉ trong giây lát kiêu hãnh thổi qua, dù tay có mở ra nắm lấy nhanh đến đâu, cũng không thể nào nắm giữ được.

Đối diện với sự bất chuyện kì lạ của tôi, chị ngáy ra một lúc, gật đầu rất nhanh, đột nhiên như nghĩ ra điều gì: “Đối với những lớp sắp tốt nghiệp thì đây chính là năm cuối hắc ám trong truyền thuyết.”

“Tại sao ạ?” Dường như tôi hiểu được một chút – dù sao năm cuối đều hắc ám như thế.

Chị nhún vai: “Vào thu chính là vòng ôn tập đầu tiên, tiến hành đến thi giữa kì, bắt đầu bằng vô số kiểu thi tháng, thi thử, cho đến trước khi chiếc đao tử hình chính thức trảm xuống – kì thi thử toàn tỉnh vào tháng ba năm sau. Ngày càng ngày càng ngắn, đêm càng ngày càng dài, ngủ càng ngày càng muộn, điểm số càng ngày càng mơ hồ, tâm tình càng ngày càng cáu kỉnh... Cứ như thế, mỗi một “ngày mai” đều không giống nhau.”

Chị vừa cười vừa nói, ngữ điệu khoan thai, nhẹ nhàng, dường như đang thảo luận về phong tục của một miền thảo dã nào đó, tôi càng nghe càng thấy...

Buồn nhất có lẽ chính là kiểu học sinh như tôi. Cùng là đi ngao du trong bể khổ, vốn biết vận mệnh của bản thân sớm muộn cũng như âm hồn trôi dạt chết chìm nơi nước sâu vẫn cứ phải cố gắng vẫy vùng, tranh đấu với kẻ khác đến cùng, ôm một tia hy vọng mỏng manh, sức cùng lực kiệt, còn ngày cập bờ thì mãi xa xôi không tưởng.

Có lẽ là nhìn thấy sắc mặt khó coi của tôi, chị nghiêng đầu vờ vờ vai tôi: “Dạ em thôi, thực ra chẳng liên quan gì đến năm lớp 12 cả! Mùa đông cũng là mùa phát dịch ”hạm hực“, ngày ngắn đêm dài dẫn đến con người ta tâm trạng không tốt mà thôi. Có thời gian thì gắng phơi nắng nhiều hơn, vậy là thiên hạ thái bình rồi.”

Khi chúng tôi đang nói chuyện, Mặc Tây chạy ào tới, mang theo cả một trận gió, làn tóc mái lưa thưa của Lạc Chỉ cũng bởi thế bay theo làn gió, làm lộ ra vầng trán cao và sáng.

“Trần Kiến Hạ, mẹ kiếp, cậu nói rõ cho tớ nghe!”

Giọng điệu vô cùng hung dữ nhưng cũng rất nhẹ nhàng, khiến con người ta không kìm nổi mà muốn khám phá bên dưới sự phẫn nộ của sự giấu đầu hở đuôi, rốt cuộc cất giấu bí mật ngọt ngào đến đâu.

Lạc Chỉ đắm chiêu nhìn bóng dáng kiêu ngạo của cậu trai không mặc đồng phục, sau đó cười ý tứ, cười rất lâu, như lần đầu chúng tôi gặp mặt vậy.

“Nếu không có thời gian tắm nắng, có thể nhìn ”em trai” này nhiều hơn cũng được.”

“Gi cơ ả?”Tôi thật sự không nghe hiểu nhưng trong người cũng hơi chột dạ.

Tiếng chuông chuẩn bị vào tiết vang lên, chị bí hiểm nhếch nhếch lông mày với tôi, đi về phía thang máy, chỉ để lại một câu.

“Chị nói thật đấy, bên cạnh em cũng có cậu bạn như thế đúng không? Người có thể tỏa sáng, tích trữ lượng lớn năng lượng mặt trời. Lúc buồn thì hãy nhìn họ nhé.”

Tôi dựa vào tường lính hội câu nói của chị rất laau. Cuối cùng vẫn là không hiểu gì hết. Nhưng mà trong đầu tôi xuất hiện bóng dáng của một người, cứ ở đó, không tiêu tán, không mất đi, lâu, rất lâu như vậy.

Người mà có thể phát quang, có hương vị của mặt trời, đúng, lại còn tích lũy năng lượng mặt trời nữa.

No. 93

Tôi đang miên man trong dòng suy nghĩ của chính mình, hình ảnh của cậu bạn ấy trong đầu lại càng rõ ràng, trùng hợp khớp với người đang ở trước mắt tôi.

Dư Hoài xuất hiện ở trước cửa lớp, cặp sách chỉ đeo một bên, bên trong mặc một chiếc áo phông màu đen, khoác bên ngoài là chiếc áo đồng phục màu trắng, chiếc mũ to trùm đội ngược, lưỡi mũ chạm vào gáy. Cậu ấy thong thả bước một bước lớn vào lớp, một nửa thân người còn bị đập vào khung cửa, đau đến mức mặt mũi nhăn nhó cả.

Cậu ấy ngẩng đầu lên, nhìn tôi đầy kinh ngạc.

“Mới sáng sớm mà lại phát bệnh rồi à?”

Cái miệng oang oang của cậu ấy làm cho mọi người rảnh rỗi trong lớp dồn hết sự chú ý vào tôi, tôi đỏ mặt, chỉ biết như con đà điểu, vùi đầu vào trong rèm cửa sổ.

“Trốn gì mà trốn, cậu không biết vái rèm đấy bản như thế nào không? Lần trước, lúc Từ Diên Lượng còn ngồi ở chỗ gần cửa sổ, buổi trưa ăn cơm, cậu ta còn lấy rèm cửa lau chỗ canh bị rơi vãi ra bàn đấy, cậu nghĩ thử mà xem, có phải vẫn còn có mùi không...?”

Tôi bất lực, đành trượt khỏi bệ cửa sổ, trở về vị trí của mình. Cậu ấy cũng ngồi xuống, mang đến một luồng không khí mới.

Một buổi sớm mới tuyệt vời làm sao. Tôi thật sự thấy rất sáng khoái.

Nhưng chị Lạc Chỉ nói rất đúng, tâm trạng không tốt bởi một ngày âm u đem lại như bụi bẩn, một chỗ quét sạch bong.

Tôi nghiêng mặt, nhìn Dư Hoài, cười như dờ dỗi.

Đúng, phải chăm phơi nắng.

No. 94

Dư Hoài hình như tối qua ngủ không ngon, tiết đầu cứ ngủ gật mãi. Tiết đầu tiên là Ngữ văn, cô giáo tên là Trương Ngọc Hoa, là thành phần có thâm niên nhất của lớp 5, nghe nói trong hàn ngũ giáo viên hiện tại, cô giáo cũng là nhân vật thuộc hàng nguyên lão của Chấn Hoa.

“Cái gì chứ! Chẳng qua chỉ là một người lớn tuổi vẫn chưa về hưu à! Không bằng hiệu quả của quá trình dạy học, chỉ toàn lời chuyện tuổi tác với bằng cấp ra nói, nhạt nhẽo.”

Dư Hoài ghét nhất là môn Ngữ văn, khi đi thi, câu 5 điểm, điền chỗ trống vào các câu thơ cổ, cậu ấy luôn bỏ trắng không làm.

“Dành nhiều thời gian như thế để học thuộc một đồng bài vở, chỉ vì 5 điểm, hơn nữa lần này thi, học thuộc rồi, lần sau thi, lại phải học lại, cơ bản không nhớ nổi...Tập trung tinh thần để đầu tư sản xuất, kết quả lợi nhuận thu lại không đáng, chẳng thà dành thời gian đi học cái khác, bù vào 5 điểm môn kia, vậy có khi còn hay hơn.”

Tôi mất chữ A mồm chữ O: “Cậu kinh thật, sẽ bị sét đánh cũng nên.”

Cậu ấy hất đầu: “Học kì một lớp 11, Thịnh Hoài Nam, biết không? Chính là người mà đại diện cho học sinh toàn trường lên phát biểu hôm kỉ niệm ngày thành lập trường đó, trước tham gia cuộc thi Toán học liên trường, anh ấy với tôi cùng một đội.”

Cậu ấy chuyển đề tài cũng quá nhanh đi... sau đó cậu ấy cau mày, tiếp tục kể.

“Ngốc, ý của tôi là trong tờ làm bài tập phần điền từ vào trong bài thơ cổ cũng luôn bỏ trống.”

Tôi chống tay vào trán: “Cậu cũng không học cái gì tốt chút... người ta chỉ có ưu điểm đó đáng để cậu học hỏi hả?”

“Anh hùng thường có điểm khác người, cậu hiểu gì chứ. Bọn tôi đều cho rằng, kết quả môn Văn đều phụ thuộc vào vận mệnh, không thể cưỡng cầu.” Dư Hoài thở dài một tiếng.

“Shit!” Tôi đang định phản bác thì chợt nhớ đến những chú giải rỗng tuếch cùng với những bài bình văn tối nghĩa, khó hiểu, lại cùng với kĩ năng đọc không tưởng, khó mà thành hiện thực... đành rụt cổ nhận thua.

Dù sao thì những tên trâu bò ban tự nhiên không thể nào hiểu được điểm huyền diệu của ngôn ngữ.

Vậy thì tôi hiểu sao? Tôi ngẩng đầu nhìn cô dạy Văn, một bảng đầy chữ và quyển sách khô khan.

Có lẽ, thu hồi tất cả những tờ khung đáp án để các giáo viên ngữ văn trả lời lại từ đầu một lần nữa, kết quả của bọn họ chưa chắc đã tốt hơn tôi.

Chỗ huyền diệu của ngôn ngữ, chúng tôi nói đều không tính.

No. 95

Ghét thì vẫn là ghét, Dư Hoài cũng không dám đắc tội với cô Trương. Lúc buồn ngủ, nếu mà là tiết của Trương Bình, có thể đường đường chính chính mà đánh một giấc, Trương Bình cũng không để bụng.

Nhưng trong tiết Văn, cậu ấy lại phải giữ tư thế ngồi cho ngay ngắn, tay phải chống cằm, đầu chốc chốc lại giật một cái, mắt lúc nhắm lúc mở, ngủ vô cùng khổ sở.

“Che cho tôi.” Cậu ấy để lại di chúc xong, cứ thế đánh một giấc ngon lành.

Tôi tất nhiên phải che cho cậu ấy, để trả món nợ tình cảm.

Lần trước tôi ngủ đến quên trời đất, phải biết rằng Trương Bình đối với những người như Dư Hoài và Hàn Tự vô cùng khoan dung độ lượng, bởi vì thầy biết bọn họ không nhất thiết phải nghe giảng nên thả cho bọn họ. Còn tôi không phải trong danh sách các sản phẩm miễn kiểm tra, do vậy tự nhiên bị dính chương.

Theo lời kể của Giản Đơn với , do Hàn Tự cười đến mức điên đảo trời đất, lúc đấy Trương Bình cầm sách, đi xuống khỏi bục giảng, vừa giảng về tính đàn hồi, vừa chém gió về việc phải vừa học vừa chơi và tầm quan trọng của việc bảo đảm giấc ngủ, sau đó ném cho Dư Hoài một ánh nhìn, nói:

“Cho nên, ngủ trên lớp dễ bị cảm lạnh, đối với xương cổ bả vai không tốt, hơn nữa tạo áp lực lớn cho dây thần kinh, ảnh hưởng đến thị lực. Muốn ngủ thì ngủ vào buổi tối, ban ngày thì giữ cho tinh thần phấn chấn để nghe giảng, đây cũng là một kiểu thể hiện sự tôn trọng với thầy giáo. Đúng không nào, Dư Hoài! Em xem trạng thái của bạn cùng bàn của em bây giờ, có phải em nên ”chăm sóc” một chút không? Đừng để thầy phải ra tay!”

Kể đến đây, cười như điên dại.

“Dư Hoài cũng không gọi tớ dậy à?” Tôi nghi hoặc.

Giản Đơn cười ôm bụng, lưng cũng không thẳng nổi, dựa vào vai tôi, cười ha ha tầm hơn một phút, mặc cho Dư Hoài cảm đến mặt đỏ tía tai, nói to:

“Tất nhiên cậu ấy không gọi cậu dậy rồi. Người ta nghe xong lời của Trương Bình, đặc biệt cởi hết áo đồng phục ra, khoác lên người của cậu!”

Trương Bình đầu bốc khói, Dư Hoài mặt vẫn lạnh băng.

“Em chỉ có thể chăm sóc bạn ấy đến mức này thôi ạ...” Cậu ấy trả lời vô cùng thật thà thành khẩn.

No. 96

Lúc hết tiết, cậu ấy tự tỉnh dậy. Đến cả bóng lưng cô dạy Văn ôm cả đồng định nghĩa ra khỏi lớp cậu ấy cũng không nhìn được trọn vẹn.

Nhân lúc hai mắt cậu ấy còn đờ đờ ngái ngủ, tôi hỏi: “Cậu sao thế? Tối qua mấy giờ đi ngủ?”

Cậu ấy ngoác to miệng, lại ngáp một cái nữa, nước mắt từ hai khóe mắt từ từ chảy xuống.

“Ba giờ.”

“Làm cái gì thế hả? Đừng nói với tôi là cậu học đấy nhé.” Tôi lú lười.

“Cái gì chứ... Tôi điên chắc... Chơi game ấy mà.”

Cậu ta vừa dứt lời, bên cạnh vang lên tiếng gọi của Giản Đơn: “Mẹ nó, sao lại chết rồi? Vừa tích được hơn bốn nghìn định đi sắm trang bị, mẹ nó, sau khi hồi sinh lại mất đi một nửa, tại sao tại sao tại sao...”

Hàn Tự lạnh nhạt chêm cho một câu: “Level thấp như thế mà lại dám xông vào trong động, cậu mà không chết thì ai chết? Không chết ở đây mới lạ đấy!”

Trong lúc Giản Đơn kêu khóc thảm thiết, Dư Hoài dường như tỉnh hơn một chút, cậu ấy cười.

“Bọn họ cũng chơi game à?”

“Ừ, chương cơ, NDS, hẳn là đang đến đoạn anh hùng diệt ác long.”

Tôi tán thưởng trong bụng cái tên vừa bình dân vừa phong nhã của trò chơi này.

“Giản Đơn chỉ là giúp thăng cấp, Hàn Tự thật biết làm trò, lười đến thế là cùng, rõ ràng là lấy Giản Đơn làm tay sai mà.” Cậu ấy cười nhạo.

Tôi thì lại không thấy như thế, tôi gấp gấp lấy máy ảnh trong cặp ra, vội vàng ghi lại nụ cười tỏa sáng của Giản Đơn trong khoảnh khắc cổ là ra vẻ đau thương kia.

Thật là đã. Dân công không quan trọng, tình tiết trong trò chơi cũng không quan trọng.

Nhưng Dư Hoài mãi mãi sẽ không thể hiểu được, thậm chí cả người trong cuộc là Hàn Tự cũng không thể hiểu được ý nghĩa của trò chơi này đối với Giản Đơn.

“Vậy...cậu chơi cái gì đấy?”

Cậu ấy mặt hơi đỏ. “Có nói cậu cũng không biết.”

Tôi thấy cậu ấy vô cùng khả nghi, tiến đến gần, nhìn chăm chăm: “...Không phải là mấy trò chơi không lành mạnh chứ...”

“Cái gì chứ!” Cậu ấy nâng cao giọng, lại càng khả nghi hơn: “Nói cậu không hiểu là không hiểu mà!”

Tôi chỉ còn cách dùng kế kích tướng: “Được rồi, thật ra vốn dĩ cậu đã không biết chơi game, đúng không? Con mọt sách?”

Cậu ấy không hề tiếp chiêu, ngược lại còn nhìn tôi cười khinh bỉ, dường như ngũ quan thiếu gì đó, kiểu như Pavarotti với đôi tai khiếm thính vậy.

“Tôi ba tuổi đã đánh Nintendo2, đến bây giờ cũng không ít nhóc cũng đi chơi đó. Tôi đây trốn học đi ra quán game giết chống khủng bố, lúc ấy cậu vẫn đang bò trên bàn ngáy ngủ với thối bong bóng mũi đấy.”

Tôi giật mình: “Cậu? Trốn học?”

Dư Hoài bày ra cái bản mặt “Hồi tưởng lại một thời oanh liệt” đáng đánh đòn, đang định nói gì đó, đột nhiên lại cười.

“Cậu nói tôi mới nhớ, hồi lớp chín, tôi, Lâm Dương, Tương Xuyên, Lí Nhiên, còn có ai nữa nhỉ,... Tổng cộng là bảy người, sau khi trốn khỏi tiết học buổi chiều hôm chữa bài thi thử liền chạy đến quán game đánh Star War3, chính là Starcraft4.” Cậu ta khoa tay múa chân giải thích, vô cùng hưng phấn: “Kết quả bị Diệt Tuyệt sư thái5 – chủ nhiệm lớp tôi, tìm hiểu ngọn ngành, đuổi theo đến tận quán game. Ôi, cậu không thể tượng tượng được đâu, Lâm Dương với Lí Nhiên bị xách tai, bắt gian à không không, bắt tại trận, tay túm lấy tai, tay trái một tên tay phải một tên lôi ra khỏi quán game. Hai người bọn họ kêu thảm thiết như lợn bị cắt tiết vậy, tôi còn đặc biệt cầm điện thoại quay lại cảnh đó, nhờ thế ăn được của bọn họ không ít bữa cơm đấy!”

Thời “huy hoàng” của cậu ấy làm tôi không biết nên nói thế nào mới đúng.

Tôi chép chép miệng: “...Tại sao cậu không bị bắt?”

Cậu ấy nheo mắt, nhếch nhếch lông mày, cười nhếch mép, vô cùng nguy hiểm.

“Hề hề, lại còn phải hỏi à? Ông đây chạy nhanh chứ còn sao nữa! Đầu tiên lo chuồn trước, sau đó nhân lúc hỗn loạn đẩy Lâm Dương vào tay Diệt Tuyệt sư thái...”

No. 97

Tiết cuối là tiết Toán. Năm giờ tan học xong thì sẽ họp phụ huynh.

Bây giờ chỉ còn năm phút nữa là tan học, tiếng người ngoài cửa rì rả rì rầm. Có rất nhiều phụ huynh đã đến cửa, họ đang cố nhìn xuyên qua lớp kính thủy tinh để do thám tình hình bên trong.

Tôi tự dưng trở nên bực dọc.

Lần đầu tiên trong đời thấy họp phụ huynh đáng ghét đến vậy. Từ trước đến nay tôi luôn là một học sinh ưu tú, cũng không phải là loại học sinh kém cỏi hề nghe nhắc đến ban chữ họp phụ huynh là vội vàng trốn về nhà mặc quần nhưng chuẩn bị chịu đòn. Họp phụ huynh đối với tôi mà nói chính là được nghỉ nửa tiết học buổi chiều, là một chuyện tốt đẹp biết bao.

Dù sao thì tất cả những lời tuyên dương cũng như phê bình của thầy cô, cơ bản không bao giờ rơi vào đầu tôi. Nghe ngóng tin từ chỗ bố mẹ tôi thì cũng chỉ là: “Thầy giáo con nói, trong lớp con có vào học sinh bị nghiện game, con phải chú ý một chút, tránh xa các bạn đó ra.”

“Trung cầu dân ý” một chút, đúng là có không ít người không hề mẫn mà gì chuyện nghỉ nửa buổi học này. Từ đầu đến cuối đều loanh quanh ở trước cửa lớp, đi hết các hành lang này đến hành lang kia, đứng hóng bên ngoài cửa kính; thậm chí đến lúc tan học, lần mò đến gần thầy giáo đang bị bao vây bởi một biển phụ huynh để nghe ngóng tin tức làm chủ đề bàn tán cho ngày hôm sau.

Khi tôi học cấp một, dường như cũng thông qua cách này để biết được “lương diện tam đao” (hai mặt) của các thầy các cô. Dọa chúng tôi nếu không hưởng ứng phong trào quyên góp sách báo cũ và chai lon nước các loại sẽ ra sao ra sao, đối diện với yêu cầu của phụ huynh thì lại tươi cười nói quyên góp đôi chút là được rồi, đều là do lãnh đạo nhà trường bắt buộc, thể hiện một chút hưởng ứng là xong, dù sao nhiệm vụ quan trọng nhất vẫn là học tập...

Nhưng từ khi học cấp hai, họp phụ huynh không còn là ngồi bàn về vệ sinh lớp học, danh dự của tập thể, cùng một đồng vấn đề trên lớp học nữa. Đề tài bàn luận chỉ có một: thành tích. Trước đây tôi cũng chưa từng sợ hãi, tốt xấu gì cũng là top 10, chưa từng đứng đầu nhưng cũng không có chuyện tiến bộ hay thụt lùi.

Ấy vậy mà bây giờ mọi thứ đã quá khác xưa rồi, khác hoàn toàn.

Nỗi bất an không yên của tôi cũng ảnh hưởng đến cả Dư Hoài. Cậu ấy dùng cùi trỏ đẩy tôi: “Cậu không sao chứ, chốc chốc lại ngó ra cửa.”

Tôi cười: “Chỉ là thấy hơi ồn, ảnh hưởng đến tôi nghe giảng rồi.”

Nửa câu sau được nhận lại ánh mắt đầy khinh bỉ lộ liễu của Dư Hoài.

Nói bừa đều phải trả giá. Vừa nói dứt lời, điện thoại liên rung.

Quên chưa nói, bố tôi mua cho tôi một chiếc điện thoại khá đẹp, tôi vui vẻ mấy ngày liền, rất cẩn thận đi dán màn hình cho nó, mỗi lần dùng xong đều nhẹ nhàng đặt nó vào túi nhưng chứa điện thoại. Một tuần sau, liền bắt đầu vứt lung tung, đụng chạm nọ kia cũng không quan tâm nữa.

Lúc đó, Dư Hoài nhìn thấy hành động đó của tôi, nói câu trước đá câu sau: “Haiz, thê không bằng thiệp, thiệp không bằng trộm, trộm không bằng không trộm. Cậu xem cậu kia...”

Tôi hỏi cậu ta có ý gì, cậu ta cứ lắc đầu, tiếp tục cảm thán tưng đi tưng lại cái câu nghe không hiểu chút gì đó.

Mở khóa điện thoại, là tin nhắn của bố tôi. Tôi đoán là đã đến cửa lớp rồi.

Tôi chạm vào “Xem”, sau đó đứng hình.

“Cảnh Cảnh, Đăng bên tỉnh kéo dài thời gian họp, đi không được, bố bảo cô Tề đến họp cho con rồi.”

Xem chừng là do sắc mặt tôi quá ư là khó coi, Dư Hoài tiến gần về phía tôi hỏi: “Sao thế?”

Ván đã đóng thuyền, đã đến lúc nào rồi, có kháng nghị cũng vô dụng. Nhưng tôi vẫn không cam tâm mà gửi lại một tin: “Mẹ con cũng không rảnh à?”

Bố tôi cũng “rep” rất nhanh: “Bố hỏi mẹ con trước rồi, mẹ con nói cũng phải họp.”

Lúc đó không biết là có cảm giác gì nữa. Tôi vò nát tờ kết quả điểm thi trong ngăn bàn, lần đầu tiên phần nỗ, hận bản thân sao chỉ thi được ngần ấy điểm.

Quá mất mặt.

Lúc này tôi mới hiểu, bố mẹ tôi dù có không họp đến đâu, có bao nhiêu khoảng cách hơn nữa, họ vẫn là người thân nhất của tôi. Tôi có thể phớt lờ bảng điểm thấp lệt đệt trước mặt họ cũng không sao, không thấy có gì khó xử cả.

Ai cũng không thể thay thế được.

Nhưng mà họ lại có thể vì mấy cái cuộc họp chưa chắc không có mặt không được mà vứt bỏ tôi ở đây.

Cảm xúc không kiềm chế nổi xông lên mũi, cay đến mức tôi phải nhắm mắt lại. Bảng điểm sắp bị tôi vò ra nước, Dư Hoài đột nhiên vỗ vỗ vai tôi.

“Cậu... lên cơn động kinh à?”

“Cậu mới lên cơn động kinh ấy!” Tôi không chú ý không chế âm lượng, tất cả mọi người xung quanh đều quay đầu nhìn tôi, cũng may do bên ngoài quá ồn, có lẽ Trương Phong không nghe thấy vụ ồn ào do tên ngồi bàn cuối như tôi gây ra.

Dư Hoài ngay tức khắc lùi về sau một cách lộ liễu, cách tôi một quãng xa.

Tôi chẳng buồn đôi co với cậu ấy, bực bội mở máy rồi lại tắt máy, trong đầu một khoảng không trống rỗng.

Không ai hiểu được, tôi lúc đó mong chờ biết bao xuất hiện một chú mèo máy, giúp tôi giấu tờ bảng điểm này đi, nhưng, nhưng bên cạnh tôi chính là học sinh xuất sắc thứ hai lớp, khi phụ huynh của cậu ấy đặc ý soi từng con điểm một, cô Tề sẽ nghĩ thế nào đây?

Tôi cúi đầu, bất chợt cười, nghiêng đầu nói với cậu ta: “Dư Hoài, cậu nói xem, tại sao bạn cùng bàn của tôi lại là cậu chứ?”

Dư Hoài cũng là người nhạy cảm, cậu ấy phát hiện tôi chắc chắn có chuyện gì đó, liền bỏ hai tay vắt chéo trước ngực, nói một cách đầy cảnh giác: “Này, cậu sao thế hả? Cậu không phải lại bắt đầu phát tiết rồi chứ... Tôi thật sự không có châm chọc gì cậu... đừng giận cá chém thớt nha..”

“Nha” cái đầu cậu.

Tôi lắc lắc đầu, tắt nguồn điện thoại, vứt vào trong ngăn bàn rồi nằm bò ra mặt bàn.

Trước mặt đều là một màu u ám, tiếng lạnh như băng của Trương Phong và tiếng ồn ào huyền ảo nhưng không rõ bên ngoài của ong ong hai bên tai, tôi quyết định đeo tai nghe vào.

Mấy bài hát mới tải về, tôi nhìn cũng không thèm nhìn, chọn nhấn bừa một bài, đột nhiên phát ra tiếng đàn ghita. Là tiếng của Đào Triết, thực ra tôi luôn thích anh ấy và Vương Lực Hoàn, chỉ là ghét lúc họ hát mang tính R&B quá, có lúc đoạn cuối ngân o a a mãi không dứt, đáng vẽ vô cùng thoải mái sung sướng quá độ vậy. Tất nhiên những lời này không thể nói ra hết, sẽ bị những người yêu thích bọn họ xử đẹp.

Bài này hát vô cùng thanh thoát, như một dòng suối chảy lướt qua con tim xao động bất an của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào màn hình MP3, bài hát tên là “Mùa cô đơn”.

Một bài hát, bốn mùa trong năm. Có người thiếu niên nào mà lại không cô đơn, có mùa nào mà lại không cô quạnh. Tôi ngẩn người, ánh mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, những cây ngoài kia, lá rụng cũng không ít rồi.

Mùa đông phương Bắc đến sớm, mùa thu rất đẹp nhưng lại chỉ ngắn ngủi như một lời chào của mùa hè gửi tới mùa đông vậy.

Bốn mùa dài ngắn không đồng nhất, có mùa còn dứt khoát vắng mặt, không lộ diện.

Thế giới rộng lớn đến vậy, ắt có người đặc ý, ắt có người ngã lòng.

Tôi là Cảnh Cảnh, chưa từng trải qua phong ba bão táp, cuộc đời cũng chưa từng lênh đênh lặn lội, thăng trầm bất ổn, cũng không có tư cách thương tiếc mùa thu.

Gia đình tôi sung túc, chẳng có ưu phiền lo âu, cuối cùng lại chỉ vì một lần thi giữa kì mà đã tỉnh ngộ, tôi bèn chấp nhận số mệnh của mình.

Chấp nhận số mệnh chính là bạn với sự kiêu ngạo, sự tự tôn, tất cả những không can tâm cùng ngồi xuống, bắt tay nhau, cùng mỉm cười, để cho bản thân không còn đau khổ nữa.

Chú thích:

Luciano Pavarotti là ca sĩ opera giọng nam cao người Italia. Nintendo: một trò chơi rất nổi tiếng, từ Nhật Bản. Tìm hiểu thêm trên google.Star Wars: là một trò chơi giải trí được sản xuất bởi Atari Inc và phát hành vào năm 1983. Trò chơi là một người đầu tiên không gian chiến đấu trò chơi, mô phỏng cuộc tấn công vào Death Star từ năm 1977 bộ phim Star Wars.Starcraft: là trò chơi giải trí, tương tự như Star Wars.Diệt Tuyệt sư thái: là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Ý thiên Đồ long ký của nhà văn Kim Dung. Bà được mô tả là chưởng môn nhân đời thứ ba của phái Nga Mi, võ công thuộc hàng thượng thừa trong giới võ lâm, nổi danh cùng báu vật trấn sơn Ý Thiên kiếm. Đồng thời, bà cũng nổi tiếng là một nhân vật cứng nhắc, giáo điều, nặng nề định kiến và quan điểm hắc bạch phân minh lại quá độc ác, lạnh lùng. Thế nên các tác giả thường dùng hình ảnh nhân vật này để khắc họa những người có tính cách hung dữ và bảo thủ.

21. Chương 21: Họp Phụ Huynh 3

No. 98

Nghे tiếng chuông tan lớp, tôi lặng lẽ thu dọn sách vở. Các phụ huynh quá nôn nóng nên chen nhau đi vào lớp học, rất nhiều người chưa kịp thu dọn xong đồ đạc đã phải nghênh đón cao đường, các vị phụ huynh cũng phần nào xác định chỗ ngồi của mình.

Tôi cảm giác được có một bàn tay nhẹ nhẹ vỗ vai tôi, tôi nghiêng mặt thì nhìn thấy nụ cười dịu dàng của cô Tề. Tôi bỏ tai nghe ra, miễn cưỡng cạy miệng thốt ra lời chào: “Cô Tề!”, Dư Hoài ở bên cạnh thì tò mò nhìn một cách trắng trợn.

Gọi mẹ ư? Làm sao tôi có thể mở miệng được chứ?

Trong tình huống bối rối ấy, cô Tề vỗ vai tôi nói: “Cảnh Cảnh, đây là bạn cùng bàn của con à?”

Dư Hoài lập tức ngồi ngay ngắn: “Chào cô Tề, cháu tên là Dư Hoài ạ.”

Cô Tề cười, nói: “Cô cứ nghĩ Chấn Hoa toàn những con một sách đeo cặp kính dày cộm kia, đúng là không ngờ lại có cậu nhóc nhìn thông minh hoạt bát thế này.”

Fuck! Dư Hoài cười đến mức không thấy nổi mặt trời nữa, thật là muốn đập cho cậu ta một cú lệch mặt mà.

Đúng lúc này, Trương Bình bước vào lớp, Dư Hoài ngẩng nhìn lên bục giảng, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Fuck...”

Có lẽ do cô Tề đang đứng bên cạnh nên cậu ta chỉ nói nửa câu rồi lập tức ngậm miệng. Âm “k” cuối chữ “Fuck” cậu ta phát ra nhẹ nhàng thanh thoát, tôi nghe đến đó mà cười không ra nước mắt.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bục giảng thì thấy Trương Bình diện sơ mi trắng, thắt cà vạt. Cà vạt hình như thắt hơi chặt, ông thầy cứ đứng đó không ngừng nói cà vạt, nhìn chẳng khác nào một tên môi giới bất động sản vừa từ nông thôn lên thành phố.

Tôi và Dư Hoài nhìn nhau, thật sự không nhịn nổi, cười um cả lên.

Cô Tề nhìn chúng tôi cười mà không hiểu gì, đành khoan dung lấy tay vén tóc rối của tôi ra phía sau tai. Khi tay của cô ấy chạm vào người tôi, tôi bất chợt không cảm thấy có chút phản cảm nào.

No. 99

“Cười gì thế hả, trong lớp mà nhe răng ngoác miệng vậy à?”

Giọng có chút trách cứ, tôi đờ một lúc, không dám cười tiếp nữa, ngẩng đầu lên thì thấy một người phụ nữ trung niên với mái tóc ngắn.

Dư Hoài nhăn nhó mặt mày.

“Mẹ!” Cậu ấy cũng không cười nữa, gật đầu với mẹ mình một cái rồi cúi đầu tiếp tục dọn sách.

Hóa ra là mẹ Dư Hoài, tôi lập tức thấy căng thẳng, tôi cũng không biết mình đang căng thẳng cái gì nữa.

Mẹ Dư Hoài có vẻ đã quen với khuôn mặt không hào hứng này của cậu ấy rồi, bà cũng chau mày một chút, không nói câu nào cả. Ánh mắt của bà ấy rất nhanh đưa về phía tôi và cô Tề.

“Cháu chào bác!” Tôi cố gắng cười một cách rất bình thường: “Cháu là bạn cùng bàn của Dư Hoài, cháu tên Cảnh Cảnh, còn đây là...”

Tôi đột nhiên không biết giới thiệu cô Tề thế nào, đầu óc đột nhiên trống rỗng.

Là cô Tề chủ động tiếp lời: “Chào chị, tôi là đồng nghiệp của bố Cảnh Cảnh, bố mẹ Cảnh Cảnh có việc không đến được, nhờ tôi đến họp phụ huynh giúp.”

Tôi nhẹ cả lòng, không kìm được mà nhìn cô Tề một cái, cô ấy cũng vừa hay quay ra phía tôi, trong đáy mắt có ý cười.

Tôi cúi đầu xuống.

Mẹ Dư Hoài miễn cưỡng cười cười: “Ồ, xin chào. Hóa ra đây là Cảnh Cảnh à, ngày trước Dư Hoài có từng nhắc đến, lúc nghe tên tôi cứ tưởng là con trai.”

“Tôi còn đang định nói đây, Dư Hoài học hành tốt như vậy, lại còn nhìn thông minh hoạt bát thế này, hoàn toàn không giống với những cậu bé cắm đầu vào sách đến héo hon. Thằng bé này vô cùng lễ phép, thật là khiến mọi người đều yêu quý.”

Mẹ Dư Hoài và cô Tề đứng ở lối đi bắt đầu tám chuyện.

Dư Hoài vẫn cúi đầu dọn sách vở, khi nghe thấy câu nói này của cô Tề thì liền đắc ý, khoe miệng cũng bắt đầu cong lên.

“Cô ấy chỉ là nói mấy lời xã giao khách sáo thôi.” Tôi nói nhẹ.

Dư Hoài bốc hỏa, ngoảnh mặt sang nhìn tôi: “Đó là vì trên người ông đây có chỗ để khách khí, có một số người để người ta nói mấy lời khách khí cũng không chẳng có cách nào đấy.”

Nói xong Dư Hoài liền quay ngoắt lên bực giảng, nhìn Trương Bình đang căng thẳng, bĩu bĩu môi.

Tôi nhìn Trương Bình rất lâu, cũng đành phải thừa nhận hôm nay Trương Bình làm hơi quá, không gian dành cho người khác mà lại nói mấy lời khách sáo, thật sự không nhiều.

Tôi cảm nhận được mẹ Dư Hoài có đưa mắt về phía mình, nhưng khi tôi vừa quay đầu, bà ấy đã kịp nhìn sang hướng khác.

Tôi và Dư Hoài đeo cặp chuẩn bị rời khỏi lớp học. Các phụ huynh cũng gần đến hết rồi, Từ Diên Lượng và Hàn Tự bắt đầu phát bảng xếp hạng và kết quả thi theo bàn.

Tập giấy trong tay Hàn Tự khiến lòng tôi nặng trĩu.

“Con về nhà hay đợi mẹ họp tan rồi cùng về?” Mẹ Dư Hoài gọi với lại.

“Về nhà.” Dư Hoài không hề ngoảnh đầu lại, cứ vậy mà bước ra khỏi phòng học.

Mắt mẹ Dư Hoài mở tròn, hình như định nói gì đó, nhìn thấy tôi đứng ngây người bên cạnh Dư Hoài, liền nuốt lời vào trong.

“Cô Tề, con cũng về nhà đây... Cảm ơn cô.”

Cô Tề nhìn tôi cười rồi gật đầu, nhìn ước chừng Hàn Tự sắp phát đến bàn tôi, tim ngưng đập một giây, tôi liền cắm đầu chạy.

No. 100

Tôi chạy một vòng lớp, lúc chạy qua bực giảng, nói nhỏ với Trương Bình: “Đại ca đừng căng thẳng, tự tin ứng chiến!”

Trương Bình ngây người một lúc, mặt nghiêm túc gật đầu với tôi, không cẩn thận làm cà vạt lại thít vào, ông lại vội vàng lấy tay phải nới lỏng.

“Nhưng xin thầy lần sau đừng mặc vậy nữa.”

Tôi bồi thêm một câu.

Trương Bình mặt hơi đỏ lên.

“Cảm ơn. Lát nữa họp phụ huynh, tôi nhất định sẽ đặc biệt biểu dương em.” Ông thầy cười mờ ám uy hiếp tôi, lại khôi phục dáng vẻ của anh nông dân lạc quan vui vẻ, không giống tên môi giới mới vào ngành đi tiếp thị bất động sản chút nào nữa. Tôi nhún cười rồi quay lưng chạy ra ngoài lớp.

Tôi hi vọng các bậc phụ huynh sẽ thích Trương Bình.

Tôi biết, góc nhìn của bọn tôi và các bậc phụ huynh không hề giống nhau, càng là thầy cô được học sinh yêu mến thì trong mắt phụ huynh lại càng không đáng tin, không thể dựa dẫm được. Vả lại, Trương Bình lại trẻ như vậy, mẹ tôi vừa biết về thông tin của Trương Bình, chỉ hận không thể chuyển lớp cho tôi. Tôi nghĩ hơn nữa các bậc phụ huynh trong lớp cũng đang nghĩ tương tự như vậy.

Song tôi hy vọng Trương Bình được mọi người yêu mến, có thể dìu dắt chúng tôi đến tận năm cuối. Năm lớp 12 dù có đen tối hơn nữa, dưới sự điểm khuyết của làn da đen làn da nâu của Trương Bình, chắc cũng có chút tỏa sáng chứ nhỉ.

“Cậu nói gì với đại ca thế?”

Tôi vừa chạy ra ngoài lớp học, không ngờ lại thấy Dư Hoài, cậu ấy dựa vào tường, sắc mặt còn đen hơn cả làn da của Trương Bình.

“Cậu sao thế hả? Không phải cậu về nhà rồi à?”

“Tôi tạm thời chưa về nhà.”

“Có chuyện gì hả?”

Dư Hoài không đáp, cũng không biết đang vui sướng chuyện gì, cậu ta nhìn liếc tôi một cái rồi quay lưng bỏ đi. Cặp sách đập vào hông cậu ta từng nhịp từng nhịp một, trong hành lang ồn ào đó, không hiểu sao, nhịp điệu ấy bên tai tôi hết sức rõ ràng.

Tôi đuổi theo.

“Cậu sao thế hả?”

“Giả vờ ngẫu cái gì chứ?”

“Cậu học ở đâu trò giả ngẫu này chứ hả? Nhìn người ta một cái rồi quay lưng bỏ đi, ý gì hả? ”Này, nhỏ kia, chạy theo anh!” hả?

Tôi sau lưng Dư Hoài lải nhải không ngừng, cậu ấy cũng không thèm quan tâm đến tôi, chỉ đến khi nghe được câu này, cậu ấy quay lưng lại, nhìn tôi một cách kì thị.

“Nhỏ? Cậu á?”

“Nồi nào úp vung nấy, loại như cậu chỉ xứng đưa nhỏ như tôi ngao du thiên hạ thôi.”

Cảnh Cảnh, làm tốt lắm, loại mặt dày không thiết thể diện cũng chỉ có thể bình tĩnh đến mức này thôi.

No. 101

Khóe miệng Dư Hoài hơi giật giật, chúng tôi đột nhiên chú ý đến , cậu ấy đang lượn qua lượn lại như cô hồn.

“Cậu đang chờ Giản Đơn hả?” Tôi hỏi.

“Không.” đưa đôi mắt hoang mang trả lời.

“Vậy chờ phụ huynh à?”

“Bố mẹ tớ không đến.”

“Tại sao?”

bí hiểm nói với tôi: “Vì tớ không báo cho họ.”

Dư Hoài khó hiểu, hỏi: “Tại sao cơ?”

Tôi phóng tầm mắt về phía Dư Hoài, cái tên tàn tật nào này.

Kết quả của đứng trong top 5 cuối năm lớp, đặc biệt là môn Toán, chỉ bằng số lẻ của Dư Hoài.

“Vậy cậu tính sao?” Tôi hơi bất an hỏi cậu ấy.

quay đầu lại, đôi mắt cuối cùng không còn hoang mang nữa: “Cảnh Cảnh, cậu có biết có chợ lao động gần trường ở đâu không?”

Tôi lắc đầu, Dư Hoài càng thấy thích thú: “Cậu định làm gì ở đấy?”

vô cùng nghiêm túc: “Tớ muốn thuê một ông bố.”

Tôi và Dư Hoài sánh vai, cùng ngồi ở sân thượng khu hành chính.

Khu hành chính trước nay buổi tối đều không bật đèn, tôi ngồi trong màn đêm càng ngày càng tối dần, ngồi tựa vào kính, tiếng người huyên náo bên khu giảng đường như bị chìm vào một chiếc nôi, chỉ nghe thấy chút âm thanh bập bôm vọng lại.

Mùa đông phương Bắc cuối cùng cũng ào đến rồi.

Ban ngày dường như còn chưa làm gì cả, vùi đầu vào tập đề nhăn mày nhăn mặt, trong giây phút chợt ngẩng đầu lên, bên ngoài đã là một màu đen thui. Con người có lúc cũng phải hoảng hốt kêu lên: Rốt cuộc thời gian đã đi đâu mất rồi?

Đơn vị ước tính thời gian trước nay đều không ngừng thay đổi. Đối với Dư Hoài mà nói, một buổi sáng có thể là một nửa quyển tự học Lý, mấy trăm câu chọn đáp án đúng, hoặc là mấy chục từ mới. Còn đối với tôi mà nói, đó là sau khi đau khổ đấu tranh, trong đầu là một khoảng không rộng tuếch không hề được vùi lấp, là khoảnh khắc mặt trời mọc rồi lặn, là nỗi chán nản bởi không tồn tại chút dấu vết của chiến tích nào.

Bởi vậy, mỗi khi tôi phát hiện ra màn đêm buông xuống không hề báo trước, trong lòng đều xuất hiện chút hoang mang, bối rối lạ, trong vòng một tiếng rưỡi không tài nào có thể tiêu tan, nói ra thì lại thành làm quá lên. Lúc ấy rất muốn có thể nắm lấy tay của một người nào ấy bên cạnh, nhưng tôi nghĩ, Dư Hoài không thể nào hiểu được cảm xúc đó của tôi.

Bất hạnh là tôi là loại người không vui nhất hành tinh này, không có năng lực, lại không có chí tiến thủ; không có tài năng thiên phú, lại không có mơ ước; càng nỗ lực, càng phiền muộn.

Mỗi buổi sáng tôi mất phương hướng, không biết làm gì, cũng không có cách nào có thể kéo dài nó ra, thời gian đều nhích dần nhích dần, sau đó quăng tôi về vạch xuất phát.

Ngày qua ngày, tôi bị thế giới dần lãng quên, bị rơi rụng trên con đường đời.

Dư Hoài làm sao có thể hiểu được chứ? Cậu ấy là người còn đi nhanh hơn cả thời gian.

“Cậu sao thế?” Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là tôi mở miệng hỏi trước.

Dư Hoài nói không chờ mẹ mình, nhưng cậu ấy cũng không hề về nhà. Từ lúc gặp mẹ, cậu ấy có gì đó không đúng lắm, khác hẳn với bình thường. Tôi muốn biết nguyên nhân.

Tất nhiên nói về nhà nhưng lại ngồi đây, nguyên nhân của tôi rất đơn giản.

Bởi vì cậu ấy.

“Không có gì.”

Tôi từng đoán đến khả năng này nên không thấy quá thất vọng. Dù sao cũng là chuyện của người khác, nếu lúc này Dư Hoài hỏi tôi cô Tề là ai, tôi nghĩ tôi cũng sẽ giống như cậu ấy, không chút do dự kiểm đại một câu trả lời.

“Chỉ là tôi thấy mẹ tôi rất phiền.”

Tôi vừa xây dựng hình tượng đặc biệt thấu hiểu, đặc biệt khoan dung, phút chốc đã bị cậu ấy phun một câu quá thẳng làm san bằng tất cả.

“Đây là thời trẻ trâu.” Tôi nói sâu xa.

“Không phải.” Cậu ấy kiên quyết phủ nhận, không hề có ý đối đầu với tôi.

Tôi cũng không biết nói gì nữa, để làm dịu cảm xúc của cậu ấy mà đi khen ngợi tán dương một người phụ nữ trung niên chẳng hề quen biết, đó không phải sở trường của tôi. Còn chưa tính đến cái câu không đầu không đuôi của mẹ cậu ấy: “Nhe răng ngoác miệng ra cười cái gì”, tôi đã thấy không thoải mái cho lắm rồi.

Thôi, nhà nào chẳng có một đồng chuyện chẳng ra gì.

Vậy là chúng tôi chẳng còn gì để nói rồi, cứ ngồi sánh vai nhau như vậy, nghe tiếng người bên khu giảng đường ngày càng nhỏ dần, chỉ còn lại một lối sáng đèn nơi xa xa.

Tự dưng lòng thấy bình yên.

Tôi nhớ đến cô Tề.

Tôi nghĩ nếu như hôm nay mẹ tôi đến họp phụ huynh, biểu hiện nhất định không tốt bằng cô Tề, thậm chí có thể nói ra mấy lời mà tôi có thể mất hết cả mặt mũi trước mặt Dư Hoài. Lần đầu tiên tôi vui mừng vì cô ấy là một người ngoài lương thiện. Những phép giao tiếp lịch thiệp tối thiểu, chỉ có “người ngoài” mới thoải mái tuân thủ, cẩn thận cách xa con đường mang tên là ranh giới tôn nghiêm. Người thân không phải là không hiểu, chỉ là cảm tính đã nhấn chìm con đường đó, không chút kiêng dè mà đi lệch hướng đó.

Còn về lúc nhìn thấy tờ kết quả học tập của tôi, cô ấy nghĩ gì, phút chốc tôi lại chẳng bận tâm nữa. Dẫu cô ấy trong bụng đang cười chế giễu tôi thi vào được Chấn Hoa nhưng chỉ là tầng lớp thấp nhất, dẫu cô ấy có đang nghĩ đến con trai mình, nhắc nhở nó lớn lên nhất định không được vô dụng như tôi... dẫu cô ấy đang nghĩ gì đi chăng nữa, tôi tin cô ấy cũng sẽ không tiết lộ ra một chân tơ một kẽ tóc cho tôi biết.

Đây là đối đãi từ bi nhất giữa người và người, tôi nào có thể không cảm kích.

No. 103

Tối đó, chúng tôi ngồi đó tâm sự rất nhiều. Tôi nghe Dư Hoài kể về những nhân vật thần kì, những huyền thoại của trường đại học sư phạm hệ trung học phổ thông. Đối chiếu với những người những việc mà hiện tại và tương lai tôi sẽ gặp, sẽ động chạm tới, lần đầu tiên tôi có cảm giác mình đang sống trong một mạng lưới rộng lớn.

“Giỏi thật.” Tôi nói hết sức chân thành. Không biết có phải là tỉnh ngộ sau khi chịu đả kích hay không: “Thật ra trong số những người mà cậu mới nói, có một số người tôi từng nghe quá, tất nhiên còn giỏi hơn nhiều so với những gì tôi và cậu nói. Cậu biết mà, lời truyền lại, đều được tăng bốc lên mấy lần.

“Có gì giỏi giang đâu, những người này ba năm sau cậu đều biết, sẽ trở nên vô cùng quen thuộc, cậu sẽ càng ngày càng nhận ra họ cũng chẳng có gì là to tát hết.”

Quen rồi thì chẳng có gì là to tát. Sau đó xa rời nhau, càng ngày càng trở nên xa lạ, nhìn bọn họ đứng ở một lĩnh vực khác, quả nhiên đã trở thành người xuất sắc hơn, còn điều mà tôi giỏi nhất chính là từng quen với họ.

Tôi không muốn nói chuyện càng ngày càng đau lòng.

“Còn ngài Dư Hoài, ngài cũng trở thành huyền thoại như thế thì sao?”

Tôi cười hỏi.

“Ừm, cậu ta à, thật sự rất ”to tát” đấy!” Dư Hoài mặt vô cùng nghiêm túc.

Ừ, tôi biết, nhưng tôi không nói ra.

“Cậu hối hận vì đến Chấn Hoa không?” Dư Hoài đột nhiên hỏi chẳng có đầu có đuôi gì hết.

Tôi không ngờ cậu ấy có thể đột ngột hỏi tôi như vậy, hỏi quá thẳng nhưng lại không mang đến cho tôi cảm giác bị xúc phạm. Lần đầu tiên tôi rất muốn gật đầu nhưng không biết cái gì khiến cổ tôi cương cứng, tôi không hề vui vẻ, sáng khoái trả lời như tôi tưởng tượng.

Chấn Hoa không tốt ư? Tuy không hợp với tôi hiện giờ nhưng để tôi lựa chọn lại từ đầu, thật sự tôi sẽ không chọn Chấn Hoa ư? Khi bố tôi giúp tôi điền hai chữ “Chấn Hoa” vào bảng nguyện vọng, tôi có ngăn ông hay không?

Tôi quay đầu nhìn Dư Hoài, khuôn mặt cậu ấy lúc nhìn nghiêng trong màn đêm không hề mơ hồ chút nào, song lại có cảm giác không thể nào chạm tới. Nơi đây thật sự làm tôi ngập tràn cảm giác thất bại, nhưng người đánh bại tôi, lại không hề khiến tôi chán ghét.

Khu hành chính liền với khu phòng thí nghiệm và khu giảng đường, hai bên hành lang đều có đèn, chỉ có những kẻ ngồi ở giữa như chúng tôi giống như con trùng bị vấy hăm trong bùn lầy.

Tôi khẽ thở dài, tựa lưng vào tấm kính, một lát sau đã cảm thấy cái lạnh tê tê.

“Tôi không hề hối hận khi đến đây.” Tôi nói một cách chắc chắn.

Tôi chỉ là hối hận, tại sao tôi lại ngốc đến thế.

Dư Hoài cười.

“Cảnh Cảnh?”

“Ừ?”

“Chúng mình mãi ngồi cùng bàn nhé.” Cậu ấy nói không đầu không đuôi, không biết từ đâu nói câu này.

Trái tim tôi trong giây lát như muốn nhảy múa.

Thời gian không những không mang tôi đi, mà còn khiến tôi lùi một bước lớn, lùi về một buổi chiều nắng vàng nào đấy, cậu ấy nói với tôi, Cảnh Cảnh, chúng ta ngồi cùng bàn đi.

Chúng ta ngồi cùng bàn đi, chúng ta mãi ngồi cùng bàn nhé.

“Được.” Tôi nhìn cậu ấy, gật đầu.

Đây là một việc mà không phải do tôi làm chủ, nhưng tôi lại đưa ra quyết định rất nhanh.

No. 104

Khi nghe thấy tiếng người vọng từ khu giảng đường tới, Dư Hoài nhảy từ bệ cửa sổ xuống.

“Sao cậu còn chưa về nhà?”

Một chuyện đáng lẽ phải hỏi từ một tiếng rưỡi trước bây giờ cậu ấy mới hỏi, rốt cuộc khiến tôi càng thêm mơ hồ. Dư Hoài phỉ phỉ mũi, nhìn tôi không có động tĩnh gì, liền ngược mắt lên nhìn tôi.

“Đừng nhìn người khác như thế, sẽ có nếp nhăn!” Tôi nghiêm túc chuyển đề.

“Tôi có chuyện phải làm, cậu về nhà đi.” Cậu ta không tiếp tục hỏi tôi lí do tại sao nữa, mà lại lắc lắc tay như đuổi đứa trẻ con về vậy.

“Chuyện gì?”

“Dù sao cũng không liên quan đến cậu.”

“Mẹ cậu muốn dứt lốt cho Trương Bình?”

“Mẹ cậu mới phải đi dứt lốt ấy!”

“Vậy cậu thần bí thế tính giờ trò gì hả?”

Về mặt của Dư Hoài như bị táo bón, tôi thấy cứ ép người ta thế cũng không tốt nên cũng nhảy xuống, đeo cặp sách, phiên nhiều nói, được rồi được rồi, tôi về nhà, cậu nhanh đi cửa sau đi.

Dư Hoài lần đầu tiên không tiếp lời đôi co với tôi, lại vẫy tay với tôi, nói qua ngã tư phải cẩn thận rồi quay lưng chạy về khu giảng đường.

Tôi cũng bước nhanh về phải thang máy.

Lúc cậu ấy rẽ về khu giảng đường, tôi cũng quay người chạy theo.

Hành động vô cùng thuần thục lành nghề.

Tôi có khí chất làm mấy việc không chính đáng.

Dư Hoài không hề đi vào phòng học. Lớp chúng tôi nằm ở đoạn giữa khu giảng đường chỗ tầng hai khu A, hợp phụ huynh của mấy lớp tầng hai vẫn chưa kết thúc. Dư Hoài có một mình đứng ở đoạn cách cửa sau lớp tôi một khoảng nhỏ, đưa mắt nhìn qua kính theo dõi tình hình bên trong.

Tôi cũng chỉ có thể đứng ở chỗ rẽ từ xa chốc chốc lại trộm nhìn chút đỉnh, hành lang không hề có cột , vô cùng bất lợi cho nghiệp vụ của tôi.

Nhưng hành động của Dư Hoài làm tôi vô cùng khó hiểu, chẳng giống học sinh xuất sắc chút nào, chỉ có gây ra họa lớn mới không yên tâm mà chạy đến xem tiến độ của buổi họp phụ huynh chứ? Hay là mẹ câu ấy vô cùng nghiêm khắc, chỉ cần không đạt được vị trí đứng đầu, về nhà liền bị phạt quỳ?

Tôi đang suy nghĩ lung tung, cậu ấy liền nhẹ nhàng quay người lại, dọa tôi vội vàng nép đi.

Thở phào một hơi, tôi mới nhớ ra trong cặp tôi có máy ảnh, chỉ cần để ống kính thò ra, bật chế độ video không phải là được rồi sao, dù sao ống kính cũng bé như vậy, cách tận mấy chục mét, ánh sáng lại yếu thế này, cậu ta nhất định sẽ không chú ý đến.

Vậy là tôi cứ như vậy mà làm, lúc đầu còn chưa chuẩn bị xong, “tách” chụp một tấm, tôi vội vã thu tay về, cúi đầu điều chỉnh lại chế độ quay video.

Sau đó tôi cảm thấy có người đang nhìn tôi.

Là . Cậu ta đang nhìn tôi một cách vô cùng kì quái.

“Sao cậu lại biến thái như thế chứ?” Cậu ta đau khổ thốt lên.

“Cậu còn đi thuê bố rồi, còn có mặt mũi mà nói tớ à?”

Lần đầu khẩu này tôi thắng, quệt quệt mũi, không đáp nữa.

“Cậu thuê bố chưa?” Tôi tiếp tục nói chen vào.

“Bọn họ không có khí chất làm bố của tớ.” phiên muộn lắc lắc đầu: “Cậu đang làm gì thế?”

“Thế cậu lại đang định làm gì?” Tôi tránh trả lời câu hỏi của cậu ta.

“Tớ định đính thân đi nói chuyện với Trương Bình, cuộc đời vẫn là để mình nắm lấy.” Cậu ta còn phụ họa thêm tư thế nắm chặt tay lại, làm người ta không kìm nổi phải nhìn thẳng.

Tôi vô cùng phục cậu ta, những lời sáo rỗng đến miệng cậu ta bỗng dựng thành những lời triết lí làm sao.

“Rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?” Cậu ta hỏi tôi lần hai.

“Tớ đang đợi mẹ.” Tôi tiện miệng chém một câu.

“Chờ mẹ sao mà như đi làm cướp thế? Đến cửa lớp mà chờ, đi cùng tớ.” Cậu ta lôi tay tôi kéo tôi về phía cửa lớp, tôi không kịp vùng vẫy chống cự, cứ thế bị cậu ta lôi đi, tông về phía hành lang.

Cũng may cửa sau lớp lúc này liền mở ra, các phụ huynh ùn ùn kéo ra, như chướng ngại do trời tạo nên, làm lấp đi khoảng trống giữa tôi và Dư Hoài. B căng cứng, mặt lộ ra sắc sợ hãi, buông tay tôi ra, lúc này tôi nhìn thấy Dư Hoài đi vào cửa sau, như chút an ủi cho , cậu ta liền vội vàng vàng chạy theo sau.

“Cảnh Cảnh, cậu đâu rồi, cậu có dũng khí không thế?”

“Cuộc đời phải do chính mình nắm lấy.” Tôi ném cho một câu.

No. 105

Thật sự tôi thấy khó hiểu, không hiểu các phụ huynh bao quanh bọc giăng tầng tầng lớp lớp thế để làm gì. Tuy mẹ tôi nếu ở đây cũng sẽ làm như vậy.

Lúc này, những khuôn mặt tha thiết chờ mong đang bao vây Trương Bình, đằng sau những lo lắng sốt ruột ấy, thực ra chính là lòng không tin tưởng vào con cái của chính mình nhỉ? Tôi còn nhớ lúc tôi học cấp một, cũng từng muốn cùng bố mẹ cùng về mà chờ ở hành lang. Lúc ấy, cửa vừa mở, phụ huynh của lớp trưởng và trung đội trưởng bao giờ cũng là nhóm người đầu tiên về trước, con cái của họ ưu tú như vậy, còn có gì đáng để hỏi chứ?

Còn về sự mất niềm tin với con cái rốt cuộc là xuất phát từ sự hiểu biết đối với con cái mình hay là từ băng điểm và sự biểu dương của thầy cô chủ nhiệm trong buổi họp phụ huynh?

Tôi từng hỏi bố tôi chuyện này, ông nói, trên đời này làm gì có lòng tin không có nguyên do, kể cả là giữa bố mẹ và con cái cũng cần phải có hành động thực tế để đạt được sự tôn trọng.

Lúc đó tôi bị bố mình cho uống bữa mê, còn thấy rất có lí: “Con cần dùng hành động thực tế để lấy được lòng tin và sự tôn trọng của bố mẹ, Cảnh Cảnh, hiểu không?”

Sau này, dần dần trưởng thành rồi, tôi càng ngày càng mơ hồ. Hành động thực tế là gì chứ? Là thành tích sao? Là bảng xếp hạng à? Không có cha mẹ nào tin rằng con mình ngốc, yếu kém hơn người khác, nói con mình ngốc cũng như mắng mình đần độn vậy. Cho nên nguyên nhân của thành tích trượt dốc chỉ có ~ giả thiết, cậu không chăm chỉ học hành, cậu ham chơi, cậu yêu sớm, cậu học mấy cái hư hỏng, cậu...

Chỉ vì một bậc xếp hạng mà có lòng tin, chỉ vì một bậc xếp hạng mà nghi ngờ lẫn nhau.

Cho dù không tồn tại tình yêu và niềm tin không có nguyên do, vậy bản thân cái nguyên do đó, cũng quá yếu đuối, cứng nhắc đi.

Nuôi đứa con là bạn mấy chục năm nay, Trương Bình là một người lạ, thật sự hiểu những đứa trẻ đó đang nghĩ gì hơn bạn ư?

Cũng may hôm nay người đến là cô Tề, tôi nhìn thấy từ xa dì Tề thu dọn đồ đạc sau đó đi ra ngoài, cứ tránh sang một bên đã, đợi dì ấy đi rồi, mới đi từ cửa sau vào.

Dư Hoài không hề chú ý đến tôi, cậu ấy ngồi ở hàng thứ hai tổ một sát cửa sổ, nhìn chằm chằm bóng lưng mẹ mình. Là một học sinh xuất sắc đứng top đầu lớp, mẹ cậu ấy trong lúc này lại sốt sắng nở nụ cười, đứng trong vòng người vây quanh Trương Bình, chau mày bất mãn với người phụ nữ đang ba hoa không ngừng, lời tay Trương Bình hỏi đông hỏi tây, không hề hay biết cậu con trai của mình đang nhìn mình chằm chú.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, liền đi ra khỏi phòng học, đi từ hết cửa trước đến cửa sau. Dư Hoài cách cửa trước một biển người, cậu ấy nhất định không phát hiện ra tôi, nhưng kể cả như thế tôi vẫn nghe rõ mồn một từng lời mẹ cậu ấy nói với thầy giáo.

Tôi vô tình quên bém mất hành động của mình biến thái đến mức nào.

Tôi cảm thấy, khoảng khắc nguy cấp không thể có quá nhiều hoạt động tâm lí quá dữ dội hay quá sâu sắc.

Rất trùng hợp, tôi vừa đi đến cửa trước thì nghe thấy mẹ Dư Hoài bắt đầu nói chuyện.

“Thầy Trương, tôi là mẹ của Dư Hoài.”

Trương Bình cười, liền không thấy trời đất gì nữa.

“Ồ, xin chào xin chào, Dư Hoài là một học sinh rất xuất sắc, tôi không cần phải nhắc nhở chút gì về chuyện học hành, em ấy vừa có tự lập lại vừa thông minh. Nói tóm lại rất có tiền đồ, cô không cần lo lắng đâu ạ.”

Tôi đoán rằng Trương Bình cũng được ba hoa đủ rồi, còn không chờ mẹ cậu ấy nói câu gì đã như được bật công tắc, điên cuồng nói hết cả phần của người khác.

Nhưng Dư Hoài cũng không có gì đáng phải lo lắng cả, rất có tiền đồ, ừm.

Tôi đứng ở bên khoanh tay, điên cuồng gật đầu, cũng không biết bản thân có được hưởng chút quang vinh gì từ vụ này.

Sau đó, tôi lại nghe thấy giọng khấn thiết của mẹ Dư Hoài: “Thầy Trương, nguyên nhân tôi muốn tìm thầy là có thể đổi chỗ cho Dư Hoài không? Vẫn là để nó ngồi cùng một bạn nam đi.”

22. Chương 22: Người Ngoài Cuộc

No. 106

Bạn nói xem, trên đời này thực sự tồn tại thứ gọi là tâm linh tương thông ư?

Ví dụ như khoảnh khắc mẹ Dư Hoài nói ra câu đó, Dư Hoài liền bước đến phía bục giảng, vừa hay qua một nhóm phụ huynh, nhìn thấy cả tôi.

Tất nhiên nếu bố tôi biết, nhất định sẽ không tán đồng quan niệm về số mệnh đó của tôi, dù sao tôi cũng đã đứng ở đây, chỉ cần không phải bị mù, sớm muộn cũng nhìn thấy tôi mà thôi.

Dư Hoài lặng đi một lúc, sau đó coi như không nhìn thấy tôi, quay đầu đi, gọi lớn: “Mẹ!”

Mẹ Dư Hoài lảo nhải thêm một lúc, có lẽ là không ngờ mình bị bắt tại trận, mặt trong chốc lát lộ ra nét hoảng hốt. Nhưng bà vẫn là mẹ, trong tình huống này phải cương quyết cứng rắn, lơ Dư Hoài đi, sau đó tiếp tục nhìn thẳng vào Trương Bình.

Vậy là đến lượt Trương Bình ngồi đực ra ở đó.

“A ha ha ha ha ha, mẹ Dư Hoài thật là cổ hủ quá đi, ha ha ha ha.” Mặt Trương Bình căng cứng như được bôi một lớp keo nước vậy: “Bây giờ là thời đại nào rồi...”

Những phụ huynh đứng xung quanh đều lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ lạ, dù sao đề nghị trước mặt nhiều người như thế, con trai lại còn đứng bên cạnh, hành động này thật sự có chút ngớ ngẩn.

“Thầy Trương không biết đó thôi, nó nó dối tôi đấy!” Mẹ Dư Hoài dường như cảm nhận được sự phê bình của thầy giáo và mọi người xung quanh, bắt đầu gấp gáp: “Nó dễ dàng tôi nói, bạn cùng bàn là một cậu bạn, nó biết tôi nhất định không cho nó ngồi cùng bàn với một bạn nữ, nó cấp hai đã cùng bạn cùng bàn...”

“Mẹ!”

Dư Hoài 17 tuổi, giọng không thuộc loại ồm ồm nhưng trong khoảnh khắc này, thật sự khiến tất cả mọi người trong phòng học đều cộng hưởng.

Ấy, trong lúc này tôi lại có thể nghĩ ra loại danh từ cao cấp thuộc phạm trù vật lý này.

Toàn bộ tĩnh lặng mấy giây, mặt mẹ Dư Hoài giật giật, còn Dư Hoài thì im lặng nhìn Trương Bình, thần thái vô cùng kiên quyết.

Hóa ra vừa nãy tôi rất chột dạ. Chống hông lên đến đây rình, lại còn bị phát hiện lúc mẹ con nhà người ta đang đấu khẩu kịch liệt, tôi không xa xỉ nghĩ đến chuyện sau này Dư Hoài sẽ tha cho tôi.

Nhưng Dư Hoài như thế này cảm giác rất xa lạ, xa lạ đến mức tôi quên mất luôn cả hoàn cảnh của bản thân hiện giờ. Cậu ấy chỉ hét lên hai tiếng mẹ, không chau mày càng không trợn mắt, nhưng trên mặt lại hiện ra sự lạnh nhạt trước nay tôi chưa từng thấy, khiến tôi cảm thấy mình bị bài xích khỏi chuyện giữa họ. Người mẹ Dư Hoài nói đến đích thị là tôi, nhưng tất cả mọi người ở đó đều không đoán được, bọn họ đang đấu nhau vì một người trong quá khứ, chuyện này không liên quan gì đến tôi.

Cậu ấy nói dối. Cậu ấy biết mẹ mình sẽ không cho cậu ấy cùng bàn với con gái. Cấp hai cậu ấy với bạn cùng bàn...

Với bạn cùng bàn làm sao cơ?

Tôi đột nhiên có chút hụt hẫng.

No. 107

Trương Bình lúc này háng giọng.

“Mẹ Dư Hoài à, tôi có thể hiểu được cô, dù sao ở cái tầm tuổi này. bạn cùng bàn nếu là một cô bé xinh đẹp thì sẽ khiến phụ huynh không yên tâm.”

Khi mà Trương Bình nghiêm túc, có được sức thuyết phục hiếm có.

“Nhưng bạn cùng bàn của Dư Hoài là Cảnh Cảnh mà, không sao đâu.”

Không sao cháu chắt chút chút ý.

Tôi đang chảy máu do nội thương trầm trọng thì nghe được một tràng cười khà ồ bên ngoài cửa, không cần nhìn cũng biết là .

Còn Trương Bình nghe thấy tiếng cười liền quay đầu nhìn ra ngoài, kết quả nhìn thấy tôi.

Về mặt của tôi chính là như viết bảy chữ lên trên mặt: “Thầy dám nói lại lần nữa không?”

“Ồ, Cảnh Cảnh cũng chưa đi à? Cảnh Cảnh, ôi, Cảnh Cảnh, phụ huynh của em đâu rồi nhỉ? Chúng tôi đang định nhắc đến em đây.” Trương Bình cố cứu vãn tình hình, nói loạn hết cả trật tự từ. Thầy nặn ra nụ cười từ bi bác ái của giáo sư trên năm mươi, vẫy vẫy tay với tôi, ý nội dung nói chuyện không có chút gì đáng xấu hổ hay có gì đáng phải ngượng ngùng cả, Còn mẹ Dư Hoài dường như còn muốn học máu hơn cả tôi, bà ấy nhìn tôi, không biết có nên...

Cười một chút, sau đó khoe miệng hơi giật giật, cuối cùng quay sang nhìn Trương Bình.

“Nếu Cảnh Cảnh cũng có ở đây, tôi sẽ nói thẳng suy nghĩ của mình” Trương Bình vừa cười hai tiếng, bây giờ liền lấy lại trạng thái bình tĩnh, nghiêm túc: “Việc này, mẹ Dư Hoài à, tôi cũng phải nói lời công đạo.”

Trương Bình dè chừng nhìn tôi, nhìn mẹ Dư Hoài rồi nhìn Dư Hoài.

“Cảnh Cảnh là một đứa trẻ tốt, Dư Hoài cũng thế! Đứa trẻ ngoan thì trong lòng đã tính sẵn, lo lắng của cô tôi có thể hiểu được, nhưng cũng phải lo lắng đúng chỗ đúng chuyện một chút, ít ra tôi cũng không nhìn ra chút nguy cơ xảy ra bất kỳ chuyện gì không thỏa đáng. Nếu thật sự có, không cần cô phải nói, người thầy chủ nhiệm là tôi cũng sẽ có hành động thích hợp. Với giáo dục mà nói, tôi cũng có chút hiểu biết. Bọn trẻ tầm tuổi này vẫn phải dựa vào gợi mở và tự giác, nếu không tôi sẽ đổi cho em ấy ngồi cùng một học sinh nam, Dư Hoài cũng vì thế mà không chút phản đối. Trên có chính sách, dưới có đối sách, chút này thì các vị phụ huynh cũng phần nào hiểu được chứ!” Mọi người xung quanh cũng phối hợp với Trương Bình làm bộ dạng “lo lắng bất an.”

Câu nói này của Trương Bình đường đường chính chính xoay chuyển tình thế, nắm chặt thế chủ động trong tay, nhưng mẹ Dư Hoài vẫn chưa đạt được ý mình muốn. Mấy lần định mở miệng chen lời vào thì lại bị Trương Bình cướp lời trước.

“Mẹ Dư Hoài à, xin cô hiểu cho, sắp xếp chỗ ngồi trong lớp đều rất công bằng, chuyển chỗ tùy tiện như thế, tôi không biết ăn nói sao với các vị phụ huynh khác.”

Mẹ Dư Hoài nhếch miệng nhưng lại nhìn thấy nét mặt hiền hòa của mọi người xung quanh liền biến sắc mặt: “Thầy Trương, cảm ơn thầy, hôm khác tôi đến tìm thầy nói chuyện riêng, nguyên nhân không tiện nói ở đây.”

Nói xong câu nói cứng nhắc đó, mẹ Dư Hoài liền quanh lưng đi về, cũng không ngoảnh lại gọi Dư Hoài đi theo. Lúc đi qua tôi, mẹ cậu ấy có cố ý dừng lại một chút, mặt cười gượng gạo, có chút không tự nhiên: “Cảnh cảnh, thật ngại quá, bác không có ý nhằm vào cháu đâu, đừng trách bác nhé. Cháu là một đứa trẻ tốt.”

“Cháu là đứa trẻ tốt” ở cuối câu hiển nhiên là lời nói trước mặt, coi như là sự an ủi đối với kẻ bị lôi vào trong cuộc là tôi.

Bác cũng biết là tôi vô tội.

Cái loại vô tội này không hề đem đến cho tôi chút hoan hỉ được giải oan nào. Khiến tôi bối rối, chính là loại vô tội này.

Tôi không dám nhìn Dư Hoài, nhân cơ hội mẹ cậu ấy đi ra ngoài tôi cũng theo đó mà chuẩn đi.

No. 108

Vừa đi ra khỏi cửa, liền đứng chặn ở trước, mặt vô cùng thần bí, nói: “Tớ nghe thấy hết rồi, nhưng tớ sẽ không nói ra đâu, có phải thấy tớ rất có ý tứ không?”

“Cậu nghĩ tất cả phụ huynh trong lớp đều bị câm hả?” Tôi thấp giọng phản biện.

“Aiz, người khôn suy nghĩ trăm đường tránh sao khỏi một khắc sai sót chứ!” Cậu ta lấp liếm: “Xem ra càng về sau càng kịch tính đây. Nhưng không sao, không liên quan gì đến cậu, đừng lo.”

Tôi mặc kệ cậu ta, chỉ biết nói những chuyện không nên nói thôi.

“Hay là cậu chỉ mong sao chuyện này có liên quan đến mình?” Cậu ta lăm la lăm lét nhào tới phía tôi.

“Tự cầu phúc cho bản thân đi.”

Tôi xốc lại cặp sách đi về phía trước, lúc đi đến thang máy thì vừa hay chạm mặt một toán phụ huynh đang xuống tầng. Tôi hòa mình vào dòng người, cũng như con cá chết chìm trong nổi nước sôi, không thấy đau đớn mà chỉ thấy náo nhiệt.

“Con tôi về nhà đều nói, Lâm Dương không thi đứng đầu bảng trường thì không quen.”

“Tôi lại thấy đó là chuyện tốt, cần có nhiều đả kích chông gai hơn nữa, tránh thuận lợi quá sinh ra ngạo mạn, tên nhóc đó mấy năm trước đã bắt đầu giở trò bằng mặt không bằng lòng với tôi rồi.”

“Dương Dương ngoan như vậy, cô đừng đòi hỏi cao quá, tôi thì chỉ buồn lòng thằng Tương Xuyên nhà tôi. Đều là nửa người lớn rồi, vậy mà chuyện gì cũng không để tâm, suốt ngày mơ mơ màng màng, cô nói phải làm sao bây giờ?”

Trong quá trình xuống lầu, tôi bị dòng người đưa đẩy, cuốn vào cuộc nói chuyện liên miên của họ. Tất cả những phụ huynh bên cạnh tôi đều không ngừng nói chuyện đầu đầu, đặc biệt là hai người phụ nữ đứng sau lưng tôi. Có lẽ là bạn quen biết lâu năm, chủ đề câu chuyện chuyển từ thành tích học tập của hai tên con trai sang cái túi LV giả của cô giáo chủ nhiệm xộc xệch. Đến tầng một thì câu chuyện đã phát triển đến không biết mùa đông năm nay đơn vị hàng cuối năm có phải lại phát gạo hay không, về nhà người đàn ông nhất định phải đi giúp đỡ...

No. 109

Tôi dần người ra nghe, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng.

Lâm Dương, không phải là bạn cấp hai của Dư Hoài sao? Cậu ấy trước đây từng nhắc đến bạn cậu ấy có những ai nhỉ? Trong đầu tôi dần dần hồi tưởng lại sự kiện thoát chết ở quán net mà Dư Hoài từng nói qua: hình như có Lâm Dương và người con mà cô vừa này có nhắc đến – Tương Xuyên, còn có một cậu bạn, à, còn có một cô bạn rất xinh đẹp – Lăng Tường Xuyên, à ừ, cậu ta là nữ, không tính.

Tôi vừa nhập tâm suy nghĩ và chậm rãi bước ra cổng trường, nhìn thấy xe buýt đen kịt người là người, tôi liền giơ cánh tay cứng nhắc ra, xa xỉ gọi một chiếc taxi.

Tài xế lăm chuyen, hỏi: “Ồ, bạn học nhỏ, vừa kết thúc buổi họp phụ huynh, phụ huynh của em đâu?”

Tôi nhếch miệng: “Đi chuẩn bị rồi.”

“Chuẩn bị gì cơ?”

“Dao thái rau ở nhà cùn rồi, họ về nhà trước để mài.”

Lúc trên xe tôi có gọi điện về nhà, Trương Phàm nghe máy. Lúc này tôi mới nhận thức được một việc, cô Tề giúp tôi đi họp phụ huynh, bố tôi không có nhà, vậy thằng bé Trương Phàm tối ăn gì chứ?

“Không sao, chị ơi, em ăn bên nhà bà ngoại rồi.”

“Cô... mẹ em về chưa?”

“Vừa về ạ, mẹ đang định gọi chị hỏi chị đang ở đâu, nhắc chị mau về nhà ăn cơm.”

“Vậy bố chị đâu?”

“Chú Cảnh vẫn chưa về nhà. Mẹ em nói, chú đi ăn cơm cùng giám đốc rồi. Chị đang ở đâu thế?”

Tôi gọi mẹ nó là cô Tề, nó gọi bố tôi là chú Cảnh.

“À, vậy không có chuyện gì rồi, chị...” Tôi lục tung bồ mưi mưi.

“Là thế này, chị có một bạn, à, là nữ.” Tôi bổ sung một câu, đề phòng bất trắc: “Chị ấy trong kì họp phụ huynh có chút không thuận lợi, chị ở bên chị ấy một lúc, cho nên về muộn. Chị lập tức về nhà ngay, để mẹ em khỏi lo lắng không đâu, à đúng rồi, chị ăn cơm rồi, đừng để phần của chị nhé.”

Tôi không muốn ăn cơm riêng với cô Tề khi mà bố tôi không có ở đó.

Có một số người thật sự không phải là ghét, thậm chí qua lại nhiều rồi bạn còn tán thưởng họ, tiền đề là không đặt hai người vào tình huống ngược ngùng nào.

Nếu cô Tề không phải là mẹ kế của tôi, tôi nghĩ tôi cũng sẽ rất thích cô ấy.

Không biết là do cô ấy cố ý làm như vậy hay do mối quan hệ của chúng tôi khiến cô ấy phải làm như thế, sự khách sáo giữa tôi và cô Tề giống như một bức tường trong suốt phân cách đôi bên. Bố tôi là một cánh cửa, còn bây giờ cánh cửa này đã đóng rồi.

Tôi cũng không muốn nghĩ xem cô ấy có chăm chú ngâm cứu tờ bảng điểm rồi loạn mà Trương Bình phát cho hay không? Liệu có vô cùng nhàn hạ hay có chủ tâm đi tính toán xem tôi đứng ở vị trí thứ mấy trong lớp – việc mà sau bao ngày cầm tờ bảng điểm tôi cũng chưa từng làm. Về phần tôi, tờ giấy bảng điểm bị tôi nhét vào đáy cặp sách, bị vô số loại mép sách giáo khoa, vở bài tập giày xéo cho tan nát, nhẵn như một cánh cửa chớp rách tươm.

“Bác tài xế!”

“Sao thế?”

“Bác có thể đi chậm chút không?”

“Đi chậm một chút?”

“Vâng, chính là như vậy, nhưng cứ có đèn đỏ thì bác dừng nhé.”

“Sao cơ, chẳng lẽ trước đây thấy đèn đỏ thì bác không dừng à?”

“Không phải, không phải vậy...” Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, nói với bác ấy bây giờ tâm trạng tôi rất tồi tệ, hi vọng bác ấy đi lòng vòng chút ư? Đây không phải là có bệnh à?

“Không muốn về nhà chứ gì?” Bác tài xế đột ngột hỏi.

“Vâng.”

“Bác khuyên cháu, hòa thượng chạy đâu cũng không thoát nỗi đất chùa, sớm chết sớm siêu sinh, cháu về nhà càng muộn, dao thái rau bố mẹ cháu mài càng sắc...”

Ông bác này còn nhớ cả câu này, tôi trợn ngược mắt.

“Cô nhóc à, bác đây còn có gương chiếu hậu đấy.”

“Bác tài xế, em sai rồi.”

Nhưng bác tài xế thật sự đi chậm lại, đáng lẽ ra rất nhanh là có thể về nhà tôi rồi, đến ngã tư quay vô lăng một cái, cứ thế đi thẳng là đến nhà tôi.

Tôi ban đầu còn rất cảm kích, sau nghĩ đến người ta vui không kể xiết lời kéo được một con nhóc không muốn xuống xe, mấy tính tiền nhảy số đầy sung sướng, cuối cùng cũng là bố tôi trả tiền.

Vì thế tôi nên cảm ơn bố mình. Tôi rờ rờ túi quần, quyết định chơi sang một lần.

“Bác tài xế ơi, cứ chạy nhanh vào, trước mắt chờ cháu đoạn 50 tệ!”

“Được ngay!”

23. Chương 23: Giấc Mơ Trong Đêm

No. 110

Quê tôi không được coi là một thành phố quá đẹp.

Phía Bắc thành phố đều có một khuôn mặt xù xì, thô ráp, gió bão mưa tuyết làm cho nó cách xa sự tự nhiên và tinh xảo, mà lưu thủy thành phố đều bị mây tên lãnh đạo đui mù chỉ huy. Hôm nay trùng tu lại khu vực nội thành, ngày mai lại khai phá phía bên con sông lớn, các tầng lầu còn chưa xây dựng xong, thị trường đã đổi rồi, chỉ còn dư lại bộ mặt của mấy kiến trúc trùng trùng chót vót mang vẻ đẹp tầm thường, giống như những vết sẹo của mụn sau khi lở loét.

Đã từng, ý tôi là 100 năm trước, nó đã từng là một mỹ nhân. Người Do Thái, người Nhật Bản và người Nga lúc đấy đều định cư ở nơi đây, các kiến trúc cũ đó giờ bị xóa sạch, nhưng mà chính những kiến trúc lại hết sức là hài hòa.

Ngành công nghiệp nặng hoa quá có rất điều bất hợp lý, có rất nhiều thứ đều bị phá hủy.

Bố tôi nói, thời kỳ “Đại Cách mạng Văn hóa”, những nhà thờ đẹp đẽ kia, bảo tàng mỹ thuật và nhà ăn đều bị đập đi tương đối rồi, chỉ còn lại đồng đồ nát được hậu nhân tu sửa lại mà thôi, nhưng cũng đã tô trát lên hơi thở của thời hiện đại hóa rở tiền, các trường đại học qua bao nhiêu năm cũng rửa không sạch.

Trong lúc bố tôi nói về mấy thứ này, tôi nhất thời quên mất rằng ông là một người rất thích xem “Hoàn Châu cách cách” và mấy công chức đánh Thái cực quyền.

Thế nhưng, tôi cũng không được nhìn thấy thành phố này ở thời kỳ đẹp nhất của nó. Nó đã từng khiến cho mọi người trên thế giới từ xa xôi vạ dậm đến đây, nhưng bây giờ, những người lớn lên ở nơi này, đều muốn rời bỏ nó.

No. 111

Tôi nghĩ đến Dư Hoài, nghĩ đến thời gian lúc hoàng hôn kia, tôi hỏi cậu ấy, có thể cùng nhau trồng một cái cây hay không.

Con người đều biết chạy, nhưng cây lại không có chân.

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ cảnh con đường dưới ánh đèn lúc hoàng hôn, không hiểu tại sao đôi mắt có chút ẩm ướt.

Tôi không biết bản thân vì sao lại cảm thấy không vui.

Tôi cảm thấy mỗi một phần của con người tôi vẫn còn lưu lại trên bệ cửa sổ ở khu hành chính tối đen đó, lần lượt vang vọng lại một câu nói, Cảnh Cảnh, chúng ta sẽ luôn ngồi cùng bàn nhé.

Ở sâu trong nội tâm, tôi vẫn luôn có một dự cảm, đây có lẽ là câu nói...nhất mà tôi có được từ Dư Hoài.

Cái gì nhất? Tôi không biết. Mà có lẽ là tôi biết rồi nhưng tôi lại không dám thừa nhận.

Ấy vậy mà trạng thái u mê lúc này trong buổi họp phụ huynh giờ đã giải phóng, lúc đó vẫn chưa xoay xở xong thông tin, giữa những hàng chữ, khóe mắt đuôi mày, đều hiện lên cửa sổ xe hết sức rõ ràng.

Dư Hoài nói dối mẹ cậu ấy rằng mình ngồi cùng bàn với con trai, là bởi vì cậu ấy có “tiền án”.

Đối tượng “tiền án” là bạn ngồi cùng bàn cấp hai của cậu ấy.

Cái này không khó để suy luận.

Nhưng mà “Cảnh Cảnh, chúng mình sẽ luôn ngồi cùng bàn nhé!” được coi là gì vậy? Là hoài niệm đối với người bạn ngồi cùng bàn cấp hai, hay là vì để chống lại mẹ cậu ấy?

Cuối cùng tôi vẫn khóc.

Xe đi đến nhà thờ cũ của người Do Thái. Ngoài cửa sổ đã là 100 năm trước, đằng sau nó là trường Chấn Hoa của thế kỷ XXI, chỉ có chiếc xe chở tôi bây giờ mới bắt được quãng thời gian trôi đi kia.

No. 112

Tôi tên là Cảnh Cảnh, hai người đặt tên cho tôi đều đã chạy đi khắp nơi, mang kết quả học tập vô cùng thâm đũa cho người ngoài.

Người nói rằng luôn muốn ngồi cùng với tôi lại nói một đằng làm một nẻo.

Tôi là một vật kỷ niệm bị đem vứt đi, lại nhặt lên kỷ niệm của người khác.

Tôi đang ngồi ở phía sau khóc hu hu, xe chậm rãi đến trước cửa nhà tôi ở khu chung cư.

Nhưng lúc này tôi khóc theo quán tính, làm thế nào cũng không kìm được.

“Hu hu hu, bao nhiêu tiền ạ, huhuhu may là 50 đồng huhuhu, bác tài xế, bác thật chuyên nghiệp huhuhu...”

Bác tài xế bị tôi chọc cười.

“Cô nhóc, chưa cần đưa tiền vội, cháu cứ khóc đi.”

Ông ấy dùng giọng khàn khàn chậm rãi nói một câu, tựa như vừa chuẩn bị kêu, lời còn chưa dứt, tôi đã bắt đầu gào khóc rồi.

Bác tài xế châm một điếu thuốc lá, không giục tôi cũng chẳng an ủi tôi, chỉ mở cửa sổ ra một nửa từ từ hút thuốc, mặc cho tôi khóc đến tâm can liệt phế, bộ dạng giống như là vừa đi lên nhà sẽ bị bố mẹ chém chết vậy, trước tiên tặng cho bản thân 50 tệ tiền âm phủ.

Đợi đến khi tôi khóc tương đối mệt rồi thì cũng đã được mười phút. Tôi dùng khăn giấy lau nước mắt nước mũi, vẫn theo quán tính mà chảy ra, còn bị nấc cục nữa.

Đến tôi còn cảm thấy bản thân khóc vô cùng là chân thật.

“Bác tài xế, cảm ơn bác, bác thật tốt.”

“Không có gì, con gái bác tuổi cũng tương đương cháu. Nó giống cháu, mỗi lần họp phụ huynh xong về nhà đều không vui. Khóc đi, khóc đi, trẻ con thì cũng có nỗi khổ tâm của trẻ con mà.”

Mùi tôi lại có chút xon xot.

Sự thông cảm đến từ một người xa lạ luôn rất phiền tình.

“Có phải cảm thấy cháu và con bác rất giống nhau nên mới đầy ắp sự đồng cảm không?”

“Nào có!” Bác tài xế cười to ha ha: “Nếu nó mà cũng phá nhà như cháu thì bác đây đã sớm treo ngược lên đánh rồi!”

Lúc tôi về đến nhà đã sắp chín giờ. Tầng dưới nhà tôi có một đồng hồ dùng trong nhà bị hỏng không biết là của hàng xóm phương nào ném ở đó, trong đó có một cái gương vỡ đúng lúc phát huy tác dụng. Đèn ở tầng dưới hỏng rồi, tôi chỉ có thể giẫm lên tủ quần áo sát bên cạnh cái kính đó, sau đó giơ điện thoại lên, dùng ánh sáng của màn hình chụp bản thân, nhìn một chút xem mắt có bị sưng đỏ lên không.

Sau đó nghe thấy đằng sau có tiếng kêu thảm thiết và âm thanh chạy như điên.

...Buổi tối ở ngoài giẫm phải một mảnh rác nhỏ nằm đối diện cái kính rơi ra ánh sáng xanh thẫm thực ra rất không có đạo đức xã hội, nhưng tôi cũng bị tiếng gào thét của đôi phương sợ đến còn nữa cái mạng.

Không quan tâm lại chiếu lần nữa, tôi chỉ có thể tùy tiện cầu Lưu Hải, cúi đầu đi lên lầu, lấy chìa khóa mở cửa.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy trong phòng khách cô Tề đang dọn dẹp bát đĩa, ngửi thấy mùi cá rán tôi mới đột nhiên cảm thấy đói, rất rất đói.

“Cảnh Cảnh về rồi à?” Cô ấy không ngẩng đầu nhìn tôi mà chuyên tâm dọn dẹp xương cá ở trên bàn: “Có muốn ăn chút cơm không?”

“Có ạ.”

Giọng tôi hơi tắc, sau khi cô Tề nghe thế, ngẩng đầu nhìn tôi một cái.

Tôi đoán tôi sẽ làm thế nào chinh đốn bản thân, mắt chắc là vẫn còn đỏ, có giấu cũng không có tác dụng.

May mà cô ấy không hỏi gì, chỉ cười rất hiền từ rồi nói: “Vậy con đi thay quần áo trước đi, cô đi hâm nóng lại đồ ăn cho con.”

“Không cần hâm nóng đâu ạ, chan cùng với nước là được, con thích ăn cơm chan nước.” @@

“Ừm.”

Cô ấy quay đầu liền đi vào nhà bếp. Tôi đột nhiên rất muốn cảm ơn cô ấy.

No. 113

Có thể là vì khóc quá tổn sức, lúc tôi ăn cơm luôn cảm thấy sau ót loáng thoáng đau, có chút thiếu dưỡng khí. Ăn cơm xong tôi cảm thấy xấu hổ, muốn đi rửa bát, cô Tề và tôi tranh nhau hồi lâu, cuối cùng vẫn để tôi đi rửa.

Lần đầu tiên tôi không làm bộ làm tịch ngồi trước bàn học mà ngồi khoanh chân ở phòng khách, cùng với Trương Phàm thi đua xe ván cuối cùng.

“Có phải trường em có rất nhiều con trai đều thích chơi trò này?”

Thằng bé gật đầu thật mạnh. Lúc nó chăm chú chơi trò đua xe này, chức năng ngôn ngữ căn bản là bị bỏ qua, không biết có phải là vì tiết kiệm năng lượng không cần thiết hay không.

“Em nói xem, vì sao con người ta luôn muốn chen chúc đi trên một con đường? Là vì không thể đổi sang một con đường khác à?” Tôi cũng không hy vọng gì vào thằng nhóc vất sữa chưa sạch Trương Phàm này sẽ nói rõ cho tôi cái gì, chỉ là bản thân nói bằng quơ vẩy thôi.

“Đây là quy tắc.” Ánh mắt nó lấp lánh như có thần, nhìn chăm chú vào chiếc xe.

Tôi liền biết nó nghe không hiểu.

“Có điều cũng có thể không cần thi thố gì, bản thân có thể tùy tiện mà chơi thôi, cũng không có ai thi với chị, đều là tình nguyện mà.”

Lời nó nói làm tôi ngẩn người.

Đến khi trước khi tôi đi ngủ, bố tôi vẫn chưa trở về, lúc tôi nằm trên giường, mẹ tôi gọi điện đến. Nhưng tôi không bắt máy. Màn hình điện thoại nhấp nháy, hiện lên hai chữ “Mama”, sau đó cuối cùng cũng dừng lại.

Tôi ngủ rất ngon, có lẽ là vì khóc mệt quá. Lúc nửa đêm, trong mơ màng nghe thấy tiếng động trong phòng khách, bố tôi về.

Có lẽ là uống say rồi. Cô Tề ra đón ông, không biết bố tôi đang nói nhảm cái gì, không biết có nói điều không nên nói không, không biết có nhắc đến người không nên nhắc không, không biết có nhớ đến quá khứ trước kia không, tôi không biết được.

Tôi nằm mơ, mơ thấy bản thân.

Nói chính xác là mơ lúc tôi năm tuổi, mặc một váy cotton liền màu xanh nhạt mà hồi bé thích nhất, ở ngực thêu một bông hoa trắng, cành nghiêng nghiêng từ ngực mà vất qua, nở rộ ở nút cài cổ áo. Bố tôi dắt tôi, đi qua cửa nhà trên con đường dốc gỗ lên ở dương gian. Lúc đó, ông nội và bà nội vẫn còn đang tiến hành chính sách ngăn cấm đôi uyên ương mệnh khổ này, nhà tôi ở khu động thiên*. Theo lời của bố tôi, hàng xóm đều là những người sa cơ thất nghiệp, trẻ con cần phải trông chừng cẩn thận, nếu không thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị “thất lạc” vào bao bố trên xe tải.

Tôi bị hạt cát làm mờ mắt, vừa dụi vừa hỏi ông chúng ra đi đâu.

Ông nói, hai bố con mình đi đón mẹ tan làm, sau đó đi công viên chụp ảnh với Ninja rùa.

Tôi cười đặc biệt rục rịch, thoát nhìn có chút vô tư.

Bố hỏi, Cảnh Cảnh, con có vui không?

Tôi trả lời: “Vui lắm ạ.”

Đột nhiên bố tôi nói, sau này lớn lên con sẽ không thể vui vẻ như vậy nữa.

Tôi nói sẽ không đâu, tôi chỉ muốn nhớ hiện tại vui biết bao nhiêu, sau này có thể vui vẻ như hiện tại vậy. Tôi vừa nói xong, bỗng nhiên trên đường lớn học theo nữ quân nhân Hi Thụy trên tivi, động tác khoan khoái mà uy hiếp bày ra một pose (điệu bộ), giọng đặc biệt to hét I, Cảnh Cảnh, sẽ nhớ thời khắc này!

Sau đó thì tôi quên luôn.

Quên mất mười mấy năm, trong giấc mơ, đột nhiên lại nhớ ra.

Giống như Cảnh Cảnh của năm tuổi ném một chiếc bình trôi nổi, trong biển thời gian trôi cứ trôi, cuối cùng, cuối cùng bị Cảnh Cảnh của mười bảy tuổi nhặt được. Tôi bị khóc mà tỉnh lại.

Cảnh Cảnh năm tuổi quả là một đứa trẻ yếu đuối.

Cô ấy cho rằng vui vẻ là một loại kỹ năng chẳng có gì khác biệt so với bơi lội hay đạp xe đạp cả, một khi học được sẽ không bao giờ có thể biến mất.

24. Chương 24: Thăm Dò

No. 114

Sáng ngày hôm sau, khi tôi tiến vào lớp học, có một nửa lớp đang lau sàn quay đầu hướng về phía tôi. May là tôi đã có chuẩn bị tâm lý trước. May mà tôi đi vào từ cửa sau, nếu đi vào từ cửa trước, chắc hẳn nhất định sẽ rất nghiêm trọng.

“Miễn lễ, miễn lễ!” Tôi gật gật đầu: “Không cần khách sáo như vậy đâu.”

Bọn họ cười ầm lên một tiếng, Giản Đơn lạnh lợi chạy đến bên cạnh tôi, tùy tiện ngồi lên bàn của Dư Hoài.

“Tớ đều nghe nói hết rồi nha.”

“Nhìn ra rồi. Nghe ai nói vậy?” Tôi vừa cởi áo khoác vừa nói, tiện thể để găng tay lên máy sưởi dưới cửa sổ hong khô, động tác như nước chảy mây trôi, giọng điệu và thần thái đều rất thư thái và bình tĩnh.

“.”

Mẹ nó, tôi biết ngay mà.

Cô ấy đúng là coi nhẹ sự sống chết của người khác, bản thân không tìm được bố, vậy mà còn có cơ hội nói chuyện thị phi với cậu ấy, tôi không kiềm chế được lườm một cái.

“Nghe nói Dư Hoài là con nhà giàu có, chỉ cần gào hai tiếng là có thể đem mẹ nó chạy mất dép rồi. Cậu ở bên cạnh nhìn có phải là rất cảm động không? Hả? Cậu nói gì đi Cảnh Ly Diệp!”

“Cảnh Ly Diệp?”

“Đúng vậy. Sự dũng cảm phản kháng của Dư Mật Âu và Cảnh Ly Diệp, cậu cảm thấy cái tên này thế nào? Hôm qua tớ nằm trong chăn nghĩ cả một buổi tối đó, nếu cậu cảm thấy ok, ngày sáng nay tớ sẽ truyền bá ra ngoài.”

“Nếu cậu dám làm thế, trưa hôm nay tớ sẽ để cậu và hóa diệp, cậu – có – tin – không?”

Tôi vừa nói vừa tùy ý lấy ra chiếc bút được yêu cầu mang đi để học tiết mỹ thuật chiều nay, tùy ý vạch hai đường lên bàn, tùy ý cười cười với cô ấy.

“Tạm biệt Cảnh Mộc Lan.” Cô ấy nhảy xuống bàn quay người chạy.

No. 115

Đúng lúc này, Dư Hoài mặc chiếc áo khoác đồng phục to tiến vào lớp học.

Hơn nửa lớp học đều quay đầu hành lễ cậu ấy.

Dư Hoài dừng người một lúc, sau đó gơ tay nhẹ nhàng khua một cái: “Chúng ái khanh bình thân.”

Một khắc đó, tôi cảm thấy hai chúng tôi thật sự rất xứng đôi.

Loại suy nghĩ không biết xấu hổ này chỉ ở trong đầu tôi thôi. Khi cậu ấy đi tới, tôi mới phát hiện tên này vậy mà cũng cắt tóc, cắt rất ngắn là đằng khác! Đêm hôm qua chính là chạy đi cắt tóc sao? Cậu ấy định biến mình thành ai vậy? Thiếu nữ 14 tuổi gặp thất bại trong tình yêu sao?

“Cậu...”

“Sao?” Cậu ấy ngồi xuống, mang đến chút khí lạnh tươi mới vào căn phòng ấm áp.

“Hiệu quả rất... cảm phần.” Tôi ăn ngay nói thật.

Mỗi một cọng tóc đều rất cảm phần.

“Làm gì mà lảm chuyện thế, có 10 đồng tiền cắt tóc lấy đâu ra lảm yêu cầu thế.”

Tôi nói có năm chữ, cái gì mà yêu cầu chứ?

“Rất đáng.” Tôi tức giận nói: “Mất 10 đồng để cắt một cái đầu 205* hào.”

*205 ý chỉ là ngốc, ngu

Dư Hoài cười phá lên, cởi áo len ra, từ trong ngăn bàn lấy áo khoác đồng phục mặc vào, cũng không tiếp tục bắt chuyện mà lấy sách tiếng anh ra học thuộc từ.

Tôi cũng không chịu yếu thế lấy ra sách bài tập Tiếng Anh, chỉ là một câu cũng không làm được.

Bạn Cảnh Cảnh à, “ăn to nói lớn” như vậy làm gì! Vì sao lại là cậu phải mở lời nói chuyện trước? Sáng nay lúc đánh răng nghĩ ra được chiến thuật tốt đã đi đâu mất rồi?

No. 116

Cả buổi sáng, hai chúng tôi đều đặc biệt bình thường. Lúc vào giờ học, cậu ấy cúi đầu làm đề thi, còn tôi thì tiếp tục duy trì sự ngu ngốc của mình; khi tan học tôi và Giản Đơn nói chuyện, còn cậu ấy và Từ Diên Lượng tán dóc với nhau.

Tất cả đều rất bình thường, giống như buổi họp phụ huynh tối hôm qua tôi không theo dõi cậu ấy, mẹ cậu ấy cũng không bảo cậu ta đổi sang ngồi với một bạn nam cùng bàn.

Chỉ trừ hai chúng tôi hầu như không có nói chuyện với nhau.

Cậu ấy chải kiểu đầu ngốc nghếch của mình, còn tôi lại mang cái não ngu ngốc của bản thân, an tĩnh mà sống vai ngồi với nhau.

Không vạch rõ ranh giới, nhưng đồ của ai thì thuộc về người nấy, cùi trỏ của cậu ấy và giấy công thức toán của tôi lại không có tùy tiện vượt quá ranh giới.

Chỉ có Trương Bình lúc giảng bài thỉnh thoảng đảo qua chỗ chúng tôi, ánh mắt có chút thăm dò và có ý vị ân cần. Dư Hoài trước sau như một, không vui nghe Trương Bình lảm nhảm mấy cái ví dụ đơn giản, miệt mài tự làm mấy đề luyện thi, mà tôi lúc bị Trương Bình nhìn đến, cố gắng nở nụ cười với thầy.

Cười xong tôi liền thấy tủi thân.

Tôi làm sai cái gì à? Không phải chỉ là theo dõi một chút thôi ư? Tôi xin lỗi là được chứ gì, làm người ai mà chẳng có tính tò mò. Với lại, chuyện cậu ấy giấu tôi thực có liên quan đến tôi mà, chiến tranh lạnh cái rắm, cũng chẳng phải là đám cưới cho người chết!

Vì vậy, khi tiết cuối cùng của buổi chiều vừa kết thúc, tôi rất hùng dũng, oai vệ, khí thế bừng bừng mà đứng lên, điều chỉnh lại tiếng nói, lãnh đạm nói: “Cậu bạn, mời tránh ra một chút.”

Bả vai Dư Hoài nhún một cái, có thể là bị động tác cổ làm ra vẻ của tôi dọa sợ rồi, nhưng cũng không nói gì, ném cái bút bị xuống, yên lặng đứng dậy.

No. 117

Sau khi ra khỏi cửa tôi liền chạy thẳng một mạch lên lầu trên, mặc cho tiếng gào thét Giản Đơn và ở đằng sau.

Lớp 2 ở ngay trên đỉnh đầu của lớp 5 chúng tôi.

“Chào bạn, gọi Lâm Dương hộ mình một chút.”

Không thể trách giọng tôi nghe có chút “bố cháu”, vì khẩu khí tôi trước khi hỏi chuyện tuyệt đối không thể để lộ ra, nếu không sẽ giống như quả bóng bị xì hơi vậy.

Lâm Dương có thể là vừa mới tỉnh dậy, trên gáy vẫn còn hằn vết đỏ, ngáp mấy cái liền đến cửa sau.

“Cậu trông có vẻ rất buồn ngủ nhỉ? Người ngơom vẫn khỏe chứ?” Tôi quyết định vẫn nên vòng vo chào hỏi một chút: “À, cậu còn nhớ tớ chứ?”

Lâm Dương bị tôi hỏi câu này hơi cảnh giác, trong ánh mắt cũng không thấy buồn ngủ nữa.

Tôi cũng nhận thấy rằng hành động của bản thân rất giống việc đến tỏ tình.

Hoặc là giống như bán bảo hiểm vậy.

“Không phải, cậu nhỏ à, tôi không phải đến lôi kéo làm quen cậu đâu.”

Ba chữ “Cậu nhỏ à” này khiến cậu ta mặt đỏ cả lên, từ cổ lan ra đỏ cả một mảng. Từ trước đến giờ, tôi chưa từng nhìn thấy ai có thể đỏ mặt đạt tới trình độ gây cảm giác “quá trình” như vậy.

“Chào, chào, cháu gái.” Cậu ta không phủ nhận, lúng túng gãi đầu, đột nhiên đỏ mặt hiện lên mấy phần giáo hoạt: “À không, chào, cháu dâu.”

Tôi nghĩ, tôi lúc này mặt cũng đỏ đến mức có cảm giác “quá trình”.

“Thôi, không đùa nữa!” Tôi thế mà lại đứng trước mặt cậu ta giống như một người nông dân thật thà xoa nắn tay: “Tớ có chuyện muốn hỏi cậu, là, liên quan đến...”

“Liên quan đến cháu trai của tớ hả?”

“Vớ vẩn!” Tôi gấp đến độ rống lớn một tiếng, lớp 2 có đám người “soàn soạt” quay đầu lại nhìn về phía chúng tôi. Từ trong tiêu điểm tôi lôi kéo ống tay áo đồng phục của cậu ta nhanh chóng chạy đi, vừa chạy vừa buồn bực, tên này không phải là thành tích rất tốt à, sao lại ngốc như vậy?

Sau lưng có mấy tên con trai ở đằng xa hét “Lâm Dương, cậu có ăn cơm không đấy?”. Có lẽ cái mà họ nhìn thấy đều là hình ảnh Lâm Dương cùng với một cô gái phát rồ tay nắm tay chạy như điên.

No. 118

Lúc đi vào nhà ăn, tôi nhìn thấy biển người *** cuối cùng thở ra hơi.

Trước kia tôi luôn cùng với Giản Đơn và cùng ăn cơm chung; số lần đến nhà ăn không tính là nhiều, vì ba chúng tôi đều cảm thấy cơm ở nhà ăn không ngon. Chúng tôi thích trước khi vào tiết học cuối cùng sẽ lén lút gọi điện cho cửa hàng nhỏ xung quanh trường học và quẩy thịt xiên nướng mua đồ ăn, sau đó đến buổi chiều thì chạy ra hàng rào sân vận động của trường, cùng với cô bán hàng rong ở bên ngoài hàng rào đó một tay đưa tiền một tay mua đồ ăn.

Lúc đồ ăn được đưa từ ngoài hàng rào vào, đột nhiên lau nước mắt.

“Mẹ nó, đúng là giống như thăm tù vậy.” Cô ấy thút thít nói.

Nói thực lòng, đối với cô gái vừa bảo thủ vừa thành thật như tôi mà nói, đột nhiên bỏ hai người chị em này, một mình cùng với một con trai xa lạ ăn cơm thật sự là lần đầu tiên trong đời, hơn nữa lại là một người nhìn rất đẹp trai.

Vốn dĩ Lâm Dương và tôi định ở khu hành chính tránh đám người *** kia nói về lịch sử trước kia, tôi ấp a ấp úng hỏi: ‘Cậu có biết người ngồi cùng bàn hồi cấp hai với Dư Hoài...’

Nửa câu sau, Lâm Dương đột nhiên cười ha ha, lại tỏ ý câu chuyện này “thực ra nói ra cũng rất dài”.

Cho nên chúng tôi liền đến nhà ăn.

“Tớ rất ít khi đến nhà ăn ăn cơm, ở đây đông người quá.” Tôi tìm lời để nói.

Lâm Dương đang nhìn xung quanh, căn bản là không để ý đến tôi.

“Tầng một đông thật, lên tầng hai đi.” Tôi chỉ chỉ lên cầu thang.

Cậu ta vẫn không nhìn tôi, nhưng lại giả bộ đưa ngón trỏ ra hiệu cho tôi “suyt”.

Suyt cái bà tổ nhà cậu ấy, nhà ăn đều ồn đến chết rồi được không!

Ánh mắt Lâm Dương đột nhiên sáng lên, trực tiếp cất bước hướng đến chỗ nào đó đi qua, ném lại một câu: “Đi thôi, biểu hiện tự nhiên chút!”

Cái gì mà biểu hiện tự nhiên chút, tôi cho cậu sợ đến oằn người luôn bây giờ.

Vì thế tôi bày ra tư thái “Tôi rất là tự nhiên đây” đi theo sau Lâm Dương, rẽ đông rẽ tây tránh dòng người đông đúc kia, cuối cùng dừng lại đứng đằng sau một cây cột to.

“Ngồi đằng kia đi.” Tôi chỉ vào chỗ ngồi ở bên trái cây cột cạnh cửa sổ.

Lâm Dương lắc đầu, lại thò đầu ta liếc một cái, mới quay ra lắc đầu với tôi: “Chính là ở đây, cậu ngồi ở phía đối diện đi, chỗ này để cho tôi.”

“Cậu nhỏ à, bộ dạng này của cậu thật sự rất là biến thái.” Tôi thẳng thắn nói.

Lâm Dương nhoẻn cười, căn bản là không muốn giải thích với tôi, chỉ là bộ dạng vừa căng thẳng vừa đáng thương.

“Cậu ăn gì, tớ đi mua.”

“Không cần đâu, tớ không phải là không biết xấu hổ mà đi ăn chực.”

“Cậu ngoan ngoãn mà ngồi đây chiếm chỗ đi, lát nữa muốn có chỗ cũng tìm không được đâu. Nhớ là chỗ trống bên cạnh không thể để người khác ngồi, nếu không tí nữa cậu đừng hòng nghĩ nghe chuyện nữa.”

Người học giỏi, thói xấu thật sự rất nhiều mà.

No. 119

Lâm Dương đi mua cơm đều cẩn thận mỗi bước đi, vẻ mặt đều là không tin tôi. Tôi nhìn cậu ta đi có vẻ xa rồi, liền lập tức đứng dậy, ngồi lên chỗ đối diện mà Lâm Dương đã sắp đặt trước cho mình vươn cái cổ cố gắng nhìn ra phía sau cái cột nhìn.

Dư Châu Châu đang để đĩa thức ăn lên trên bàn, trong lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, hữu nghị mà cười một cái.

Hóa ra là cô nhỏ.

Tôi lúc đó hơi hoảng hốt trong lòng, chẳng may cô ấy chạy qua đây chào hỏi tôi, lại nhìn thấy Lâm Dương. Lâm Dương vừa căng thẳng liền đem đĩa thức ăn trong tay đánh rơi trên sàn vỡ thành từng mảnh, hai người liền đến đoạn “Em nghe anh giải thích”, “Tôi không nghe”

Có điều, chiến thuật theo dõi này của Lâm Dương thật sự là chẳng ra làm sao cả.

Tôi cố gắng lờ đi, chuyện càng chẳng ra làm sao tối hôm qua mà tôi đã làm.

Tôi đang nghĩ linh tinh, Dư Châu Châu đã ngồi yên vị ở chỗ đó cúi đầu ăn cơm rồi. Phía sau cô ấy có một cô gái lạnh như băng, bưng đĩa thức ăn ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

Là cô gái lần trước chủ động nói chuyện với tôi nhưng căn bản là không quen biết, tôi còn nhớ lần cô ấy có nói tên của mình rồi, nhưng bây giờ tôi quên mất tiêu rồi. Xấu hổ quá đi. Tôi quyết định lần sau có cơ hội sẽ hỏi thăm một chút.

Cơ hội rất nhanh liền đến rồi.

Lâm Dương bưng đĩa thức ăn ngồi xuống, ánh mắt đưa về hướng sau cái cột lại nhanh chóng đưa trở về, vẻ mặt bình tĩnh như nước.

“Cô gái ngồi bên cạnh Dư Châu Châu là ai vậy?”

Tôi hỏi xong vấn đề này, mặt Lâm Dương đã ghim vào hộp cơm rồi.

“Cậu...”

“Phải, tớ đều nhìn thấy rồi.”

Lâm Dương lúng túng đem đĩa cơm đẩy đến trước mặt tôi: “Tớ không biết là cậu có thích ăn thịt hay không, hai mặn hai chay, cậu ăn thử đi.”

“Cảm ơn cậu nhỏ.”

“...Đừng, đừng khách sáo.”

“Thế cô gái kia là ai thế, như hình với bóng với cô nhỏ vậy.”

“Tớ chỉ biết gọi là Tân Nhuệ, là bạn cấp hai của cô ấy. Ồ, đó không phải là bạn cấp hai của cậu à? Cậu sao lạ không biết chứ, trường học của các cậu tổng cộng chỉ có vài người đỗ Chấn Hoa thôi mà.”

“Nói thế nào nhỉ, trường 13 bọn tớ cũng rất lợi hại đó!”

“Chỗ nào nhìn thấy vậy?”

“Đây!”

Mặt Lâm Dương giật giật vài cái. Điều là con trai có thành tích tốt, cậu ta so với Dư Hoài thì phúc hậu hơn nhiều, ít nhất là mềm miệng có chút ngốc.

No. 120

Đúng lúc này có một con trai từ bên cạnh đi qua, đột nhiên dừng bước chân, gõ lên bàn. Tôi ngẩng đầu nhìn, lại là người bưng đĩa thức ăn Sở Thiên Khoát. Gương mặt rất đẹp trai, đột nhiên xuất hiện làm tôi hơi kinh ngạc.

Lâm Dương cười, đang muốn nói cái gì đó, Sở Thiên Khoát gõ trên bàn thả dài một hơi.

“Ngày tháng của cậu thật là thoải mái, có biết là ở lớp chúng ta chỉ có thể چرا đồng tính luyện ái không?”

Lâm Dương đập bàn cười to, cười được một nửa sợ bọn Dư Châu Châu ở phía sau cột nghe được, lại căng thẳng mà nhịn xuống, cả mặt kìm nén đến mức đỏ bừng. Sở Thiên Khoát rạng rỡ rời đi, trước khi đi rất lịch sự mà gật đầu với người xa lạ như tôi.

“Có ý gì vậy?”

Lâm Dương thấp giọng nói: “Cậu không nghe nói gì à? Chủ nhiệm lớp 1 lúc mới khai giảng đều sắp xếp chỗ ngồi cho cả lớp là nam với nam ngồi cùng bàn, nữ với nữ ngồi cùng bàn, nói là để phòng ngừa chuyện yêu sớm.”

Hai chữ “Yêu sớm” đâm vào tim tôi, Lâm Dương vẫn còn đang luyện thuyên chuyện lớp 1, cuối cùng tôi lấy dũng khí.

“Cậu nhỏ, nói chuyện chính đi.”

Lâm Dương trong nháy mắt ngẩng đầu, tặng tôi một gương mặt cười thật lớn.

“Gấp rồi à?” Cậu ta cười hì hì hỏi.

Cả mặt viết rõ cười trên nổi đau của người khác. Tôi liền biết, chuyện tôi nói toạc chuyện Dư Châu Châu, cậu ta cố ý, tuyệt đối là cố ý.

“Cậu trước tiên nói cho tớ, vì sao cậu lại quan tâm đến chuyện này? Tớ không thể tùy tiện mang chuyện của Dư Hoài kể ra ngoài.”

Cậu đã tùy tiện kéo tôi đến nhà ăn “nói chuyện rất dài” rồi, còn giả bộ cái gì!

Tôi cứng đầu kể chuyện tối hôm qua ra một lượt, tất nhiên không bao gồm chuyện Dư Hoài nói rằng vĩnh viễn muốn ngồi cùng bàn làm lòng tôi rơi vào trạng thái thẹn quá hóa giận.

Lâm Dương há hốc mồm, chớp chớp mắt, lúc lâu sau mới nói: “Mẹ Dư Hoài phong cách hành sự vẫn mạnh mẽ như vậy à.”

Tôi dò hỏi: “Cho nên ngày trước cũng khoa trương như vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Dương thở dài: “Chuyện này thật sự không tiện nói.”

Sau đó rất lưu loát mà nói hết ra.

Cô gái đó tên là Trần Tuyết Quân.

Cái tên mang đậm chất Quỳnh Dao vừa thốt ra liền khiến bạn học Cảnh Cảnh có một loại kích động muốn tự sát.

Vì sao tôi gọi là Cảnh Cảnh? Người ta có thể gọi là Trần Tuyết Quân?

“Tớ vẫn cảm thấy nói những điều này có chút không được tốt lắm...” Lâm Dương đầu hỗn loạn: “Cảnh Cảnh...”

“Gọi tớ là Thiên Thiên.” Về mặt tôi nghiêm túc.

25. Chương 25: Trần Tuyết Quân 1

No. 121

Trần Tuyết Quân rất đẹp.

Đây là câu mà tôi tổng kết ra từ giọng nói của cậu ta khi mà được cậu ấy tìm mọi cách che chở.

Trần Tuyết Quân là một cô gái rất xinh đẹp. Thành tích học tập rất tệ, làm việc gì cũng bất chấp tất cả.

Một cô gái xinh đẹp nhưng tính cách y hệt con trai, có thể tưởng tượng được bao nhiêu người yêu thích cô ấy.

Từ đầu chí cuối tôi vẫn giữ nụ cười gượng gạo trên môi, cứ như bản thân chỉ đơn thuần tò mò người bạn cùng bàn của mình vậy.

Cho đến khi Lâm Dương cắt đoạn quá trình trần thuật của tôi, cẩn thận nói nhỏ: “Cảnh Cảnh, cậu có thể dừng cười nữa được không, thật đáng sợ.”

Có à?

Trần Tuyết Quân trước khi chuyển đến trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm mà Dư Hoài đang học, đã từng học ở một huyện nhỏ có nền lâm nghiệp vô cùng phát triển, trực thuộc sự quản lý của tỉnh. Từ đó có thể thấy gia đình cậu ấy tiền tài khiến người kinh hãi, thế lực ngất trời ra sao. Tất nhiên tôi dùng từ hơi phóng đại, tôi cũng không biết tại sao khi vừa nghe phần mở đầu đã luống cuống biến thành một người khác.

Cứ như thế thì bản thân sẽ không khó xử vậy.

No. 122

“Năm lớp bảy, khi cậu ấy mới gia nhập lớp chúng tôi, cậu ấy là một cô gái rất ngây thơ trong sáng, vô cùng năng động, nhưng mà thật sự...” Lâm Dương đắn đo nửa ngày, vô cùng khó khăn thốt ra một câu: “Thật sự rất ngáo, làm trò cười không ít lần.”

Nhưng mà Trần Tuyết Quân vừa phóng khoáng vừa lạc quan, hay mời bạn bè ăn uống, không, cũng hay mời con trai đi ăn uống. Khi cậu ấy nhanh chóng quen với môi trường của thành phố, cả con người liền trở lên chói lòa và “phát sáng”.

“Trần Tuyết Quân quen rất nhiều... bạn trai.” Khi Lâm Dương nói đến đây, có một chút ngượng ngùng.

“Vậy cậu ấy có cùng cậu...?” Tôi cười gian tà.

Tất nhiên tôi không quan tâm quan hệ của Lâm Dương và Trần Tuyết Quân, tôi muốn hỏi là người khác kia.

“Làm sao có thể!” Lâm Dương nghiêng mình về phía sau, nhìn mặt, nhìn tôi vẻ khó hiểu.

“Đúng đúng đúng, tất nhiên, cậu ấy là...của Dư Hoài, người anh em tốt của cậu.”

“Cũng không phải!” Lâm Dương lại không ngừng lắc đầu: “Cảnh Cảnh, cậu không sao chứ?”

Tôi rất ghét dáng vẻ của mình nhưng tôi không chế không nổi, tôi không biết liệu mình có đủ dũng khí để nghe tiếp hay không, cho nên muốn đẩy câu chuyện này tiến triển theo hướng xấu nhất có thể. Cứ như chỉ cần là tôi đoán trúng, do chính miệng tôi nói ra thì sẽ không có gì khó chấp nhận được nữa.

Tôi không chen miệng vào nữa, ra hiệu cho Lâm Dương tiếp tục kể.

”Cô chủ nhiệm cấp hai của chúng tôi vô cùng nghiêm khắc, cô cấm không cho yêu sớm, cho nên Trần Tuyết Quân tự nhiên trở thành đối tượng phải quản nghiêm nhất. Thế nhưng, chủ nhiệm lớp tôi không như chủ nhiệm lớp một, cô ấy giải quyết riêng chuyện của Trần Tuyết Quân.

“Xử lý thế nào?”

“Đầu tiên là để cho cậu ấy ngồi cùng với lớp phó lao động, sau lại chuyển cho ngồi cùng bàn với lớp phó học tập, chuyển đi chuyển lại không biết bao nhiêu lần. Tất cả những con gái có thể giúp Trần Tuyết Quân học tốt hơn cô giáo đều cho ngồi cùng hết một lượt. Nhưng cậu ta không hợp qua lại với con gái. Tất cả con gái trong lớp chỉ cần bị chuyển đến ngồi cùng cậu ta, mấy tuần sau chắc chắn sẽ lại chạy đi xin cô cho chuyển chỗ.”

“Tại sao?”

Lâm Dương phiền não bồi thêm: “Cậu là con gái, cậu tự nghĩ đi. Tớ làm sao biết được, đại khái là lòng dạ đàn bà.”

“Cái cậu nói là ”lòng dạ hẹp hòi” ư? Trần Tuyết Quân hay là những đứa con gái đó?”

Vấn đề này rất quan trọng, câu trả lời trực tiếp phản ánh thái độ của Dư Hoài và Lâm Dương đối với Trần Tuyết Quân.

“Tôi cảm thấy kẻ tám lạng người nửa cân.” Lâm Dương nói chắc nịch.

Tự dưng tôi thấy an tâm, nhẹ nhõm lạ.

“Nhưng Dư Hoài thấy Trần Tuyết Quân vô tội.”

“Lòng dạ đàn bà” là cái gì chứ?

No. 123

Giản Đơn và từng kể cho tôi về thời cấp hai họ đã trở thành bạn thân như thế nào. Bởi vì lúc đi nhà vệ sinh cùng nói xấu chủ nhiệm. Lúc ấy chủ nhiệm lớp họ được tất cả bạn mọi người trong lớp yêu quý, chỉ có duy nhất hai bọn họ cảm thấy cô giáo giả tạo và hay làm bộ làm tịch. Đặc biệt là khi những người khác dần dần nhận ra chân tướng của cô ấy, bọn họ lại càng đặc biệt trân trọng cách nhìn tương đồng của đối phương.

“Cùng hiểu, hơn nữa lại còn là nhận ra sớm.” đứng bên cạnh bổ sung thêm.

Tình bạn giữa con gái bắt đầu như thế nào vậy? Cùng chung bí mật, chung kẻ địch, cùng sở thích, hay là cùng sở ghét?

Trong lớp học đó, nỗi căm ghét của tất cả con gái, mang tên Trần Tuyết Quân.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng thông qua lời kể của Lâm Dương, tôi cũng nghe ra, Trần Tuyết Quân có thể khiến những đứa con gái khác đồng lòng chán ghét sự tự tại, lẳng lơ của mình, khiến tất cả những con gái lẳng lơ tự tại căm thù sức quyến rũ và mức độ được chiều chuộng của cậu ta.

Vừa căm ghét cậu ta dám theo đuổi, vừa đố kị cậu ta lại tán đổ được.

Cuối cùng, điều mà đám con gái không thể chịu đựng được nữa là cậu ta là một cô gái lương thiện và nhiệt tình, ngoài việc khá nhiều bạn trai, thích sơn móng tay một cách thái quá, thích tiêu tiền lung tung, cơ bản không tìm ra vấn đề nhân phẩm đáng chê trách.

Cho nên, vấn đề về tác phong ở một trường cổ hủ như Đại học Sư phạm là rất quan trọng.

No. 124

Khi cậu ta trách lớp phó học tập là mùi sơn móng tay của cậu ta quá khó ngửi khiến bản thân nhức đầu không thể làm bài tập, cậu ta vẫn mở to đôi mắt vô tội mà phản bác: “Lọ sơn móng tay này là bố tớ mua bên nước ngoài về cho tớ, tuyệt đối bảo vệ môi trường, không có chất kích thích, không có chút mùi nào cả, cậu không tin thì ngửi thử mà xem.”

Lâm Dương kể đến đây, liền cười sảng sặc một lúc lâu, tôi cũng chịu không nổi.

“Lúc đó Dư Hoài ngồi ở bàn cuối lớp, cậu ấy vốn rất ghét lớp phó học tập nên cố ý nói to: “Sơn móng tay của cậu thật sự đen đến cả mắt cậu ta rồi.” Cả lớp đều cười ầm lên, cô chủ nhiệm bình tĩnh lại, liền để Trần Tuyết Quân xuống ngồi cùng bàn với Dư Hoài.”

Là vậy. Tôi gương cười.

“Không sợ hai người họ yêu sớm ư?”

Tôi cũng hơi chìm đắm vào nội dung câu chuyện, lúc đặt câu hỏi giọng cũng không ghen đặc nữa.

“Trần Tuyết Quân làm sao mà thích Dư Hoài được, cậu ta thích trai đẹp kìa.”

Lúc Lâm Dương nói câu này, cái giọng điệu lộ rõ điệu bộ coi thường người khác khiến tôi cuối cùng cũng nhận ra, cậu ta đích thực là người châu Á thuộc hàng siêu cấp – Lâm Dương.

“Nhưng mà, chủ nhiệm lớp tôi sớm đã nghĩ đến việc đó rồi, cô ấy cũng là con gái mà! Cô ấy cũng sống hơn đám con gái này hai mươi mấy năm trời, chút say nắng ngả nghiêng của mấy cô gái trẻ tất nhiên đều hiểu rõ, chẳng bằng để cho một bạn nam có thành tích tốt kèm cặp Trần Tuyết Quân xem sao.”

Đều đến nước này rồi, vẫn không bỏ qua cho Trần Tuyết Quân, tôi cũng thấy vô cùng khâm phục sức khả năng nhẫn nại của cô giáo chủ nhiệm này.

No. 125

Lúc đó, Dư Hoài đang dậy thì, cao vù vù, đặc biệt ham vận động, ngôn ngữ hà khắc, đối với con gái có một loại sức kháng cự, như một con khỉ vẫn chưa tiến hóa vậy.

Những chuyện ở trên mà Lâm Dương nói, tuy có hơi cay độc nhưng tôi thấy cũng không chém quá là bao. Dư Hoài hiện tại vẫn đang ở trong giai đoạn phát triển dần.

Ban chủ nhiệm rất yên tâm về cậu ấy.

Lâm Dương và mấy tên anh em của cậu ta tất nhiên là cười đều, ngồi xem kịch hay, còn tất cả con gái trong lớp đều lạnh nhạt nhìn cậu ta, đều là ánh mắt “nuốt không trôi cục tức”. Chỉ có Trần Tuyết Quân là vui vẻ chuyển mớ đồ đạc linh kính sang bên cạnh Dư Hoài.

Kẹp tóc, gương soi, bình nước nhỏ, lọ sơn móng tay đặt lung tung đầy bàn, vừa nhìn là chỉ muốn thở dài.

Dư Hoài vô cùng lạnh lùng lấy bút xóa kẻ một đường phân cách giữa bàn.

Được Lâm Dương tôn làm đường phân cách đầu tiên do con trai tự tay chủ động vạch ra.

Bữa cơm này đã khiến một nửa người trong nhà ăn đi về, nhà ăn trống vắng ngày càng trở nên điêu hiu.

No. 126

Lâm Dương thò đầu nhìn ra sau cái cột, tôi cũng ngoảnh lại nhìn, cả bàn đều trống trơn. Có lẽ trong lúc Lâm Dương đang cao hứng kể chuyện thì bọn họ đều đã ăn xong và đi về rồi.

“Thật ngại quá...”Tôi không ngừng xoa xoa tay.

“Không sao.”Lâm Dương cười tỏa nắng: “Dù sao mỗi ngày bọn họ cũng đều ở một khu vực ăn cơm, để lần sau đi, lần sau.”

Lần sau.. Lần sau để làm gì?

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người có thể nói về chuyện theo dõi người khác một cách thoải mái tự nhiên đến vậy.

Giờ nghỉ trưa của chúng tôi là từ 12 giờ đến 1 giờ rưỡi, rất nhiều người dành ra nửa tiếng ăn cơm sau đó quay trở về phòng học chợp mắt một lúc. Còn có đám con trai đam mê bóng rổ sẽ lại ra sân luyện tập, học sinh khác khổ học hành thì sẽ tự giác đi tu luyện.

Tôi nhìn điện thoại, đã là 1 giờ 10 rồi.

Nhưng mà câu chuyện mới kể đến đoạn mở đầu, tôi biết Trần Tuyết Quân là ai, nhưng lại càng không biết Dư Hoài là ai.

“Tớ về đây!” Lâm Dương hơi khổ não: “Nhưng bây giờ tớ sẽ kể tóm tắt đoạn sau cho cậu.”

Tóm tắt... tôi đổ mồ hôi lạnh.

No. 127

Chúng tôi cùng nhau cầm phần cơm đi đến bàn cơm thừa.

“Hai người họ ngồi cùng bàn với nhau tầm nửa năm, cho đến mùa đông của năm lớp 9. Ngoài dự tính của tất cả chúng tôi, ngoài việc Dư Hoài thường xuyên vứt lọ sơn móng tay vượt qua vách vào thùng rác ra, bọn họ chung sống khá hòa bình. Nguyên nhân chính hình như là do Trần Tuyết Quân cũng rất thích xem bóng nhưng con gái trong lớp rất ít khi xem, người cũng hay toét miệng ra cười, không phiền ai hết.”

“Xem bóng? Xem gì? Quán quân cúp thế giới? Cậu ấy ủng hộ đội nào vậy? Còn Dư Hoài thì sao?”

“Trần Tuyết Quân ấy mà... Cậu ta ủng hộ đội bóng nào được quyết định bởi bạn trai của cậu ta khi đó là ai.”

Lâm Dương cảm thấy câu nói của mình quá hài hước, vừa nói xong liền cười, đẩy khay thức ăn vào bàn khay thức ăn thừa, tiếp tục kể: “Dư Hoài thì cái gì cũng xem, cậu ấy là fan cứng của MU.”

“Vậy Trần Tuyết Quân từng thích MU à?”

Lâm Dương ngẩn người, không trả lời, dùng ánh mắt mang chút sự dè dặt nhìn tôi.

Cơ bản mẹ của Dư Hoài không biết chuyện này. Bố của Dư Hoài chỉ viện những thiết bị cơ bản ở châu Phi, mỗi năm chỉ về nhà một lần vào dịp Tết. Mẹ Dư Hoài vừa làm việc vừa chăm lo cho một đứa con đang tuổi mới lớn, lại còn phải phụng dưỡng bố mẹ chồng, áp lực nặng nề, may mà Dư Hoài rất hiểu chuyện. Do vậy, đối với mẹ mà nói, chỉ cần thành tích của Dư Hoài vẫn thuộc top 3, vẫn là “Mầm non của Chấn Hoa” thì không có gì phải lo nghĩ nhọc lòng nữa.

Trường cấp một của Dư Hoài là một ngôi trường bình thường, không hề có tiếng tăm gì, là mẹ Dư Hoài lôi kéo quan hệ để đưa Dư Hoài vào trường Đại học Sư phạm này. Hồi đầu còn chưa thích ứng nhưng sau đó có thể theo kịp rất nhanh; từ sau khi trở thành anh em tốt với bọn Lâm Dương, cậu ấy muốn hướng về những cuộc thi để phát triển.

No. 128

“Lúc đó bọn tớ đều đang chuẩn bị cho kì thi Toán Lý Hóa của lớp 9, chỉ cần đạt giải nhất thì có thể đi Bắc Kinh tham gia lớp đào tạo thiếu niên, đồng nghĩa có thể sớm đạt đến giấc mộng đại học. Nhưng vì dịch SARS, Bắc Kinh bị phong tỏa, kì thi năm đó cũng bị hủy, nhưng đây đều là chuyện sau này rồi. Tóm lại, Dư Hoài đã rời khỏi nhà được nửa đường rồi nhưng cậu ấy thấy cũng khá tốt, có thêm chút thời gian chuẩn bị sẽ càng tốt. Những chuyện này mẹ cậu ấy đều không biết, chuẩn bị tham gia cuộc thi tốn rất nhiều sức lực, liên tiếp những kì thi tháng của lớp 9 cậu ấy đều thi bung hết. Mẹ cậu ấy hỏi không ra nguyên nhân, liền lén mò đến lớp học xem tình hình tự học của con mình ra sao, đúng lúc nhìn thấy Dư Hoài và

Trần Tuyết Quân đang bàn về trận đấu bóng, Trần Tuyết Quân lại còn vừa nói vừa cười, vừa đánh móng tay. À, nghe nói cậu ta còn vừa sẫm mình, sẫm họ của bạn trai lên thân mình, còn đang khoe khoang với Dư Hoài... Chuyện là như thế đó.”

Mẹ Dư Hoài nổi giận lôi đình.

Bà ấy đang định quay lưng đi lên phòng công vụ kiện. Sâu trong tâm khảm của bà, con trai bà vẫn là một con khỉ hoang chưa trưởng thành, bỗng chốc xảy ra một màn khiến bà không thể nào chấp nhận. Trong khoảnh khắc đó, cũng là lần đầu tiên bà chọn cách can thiệp bằng biện pháp cứng rắn.

Phần sau của câu chuyện mới là đoạn cao trào của kịch, ấy vậy mà Lâm Dương lại kể hết sức sơ sài.

Song vì chúng tôi đã đi đến nhà khu giảng đường, không còn nhiều thời gian nữa, cậu ta muốn tôi có thể biết được nhiều một chút, cũng có khả năng là vì cho đến bây giờ, những điều cậu ta không biết cũng còn quá nhiều.

“Haiz, nói ra thì nhiều, nhưng lại toàn là chuyện hồi cấp hai của bọn tớ, cũng là chuyện mà cậu không muốn nghe. Trách tớ cả!”

Đến tầng lớp 5 chúng tôi học, Lâm Dương và tôi chào tạm biệt ở cửa thang máy.

“À này, cậu mời tớ ăn trưa, lại còn nói với tớ nhiều như vậy, tớ rất cảm ơn cậu. Chúc cậu sớm ngày đạt được mọi điều cậu mong ước.”

“Đạt được mong ước cái gì chứ...”

“Aiz, còn bắt tớ nói rõ ra làm gì!” Tôi không muốn biểu lộ sự chán chường của mình ra ngoài nên cố ý trêu cậu ta: “Lại còn có thể là mong ước gì chứ, không phải là sau này đi ăn ở nhà ăn không còn phải khổ sở tìm chỗ ngồi nữa hay sao... Vậy tớ chúc cậu vạn sự như ý nhé.”

Ít nhất sau này không phải khổ tâm đi theo dõi nữa, mặc dù biến thái rất đẹp trai nhưng tóm lại vẫn là biến thái.

Tôi đang nghĩ, bỗng nhiên Lâm Dương cười, ánh mắt, chân mày cong lên dịu dàng, ầm ập lạ.

“Vậy tớ chúc cậu vạn sự như ý.”

“Cái gì?”

“Đây là câu mà một người rất quan trọng trước đây từng tặng cho tớ, tớ tặng cậu, ý là, tất cả đều tốt hơn những gì mà cậu mong ước một chút.”

Một chút là đủ rồi.

Lâm Dương vẫy vẫy tay với tôi rồi chạy lên tầng trên.

Lời này nói ra khiến tôi trống rỗng.

Tôi hết lần này đến lần khác nói bóng nói gió, muốn moi thông tin từ miệng Lâm Dương xem giữa Dư Hoài và Trần Tuyết Quân có gì đó hay không, nhưng Lâm Dương lại không nói. Tôi biết, không phải cậu ta muốn giấu tôi điều gì mà thật ra chính cậu ta cũng không rõ.

Tình bạn giữa con trai với nhau không có chút tình tế nào vậy ư? Tôi nghĩ, nếu bọn họ là anh em tốt, vậy mà người đầu tiên phát hiện ra Lâm Dương có ý với Dư Châu Châu lại là tôi. Lâm Dương sẽ không nói với Dư Hoài, Dư Hoài cũng sẽ không kể với Lâm Dương.

Làm gì có vạn sự thắng ý, tôi bây giờ đến cả vạn sự thua ý kể mạnh của không có được.

26. Chương 26: Trần Tuyết Quân 2

No. 129

Tôi đi từ cửa sau vào lớp, vừa mới đi được hai bước đã bị hai khuôn mặt đầy sát khí của Giản Đơn và chặn lại.

“Thủy tính Dương hoa”. liếc xéo tôi một cái.

“Không có cậu, bọn tớ gọi món đều rất lo âu cậu biết không hả?” Giản Đơn xông đến vịn vẹo má tôi, vẹo tới mức máng ngói của tôi cũng sắp nổ ra ngoài.

“Có gì mà lo âu chứ?”

“Bởi vì vừa muốn ăn đậu phụ trúc vừa muốn ăn viên Hoa Chi, lại còn muốn ăn mì Khoan và thịt bữa trưa. Muốn ăn nhiều thứ ghê gớm, nhưng lại lo hai người bọn tớ ăn không hết. Cậu vừa đi là bọn tớ đã phải vứt bỏ bao nhiêu khả năng chọn lựa, cậu biết tội chưa hả?”

Tôi vội vàng cười te tởn: “Hôm nay thật sự là tình huống bất ngờ, tớ nói thật đấy! Các cậu đừng trách tớ, lần sau có việc gấp như thế, nhất định tớ sẽ báo trước một tiếng.”

“Báo trước? Kịp không chứ? Cậu xem, cậu vừa nhìn thấy tên trắng trẻo đẹp trai đó...”

“ , chú ý dùng từ!” Giản Đơn cắt ngang.

“Ồm, cậu xem cậu vừa nhìn thấy tên đẹp trai đó thì hành động thế nào hả? Chạy vội ra chỗ cửa thang máy. Chẹp chẹp, bọn tớ gào thét trong tuyệt vọng ở sau lưng cậu mà không được, đến cả Từ Diên Lượng và Dư Hoài đều đứng hình luôn. Cậu không thấy có lỗi với bọn tớ à? Cậu không thấy có lỗi với đậu phụ trúc à?”

“Còn cả mì Khoan nữa.” Giản Đơn bổ sung.

“Còn có thịt bữa trưa nữa.”

“Còn Viên Hoa Chi nữa.”

“Được rồi!” Tôi thật sự chịu không nổi hai diễn viên tấu nói trước mặt mình nữa, vội hạ giọng hỏi vấn đề quan trọng nhất: “Lúc này các cậu vừa nói gì? Dư... Từ Diên Lượng nhìn thấy rồi?”

Giản Đơn gật đầu: “Đúng, bọn họ...”

“Đúng rồi, Từ Diên Lượng nhìn thấy rồi.”

cắt ngang lời của Giản Đơn, con nhỏ chết tiệt này nhất định là cố tình, cậu ta biết rõ tôi muốn hỏi ai.

No. 130

“Ngày mai canh ột tôi mời.”Tôi nói một cách thành khẩn.

“Ừ thì Dư Hoài tức đến mức mặt mày xám xịt, quay lưng bỏ đi luôn.” lập tức tiếp lời: “Đến bây giờ vẫn chưa về lớp, nghe Từ Diên Lượng nói buổi trưa đi đánh bóng chưa về, không biết đi đâu trút giận rồi.”

Giản Đơn cẩn thận nhìn phản ứng của tôi, nói: “Cảnh Cảnh, tớ thấy đây cũng là chuyện tốt. Cậu không nói mình còn tưởng cậu cố ý chứ, cậu xem cậu ấy rất dễ tâm đó.”

Tôi giật giật khoe miệng. Trong đầu của Giản Đơn là vũ đài trong phim điện ảnh tình cảm lãng mạn Hàn Quốc.

Tôi không nói gì thêm nữa, về chỗ rồi ngồi xuống, mở sách ra, đảo mắt hai cái rồi phiền não nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi xin thề, sau này tôi sẽ đi tìm một nơi bốn mùa ấm áp để sinh sống. Mùa đông phương Bắc lạnh cắt da cắt thịt, bầu trời một màu xám xịt u tối, đến cả gió cũng xám xịt, chỉ nhìn thôi đã thấy không thể sống tiếp được.

Dư Hoài lần này nhất định là hận chết tôi rồi. Nếu nói tối hôm qua lúc họp phụ huynh tôi quay lại lấy đồ để quên vô tình nghe được, lần này túm áo Lâm Dương chạy đi thì lấp liếm kiểu gì nữa đây, tìm người biết chuyện lật tung quá khứ của cậu ấy ư?

No. 131

Tiết học đầu tiên của buổi chiều là Mĩ thuật, địa điểm học là ở phòng học đa phương tiện của trung tâm văn thể mĩ. Đúng 1 giờ 25, tất cả mọi người đều ùn ùn cầm tài liệu đi ra khỏi lớp, tôi vẫn ngồi ở chỗ của mình chờ, Từ Diên Lượng cũng đã đến giục:

“Cậu còn chờ cái gì nữa, mau lên lớp đi, tớ phải nộp chìa khóa.”

“Cậu đưa chìa khóa cho tớ đi, tớ khóa.”

Chuông dự bị kêu lên, Dư Hoài mới xuất hiện ở cửa sau phòng học, trong lớp chỉ còn lại một mình tôi.

“Xin lỗi.” Tôi buột miệng nói ra.

Dư Hoài đứng ở cửa nhìn tôi, không có động tĩnh gì.

Nói dứt câu đó tôi cũng không biết mình nên tiếp tục nói gì nữa, chỉ đành nhìn cậu ấy như vậy. Để giữ gìn khí chất cũng như hình tượng, tôi cố gắng không chớp mắt. Tầm mười giây sau, Dư Hoài liền sải bước dài mà tiến tới, tôi bị dọa tới mức lùi lại theo bản năng. Khoảnh khắc ấy trong lòng không biết là cảm giác gì, hưng phấn hay là sợ hãi?

Không biết tại sao tôi lại có thể tưởng tượng nếu ở đây là Giản Đơn, nhất định cậu ấy đã nhắm chặt mắt lại, ngẩng đầu lên, ưỡn ngực ra. Hãy cường hân êm đềm đi!!!

Tôi cũng buồn nôn về chính suy nghĩ của mình. Trong phút chốc, Dư Hoài đã vò nát mớ suy nghĩ của tôi thành một cái ổ gà.

“Trong não toàn chứa canh ớt cay hả?”

Dư Hoài rống lên, cũng không kém gì hai tiếng “Mẹ nó” tối qua.

No. 132

Chúng tôi đã quá giờ lên lớp. Tuy là tiết Mĩ thuật, nhưng tôi vẫn vô cùng thấp thỏm. Dư Hoài thì chẳng sao rồi, phí lời, cậu ta có bằng thành tích hộ thân, tấm hộ thân lóe ánh kim 360 độ.

Dù sao lên lớp là thủ đoạn không phải là mục đích, cậu ấy đã đạt được mục đích rồi, thủ đoạn từ sớm đã chẳng còn tồn tại nữa.

“Cậu có thể đừng đi trách Lâm Dương không? Là tôi xin cậu ấy kể cho tôi, vả lại cậu ấy cũng không có nói gì cả.”

“Vậy cậu ta đã nói những gì rồi?”

“Cơ bản đều nói rồi.”

Dư Hoài tức đến mức sắp sùi bọt mép, tôi thấy vậy, bỗng nhiên trong lòng hơi xót xa.

Không đến mức ấy chứ, có gì phải giấu kĩ đến vậy?

“Tôi cũng có quyền biết chuyện chứ, giả trò với một mình tôi à? Tôi xin lỗi là xin lỗi nhưng đúng là cậu đã lừa tôi mà.”

“Cậu có quyền biết chuyện quái gì? Tôi lừa cậu cái gì rồi?”

“Cậu nói sẽ mãi ngồi cùng bàn với tôi, không phải là vì, không phải là vì,...”

Trong phút chốc máu trong đầu tôi đều dồn hết cả lên.

Vì sao cơ?

Không phải là vì ban đầu đã mắc nợ Trần Tuyết Quân ư!

Nhưng nửa câu sau, tôi làm sao cũng không nói ra nổi.

Coi như tôi đã hiểu ra rồi! Những chuyện rõ ràng rành ra đó ở trong phim truyền hình, tại sao diễn viên luôn không nói ra một cách rõ ràng.

Cái gì gọi là ghen ư? Ý của ghen ư chính là nói ra thì mất mặt, không nói ra lại phải nén giận.

No. 133

Dư Hoài nhìn thẳng tôi, khuôn mặt vô tội vạ, tức đến mức khiến lục phủ ngũ tạng của tôi đều biến thành một mớ canh ớt cay, như nung như nấu.

“Dư Hoài tôi không tin cậu không hiểu.”

“Cậu thấy tôi làm vậy là để bù đắp cho Trần Tuyết Quân?”

“...Hiểu là tốt, cậu không cần nói ra.” Cậu ấy dùng sức kéo kéo đầu tôi: “Nào, đến đây! Cảnh Cảnh ngâm nước lâu rồi đến nào đều úng cả, mau dốc chút canh ớt cay ra đây đi, nhanh lên.”

“Cậu nói nào ai úng nước đấy hả?”

“Cậu đó, tôi nợ cậu ta cái gì chứ, nợ cậu ta vậy việc gì phải bù đắp cho cậu. Cậu coi bản thân là máy ATM à? Ai nợ tiền thì đều trả nợ chỗ cậu?”

Mẹ kiếp...Nói cũng có lí quá đi.

“Thế rốt cuộc là chuyện gì chứ? Cậu dám nói cậu kì lạ như vậy không liên quan đến chuyện ngày xưa?”

Cuối cùng cũng đến lúc Dư Hoài bị tôi nắm được thóp rồi.

“Chỉ là tôi thấy rất mất mặt.” Dư Hoài nhún vai, đối diện với ánh mắt long lanh của tôi, cậu ấy còn quay mặt đi nhìn vào công thức Vật lí còn chưa xóa ở trên bảng.

“Cũng thấy hơi áy náy.” Hồi lâu sau mới bổ sung thêm một câu.

No. 134

Trần Tuyết Quân sớm đã xăm mình rồi.

Con người chỉ cần có tình yêu, bất kể đậm sâu hay là nhạt nhòa đều đặc biệt dũng cảm. Sự dũng cảm đó của Trần Tuyết Quân đều thể hiện lên hình xăm đó rồi.

Hình xăm đầu tiên của cô ấy là “Trương”. Đó là họ của người bạn trai của cô ấy khi đó, sau này lại chuyển thành “Trịnh”, là một cậu bạn trai khác.

Theo lời của Dư Hoài là “Cậu ấy sớm muộn cũng xăm lên người một danh sách họ trăm nhà.”

Khi rảnh cả hai người thường xuyên nói chuyện. Trần Tuyết Quân là một cô gái miệng không nề hà gì cả, không độc mồm độc miệng như , miệng của Trần Tuyết Quân mang nét ngây thơ đáng lẽ phải sớm mất đi của cô bé 14 – 15 tuổi, ví dụ như cô ấy kiên định cho rằng, bản thân yêu sớm đều là do thiếu thốn tình thương của bố.

Trong lúc Dư Hoài chịu không nổi đồng bữa bộn do cô ấy bày bữa ra mà xắn tay áo lên giúp sắp xếp lại, bỗng dưng cô ấy nói, Dư Hoài, nếu cậu là bố tớ thì hay quá.

Nếu tôi đầu ửng nước thật, vậy ai có thể nói cho tôi, rốt cuộc não của Trần Tuyết Quân này là cái gì, Hòa Lộ Lộ à?

No. 135

Trần Tuyết Quân trong mắt Dư Hoài không chỉ là một cô gái ngây thơ có thể giơ ngón tay lên mà nói với cô giáo: Cô không tin thì ngửi mà xem.

Trong buổi chiều trước ngày mẹ Dư Hoài xông vào phòng giáo viên, Dư Hoài cũng đang phiến não về thành tích học tập của mình. Không ai nắm chắc được 100% vận mệnh của bản thân. Dư Hoài trong mắt tôi vừa

thông minh vừa vĩ đại, nhưng cũng chỉ là một cậu nhóc mười mấy tuổi đầu, thì không tốt sẽ tự hoại nghỉ thời niên thiếu của bản thân.

Chúng tôi không thật sự nhận biết được bản thân. Khuôn mặt thân quen nhất tên gọi là khuôn mặt của tôi, đều là cảnh tượng được phản xạ qua tấm gương thế giới.

Lúc này, Dư Hoài nhìn Trần Tuyết Quân đang vừa cầm tờ đề liền lật mau sau làm giấy thử các màu sơn móng tay, đột nhiên cảm thấy một niềm ngưỡng mộ sâu sắc. Lần đầu tiên cậu ấy chủ động nói chuyện với cô gái này, hỏi cô ấy tại sao lại có thể vô ưu vô tư đến vậy.

Trần Tuyết Quân không phải là người có thể nói ra được đạo lý gì lớn lao, thậm chí Dư Hoài đang phiền lòng vì chuyện gì cũng không phát hiện ra. Cô ấy trả lời vô cùng thành thực, tớ không hề vô ưu vô tư.

Khi nhìn thấy bố như đứa cháu dẫn Bí thư Huyện vào trung tâm tắm gội thì cảm thấy ghê tởm, khi bị bạn trai đá cũng biết buồn khổ, khi mua cho cô bạn cùng bàn nhiều thẻ làm đầu cũng như vở nhưng lại bị chính người bạn đó liên thủ với những bạn khác để mắng cô ấy mặt dày thì lại tức giận đến mức tay chân lạnh ngắt.

Khi tan học, cô ấy ôm một cái cặp sách đứng ở cổng trường đi đi lại lại. Còn lúc lên lớp thì lại ngao du khắp lớp.

Không có ai đồng ý làm bạn cùng bàn với cô ấy. Chuyển đi chuyển lại, chính cô ấy cũng thấy mệt mỏi.

Tôi làm sai gì à? Trần Tuyết Quân chớp mắt, hỏi Dư Hoài.

Làm sao Dư Hoài hiểu được chuyện lục đục giữa con gái với nhau, thậm chí cậu còn phờ ra khuôn mặt ngốc nghếch hơn cả Lâm Dương, đáng lẽ nhìn cũng phải biết là cậu ấy không hiểu chứ.

Giây phút ngỡ ngàng qua đi, Dư Hoài cũng quên bém mắt kết quả thi không được như ý của bản thân mà bắt đầu đi ngẫm nghĩ một vấn đề mà trước nay mình chưa từng ngó ngang đến. Đó chính là tại sao con gái lại ghét Trần Tuyết Quân. Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?

No. 136

Tôi nghiêm túc nhận định với tư duy nguyên thủy của một con khỉ như Dư Hoài thì chuyện này cũng sẽ chẳng đi đâu về đâu, nhất định là không có kết quả!

Quả nhiên cậu ấy nghĩ không ra, cuối cùng ngẩng cổ lên, trả lời: “Tớ thấy cậu cũng không hề sai.”

Hai mắt Trần Tuyết Quân sáng như đèn ô tô, gật đầu rất nghiêm túc: “Tớ cũng thấy thế. Tôi đâu có sai.”

Nói còn chưa dứt, mặt mũi của Dư Hoài lại tối sầm lại.

“Nhưng mà, tớ không muốn lại phải đổi chỗ nữa đâu! Như một con chó hoang vậy, mất mặt chết đi được!”

Tôi nghĩ tôi có thể đoán được câu trả lời của Dư Hoài là gì.

“Vậy chúng ta mãi ngồi cùng bàn nhé!”

Trận nổi giận lôi đình của mẹ Dư Hoài lúc này đã phát huy tác dụng. Cô giáo chủ nhiệm trấn đảm địa mồm hôi vừa về lớp đã cắt ngang tiết tự học, trước ánh mắt đầy thích thú của tất cả mọi người, Trần Tuyết Quân ôm đồng hồ đặc của mình đứng dậy, đi qua dãy bàn học, ngồi xuống cái bàn đơn bên cạnh bục giảng.

Chỗ ngồi mới tồn tại này như một nổi ô nhục của cả lớp.

Cậu ấy cuối cùng không bao giờ cần bạn cùng bàn nữa, giống như chỗ ngồi đơn đó vậy, còn gần bục giảng hơn cả dãy bàn đầu. Để tránh che mất tầm nhìn của các bạn khác, chỗ ngồi này được xếp đặc biệt nghiêng, ở dưới chiếc ti vi nằm ở góc trái trên cùng của phòng học, nghiêng đến mức gần như không nhìn thấy bảng. Có lẽ chủ nhiệm thấy Trần Tuyết Quân cũng không cần nhìn bảng nữa.

Trần Tuyết Quân ôm một đồng hồ linh tinh, hết cái lọ đến cái chai, vừa đi được một bước đã bị vướng chân ngã bổ nhào, tất cả đồ đạc của cô ấy rơi bừa bãi ra đất. Dư Hoài lúng túng không biết làm sao, liền đứng dậy nhất giúp cô ấy. Vừa khom lưng xuống đã nghe thấy tiếng đằng đẵng bất mãn ngoài cửa ra vào, ngẩng đầu lên, nhìn thấy mẹ của mình, khuôn mặt đau khổ tột cùng.

Sau đó, Trần Tuyết Quân không hề nói với Dư Hoài một câu nào, cũng không hề nói bất cứ một lời nào với những bạn cùng lớp khác. Năm tháng sau, trước khi thi giữa kì, tất cả mọi người đều tham gia kì thi chạy toàn quốc, một kì thi mang tính hình thức là chủ yếu. Kỳ thi kết thúc thì mọi người có thể nhận được bằng tốt nghiệp cấp hai. Trần Tuyết Quân cũng biến mất từ đó.

No. 137

“Tôi cảm thấy không phải cậu ấy trách cậu đâu, cậu ấy không nói chuyện với cậu là vì không muốn gây phiền phức cho cậu.”

“Cậu không thấy chuyện này rất mất mặt sao?” Khuôn mặt Dư Hoài phớt phớt hồng, không biết là vì thấy áy náy hay là do phẫn nộ.

Dù sao đó cũng là lời hứa đầu tiên của một thằng con trai mười mấy tuổi đầu. Không cần biết đằng sau lời hứa đó là tình bạn, tình yêu hay là một chút giao tình thông thường nhưng ngay ngày hôm sau đã bị thực tế tàn nhẫn giẫm đạp, mà người giở trò lại chính là mẹ của mình.

Dư Hoài không phải là một tên nhóc sẽ cãi nhau cả ngày với mẹ. Phản kháng duy nhất cũng chỉ là nghe bố mẹ càu nhàu, vào tai này ra tai kia, mặt xị ra, vậy thôi. Cậu ấy muốn chứng minh những người lo bò trắng răng kia, suy nghĩ của họ hoàn toàn sai lầm, nhưng vòng thi đấu bị hủy rồi, thi giữa kì cũng nát, không lọt top học sinh xuất sắc trong lớp.

Bỗng dung tôi nhớ đến lần đầu gặp Dư Hoài. Hôm đến điểm danh, một ngày nắng chói chang, cậu ấy nghe một vị phụ huynh bụng phê nghe điện thoại, mặt hết sức bất mãn bực dọc.

Cục tức nén ở trước ngực cậu ấy, tôi cũng không biết hiện giờ nó đã xả bớt chưa.

“Tại sao cậu biết mẹ cậu sẽ đề nghị xin chuyển chỗ cho cậu sau cuộc họp phụ huynh?”

“Không phải cậu đã nghe hết rồi à?” Dư Hoài liếc nhìn tôi: “Tôi biết bà sẽ cần nhân nên luôn nói bạn cùng bàn của tôi là con trai. Dù sao tên của cậu đọc lên cũng không nhận ra được là trai hay gái. Hôm họp phụ huynh bà vừa nhìn là đã biết tôi nói dối, bà ấy trước nay đều không thể kìm chế được lâu, nhất định sẽ lập tức đi báo với Trương Bình.”

Thảo nào cậu ấy liếc nhìn tôi như vậy, hóa ra tất cả đều có thể suy luận ra.

No. 138

“Tôi qua cậu cãi nhau với mẹ à?”

“Không.”

“Vậy sao cậu lại cắt tóc thành thế này? Xấu chết được.”

“Lúc thấy không vui, tôi thích thế.”

“Vậy cả buổi sáng cậu lằm lằm lì lì như thế là có chuyện gì?” Tôi không kìm được hỏi cậu ấy.

“Tôi lằm lằm lì lì? Sáng nay tôi chỉ không nói chuyện.”

“Thở hơi ra đã thấy hắc ám, âm u rồi.”

Dư Hoài trừng mắt nhìn tôi, không nói câu nào.

“Vậy... cậu trách tôi đi hóng chuyện khắp nơi khiến cậu mất mặt?”

“Đây là ân oán giữa tôi và Lâm Dương, cậu đừng xen vào.”

Tôi ngẫm nghĩ, Lâm Dương người như thế có lẽ cũng đánh đấm được lắm, cho nên tôi cũng không lo lắng lắm.

Dư Hoài cảm thấy những lời nên nói đều đã nói hết rồi, liền mở quyển sách bài tập Vật lí ra, cắm đầu vào làm tiếp. Tôi âm thầm đứng bên cạnh quan sát, câu đầu tiên cậu ấy dùng phép loại trừ, thay tất cả những phương án vào đề bài sẽ rất nhanh tính ra đáp án.

Hình như nửa tiếng trước cậu ấy đều đang làm Vật lí vậy, chưa từng bị ngắt quãng, cũng chưa hề kể câu chuyện về lời hứa mãi ngồi cùng bàn mà không thể thực hiện.

“Không biết cậu bạn tâm chuyện gì nữa, haiz.”

Cậu ấy không thèm ngắt đầu, cầu nhàu một câu rồi lại tiếp tục làm đề Lí.

Tôi nghe tiếng đầu bút ma sát với mặt giấy, những lời thật sự muốn hỏi cuối cùng lại nghẹn ở cổ họng, sau đó từng lời từng lời theo cổ họng trôi tuột vào trong.

Cậu ấy nói, không biết cậu bạn tâm chuyện gì nữa.

Tôi hỏi càng nhiều, biết càng nhiều chuyện quá khứ không nên biết, chẳng qua chỉ muốn làm rõ một chuyện rất đơn giản.

Tôi biết tại sao tôi lại thích ngồi bên cạnh cậu.

Nhưng cậu có biết?

27. Chương 27: Trần Tuyết Quân 3

No. 139

Tất cả các tiết buổi chiều đều là Toán học.

Vì quãng thời gian phải học một nội dung trong đề thi Trương Phong bệnh nặng cho nên hai ngày gần đây chúng tôi đều phải học bù, bây giờ tôi chỉ cần nhìn thấy hàm số là lại thấy vô cùng buồn nôn.

Tôi không dễ dàng gì mới ngấm được chút điều huyền diệu trong tập hợp thì chương trình học đã bắt đầu vào phần hàm số. Đợi tôi tiêu hóa hết tập hợp, cùng khái niệm hút nhau đẩy nhau, với cả biết tránh các chạm bấy rõ ràng rành (lời Dư Hoài nói) một chút đỉnh thì Trương Phong đã giảng đến đối số hàm số.

Chỉ số hàm số đi đâu rồi? Trương Phong, có phải chính thầy đã tranh thủ lúc em ngây người trên lớp mà giết chết bọn chúng rồi không?

Trương Phong lái một chiếc xe đua “log” và “f(x)” bay qua vèo vèo, tôi đi dép tông ở đằng sau vừa đi vừa đuổi vừa khóc.

Trong lúc tôi đang sụp đổ thì Dư Hoài nói vô tình lạnh nhạt: “Nếu cậu không hiểu chỉ số hàm số thì sẽ không thể nào học tốt đối số hàm số. Bọn này vốn chống lại hàm số... nói thế cũng hơi cao thâm quá. Cậu có thể lí giải thế này, dù sao cậu thật sự muốn hiểu rõ đối số hàm số thì tôi nghĩ, không cần làm thế đâu.”

“Xin cho hỏi, đây là cách nói mềm dẻo của cậu khi muốn nói cậu tôi có thể đi chết được rồi à?”

Cậu ấy gật đầu, đáp: “Cũng có thể! Giải thích theo cái này cũng được.”

Tôi hết sức, hết sức mệt mỏi.

No. 140

Sau khi mọi chuyện liên quan đến Trần Tuyết Quân kết thúc, quan hệ của tôi và Dư Hoài lại khôi phục lại trạng thái bình thường như trước, ít nhất trong mắt của Dư Hoài là như vậy. Thành tích của tôi vẫn tàn tạ như trước và thành tích của Dư Hoài cũng vẫn rục rịch như trước, chúng tôi vẫn ngồi cùng bàn, cậu ấy vẫn dành một ít thời gian để cứu viện cho tôi, còn phần lớn thời gian còn lại chỉ giở trò giậu đổ bìm leo.

Không có gì thay đổi cả.

Nhưng đối với tôi mà nói, cứ như có một tâm niệm nào đó đã chết trong thâm lặng.

Cũng như một người đi xuyên qua sa mạc, trước sau đều tin mình sẽ không chết, bởi vì trong tay đang nắm chặt một bình nước cuối cùng, chỉ cần nghĩ đến điều đó liền có thể kìm hãm sự thiêu đốt nơi cổ họng, cứ thế bước thêm một bước về phía trước, một bước nữa.

Sau đó đột nhiên phát hiện bình nước bị rỉ, bên trong trống không.

Nếu nói vấn đề của tôi có thể đúc kết thành một vở kịch nội tâm quá cao trào, mãnh liệt thì chỗ khó của chính là kịch bản.

Lúc tan học, Giản Đơn chạy đến để cùng tôi bắt xe về nhà, tôi nói tôi còn phải trực nhật, hỏi cậu ấy hôm nay sao không cùng đi với . Giản Đơn hơi bối rối, nói cậu ấy bị Trương Bình gọi đi gặp riêng rồi.

“Hôm qua không phải nói rồi à?” Tôi thắc mắc hỏi: “Hôm qua nói cậu ấy phải nắm giữ vận mệnh của mình mà.”

“Hôm qua chưa giữ được.” Giản Đơn lắc đầu: “Cậu ấy chưa tìm được cơ hội, Trương Bình sau đó bị vài vị phụ huynh quần lý, nói theo đến tận cửa, cậu ấy đứng bên cạnh mà không thể chêm được câu nào vào. Hôm nay cậu ấy tưởng có thể lừa dối mà qua được ải, cả ngày đều giả vờ là không có chuyện gì.”

Tôi nhớ lại biểu hiện hôm nay của .

“Cũng có tài diễn đấy chứ.” Tôi tỏ ra khẳng định.

“Nhưng nào ngờ Trương Bình vẫn tìm ra cậu ấy. Cậu ấy muốn qua ải, nhưng làm sao Trương Bình có thể bỏ qua cho cậu ấy được, họp phụ huynh ngày hôm qua có điểm danh ai đến, bố mẹ của cậu ấy không đến mà...”

“Trương Bình gọi điện cho bố mẹ rồi?”

“Cho nên nói đồng chí Trương nhà chúng ta vẫn hiền hậu chán. Tổ nghe Từ Diên Lượng nói Trương Bình định nói chuyện với trước, sau đó mới xem có nên gọi điện cho phụ huynh hay không. Không thì tối nay chắc bị đánh tơi bời luôn.”

No. 141

Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, Dư Hoài đã sắp xếp xong sách vở, xách cặp ra về.

“Chạy đâu đó, hôm nay các cậu phải trực nhật.” Ánh mắt sắc nhọn của Từ Diên Lượng phát hiện ra liền đứng ở cửa sau hét lớn.

“Tớ có tiết, Cảnh Cảnh làm hộ phần của tớ, bọn tớ thương lượng xong rồi.”

Dư Hoài cũng hét lớn đáp lại, một nửa thầy cô và không ít các bạn còn chưa về đều nhìn tôi kính cẩn, nể phục.

“Cậu nói với tôi lúc nào?” Tôi hơi đỏ mặt.

“Bây giờ! Thỏa thuận thế nhé!”

Cậu ấy cứ như thế mà biến mất.

Từ Diên Lượng nhìn tôi, lúc lâu sau mới thở dài: “Người thân cũng có thể trực nhật thay.”

No. 142

Giản Đơn nhìn về hướng Dư Hoài biến mất, ngẩn người một lúc, sau đó ngoái lại hỏi tôi: “Dư Hoài đi học bù hả?”

Tôi há hốc miệng, tôi không biết phải trả lời sao, vì chính tôi cũng không biết.

“Bọn họ phải tham gia thi đấu vòng tròn, thành tích mà tốt, có cơ hội được cử đi học.”

“Lớp 10 đã có thể được cử đi học?” Giản Đơn kinh ngạc, quay đầu nhìn chỗ ngồi đã sớm trống trơn của Hàn Tự.

“Cậu nghĩ sao nào? Người ta không giống với chúng ta đâu.”

Người nói là người ngồi trước tôi, Chu Dao.

Nói cũng lạ, tôi và mấy anh em hàng xóm như Từ Diên Lượng, Giản Đơn, thậm chí cả Hàn Tự đều quan hệ rất tốt nhưng lại rất ít khi nói chuyện với Chu Dao và Trình Á Mẫn, hai người ngồi bàn trên tôi. Trình Á Mẫn là một người vô cùng trầm lặng, da hơi đen, khuôn người cũng gần gần như Từ Diên Lượng, đều giống như “bình đựng xăng”, nhưng lại không linh hoạt bằng Từ Diên Lượng. Dư Hoài từng nói, nếu không phải do cậu ta thị lực tốt thì đã sớm xin chuyển chỗ lên mấy bàn trên.

“Trình Á Mẫn chẳng khác nào một ngọn núi, cũng may tổ cũng cao phết.”

“Là do thân trên quá dài.” Tôi thành thật sửa lại.

Nếu nói sự trầm lặng của Trình Á Mẫn là do tính cách vốn thế thì sự trầm lặng của Chu Dao là xuất phát từ chuyện trân trọng thời gian. Cậu ta rất nỗ lực học tập, Thể dục, Mỹ thuật, Âm nhạc, cái gì có thể lên thì đều gơ tay xung phong, hết tiết cũng ngồi tại chỗ học thuộc từ mới. Tôi từng tận mắt chứng kiến Chu Dao vì tập trung làm bài mà lười đem hạt táo vứt vào thùng rác mà trực tiếp vứt xuống đất.

Tôi cũng từng nghĩ sẽ lấy cậu ta làm mục đích học tập, Chu Dao không quay lại, tôi cũng không quay lại, mót quá cũng nhin. Kết quả không ngoài dự đoán, lúc thi thử, Chu Dao lọt top 5 trong lớp, kết quả thi lần này thì xếp thứ ba.

Còn tôi cả hai lần đều thuộc hạng chót.

No. 143

Ban đầu Chu Dao và Dư Hoài còn cùng nhau thảo luận đề, Chu Dao thỉnh giáo Dư Hoài môn Lí với Toán, bởi vì cậu ta là “học sinh đã lọt vào vòng chung kết”, còn Dư Hoài thì thường mặt dày đi nhờ Chu Dao giúp đỡ hai môn mà cậu ấy cho rằng không thể lí giải nổi – Tiếng Anh và Ngữ văn. Chu Dao học Tiếng Anh rất giỏi, những cụm từ lạ hoắc hay những giới từ kinh dị cậu ta đều có thể giảng ngon ơ, không như cô giáo tiếng Anh hồ đồ của chúng tôi, mỗi lần giải thích đáp án đều như nhau.

“Các đáp án A, C, D vừa nhìn là biết sai rồi. Thế nên chúng ta chọn B, có ai có thắc mắc gì không?”

“Cô ơi, em không hiểu.”

“Tại sao lại nghe không hiểu chứ? Cô hỏi em, A, C, D đúng ở chỗ nào?”

“Em không biết...”

“Không biết chính là không đúng, không đúng thì phải chọn đáp án đúng, tất nhiên là B rồi, còn có vấn đề gì không?”

Mỗi khi đến lúc này, Dư Hoài chán chường nhìn cô giáo tiếng Anh một cái rồi lấy tay chọc chọc vào lưng Chu Dao.

Nhưng mà tình chiến hữu hữu hảo này đã chấm dứt từ kì thi giữa kì.

Bởi vì điểm thi Tiếng Anh của Dư Hoài cao hơn Chu Dao ba điểm.

Từ đó trở đi, mỗi khi Dư Hoài gặp câu tiếng Anh khó đều được Chu Dao tặng lại một câu: “Tổ cũng không biết, cậu giỏi Tiếng Anh nhiều hơn tổ mà, còn hỏi tôi làm gì. Tổ giảng sai cho cậu thì sao?”

Chuyện này lặp đi lặp lại ba lần, Dư Hoài sau đó không bao giờ chủ động nói chuyện với Chu Dao nữa. Chu Dao hỏi các câu Toán Lý Hóa, Dư Hoài vẫn giúp như ngày trước, nhưng chỉ cần là Tiếng Anh thì cậu ta sẽ bỏ gân tìm xa mà đi nhờ cậu Hàn Tự, thậm chí chạy lên tầng trên hỏi Lâm Dương.

Nhưng mà, đáp án mà Lâm Dương gửi cho Dư Hoài đa phần chỉ có hai chữ.

“Trực tiếp.”

“Lâm Dương kiếp trước chắc là chó.” Dư Hoài rất nghiêm túc nói với tôi.

Khác với thái độ đó của Dư Hoài đối với Chu Dao, tôi phần nào có thể hiểu được sự thận trọng của đối phương. Sự nhỏ nhen này đúng là chẳng có chút phong độ nào nhưng cũng do trong lòng có chút hoang

mang, sợ sệt mà thôi. Chu Dao có lẽ chính là một “Cảnh Cảnh” khác nữa, một “tôi” mà nỗ lực hơn, thông minh hơn. Thế nhưng, khoảng cách với Dư Hoài, Lâm Dương, Hàn Tự, không phải là “một chút ít”.

Là cách lòng.

No. 144

“Không đúng, tớ nhớ Hàn Tự trước đây từng nói với tớ, cử đi học chỉ dành cho lớp 12 mà?” Giản Đơn liền túm lấy Chu Dao để hỏi chuyện.

“Cuộc thi đấu vòng tròn không giới hạn độ tuổi, biết lớp học trẻ không hả?” Chu Dao khi nói chuyện với những học sinh trình độ như chúng tôi dường như không hề kiêng dè chút nào, giọng gắt gỏng: “Tại sao lớp 10 không được tham gia nào, chỉ là để bọn họ đấu với lớp 12. Dù sao cũng chênh hai năm luyện tập, thông thường rất khó có thể đạt được giải gì, kể cả có cơ hội được cử đi học cũng chưa chắc là một trường rất tốt nên cậu không biết mà thôi.”

“Thế cậu còn tham gia làm gì?”

Chu Dao dùng ánh mắt khinh thường nhìn Giản Đơn: “Cọ sát cọ sát, dù sao cũng chẳng mất gì.”

Hàn Tự và Dư Hoài mà Chu Dao nhắc đến, giống như một hành tinh đang quay ở một quỹ đạo khác vậy. Tôi vẫn còn chưa đuổi kịp chiếc xe ngựa đối số hàm số thì bọn họ đã quay qua mấy thế kỉ ở trong lô-gic của mình rồi.

Chu Dao dứt lời liền nhắc cặp lên đi về.

28. Chương 28: Ban Xã Hội

No. 145

Tôi và Giản Đơn mỗi người một tâm sự, cứ đứng hăm dờ như thế một lúc, cho đến khi Giản Đơn đứng dậy, kêu lên: “Á! Hôm nay không phải là nhóm các cậu trực nhật à? Cậu ta dựa vào cái gì mà đi về chứ?”

“Cũng không phải lần đầu mà!” Tôi nhún nhún vai. “Trương Bình nói chuyện với cậu ta cũng chẳng có tác dụng gì cả. Cậu ta nói là đến trường là để học, những chuyện thừa thãi khác không ai có thể bắt cậu ta làm. Cậu còn có thể làm gì nữa? Vì chuyện này mà tìm gặp phụ huynh à?”

Giản Đơn bĩu môi: “Vậy để tớ giúp cậu.”

Tôi cảm kích nhìn Giản Đơn cười, cũng không tỏ ý chối từ.

Tôi thấy tôi và những người bạn như Giản Đơn mới là những đứa trẻ tốt thực thụ, chỉ là chúng tôi đều tốt ở những mặt “không quan trọng” mà thôi.

Khi về nhà, phát hiện người hôm nay vào bếp nấu nướng là bố tôi, Trương Phàm nói với tôi, hôm nay do có một vài em học sinh cấp hai bị ngộ độc thực phẩm tập thể nên cô Tề phải tăng ca, rất muộn mới có thể về.

Hai chúng tôi đang nói chuyện thì cửa phòng bếp liền mở ra, bố tôi thò đầu ra, nhìn thấy tôi, không ngờ lại thấy hơi ngượng.

Ha ha, thái độ này là đúng rồi.

“Về rồi à con? Cởi áo đồng phục ra đi, rửa tay chân, chuẩn bị ăn cơm rồi.”

Tôi không nhịn nổi cười, lạnh như băng gật gật đầu, trên mặt là vẻ mặt thường dùng của cô nhóc quái gở bị tổn thương trong gia đình đơn thân.

Quả nhiên bố tôi càng lúng túng hơn, mau chóng rút đầu tiếp tục chui vào bếp.

No. 146

Trương Phàm nằm bò ra ngoài phòng khách làm bài tập, ngẩng đầu nháy nháy mắt với tôi, khiến tôi cũng mơ hồ.

“Chị ơi!” Thăng bé thấp giọng, nói với tôi một cách thần bí: “Lúc chú Cảnh đón em tan học có nói với em, hôm qua chị về nhà rất muộn, lại còn khóc nữa.”

Sau đó, thăng bé ra dấu “OK” với tôi.

Cái gì chứ?

Thăng bé nhìn tôi có vẻ chưa “load” được, không phiền hà bởi thêm một câu: “Không phải là chị thi không tốt à? Như thế chú không dám mắng chị đâu.”

Tôi cười hai tiếng khô khốc, chỉ đành cảm kích mà gật đầu: “Cảm ơn em!”

“Không có gì đâu ạ.” Trương Phàm khua khua tay: “Bọn em cũng mới có kết quả thi, em thi cũng không tốt.”

Sau đó hai mắt long lanh nhìn tôi rất lâu.

Tôi dở khóc dở cười, chỉ đành oai phong lẫm liệt mà vung tay: “Chuyện này cứ để chị, chị che cho em.”

Lâm Phàm thỏa mãn gật đầu.

Tôi biết, tên nhóc lớp 3 này không ngoan như tôi tưởng tượng.

No. 147

Ăn cơm tối xong, Trương Phàm về phòng riêng làm bài tập, tôi thì mở “Vương Hậu Hùng”, bắt đầu hồi tưởng lại một cách khó khăn về mối lương duyên chỉ lướt qua vai nhau của tôi và đối số hàm số.

Dư Hoài nói rồi, nếu tôi mãi thi lẹt đẹt thế này, sớm muộn cũng sẽ quen.

Nhưng tôi không muốn quen!

Khi cậu ấy vì một đứa mặt mỏng như tôi mà hét lớn với thầy Trương Phong: “Thầy ơi, em nghe không hiểu, thầy giảng lại một lần nữa được không ạ?”, tôi từng tự dựng hình thành một loại cảm giác ỷ lại, cứ như những kí hiệu hàm số được gói lên gói xuống tầng tầng lớp lớp mãi không được mở ra, hòn đá nhẵn trên dốc nghiêng mà lực ma sát mãi là không, chất hóa học mà chốc tan chốc lại không tan trong nước khiến người ta không biết rốt cuộc nó muốn làm gì, sớm muộn cũng có một ngày tôi sẽ giải quyết một cách dễ dàng trước mặt cậu ấy.

Tôi cũng biết nhìn rõ ra những huyền cơ sau mỗi cuốn sách giáo khoa.

Cũng như hồi nhỏ, tôi thường hay chạy sang phòng mượn sách ở gần nhà, mượn chú mèo máy để xem “Sau này tôi mới biết người ta gọi là Doraemon”, đồng thời xem luôn cả mèo Dingdang, mèo vũ trụ của Fujiko F. Fujio, luôn tin tưởng rằng một ngày nào đó mình sẽ lấy mèo máy, mỗi ngày trước khi đi học đều kiểm tra tất cả những ngăn kéo trong nhà xem nó có cỗ máy thời gian không.

Ước mơ cũng đã thực hiện được một phần.

Ý tôi là biến thành Nobita. Nobita mỗi ngày khóc nhè, đem vùi bài thi xuống đất.

Tôi tưởng người bên cạnh tôi là mèo máy, nhưng cậu ấy nói với tôi, chỉ số hàm số cậu còn không hiểu rõ, đối số hàm số đành thôi vậy.

Ai cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Mèo máy của tôi sắp tới đây còn phải ngồi lên cỗ máy thời gian mang tên kì thi Olympic, trở về thế kỉ 22 rồi.

No. 148

Tôi biết bố sẽ vào phòng, hơn nữa nhất định sẽ bùng theo một ly sữa.

Ông cũng không còn chiêu nào nữa, một chiêu có thể ăn tươi khắp thiên hạ chính là ông. Sữa giống như cái loa của ông, bắt đầu từ khi tôi học lớp một không mang bút chuyên dụng cho môn Mĩ thuật khiến bố tôi bị cô chủ nhiệm đánh đá nói như tạt xô nước lạnh vào mặt, ông liền quen với việc mở màn bằng một ly

thủy tinh sữa, tỏ ý muốn tâm sự cùng tôi. Hình trụ, màu trắng, ẩm áp giống như chiếc mic, như ông nói của riêng ông, có thể tuôn ra vô vàn những bài học đạo lý lớn lao. Nghĩ kĩ thì bố tôi chưa từng tức giận với tôi, thậm chí tôi cũng chưa từng nhìn thấy bố tôi giận dữ sẽ như thế nào. Có thể do mẹ tôi luôn ở trong trạng thái tức giận nên bố tôi đã biến thành một cái hồ Ngũ Đại Liên trầm lặng.

Chỉ số hàm số trong vở bài tập từng cái một giống như một cái khinh khí cầu không to không nhỏ giắt vào góc bên phải của đứa trẻ, cùng lúc ra vẻ rất đặc ý trước mặt tôi. Tôi rất phiền lòng, lúc ngẩng đầu nhìn bố tôi cũng rất cay nghiệt.

Tôi biết bản thân mình không giảng đạo lý, các bậc phụ huynh thông thường khác lúc này có lẽ đều cầm tờ kết quả thi mà chì chiết, sợ rằng còn bắt đầu hoài nghi mình và vợ đã kết hôn cận huyết. Làm gì có ai như bố tôi, mười năm như một ngày, vẫn như xưa mà bưng sữa gõ cửa.

“Cảm ơn bố.” Tôi kìm nén mãi cuối cùng cũng nói ra một câu như thế.

No. 149

Tôi không giỏi kìm nén như bố tôi.

Tôi cũng phải học cố kìm nén cảm xúc.

Bố tôi đặt ly sữa ngay bên cạnh tôi, cứ đứng như thế hai phút, không nói câu nào, như sóng điện mãi không bao giờ mất đi.

“Cảnh Cảnh, tối qua là bố không đúng. Chuyện hơi bất ngờ, bố không biết mẹ con cũng phải họp, thật là không ngờ cả hai cùng bận...”

“Con biết rồi!” Tôi ủ rũ: “Ai đi họp phụ huynh mà chẳng là họp.”

Bố tôi mãi sau cũng không nói gì.

Nếu tôi mà là ông, tôi cũng không nói gì, nói gì đây? Nói không nên để cô Tề đi họp nhưng cô Tề sai ở đâu cơ chứ? Sai ở chỗ bà là một người ngoài ư? Hay là sai ở chỗ cô ấy không sinh ra tôi? Hay là sai ở chỗ rõ ràng tôi thì không tốt còn buồn bực vì bị lộ tẩy trước mặt một người ngoài?

Nhưng người ngoài này làm đủ tốt rồi, tôi không có lí gì để soi mói, càng không có lí để bố tôi đến xin lỗi tôi.

Là do tôi quá mè nheo rồi. Cảnh Cảnh như vậy, đúng là khiến người ta ghét.

Tại sao tôi lại trở thành kẻ đáng ghét đến thế này?

Bất kể là chuyện của Dư Hoài hay tất cả mọi chuyện khác.

Bố tôi ngồi trên giường, lặng lẽ nhìn tôi làm bài. Tôi làm không ra kết quả lại không muốn bị bạo lộ cái vẻ ngu ngốc, lộ ra bản thân thật ra cái gì cũng không biết, cho nên ra vẻ tính toán, gạch gạch trên tờ nháp.

Viết đều là những phép cộng trừ nhân chia trong phạm vi 100, còn bày vẽ thêm đồ thị hàm số, làm như có thật nổi nổi mấy cái parabol chết tiệt với nhau, vẽ chẳng khác nào mấy đường tròn vậy.

Cuối cùng bố tôi cũng không chịu được nữa mà đằng hắng một tiếng.

“Cảnh Cảnh à, con đang vẽ những cái gì đấy, đều không đúng cho lắm thì phải.”

Tôi lập tức quay đầu lại phần nộ nhìn bố tôi.

Đúng lúc tôi định mở miệng thì điện thoại kêu lên. Từ lúc cô Tề và Trương Phàm chuyển vào đây, mẹ tôi không bao giờ gọi vào máy bàn nữa.

Tôi đang định chọn chế độ rảnh tay để tổ chức một cuộc họp ba phương thì bố tôi đã nhận cuộc gọi, sau đó vừa nghe máy vừa đi ra khỏi phòng tôi.

No. 150

Tôi vứt tất cả những đồ thị hàm số ban nãy vẽ lung tung vào thùng rác, nghĩ đi nghĩ lại, lấy từ trong cặp ra một cuốn sách Toán.

Từ ngày tôi bước chân vào cánh cổng trường cấp ba đã bị kiểu học sinh như Dư Hoài dọa chết rồi. Cậu ấy cười nhạo tôi chỉ vì tôi học sách, vì tôi chép nguyên cái định nghĩa trên bảng, một cách rất tự nhiên, tôi không bao giờ dám dùng phương thức được gọi là “chủ nghĩa hình thức” trong mắt cậu ấy để học tập nữa.

Kết quả của quá trình “chỉnh” này chính là chuyện tôi đi mua những quyển bài tập mà các học sinh giỏi như Dư Hoài hay sử dụng. Tuy tôi không làm hết bất cứ quyển nào cả nhưng tôi cũng có nét tương tự như việc cậu ấy bỏ mặc sách giáo khoa vậy. Dẫu có làm hay không thì khoanh khắc mà đứng trước sập sách được bày ra sẵn sàng, tôi và Dư Hoài nhìn không có gì là khác nhau cả. Đối với sự ngu dốt của bản thân thì có dùng bất cứ điều gì để che lấp cũng vô dụng nhưng cũng là điều quan trọng bậc nhất.

Tôi lật quyển sách giáo khoa mới tinh đến những trang học bài chỉ số hàm số, bắt đầu nghiêm túc làm theo từng bước hướng dẫn trong sách giáo khoa để dần dần chứng minh các định lí. Tuy có chậm chút nhưng ít nhất viết cũng rất trôi chảy, cảm giác bối rối mang tên “cái gì cũng không biết làm” cũng theo đó dần dần nhạt phai. Cứ viết mãi viết mãi, đến lúc tôi không còn phải phụ thuộc vào sách giáo khoa mà vẫn suy ra được các định lí, trong lòng trào dâng lên niềm vui mừng khôn xiết.

Thực ra tôi biết chiến thuật giải bài đề cũng bao hàm nhiều niềm vui nho nhỏ như thế. Quả thật như vậy, dù sao thì trước đây tôi cũng được xem là một nửa học sinh ưu tú, dẫu có phải ngồi đó gỡ dây tai nghe mười phút đi chẳng nữa, chỉ cần dây đều xuôi thì có thể khiến coi người ta vui. Còn phải nói đến giải đề ư, cảm giác thỏa mãn và thành công đó không phải là thứ khác có thể đem lại.

Chỉ có điều khác ở chỗ, những đề Đại số có thể mang lại cho tôi cảm giác đó không nhiều.

Rất lâu sau đó, tôi còn nhớ đêm hôm đó, tôi ở dưới ánh đèn bàn, không mang chút lòng tự tôn nào, không hề lảng tránh mà ngồi ngâm cứu sách Toán. Kể cũng lạ, loại cảm giác đó tôi chưa từng trải qua, như trong đêm đông, trong tâm khảm có một trận mưa âm ập, nhưng lại tĩnh lặng đến mức không có mảy may chút tiếng mưa nào.

Khi giải đề đang lên tay, những cảm xúc dư thừa đều bay sang một hướng khác.

Ông trời rất công bằng nhỉ? Tôi ngốc hơn Dư Hoài nhiều, đời này kiếp này có phải đã định sẵn không thể nào sống tốt hơn cậu ấy? Nghĩ lại thì, trên thế giới này vẫn còn tồn tại cái gọi là vận khí.

Bố tôi đi vào phòng, đặt điện thoại lên trên mặt bàn rồi ngồi xuống cạnh cửa sổ. Tôi đang viết rất hứng khởi đây, tuy hơi tò mò là không biết ông sẽ nói gì nhưng cũng tuyệt nhiên không nhìn ông.

“Cảnh Cảnh, bố và mẹ có nghiên cứu một chút bảng điểm của con. Bố mẹ đều cảm thấy con nên tập trung học ba môn Toán, Văn và Ngoại ngữ. Kết quả lớp 10 có kém một chút cũng không sao, lên lớp 11, mình chuyển sang học ban xã hội.”

Giống y như bác sĩ thông báo kết quả kiểm tra bệnh tình vậy, muốn ăn gì thì ăn đó, muốn học gì thì học cái đó, muốn thi được mấy điểm thì thi mấy điểm.

Tôi không ngẩng đầu, chỉ ậm ừ một tiếng.

Trước đây, khi ở trên lớp ai là người nói với tôi đừng học ban xã hội?

Là ai nói với tôi “Nói thật, đừng học ban xã hội”?

Tôi cũng nói với ai “Ừ, không học ban xã hội”?

Đại nạn giáng xuống, chim nào lo bay hướng nấy, mà chúng ta cũng đâu phải là chim cùng một cánh rừng.

29. Chương 29: Beta 1

No. 151

Tôi tỉnh dậy rất sớm, năm rưỡi, so với mọi khi thì sớm hơn một tiếng.

Không giống thường ngày chút nào. Mọi khi tôi chỉ cần được ngủ thêm năm phút thôi là đã sung sướng lắm rồi.

Nhưng làm người lúc thật sự có quyết tâm, các cơ quan trong cơ thể sẽ rất phối hợp với nhau, dầu là bản thân thì cũng nên cho mình ít mệt mỏi.

Không biết làm sao, tôi lại nhớ đến cái máy làm sữa đậu nành đã bám bụi để ở xó bếp. Cái này hai năm nay vừa mới hot, cuối năm ngoái bố tôi được đơn vị phát cho một cái. Trước khi năm mới, hai bố con hào hứng bất chấp thời tiết gió lạnh đến Ốc Nhĩ Mã mua một cân đậu tương và các loại ngũ cốc khác; trở về nhà, tôi đọc hướng dẫn cách làm còn bố tôi thì thực hiện, rất chăm chú để làm ra một cốc to sữa đậu nành thơm ngào ngạt nóng hôi hổi. Trong cả quá trình, chỉ có bố tôi là cứ mãi cần nhằn về vấn đề an toàn thực phẩm đến mức khiến tôi cảm thấy rất phiền, trừ cái đó ra thì tất cả đều tốt đẹp.

Nhưng vì hai bố con đều không có kinh nghiệm nên đành miễn cưỡng mà uống. Uống xong, tôi đi rửa máy mới phát hiện ra bã đậu hay cái gì đó đều dính hết lên thành cốc, tôi rửa hết nửa tiếng đồng hồ, đến nỗi gân tay đều nổi hết cả lên.

Bố tôi vẫn còn đang lải nhải mãi rằng sữa đậu nành uống ngon nọ kia, tôi nói bố uống thì bố rửa đi.

Ông liền không uống nữa, đúng là không có khí phách gì hết.

Lúc này tôi chạy đến phòng bếp nhìn, cái máy làm sữa đậu nành màu trắng kia rất đáng thương mà nằm ở một xó. Tôi lén lút lôi nó ra, nhớ là trong nhà cô Tề có mua đậu tương và hạt bo bo, nên hăm he quyết định buông tay vật lộn một trận.

Năm rưỡi, trời không còn sáng nữa. Dưới ngọn đèn tiết kiệm năng lượng trong phòng bếp, tôi nhẹ tay nhẹ chân mà rửa đậu tương, vo gạo, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

No. 152

Tôi còn nhớ lúc học cấp một chúng tôi có học bài “Lao động là có tư vị nhất” của Lão Xá. Có một đoạn Lão Xá viết là, mẹ ông nói với ông rằng, sủi cải của nhà địa chủ nhiều thịt ít rau, còn của nhà chúng ta thì rau nhiều thịt ít, nhưng sủi cải mà nhiều rau ít thịt thì ngon hơn.

Bài luyện tập có một câu hỏi, hỏi là: “Tại sao mẹ của Lão Xá nói rằng sủi cải mà nhiều rau ít thịt thì ngon hơn?”

Lúc đó tôi viết đáp án là: “Bởi vì vốn dĩ sủi cải nhiều rau ít thịt ngon hơn, không ngấy.”

Thầy giáo của chúng tôi đánh một cái dấu X rất chi là mạnh, sau này vở bài tập mở đến mười trang sau vẫn có thể sờ được nét bút ấn.

Câu trả lời đúng phải là, sủi cải của nhà địa chủ là thông qua sự cướp bóc của dân nghèo để có thịt và bột, mà nhà của Lão Xá là thông qua lao động mà có, cho nên mới ăn ngon hơn. Khi đó tôi không phục, ăn là ăn, ngon là ngon, tôi chính là không tin cùng một đĩa sủi cải mà có thể phân ra thành hai giai cấp.

Đương nhiên, cảm giác oán giận này mãi mãi chỉ có thể để trong lòng mà thôi.

Có điều, lúc tôi rửa đậu tương trong chậu, nước ấm không chạm qua mu bàn tay, tôi đột nhiên hiểu ra vì sao Lão Xá rất tôn sùng sự lao động chân chất này. Lúc tâm con người ta mệt mỏi, luôn muốn làm một chút gì đó khiến cho người ngờn xả một chút, trong cái bận rộn ngược lại lại có thể thật sự khiến con người ta buông xuống được tâm tình phiền muộn.

Đến khi tôi không cẩn thận làm rơi cái rổ inox, bố tôi bị dọa từ phòng ngủ chạy ra, cô Tề cũng khẩn trương theo sau. Hai người đều đang ngái ngủ, mang vẻ mặt hốt hoảng khi bị ồn làm cho tỉnh dậy.

“Con muốn làm đậu nành.” Tôi lập tức giải thích.

Về mặt bố tôi lập tức trở lại bình thường. Cô Tề bảo tôi trở về phòng ngủ một chút, còn cô ấy thì đi làm bữa sáng.

Tôi từ chối, biểu hiện giống như đường đời tôi như bước sang một trang mới. Trước đây tôi thường như vậy đột nhiên cảm thấy thỏa thuê mãn nguyện, bố tôi sớm đã quen rồi, nhưng trước giờ tôi không thể ở trước

mặt cô Tề nói mấy lời ngốc nghếch như vậy. Nhưng thời gian gần đây bố tôi và cô Tề thường đồng thời xuất hiện, cho nên đứa con gái nói mấy lời như vậy trong mắt ông, quả thực là đã lâu lắm không thấy rồi.

“Cảnh Cảnh!” Bố tôi nói vẻ sâu xa: “Con có lòng như vậy là đủ rồi. Đậu nành đừng làm nữa, con...những điều khác trong cuộc sống con cũng còn phải bắt đầu lại từ đầu.”

No. 153

Lúc tôi vào phòng học, trong phòng chỉ có ba người, tràn ngập mùi mì ăn liền. Tôi nhìn lướt qua, đang quay lưng về phía tôi húp lấy húp để sợi mì.

“Sao nhìn cậu thảm thế?” Tôi vừa để ba lô xuống vừa hỏi: “Làm gì mà mới sáng ra đã ăn mì ăn liền rồi?”

“Nói ra thì dài lắm.” bưng mì đứng dậy, ăn cho đầy miệng, hàm hồ trả lời tôi: “Hôm nay tớ phải ra khỏi nhà sớm một chút, cho nên không có ăn bữa sáng.”

“Tại sao?”

“Tóm lại tớ phải nhanh ra khỏi nhà, trước khi bố mẹ tỉnh dậy.”

“Nhưng mà, không phải buổi tối cậu về nhà vẫn phải chạm mặt bố mẹ à?”

“Trưa hôm nay bố mẹ tớ bay đi Bắc Kinh rồi, tối sợ gì chứ.”

“Có phải là vì hôm qua Trương Bình tìm bố mẹ cậu không?”

Động tác của dừng lại một chút, sau đó quay người ngồi lại chỗ ngồi: “Tớ ăn xong mì rồi sẽ nói với cậu. Chúng ta cần phải tôn trọng đồ ăn.”

Vốn dĩ là tôi chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, cô ấy lại nói như vậy làm tôi lại cảm thấy ngứa ngáy, lập tức chạy đến ngồi bên cạnh cô ấy.

“Cậu làm gì thế?” Cô ấy cảnh giác nhìn tôi, sợi mì còn thừa vẫn còn đang mắc ở bên miệng: “Đừng có mà quái gở như thế chứ.”

“Cậu đã đem chuyện mẹ Dư Hoài yêu cầu chuyển chỗ ngồi nói thành Bình thư rồi, cậu không biết xấu hổ mà không khai báo cho tớ à?”

Thế là, dùng vẻ mặt ngượng ngùng mà nhìn tôi một cái.

Vừa mới mở miệng liền làm đầu gối tôi mềm nhũn.

“Cảnh Cảnh, cậu cảm thấy con người Trương Bình như thế nào?”

luôn cho rằng, Trương Bình là một tên gốc lạc quan, chất phác.

Cho nên, lúc hai mắt cô ấy chớp chớp, đầu cúi xuống giả vờ rơi nước mắt nói bố mẹ mình máu lạnh. Phải biết rằng, khi đó thành tích của cô ấy không tốt nhưng vẫn giấu giếm, chẳng những không báo cáo quân tình lại còn sửa thời gian họp phụ huynh thành đúng thời gian hai bọn họ đi công tác. Nếu biết nhất định sẽ lộ ra cô ấy để bọc sô pha.

Tôi nghe xong bẻ ngón tay, thôi bỏ đi, lần này đích thực là đã giẫm lên địa lôi rồi.

No. 154

Cô ấy cho rằng Trương Bình nhất định sẽ ăn quả này, không ngờ, đối phương lại mang theo một cái bình lớn (Trương Bình từ lúc liên tiếp làm vỡ bốn năm cái bình trà, liền bắt đầu dùng một cái bình đựng mơ miệng rộng để đựng nước), vừa uống vừa thông thả nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói, bạn Tưởng Niên Niên, đừng giả vờ nữa, trước khi đến cũng không biết đường mà lau sạch mù tạt ở tay, có phải em rất coi thường tôi không?

cười khan hề hề hai tiếng, bỏ cái tay đang lau nước mắt xuống.

Bố của là người Bắc Kinh, không biết làm sao lại thi vào trường Đại học y ở thành phố bọn tôi, học lên đến Tiến sĩ, ở lại đây lấy vợ sinh con; hai năm gần đây bị điều chuyển lên bệnh viện Bắc Kinh đồng thời với với mẹ của , chỉ là hộ khẩu của tạm thời chưa được chứng thực. Hai vợ chồng họ thực ra định lúc lên

lớp 10 sẽ chuyển cô ấy vào học ở một trường trung học phổ thông nào đó ở Bắc Kinh, hộ khẩu giải quyết ổn thỏa rồi chính thức sinh sống ở đó. Cho nên, thi cấp ba ở đây nguyện vọng đều là điền bù...Nhưng mà, cô ấy thế mà lại thi đỗ vào Chấn Hoa theo ban dân lập.

Chấn Hoa cũng được coi là trường công lập nổi tiếng, ít nhất là tốt hơn nhiều cái trường mà sẽ chuyển đến học. Vì vậy, bố mẹ cô ấy quyết định để cô ấy ở lại đây học cho xong ba năm cấp ba, trước khi tốt nghiệp mới đi Bắc Kinh, vừa vận kiếm chắc được một ít điểm thi đại học các trường ở trên Bắc Kinh.

“Cậu cũng được coi như là bé ngoan đó.” Tôi nghe đến đây không khỏi đồng cảm nhìn một cái.

Có điều, sau khi ngoài ý muốn thi đỗ Chấn Hoa, cô ấy khổ cực không ít. Nói đúng ta thì không bằng tôi, tốc độ giảng bài ở Chấn Hoa khiến cô ấy nuốt không trôi, khi tôi vẫn còn dựa vào chỗ yếu mà đánh ở tiết Toán, đã tự chơi được mấy chục ván cờ rồi.

“Năm đó nhờ có dịch SARS mà tôi gặp may. Nếu không nhờ dịch SARS thì làm sao đề thi mà đơn giản như vậy chứ, làm sao tôi có thể đỗ vào Chấn Hoa.”

Lúc nói những lời này, vẻ mặt không có một tí ti cảm kích hay là vui mừng. “Quốc gia bất hạnh thi gia mừng”[1], câu nói đó làm sao mà nói ra được? Dịch SARS này, mọi người nhắc đến nó như một kiếp nạn, còn đối với chúng tôi mà nói thì nó giống như một lần tự học thì mất điện, hay như tiếng thở hổn hển trong sự cuồng loạn, càng có nhiều người hơn nữa, ví dụ như tôi và , trong sự hỗn loạn ngoài ý muốn lại giành được lợi.

Sự hoảng sợ về cái chết đều chẳng nguy hại đến chúng tôi. Điều nguy hại đến chúng tôi là sau này sống sót bằng cách nào.

“Về điểm này tôi chẳng nói xạo, bố mẹ tôi đích thực có thể lột da tôi.” cúi thấp đầu thở dài nói.

Lời này hóa ra lại là thật.

No. 155

Cuộc sống của vừa tự do lại vừa cô đơn. Ông bà nội của đều ở Bắc Kinh, còn ông bà ngoại quanh năm sức khỏe không tốt, chỉ sinh một người con gái là mẹ của , không cậu dì họ hàng có thể trông nom cô ấy. Bố mẹ cô ấy đều là bác sĩ, áp lực công việc rất lớn nên khiến cho tính tình của họ rất nóng nảy. Về cột nhà bây giờ của đều là do từ nhỏ luyện thành, chuyên môn để đỡ dành ba mẹ, tiện thể để trốn bị phạt, giấu giếm tai họa. Bố mẹ của cũng không có nhiều thời gian để dạy bảo con gái cẩn thận, cho nên mỗi khi gặp phải chuyện gì thì điều đầu tiên làm luôn là tức giận, đập bàn. Nếu mà họ biết nói dối thời gian hợp phụ huynh đúng vào ngày họ đi công tác Bắc Kinh, lại còn làm giả đơn xin nghỉ phép để họ kí, chắc hẳn không kịp đợi đến lúc cô ấy xuyên tạc danh sách xếp hạng thì đã mang cô ấy đi phẫu thuật rồi.

Chẳng trách lại muốn đến hội chợ để thuê một người đóng giả bố. Nếu thời gian thử việc biểu hiện tốt, thậm chí cô ấy có thể tuyển ông bố này làm ông bố chính thức luôn.

lôi lôi kéo kéo, lải nhải với Trương Bình xong chuyện nhà cô ấy có chuyện và bản thân cho rằng thành tích chỉ là thứ phụ, sau đó bày ra bộ mặt “Em đã ung thư não giai đoạn cuối rồi thầy có thể làm gì em” nhìn thầy ấy.

Có thể Trương Bình bị cô ấy làm cho đau đầu, bực mình mà lôi kéo khuy ở cổ áo, mở hé cửa sổ phòng làm việc, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Trương Bình thế mà lại hút thuốc, đốt xong mới nhớ ra là còn có học sinh ở bên cạnh, mơ hồ nói một câu: “Em không để ý chứ?!”

dám để ý á! Hút thuốc loại “second-hand” là mười mấy năm sau sẽ bị ung thư phổi chết đó, mà không hút hàng “second-hand” thì hôm nay vẫn phải chết.

Huống chi đèn trong phòng làm việc và Trương Bình buồn bực lại im lặng, bỗng dưng khiến cho trong lòng hơi là lạ.

No. 156

Từ nhỏ không phải là một ngọn đèn tiết kiệm dầu.

Làm đại vương chuyển trường, cô ấy đã được mở mang với không biết bao nhiêu giáo viên không quen biết. Trước khi giao chiến với Trương Bình, cô ấy đã mô phỏng ra rất nhiều loại phản ứng của đối phương, ví dụ như sợ gánh trách nhiệm mà cầm điện thoại trong văn phòng nói “Thế này là không được, phải nhanh chóng gọi điện cho bố mẹ em.” Ví dụ như to tiếng dùng lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc mà mắng cô ấy “Họp phụ huynh là để phụ huynh hiểu tình hình học tập của con mình, bố mẹ em chẳng lẽ lại làm hại em à?”; hoặc ví dụ như cười hi hi trấn an một chút, cổ vũ cô ấy cần cố gắng học tập hơn nữa, thành tích có thể sẽ khởi sắc, sau đó chân trước bước ra khỏi văn phòng, chân sau mời bố mẹ cô ấy từ Bắc Kinh trở lại đây nói chuyện...

Nhưng tuyệt đối không có chuyện thầy lại chăm chú nghe cô ấy luyện thuyết về lịch sử trưởng thành của mình, chịu đựng cô ấy ngạo mạn nói rằng sớm muộn gì cũng sẽ lên Bắc Kinh thi tốt nghiệp. Sau khi cô ấy ngừng lại, buồn bực châm thêm một điều, giống như là thật sự vì con bé đáng chết này mà nghĩ cách.

Tựa như trước giờ không có ai nguyện ý dừng lại nghe cô ấy nói vài câu nghiêm chỉnh, chăm chú vì cô ấy mà nghĩ đến tương lai sau này.

Cuối cùng Trương Bình cũng hút xong một điều, quay người ngồi trên ghế. Thầy ấy không nhìn , ngược lại nhìn trần trần vào mấy bức ảnh bị đề lên bởi mặt kính trên bàn văn phòng, chậm rãi nói: “Thầy biết, lực học bây giờ của em rất bình thường. Cố gắng học đi, áp lực và không khí ở Chấn Hoa có thể thật sự là không phù hợp với em.”

Cố gắng học đi... Tất nhiên, chứ bọn em còn có thể làm gì, tôi tùy tiện nói, không thể không cố gắng mà, Trương Bình bắt đầu dĩ cười, điều chỉnh giọng rồi tiếp tục nói: “Em cũng biết bản thân sớm muộn gì cũng lên Bắc Kinh để thi, ở đó điểm chấm thấp hơn chỗ chúng ta, đề thi cũng đơn giản hơn chút. Nhưng bây giờ em đã đi đâu, mỗi lần đến tháng thi cuối kỳ em vẫn phải thi, lực học bình thường thế này... làm sao mà làm được, đúng không?”

sắp rơi nước mắt đầy mặt rồi.

No. 157

Thời bố mẹ chúng ta căn bản là không phải trải qua quá trình dốc hết toàn lực cho kỳ thi tốt nghiệp, nếu có trải qua thì cũng đã sớm quên gần hết rồi, cho nên họ không hiểu khi con cái nói rằng “học không vào”. Đối với họ mà nói, cho bạn một bộ bàn ghế, một tập giấy bút là đã có đầy đủ tất cả điều kiện học tập rồi, còn về việc có thích giáo viên hay không, có hòa hợp với các bạn hay không, và còn mấy cái lòng tự trọng và cảm giác mâu thuẫn nọ kia, tất cả đều không phải là lý do.

Mà Trương Bình lại hiểu. Đằng sau sự cợt nhả của là cảm giác chán chường khi mà không tìm thấy phương hướng lại bất lực, Trương Bình nói đều chuẩn hết.

“Nói thế nào nhỉ, chúng ta nên học có hiệu quả một chút đối với ba năm cấp ba này. Có điều, chính vì để các em có thể thi đỗ đại học, những cái khác đều là bỏ đi. Mặc dù tôi làm chủ nhiệm không nên nói với em những lời này nhưng trong lòng các em cũng đều hiểu rõ. Chỉ cần em có thể đạt được mục tiêu của bản thân, dù cho là thông qua con đường học hành nào, tiến độ nhanh hay chậm, trường học tốt hay không tốt, thực ra đều chẳng quan trọng.” rất tán thành, gật đầu như già tởi.

Cô ấy sớm đã nghĩ như vậy rồi, thực ra bố mẹ cô ấy cũng nên nghĩ như vậy, chứ không phải lại càng muốn bắt bẻ cô ấy, nói trắng ra là vẫn không tin tưởng.

Hoặc có lẽ là vì để giảm bớt phiền? Bởi vì mấy thứ quy định cứng nhắc đó là đơn giản nhất.

“Em vẫn nên từ từ dựa theo năng lực của mình mà học đi! Chuyện họp phụ huynh sau này không có lần thứ hai nữa, lần này thầy không vạch trần em... Tất nhiên em cũng đừng mang tôi làm trò đùa nữa!” Trương Bình thành khẩn nhìn một cái, tiếp lời: “Tôi làm chủ nhiệm, làm chuyện như vậy sẽ bị bố mẹ em chính cho chết mất.”

Lần này lệ rơi hai hàng thật rồi.

“Thi cuối kỳ bất kể thi tốt hay không, em cũng đừng có sợ mà nói dối nữa. Cứ mời bố mẹ em đến họp phụ huynh như bình thường, tôi sẽ nói chuyện riêng với họ một lần, đảm bảo em sẽ không bị lột da, được chưa?”

Trên đầu Trương Bình trong mắt như đang đeo một cái vòng kim quang [2], thầy nói cái gì đều được cả.

Trương Bình rất “man” mà xua xua tay: “Được rồi, trời cũng tối rồi, mau về nhà đi. Bố mẹ em quanh năm đều không có nhà, ông bà ngoại tuổi cũng cao rồi, phải tự chú ý lấy bản thân, có chuyện gì thì cứ đến tìm thầy, đi đi.”

Trương Bình thở dài một hơi thật dài, lại châm thêm một điếu nữa, hướng về phía cửa sổ nhả ra một vòng khói. đi đến trước cửa văn phòng, lại quay đầu nhìn một cái.

Nhìn Trương Bình thật chăm chú.

Chú thích:

1. Quốc gia bất hạnh thì gia hạnh: Quốc gia bất hạnh thì gia hạnh, Phú đảo thương tang cú tiện công” (Bất hạnh của quốc gia là hạnh phúc của nhà thơ, nó khơi nguồn những vần thơ tang thương một cách dễ dàng) (Đề Nguyên Dị Sơn Tập). Đại ý là một xã hội rối ren là nỗi bất hạnh của quốc gia, nhưng đồng thời cũng triển hiện một cách chân thực trăm cảnh đời nhân gian, cung cấp những vật liệu dồi dào không dứt cho các nhà văn, nhà thơ, tác giả văn học.

2. Vòng kim quang: giống quang sáng trên đầu các thiên thần trong các bức tranh, phim ảnh về thiên thần, thiên sứ

30. Chương 30: Beta 2 Và Niềm Vui Sống Của Cảnh Cảnh

No. 158

Chuyện đó làm tôi và Dư Hoài cười đến đau cả bụng, nhưng trong mắt lại đẹp trai đến chói lóa.

Lúc Dư Hoài bước vào lớp, tôi vẫn còn ngồi bên cạnh nghe cô ấy kể chuyện. nhẹ giọng kể chuyện là chuyện thần kì ngàn năm hiếm có, bởi vì cái giọng ăn to nói lớn của cô ấy vốn dĩ đã không thể giữ nổi bí mật gì rồi.

Có lẽ cũng giống như chúng tôi, ôm lấy bí mật đầu tiên, gọi là thích.

Đợi đến khi trong lớp học rôm rả tiếng nói chuyện, Từ Diên Lượng đeo ba lô xuất hiện trước mặt chúng tôi. Tôi mất mấy giây mới phản ứng được, bởi vì Từ Diên Lượng nói mình giả vờ bị cận không nhìn rõ bảng, bây giờ cậu ta bị Trương Bình bắt ngồi ở hàng hai, ngồi bên cạnh .

“Giả vờ bị cận cái c*t, còn không phải là vì muốn ngồi cạnh à!”

Phía trên là Giản Đơn đang bình luận về cái chuyện máu cún này. Giản Đơn vẫn luôn tin tưởng Từ Diên Lượng đối với có một loại thiện cảm khó nói thành lời... Tôi nghĩ đến nhũn cả não cũng không rõ cái loại thiện cảm đó lấy ở đâu ra, là bị “Lỗ Băng Hoa”¹ làm cho cảm động rồi ư?

Tôi nhường chỗ cho Từ Diên Lượng, trở về chỗ ngồi của mình. Dư Hoài đã đeo tai nghe nghe tiếng Anh rồi, bọn tôi cũng chỉ chào hỏi nhau qua loa. Tôi lấy sách Toán trong cặp ra, xem nội dung lũy thừa hàm số xong, bắt đầu chiến đấu với đồng hàm logarit, cũng chính là đồng bài hôm qua Trương Phong ném cho tôi.

Còn về phần bài giảng trên bảng của Trương Phong, tôi nghe không hiểu mà cũng chẳng chép kịp. Tôi lén lút lấy máy ảnh ra chụp lại, cho nên lúc cần đến có thể sử dụng chức năng xem trước phóng to bài giảng lên xem.

May mà ngày nào tôi cũng mang theo máy ảnh. Vốn dĩ chỉ có thể lưu hơn bốn trăm bức ảnh, thoáng cái mà đã sắp “full” rồi, tôi lại không có cơ gì để tìm bố mẹ bảo họ mua cho thẻ nhớ mới, mắt nhìn bài giảng trên bảng của Trương Phong, đột nhiên tôi cảm thấy thượng đế vừa mở ra một cánh cửa mới.

Bỗng chốc tôi cảm giác, có một lúc nào đó Dư Hoài đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn tôi nhưng tôi kiên trì không ngẩng đầu lên, tập trung tiếp tục suy nghĩ mấy cái định lý mà cậu ấy nhìn thoáng qua một cái có giải thích được.

Tôi từng hoàn toàn không có cách nào có thể đối diện được ánh mắt này của Dư Hoài. Sau khi cậu ấy để tôi viết xong mấy trang thì đặt bút xuống, trong lúc vô ý lên nhìn một cái, hoặc là lúc Trương Phong chuẩn bị gọi người lên bảng giải đề, tôi rụt cổ cúi đầu xuống cậu ấy cười cong cả mắt... Không có ác ý, một tí cũng không có.

Thậm chí có thể là cậu ấy không ý thức được là cậu ấy đang nhìn tôi.

Nhưng tôi không cách nào đối diện, vì một ánh mắt này mà theo bản năng tôi thấy ngượng ngùng. Tôi cũng chẳng phải là người ham hư vinh, nếu đối phương không phải là Dư Hoài, có phải tôi có thể thản nhiên đối mặt với sự ngu ngốc của mình một chút không?

Tôi không biết nữa.

Vì vậy, hôm nay tôi kiên trì nén cái chuyện ngu xuẩn này xuống. Tôi cảm thấy tất cả đều có chút không giống như vậy.

No. 159

Tiết đầu tiên là tiết Vật lý của Trương Bình, từ phía sau tôi nghiêng nghiêng người, lặng lẽ quan sát. Lưng cô ấy thẳng tắp, đôi mắt như hai cái bóng đèn phát sáng làm cho người ta phát sợ, nóng bỏng dán chặt mắt vào Trương Bình.

Đối với trạng thái học tập của hôm nay Trương Bình rất hài lòng, thậm chí còn nhoẻn cười với.

Cái tên ngốc này, như con sử tử cái muốn bắt mồi, thầy ấy lại còn tưởng mình là con mèo nhỏ dễ thương.

Tôi hơi thấp thỏm lại có chút ngưỡng mộ cô ấy. Bỗng dưng cô ấy lại đi thích thầy giáo của mình, mặc dù đây là chuyện bí mật không thể nói cho người khác nhưng cô ấy vẫn tự nhiên biểu hiện rất rõ ràng.

Ấy thế mà, mộng đẹp của đều vỡ tan trong giây lát, khi Trương Bình quay người viết công thức lực đàn hồi lên bảng... Đầu tiên là Từ Diên Lượng phì cười ra tiếng, sau đó thì như ngầm hiểu ý nhau mà tiếng cười rung lên như lò xo, từ phía sau lớp học một đường truyền lên phía trên.

Chỉ có mình Dư Hoài là đang cúi đầu nhìn chiếc bút bi, hoàn toàn không chú ý đến sự xôn xao trong lớp. Tôi vốn muốn đẩy đẩy cậu ấy, để cậu ấy liếc nhìn Trương Bình một cái, song vừa mới nâng lên ngón tay lên thì nhìn thấy khuôn mặt chuyên tâm của cậu ấy, tôi lại nhẹ nhàng bỏ xuống.

Chiếc áo gió màu ngà của Trương Bình bị dính thêm hai cái tắt ống dài màu đen đáng nữ.

Trương Bình bởi tiếng cười hỗn loạn của đám học sinh hàng phía dưới mà đã hiểu ra, vòng tay ra sau lưng phẩy mấy cái, dựa vào sự che lấp của bụi giảng, nhét đôi tắt vào trong túi áo gió.

“Sự tĩnh điện...tĩnh điện,” Trương Bình xấu hổ cười gượng ha ha hai tiếng, “Điện năng điện thế điện từ học, chúng ta lên lớp 11 sẽ phải học rồi, ha ha, lớp 11 là cần phải học rồi, ha ha.”

“Thầy ơi, thầy nói trước thế này chính là bắt đầu làm đồ dùng học tập rồi đó. Thầy thật là yêu nghề.”

Từ Diên Lượng nói một câu khiến cả lớp cười ầm lên, bản thân cậu ta cũng rất đắc ý, dù sao cậu ta đối với Trương Bình không biết lớn nhỏ quen rồi.

Nếu Trương Bình mà có bạn gái, mọi người đã sớm biết rồi.

No. 160

Từ Diên Lượng đang đắm chìm trong ánh hào quang sùng bái của mọi người nên không hề phát hiện ra, ánh mắt âm trầm của đã muốn đem cậu ta róc xương lột thịt mấy trận rồi.

Lúc chuông tan học vang lên, Trương Bình đang dựa vào bụi giảng luyện thuyết với chúng tôi về Lịch sử và Vật lí.

“Đây mới gọi là nghiên cứu học vấn, thầy rất sùng bái những nhà khoa học người Đức này. Nếu trong các em mà có một chút sự chăm chỉ và nghiêm túc của bọn họ thì đề khó nào cũng có thể giải được. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, tan học.”

“Thực ra, hình như tớ cũng có một chút huyết thống với người Đức. Tớ nhớ là mẹ tớ từng nói qua với tớ.” Tôi nghe thấy Từ Diên Lượng chém gió với : “Cậu hãy tin đi.”

“Tớ tin!” với lấy bình nước rồi đi ra khỏi lớp: “Vừa nhìn là biết lúc cậu còn nhỏ chắc chắn là được chó cắn cừu Đức muốn nhí.”

Giản Đơn ngồi ở đằng sau nhẹ giọng nở nụ cười, Từ Diên Lượng ngơ ngác, nhìn biến mất sau cánh cửa, ngoảnh lại hỏi: “Tớ chọc giận gì cô ấy à?”

No. 161

Tôi ngồi ở chỗ không xa lắm nhìn mấy người họ ở tổ kế bên tán gẫu linh tinh, mắt vẫn luôn chú ý đến Dư Hoài. Tan học chuông báo một hồi, cậu ấy lại đeo tai nghe lên, nghiên cứu quyển vở đã nhàu cũ đến xuất thần.

Ngày trước cậu ấy đã từng nói, cậu ấy đeo tai nghe thì không thể nào tập trung được, từ trước đến giờ vào tiết tự học không bao giờ nghe nhạc, cho nên bộ dạng bây giờ của cậu ấy khiến tôi cảm thấy kỳ lạ.

“Này, hôm qua cậu trực tiếp quảng việc trực nhật cho tôi, có biết xấu hổ không hả?”

Dư Hoài không nghe thấy, cũng không ngẩng đầu lên, khiến tôi hơi ngại ngùng.

“Cậu ấy dạo gần đây hơi căng thẳng. Không phải hôm qua tớ nói với cậu rồi à? Họ sắp thi đấu rồi.”

Chu Dao không biết lúc nào đã quay người qua đây, nhìn Dư Hoài rồi lại nhìn tôi, mắt kính sụp xuống sống mũi, giống như một bà lão may vá vậy.

Sau khi thi giữa kỳ, cô ấy luôn tìm mọi cách đùn đẩy môn Tiếng Anh của Dư Hoài, nhưng vẫn rất tự nhiên hỏi Dư Hoài các loại đề Toán. Dư Hoài luôn phê bình kín đáo nhưng vẫn kiên nhẫn giải đáp, chỉ là hai ngày gần đây chẳng biết làm sao lại không thèm để ý đến người khác, sắc mặt của Chu Dao cũng không tốt lắm. Không ngờ, hôm nay cô ấy lại chủ động bắt chuyện với bọn tôi.

“Chẳng trách tớ hỏi bài cậu ấy, cậu ấy đều không nghe thấy.”

Nói xong, tôi liền thầm chửi bản thân hèn. Chuyện thi đấu là do Chu Dao hôm qua nói cho tôi biết, tôi lại còn ở đây thay Dư Hoài giải thích cái gì đây.

Huống chi, cậu ấy cần tôi thay cậu ấy giải thích à? Nghĩ đến đây, tôi hơi xót xa trong lòng.

No. 162

“Đương nhiên là không nghe thấy, he he, tập trung kinh như vậy cơ mà! Đây là thế giới của những người trâu bò, đến tớ cũng không hiểu nữa là.” Giọng điệu của Chu Dao không dễ nghe cho lắm.

“Cậu cũng là trâu bò trong lòng tớ!” Tôi mỉm cười lịch sự, nói: “Thành tích của cậu cũng rất tốt!”

“Thôi đi!” Chu Dao liếc mắt, khóe miệng nhếch lên: “Tớ sao có thể cùng với họ...”

Chu Dao chưa nói xong, Dư Hoài tháo tai nghe xuống, nhìn tôi: “Sao thế, cậu nói gì với tôi à?”

“Cậu đang nghe cái gì đấy? Lúc cậu tự học không phải là sẽ không nghe nhạc à?”

Dư Hoài vừa muốn trả lời tôi thì đột nhiên dừng lại, không yên tâm nhìn Chu Dao một cái.

Trên mặt Chu Dao “treo” một nụ cười tẻ nhạt, dường như là không có ý rút khỏi cuộc trò chuyện này. Cái kiểu xen vào việc của người khác này, thực ra đối với cô ấy thật là hiếm thấy.

“Cậu phải nhớ đến bọn tớ đấy.” Chu Dao cười hì hì, nói với Dư Hoài: “Được cử đến Thanh Hoa rồi, phải nhớ đến cha già ở Giang Đông đang đợi cậu về nâng đỡ đó!”

Dư Hoài hơi chau mày.

Cười ha ha khiêm tốn, nói “Tớ không thể thi vào Thanh Hoa được” đó không phải là phong cách của Dư Hoài. Bề ngoài cậu ấy hiền hòa nhưng trước giờ sẽ không tự hạ thấp bản thân; song, cô ngốc kia lại không nhìn ra lần chuẩn bị cho trận đấu lần này cậu ấy thực ra rất căng thẳng và lo lắng. Sự “ngông cuồng” mọi ngày đều thu lại hết rồi.

Đức hạnh của Chu Dao kia khiến tôi bùng lên một ngọn lửa.

Phiên nhất là người có thành tích tốt nhưng lại ác ý kêu than. Dư Hoài không có tật xấu này, cũng không có nghĩa là những người khác cũng như vậy. Bề ngoài thì tàng bốc, nhưng bên trong lại đang chế giễu từ trong mỗi câu mỗi chữ đều hiện lên rõ mồn một.

“Cậu từng nói là những ai học lớp 10 mà tham gia thi đấu trận này, trừ phi là thiên tài, nếu không thì kết quả đều là ”cảm ơn đã tham gia“. Tỷ lệ được cử đến Bắc Đại, Thanh Hoa là rất thấp, hà tất phải làm cho người ta thêm áp lực chứ!” Tôi cố gắng dùng giọng điều hòa nhất để đáp lại cô ấy.

Chu Dao thích hạ thấp giá trị bản thân trước mặt bọn Dư Hoài, không có nghĩa là cũng khách sáo như vậy đối với nhân vật nhỏ bé như tôi. Cho nên, khi nghe được lời của tôi, cô ấy lườm một cái, trở nên nghiêm túc trả lời:

“Tớ nói là nói người khác. Dư Hoài là người bình thường à? Làm sao cậu biết được người ta không phải là thiên tài? Duy trì thả lỏng là điều bình thường, thả lỏng không được mới là sai lầm nghiêm trọng đó.” Chu Dao nâng mắt kính nói, cười nhẹ một tiếng: “Cảnh Cảnh, thật sự tớ nhìn không ra, hai cậu ngồi cùng một bàn, sao cậu lại không mong đợi cậu ấy sẽ chơi tốt chứ!”

Tôi tức muốn nguyền rủa, nhưng nghĩ không ra cách đánh trả hữu hiệu nào.

Dư Hoài bỗng nhiên bật cười, nhẹ nhàng gõ cái bút xuống bàn, nhìn thẳng vào Chu Dao.

“Cậu nói rất chuẩn, tớ thật sự có thể được tuyển thẳng vào Thanh Hoa. Nếu không được tuyển thẳng thì tớ cũng có thể tự mình thi đỗ vào, nhưng là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Không vấn đề gì.”

Cậu ấy nói thẳng đuột ra như vậy, ngược lại khiến cho Chu Dao phải cười chu chát.

“Ngược lại là cậu,” Dư Hoài dùng ngữ điệu rất bình thường nói: “Từ trước đến giờ tớ đều không coi cậu là đối thủ mà cũng chẳng ưa gì cậu. Nhìn bộ dạng cậu chắc cũng không ưa gì tớ, đôi bên trong lòng đều biết rõ, sau này cậu cũng không cần nói chuyện với tớ nữa đâu.”

No. 163

Đến khi Trương Phong kẹp giáo trình tiến lên bục giảng bắt đầu giảng hàm số logarit, tôi vẫn chưa trở lại được trạng thái bình thường.

Chu Dao ngồi rất nghiêm túc nghe giảng bài. Trước kia cô ấy cùng với Dư Hoài là cùng một loại người, mỗi tiết học đều là hai bọn họ tự học bài, thế mà bây giờ cô ấy lại đang nghe giảng, sau lưng căng ra như một cây cung, cách bộ đồng phục tôi vẫn có thể tưởng tượng ra cảm giác căng cứng đó.

“Cậu...” Tôi cũng không biết nên nói cái gì.

“Hả?” Dư Hoài đang đón cuốn sách te tua liền ngẩng đầu lên, không hiểu mô tê quay qua nhìn tôi.

Nhìn đôi mắt trong trẻo đó, tôi nhất thời nghẹn lời.

Nếu là tôi, có lẽ vừa rồi sẽ bị Chu Dao làm tức đến chết nhưng lại không thể không cho đối phương sĩ diện, chỉ có thể vừa học mấu vừa chửi rửa sau lưng, ngày hôm sau vẫn phải nhẫn nhịn sự không thoải mái trong lòng, không mẫn không nhạt mà tiếp tục ở cùng với cô ấy.

Mặc kiểu “sống chung” này trên thực tế cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng tôi lại không dám xích mích gì, không biết rốt cuộc là đang sợ cái gì.

Tôi nhớ là mẹ tôi từng nói, người có đạo lý, hợp tình hợp lý sau khi phản kích lại vẫn phải kiểm điểm và lo lắng, đây được coi là cái đạo lý gì ở đời thế này?

Thật đáng tiếc, đạo lý này sẽ thiệt thòi cho người “có đạo lý” như tôi đây.

Thế nhưng, Dư Hoài lại không phải loại người như thế. Cậu ấy sẽ không lo lắng gì cả. Cậu ấy cũng sẽ không hành hạ bản thân mình. Cậu ấy có thể sống hòa hợp được với tất cả mọi người, nhưng trước giờ lại không quý trọng nhân duyên của bản thân, chỉ cần muốn, cậu ấy có thể vứt bỏ bất kỳ người xa lạ nào mà cậu ấy quen biết. Dư Hoài khinh bỉ tất cả những người ở trong vòng tròn hỗn độn luẩn quẩn... “Chuyện này hai bên trong lòng đều hiểu rõ, có chộc thùng thì đã làm sao? Vì mọi người tiết kiệm thời gian thôi.” Có trời biết trên thực tế tôi muốn trở thành như cậu ấy biết bao nhiêu.

No. 164

“Ồ kìa!” Tôi nằm bò lên quyển sách Toán nhìn cậu ấy: “Tôi muốn nói là, cậu vừa mới nói là mình muốn vào Thanh Hoa, rất cao ngạo nhé.”

“Vì đó là lời nói thật.” Khóe miệng Dư Hoài cong lên, bị cậu ấy ép cho chùng xuống.

“Ồ, chính vì là lời nói thật mới tàn khốc đó.” Tôi nịnh nọt gật đầu: “Dựa vào cái gì mà chẳng biết khiêm tốn là gì chứ!”

Bỗng nhiên cảm thấy, từ sau vụ Trần Tuyết Quân, tôi và cậu ấy rất ít khi nói chuyện tự nhiên mà nhẹ nhàng thế này. Không biết làm sao tất cả đều trở lại rồi, giống như trước đây vậy.

Dư Hoài bị tôi làm cho xấu hổ: “Đúng rồi! Không phải vừa rồi cậu hỏi tôi vì sao lại nghe nhạc à?”

“Phải rồi, vì sao?”

“Trong lòng đang rối bời.” Dư Hoài cười cười: “Có chút sợ hãi, mà cũng mờ mịt. Nhưng tôi không muốn nói cho người ngoài biết.”

Cậu ấy hướng về Chu Dao ngồi phía trước bĩu bĩu môi.

Tôi lại vì từ này mà sờ công tắc điện.

Cậu ấy nói, người ngoài.

Làm “người nhà” là tôi mất tự nhiên, im lặng một lúc mới có thể tiếp tục duy trì giọng điệu bình tĩnh để hỏi tiếp: “Sao chứ? Cậu mà cũng sợ à?”

Dư Hoài đang định trả lời thì chợt tôi nghe thấy giọng nói trong vạt của Trương Phong đang đứng ở trên bục giảng.

“Không muốn nghe giảng thì đi ra ngoài.” Lời nói của Trương Phong vẫn luôn luôn rất ngắn gọn.

No. 165

Nửa buổi học còn lại, Dư Hoài vẫn tiếp tục ngủ. Trước kia, cậu ấy luôn cùng tôi chơi trò chơi đến ba giờ sáng gì đó, cũng không hoàn toàn là nói thật. Khi không buồn ngủ, cậu ấy luôn làm đề thi, còn chơi trò chơi chỉ là vì muốn giải trí tinh thần.

Trương Phong lúc giảng bài luôn là bộ dạng tự độc thoại, cũng không nghiêm khắc với mấy học sinh nằm bò dài trên bàn đi gặp Chu Công, tôi cũng không cần phải “chăm sóc” đặc biệt cho Dư Hoài. Lúc tan học, cậu ấy như vũng bùn dán chặt vào mặt bàn, cho dù thế nào cũng không bò lên được.

Tôi lấy máy ảnh trong cặp ra, tắt tiếng như mọi khi, lén lút chụp một tấm.

“Không dậy được thì đừng dậy nữa, tiết sau là Lịch sử, cậu có thể ngủ tiếp.” Vì để che giấu hành vi của mình, tôi rất quan tâm nói.

“Không được rồi!” Dư Hoài hàm hồ nói: “Nhịn buồn tiểu, phải chạy đi vệ sinh đây.”

Cậu ấy khó khăn nhấc nửa thân trên lên, đột nhiên ngoảnh lại nhìn tôi, mở nửa con mắt, tiến đến rất gần.

“....Cậu làm gì đấy?”

“Véo tôi một cái.”

Tôi gơ tay ra, nhẹ nhàng véo tai cậu ấy, thấy cậu ấy không có phản ứng gì, liền dốc toàn lực tiếp tục véo.

Dư Hoài kêu “a” một tiếng, bọn Từ Diên Lượng đều quay lại nhìn.

“Cậu bảo tôi véo mà!” Tôi lập tức thanh minh.

“Ồ!” Dư Hoài ngáp một cái” “Thế này là tôi yên tâm rồi.”

“Yên tâm cái gì?”

“Xác định là bây giờ tôi thật sự đã tỉnh rồi, chứ không phải là đái dầm.”

“Ngài thật là có suy nghĩ tinh tế!” Khóe miệng tôi giật giật.

No. 166

Dư Hoài ngủ đến mức làm cho cổ áo nhăn nhúm, tôi vô ý thức giơ tay ra giúp cậu ấy chỉnh lại cho ngay ngắn, ngón tay chạm vào má cậu ấy, khiến cậu ấy giật mình một cái.

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, tay tôi vẫn còn đang cứng ngắc ở trong không trung. Trái tim tan vỡ rồi.

“Tôi nhìn không quen quần áo không ngay ngắn.” Tôi cười khan nói.

Dư Hoài nhìn lướt qua phía bệ cửa sổ, rác bị tôi chất thành núi, chẳng nói chẳng rằng cười.

“Tay cậu lạnh thật đấy.”

Cậu ấy nói rồi đứng dậy, tôi cười nhạt rồi quay sang bên trái, để tay lên hệ thống sưởi, nghĩ ngợi, rồi lại quay đầu lại nhìn thiếu niên nói bản thân đang lo sợ kia vừa đi vừa kéo chiếc áo khoác có chút nhăn nhúm, biến mất đằng sau phòng học.

No. 167

Tôi mở quyển vở đã cũ đặt trên bàn của Dư Hoài, trang đầu tiên viết ba chữ “Thịnh Hoài Nam”. Có vẻ cái tên này rất quen, nghĩ một lúc tôi mới nhớ ra, người này là đàn anh khóa trên lớn hơn bọn tôi một lớp, thần tượng của Dư Hoài – tấm gương tốt dạy cậu ấy luyện tập điền từ viết chính tả các tác phẩm văn cổ.

Vở thi đấu Vật lý cùng của thần tượng, chẳng trách nhìn qua còn khó hơn tài liệu của Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry. Tôi đang xem hết sức chăm chú, đột nhiên cảm giác có một ánh mắt đang nhìn.

Chu Dao đang lạnh lùng nhìn tôi, phát hiện tôi chú ý đến cô ấy, ngoài cười nhưng trong không cười, khẽch mép nói: “Thứ gì vậy, cho tớ xem với.”

“Là của Dư Hoài, đừng tùy tiện động vào.”

Chu Dao bĩu môi “xì” một tiếng: “Thôi đi, chẳng phải cậu cũng đang mở ra xem à?”

“Bởi vì quan hệ giữa tớ và cậu ấy tốt hơn cậu.”

Tôi buột miệng thốt ra, nhìn thấy Chu Dao một lần nữa xanh mặt quay đi, tôi mới ý thức được bản thân đã nói cái gì.

Sao có thể nói như vậy chứ, thật là, thật là...

Thật là sáng khoái quá đi.

No. 168

Tận dụng hai tiết tự học buổi chiều, cuối cùng tôi cũng bắt kịp được với tiến độ của phần hàm số, đuổi kịp được chiếc xe ngựa phi điên cuồng kia của Trương Phong.

Tôi phấn chấn đến mức vừa về nhà đã mở lại mấy lần đồng bài hai hôm nay tự tay làm, nhẹ nhàng vuốt ve mặt giấy lồi lõm của mình, có một loại hưng vinh đặc biệt bỗng dưng nảy sinh. Kể cả với việc tiết Toán học đầu tiên bị Dư Hoài khinh bỉ nói là “vớ” cũng không thấy tổn thương, nhưng đây lại là tự bản thân lý giải dựa trên kiến thức căn bản để làm ra được.

Có thể biểu hiện của tôi hơi biến thái, Dư Hoài nhìn tôi mấy lần, tôi cũng không thèm để ý đến cậu ấy, điều gì vui sướng hơn niềm tự hào.

Sau đó tôi, lấy trong cặp ra mấy tập sách luyện tập đơn giản nhất mà Dư Hoài giới thiệu cho tôi, lướt qua mấy chỗ trống phía trước như bị chó gặm, tiếp tục mở đến trang có phần hàm số. Việc chọn bút trong hộp bút cũng mất nhiều thời gian, cuối cùng lấy cái bút mực đen mà tôi thích nhất, phần làm theo công thức thì dùng bút mực, phần cần sửa đáp án thì dùng bút đỏ. Tất cả đều lấy ra bày sang bên phải, cuối cùng lấy một xấp giấy nháp vuốt cho phẳng, xác định ngay ngắn hết rồi mới dùng cái kẹp cỡ trung màu đen kẹp lại.

“Thế trận thật là lớn.”

Tôi trợn mắt nhìn Dư Hoài một cái. Lầm miệng.

“Tôi không thạo làm toán lắm, dù sao làm ơn làm ơn đừng có sai nha.” Tôi thành khẩn nói.

“VẬY các cậu cứ từ từ buồn nha.” Dư Hoài cười nhạo một tiếng, tiếp tục nhìn chăm chăm vào quyển vở của cậu ấy.

Tôi cầm bút máy lên, bắt đầu chăm chú đọc đáp án đầu tiên.

20 phút sau.

Nhìn tổng thể mà nói thì rất thuận lợi, mặc dù xem ra mấy câu hơi khó một chút tôi vẫn không biết làm, nhưng bản thân vẫn cảm thấy sau khi chăm chỉ học như vậy là đã đủ lắm rồi, lúc làm đề cảm thấy rất vui vẻ.

Sau đó tôi thấp thỏm giở phần đáp án phía sau ra, nhìn mấy lần, lại giở lại dùng bút đỏ sửa sửa.

No. 169

“Đã nói với cậu rồi, viết đáp án xuống dưới thuận tiện bao nhiêu.” Dư Hoài tiếp tục phá mặc dù chẳng ngẩng đầu lên.

“Ai cần cậu lo hử!” Tôi gầm nhẹ.

Tâm trạng của tôi không tốt lắm, bởi vì làm sai không ít. Tôi lại không ngừng nghiên cứu, viết tất cả đáp án đúng cho xong rồi mới tỉ mỉ nghiên ngẫm lại. Đương nhiên, tôi không quên để quyển bài tập sang bên trái bệ cửa sổ một chút, cố gắng cách xa ánh hào quang khắp nơi của Dư Hoài.

Đến phần tích phân, tất cả các đáp án sai, 30% là do tính qua loa mà sai, 20% là do đọc không kĩ đề, còn có 50% là do...tôi cũng không biết vì sao lại sai nữa.

Thở dài một hơi ở trong lòng, hiện giờ trút ra cũng tương đối rồi. Tôi nằm bò lên bàn nhắm mắt lại, mệt đến mức giống như cái máy làm sữa đậu nành ở xó bếp nhà tôi vậy.

Cuộc sống quả nhiên là không như phim ảnh, tôi vẫn cho rằng sau khi tôi bắt đầu cố gắng hết sức, Thượng đế sẽ ban cho tôi mấy ống kính máy ảnh. Lần sau đạt được như vậy, tôi thực sự đã rất trâu bò rồi.

Đùa cái gì vậy.

No. 170

Đợi đến khi tôi bò dậy, mắt đề lên cánh tay giờ muốn nổ đom đóm luôn, một lúc sau mới nhìn rõ được mọi thứ, sau đó tôi liền thấy Dư Hoài đang nghiên cứu vở bài tập của tôi.

“Giữ lại cho tôi ít thể diện được không?”

“Tôi cảm thấy cậu có tiến bộ.” Cậu ấy đặt quyển sách xuống, nghiêm túc nhìn tôi.

“Thật ả?”

“Ừ.” Cậu ấy gấp quyển sách lại: “Ngày trước cậu tiếp thu mấy kiến thức này đều cần chỉ thị, học mấy loại như này chỉ có thể bê nguyên xi vào, chết cũng biết chết như thế nào.”

“VẬY còn bây giờ thì sao?” Tôi mong chờ nhìn trân trân cậu ấy.

“Bây giờ,” Cậu ấy đặc biệt cổ vũ nhìn tôi: “Cậu đã bắt đầu biết chết như thế nào rồi.”

“Biến!”

“Tôi nói thật đấy!” Cậu ấy cười, “Cứ tiếp tục như vậy, cậu sẽ ngày càng tiến bộ rõ rệt.”

“Cái thái độ từ trên cao nhìn xuống này của cậu là có ý gì hả?” Mặt tôi vẻ dữ tợn nhưng trong lòng lại có một chút vui sướng.

“Bảo cậu cứ từ từ mà học.”

“Nhưng mà,” Tôi lại phiền não nằm sấp lên bàn: “Tối hôm qua đến chiều hôm nay đều phải gặm đồng Toán này, thế mà vẫn sai nhiều như vậy.”

“Cậu đừng cho là xem hết sách là có thể hiểu hết nhé! Cần phải làm bài mới quen được, dù sao thì đề thi cũng đều là biến tướng công thức một chút, cần phải dựa trên kiến thức cơ bản mới linh hoạt phán đoán được.”

“Vậy đây là gì?” Tôi chỉ chỉ quyển vở của Thịnh Hoài Nam.

“À, đây là vở Lâm Dương mượn được, bí kíp của đàn anh Thịnh Hoài Nam của cậu ấy.”

“Tôi không hỏi cậu cái này. Tôi hỏi cậu dựa vào cái gì mới có thể chỉ cần nhìn chăm chăm vào vở mà không giải chứ!”

Dư Hoài dùng ánh mắt thương hại đũa ngoặc nhìn tôi.

“Bởi vì tôi có trí thông minh.”

No. 171

Tôi không muốn nói chuyện với con người này nữa.

Dư Hoài hình như nhớ ra cái gì đó, lục trong cặp rất lâu mới móc ra một quyển vở ô li dành cho học sinh cấp một.

“Trầm suýt nữa thì quên, cái này cho Khanh.” Cậu ấy cầm quyển vở giơ lên không trung, vung qua vung lại: “Nào, ái Khanh Cảnh Cảnh, quỳ xuống tiếp chỉ.”

“Chuyện gì thế, Dư công công?”

“Đừng phí lời!” Cậu ấy trừng tôi, tôi liền nín hót tiếp nhận, nâng tay lên mở ra.

Chẳng chịt công thức. Từ đó rút ra các loại định lý, suy luận và giản đơn các biện pháp tính toán đều là dùng bút đỏ đánh dấu, trong quá trình suy luận và áp dụng vào các loại đề thì đều dùng bút đen ghi lại.

“Tối hôm qua nhất thời nảy ra, bên cạnh chỉ có mấy trang giấy trống không, có lẽ đối với cậu sẽ có ích.”

“Nhưng gần đây không phải cậu rất bận...”

“Thay đổi đầu óc mà thôi, đâu có tốn nhiều tinh lực.” Cậu ấy không quan tâm ngắt lời tôi: “Phần hàm số của lớp 10 đại loại là như vậy, nhưng lúc làm bài rất có ích, tiết kiệm thời gian. Tốt nhất là câu lấp công thức phần bút đen vào làm xem, giống với đáp án cậu làm tối hôm qua.”

Đầu tôi hơi loạn, chỉ là không ngừng được gật đầu.

“Vẫn là câu nói đó, lấy cái này làm căn bản, làm nhiều đề vào. Cái đầu của cậu, đừng mong đợi suy luận một chút là thấm được, cậu vẫn phù hợp làm động vật được huấn luyện hơn.”

Những lời châm chọc của Dư Hoài tôi nghe không rõ, đột nhiên không biết làm sao mũi có chút xót.

“Cảm ơn...” Tôi bỗng nhiên nghẹn ngào, nếu nói chuyện chắc sẽ khóc nước mắt.

Cậu ấy ngẩn người.

Mấy giây sau, cả lớp học đều có thể nghe thấy tiếng gào thét của Dư Hoài.

“Cảnh Cảnh, có phải não cậu hỏng rồi không!”

Nước mắt của tôi bị cậu ấy dọa cho ngừng chảy luôn, lập tức vội đầu tránh né sự khó hiểu của các bạn xung quanh.

Chỉ nghe thấy giọng nói to tục tằng của Từ Diên Lượng: “Mắng hay lắm, con gái chính là của nợ!”

Tôi nằm bò trên bàn, trong lúc nhất thời các loại tâm trạng đều xông lên não, giống như Thượng đế đang ở trong đầu tôi bóp nát một quả chanh vậy.

31. Chương 31: Làm Người Lại Từ Đầu

No. 172

nói, lúc tôi ôm quyển vở ô li chăm chỉ học bài, khoe miệng còn cong lên một góc không thể ép xuống được giống như đang thêu của hồi môn vậy.

Cậu ấy bóc vỏ quýt, đặt mông ngồi lên bàn của Chu Dao, mặt hướng về phía tôi cười mờ ám.

“Sao cậu vẫn chưa đi hả?” Tôi vừa dọn dẹp sách vở vừa xua đuổi cô ấy.

“Hôm nay tổ tổ trực nhật, Hàn Tự có việc bận nên đi trước rồi, Giản Đơn làm phần của hai người, đáng lẽ tổ cũng định trốn nhưng lại bị cậu ấy bắt lại.”

“Hàn Tự cũng bận tham gia thi đấu à?”

“Có lẽ không phải vậy đâu!” Cô ấy nhún nhún vai: “Giản Đơn kể Hàn Tự trước đây từng được huấn luyện tham gia thi một cách có hệ thống, cũng từng nghĩ sẽ tham gia, nhưng cậu ấy thiên về hướng bình lặng tham gia kì thi đại học hơn.”

Quả vậy, Hàn Tự học Văn và Ngoại ngữ giỏi hơn Dư Hoài, nói về cân bằng và ổn định thì Dư Hoài còn thua xa cậu ta.

Bỗng dung tôi lại nhớ đến chuyện đang định nói trong giờ Toán mà bị thầy Trương Phong mắng làm đứt mạch.

Sự mù mờ và lo âu của Dư Hoài.

Hiển nhiên kì thi tổng kết để thi từ cấp hai lên cấp ba tạo cho Dư Hoài một sự đả kích nhất định. Lâm Dương đã từng nói, khi Dư Hoài thay đổi đột ngột, cùng lúc đó phải ứng phó với vòng chung kết cuộc thi đấu cũng hơi quá sức, và kết quả của kì thi tổng kết đã chứng minh mọi chuyện. Nhưng bây giờ, Dư Hoài nên tin vào bản thân, tiếp tục hoàn thành nốt con đường “thi đấu”, vẫn là nên đi một ngày đàng học một sàng khôn, chăm học một chút.

Từ khi kết thúc kì thi giữa kì, khuôn mặt đã tìm thấy bầu trời nước Sở tôi đã hiểu; trong lĩnh vực của Dư Hoài có một phần mà tôi không tài nào có thể hiểu được, mức độ phiền muộn cũng không thua những rối rắm và tính toán so đo của tôi.

Hàn Tự thì ngược lại, mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

Hàn Tự luôn mang khuôn mặt “không chút động tĩnh”, lạnh lùng bình tĩnh. Khi cậu ta nhận định con đường nào là đúng thì kể cả mọi người bên cạnh có nói lời rõ bên cạnh ngon như ăn bánh, chỉ cần lo lượm vàng, cậu ta cũng không thêm tơ vương đưa mắt nhìn.

Nếu miêu tả dã tâm của Dư Hoài là chỉ “Tuy tôi không thích ăn quả nhưng chỉ cần nhìn thấy loại quả mà chỉ cần nhảy lên là hái được thì tôi nhất định sẽ dùng sức nhảy thử lên xem sao” thì Hàn Tự thì khác, “Tôi chỉ muốn cúi đầu đi để bắt kịp hành trình, cho nên kệ cha có lối tắt lối mòn nào tôi cũng phải đi đến cùng, nhảy lên là có quả ăn rồi sao nữa?”

Đây là những lời Giản Đơn nói với tôi và lúc ngồi ở sân vận động hôm kỉ niệm thành lập trường.

Tất nhiên, nguyên văn câu nói của cô ấy sẽ buồn nôn, sến súa hơn nhiều, không cần phải nhắc lại.

Có lúc, khi tôi thất thần nhìn bóng lưng của Giản Đơn và Hàn Tự, âm thầm tò mò, Giản Đơn là trái quả đó của Hàn Tự ư? Nếu cậu ta không phải, vậy thì thần thái “không chút động tĩnh” trên người Hàn Tự khiến Giản Đơn mê muội, có phải sẽ đem đến cho Giản Đơn một kết cuộc châm biếm nhất từng có không?

Còn tôi thì sao?

Tôi cúi đầu vuốt quyển vở ô li mỏng manh của mình, thở dài một hơi.

Nếu tôi cũng là một loại quả, chỉ e Dư Hoài không những không cần nhảy lên, mà còn phải cúi lưng nhặt nữa.

Có một giây như thế, trong tôi lại trào dâng chí cầu tiến, muốn biến thành một loại quả mọc trên cành cao nhất của cây.

Tôi cũng muốn nhìn thấy cảnh trên cao, đùa vui cùng những làn gió trên cao, sau đó lặng lẽ chờ đợi một cơn khi nhảy đến hái.

Tất nhiên sau một giây đó, tôi lại trở lại trạng thái bình thường.

Tôi không phải quả gì, cũng không nhặt được vàng, tôi là một tên què quặt nghèo túng.

No. 173

Suy nghĩ lan man xong, tôi ngẩng đầu lên, không ngoài dự đoán, cũng nhìn thấy điều đó trong mắt, thương xót cho hai tên gốc gác nghèo đó.

“Haiz, đứa trẻ này!” nuốt nốt mấy múi quýt, nói lúng búng: “Xem ra là quá hạn rồi.”

Cô ấy còn chưa nói xong thì đã ăn ngay một tấm giẻ lau bảng vào lưng. Hét lên, nhảy khỏi bàn của Chu Dao.

“Mau đi làm việc cho chị đây!” Giản Đơn đứng chống nạnh trên bục giảng hét lớn.

Tôi mặc áo len cẩn thận xong, xách cặp sách, trước khi đi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ theo thói quen.

Bên ngoài sớm đã phủ một màu đen, dưới ánh đèn sáng choang của phòng học, cái bóng mập ú của tôi trải dài trên mặt kính, vô cùng rõ ràng.

Lại một ngày không báo một tiếng, cứ thế mà trôi qua mất rồi.

Nhưng ngày hôm nay tôi vẫn chưa cảm thấy hoang mang, mất phương hướng, không biết làm gì, tôi nhớ Dư Hoài từng nói, Cảnh Cảnh à, cậu sau này nhất định sẽ ngày càng tốt.

Sẽ như thế, cậu ấy đã nói như vậy rồi thì nên diễn ra như vậy nhỉ!

Quả được chôn trong lòng đất, sớm muộn cũng có một ngày, mọc lên một cái cây từ bùn lầy.

Cảnh Cảnh, cố lên.

No. 174

Bố tôi nói sắp cuối năm rồi, mẹ tôi bên ngân hàng bận kinh người, đáng lẽ cuối tuần này, mẹ định đưa tôi đi giải tỏa tâm trạng nhưng đột nhiên bên văn phòng có việc lại phải đi đến chỗ khách hàng, cho nên không thể đến được.

Tôi không còn quá thất vọng, bởi vì trước đó tôi cũng không biết là mẹ sẽ qua chỗ tôi, chưa từng mong chờ nên không thể coi là hụt hẫng. Dù sao cuối tuần này tôi cũng sớm lên kế hoạch tĩnh tâm đọc sách, tuyệt đối không ngủ nướng nữa.

Nói đến quyết tâm, từ khi học mẫu giáo tôi đã luôn phải đấu tranh với trò này rồi. Nhưng tôi có nhiều lần rất quyết tâm. Hồi học mẫu giáo, quyết tâm khi học tiết Mĩ thuật tuyệt đối không quên mang màu tô, buổi sáng bước qua cổng trường nhất định không được quên đeo khăn đỏ để không bị sao đỏ trực tuần bắt; lên cấp hai tôi quyết tâm mỗi ngày chạy 1000m để tăng chiều cao, nửa tháng sau, bố mẹ tôi vội vàng vàng, cuống quýt cầm tờ báo về các kiến thức thường nhật đưa đến trước mặt tôi mà nói, Cảnh Cảnh đừng chạy

bộ nữa, càng chạy càng lùn, tổn thương đầu gối. Tôi nói bố đừng có lo, con còn chưa bắt đầu chạy mà, con quyết định ngày mai bắt đầu chơi cầu lông rồi.

Nếu bố tôi mua thì sẽ mua cho tôi vợt đánh cầu lông vô cùng đắt, được làm từ cái gì cái gì ấy thì liền bị treo ngay góc sau phòng tôi. Nhớ lúc mới mua về, tôi hỏi bố tôi một câu rất ngớ ngẩn, bố bị người ta lừa rồi hả, tại sao hai cái vợt bố mua lại mua từng cái một vậy, người ta khi mua đều mua một đôi mà. Bố tôi thương tiếc nhìn cái vợt cao cấp của mình, dường như nhìn thấy được kết cục tất yếu của chúng.

Thế nhưng, kì thi cuối kì lần này là vấn đề sống còn, tôi không thể tùy tiện từ bỏ được.

No. 175

Tối thứ sáu, sau khi ăn xong, tôi rửa tay sạch sẽ rồi bắt đầu đi sắp xếp lại bàn học. Bàn học của tôi không hề nhỏ, nhưng bàn học của tôi lếch thếch lồi thoi như thế này có lẽ là bởi nó không nhỏ. Tôi chuyển tất cả những tờ đề, vở bài tập, tiểu thuyết và những đồ lặt vặt xuống dưới đất, sau đó chạy xuống nhà bếp, lấy một miếng giẻ lau rồi bắt đầu lau bàn.

Bố tôi tin tức nhanh nhạy, hỏi tôi: “Con định làm gì đấy?”

“Làm người lại từ đầu ạ!” Tôi lạnh nhạt trả lời.

Để thể hiện quyết tâm, tôi quyết định biến thành ngẫu nhất có thể trong một khoảng thời gian. Bắt đầu từ việc nói ít hơn.

“Làm người lại từ đầu á? Thế con dọn dẹp bàn học làm gì?”

Tôi cũng không biết. Tại sao mỗi lần tôi vạch ra một kế hoạch làm người mới, bất kể là kế hoạch tổng thể hay kế hoạch cục bộ, tôi đều phải giầy vò căn phòng của mình đầu tiên.

Tôi chuyển vào đây từ năm sáu tuổi, cũng được mười năm rồi. Phòng bếp dưới sự bảo vệ của bố mẹ vẫn vô cùng sạch sẽ như xưa, chỉ có điều tường đều bị dầu khói làm hoen thành màu nâu vàng. Căn phòng của tôi thoát nhìn không rõ ràng như thế nhưng tôi luôn có cảm giác nó và tôi như đã cùng chung dòng máu, mọi quyết tâm mới được hình thành trên đường về, rõ ràng và mật thiết trong đầu, đều trở thành cù rích mỗi khi ngồi trên chiếc ghế cũ ở trước bàn học. Trên đồng giấy lộn xộn vẫn còn in tôi của ngày hôm qua, ướt rình rích, bao nhiêu nhiệt huyết cũng không tài nào cháy lên nổi.

Cô Tề cũng ngó đầu vào phòng tôi, hỏi: “Cảnh Cảnh, cần cô giúp con không?”

“Không ạ!” Tôi cũng không hề ngẩng đầu lên: “Cảm ơn cô, tự con làm được ạ.”

Tôi cẩn rằng mà vuốt phẳng từng tờ đề thi một, chất thành một đồng, sau đó gom tất cả những dụng cụ học tập mà tôi trước đây tiện tay vứt bừa bãi lại. Đáng tiếc không phải tất cả những đồ đạc đều ngay ngắn chỉnh tề, tôi lau mặt bàn xong, bắt đầu bày đồ đạc ra mặt bàn, cứ xếp cứ xếp đến nỗi mặt bàn cũng sắp chật kín. Nếu lát nữa tôi học mà lại mất mấy thứ thì có thể lập tức khôi phục nguyên trạng.

Tôi chống eo đứng ở giữa phòng, trong lòng bắt đầu thấy phiền. nói về mắng chửi, nhằn lại làm việc nhà thì tôi không có chút thiên phú nào, xem ra chỉ có thể làm một cô gái mạnh mẽ rồi.

Chuyện gì thế này cơ chứ?

Thiếu mất dụng cụ thu gom, tôi bỗng dưng tỉnh ngộ.

Lúc tôi ngẩng đầu nhìn bố tôi, đến cả bản thân cũng cảm nhận được cặp mắt mình đang phát sáng.

Bố tôi lấy tay day day hai bên thái dương, không hề nhìn tôi, chỉ nhẹ thở dài một tiếng: “Có phải lại cần chút tiền rồi không?”

Tôi chờ mãi câu nói này, như một nhà chuẩn bị phát ngôn.

Tôi từ chối kiến nghị hữu hảo của bố: Mai là thứ bảy rồi, bố sẽ cùng cô Tề đi Walmart¹, đến lúc đó sẽ mua cho con mấy hộp đựng sách và kẹp sách về.

Lòng nhiệt huyết của tôi vốn chỉ là một ngọn lửa non nớt, sao tôi lại có thể dùng trận lũ mang tên thời gian để dập tắt nó?

Từ nhỏ tôi đã có tật xấu này, mẹ tôi gọi đó là “nghĩ ra là nghĩ ra”. Bà ghét cay ghét đắng tật xấu này. Khi tôi muốn một thứ đồ gì, nhưng miễn tôi có thể nghĩ ra một lí do hợp lí, vậy thì chỉ một giây cũng không chờ được, gấp như lửa cháy đến đ*т rồi.

Mẹ tôi là một người hùng hổ, khí thế hùng hục, bà không tài nào có thể hiểu nổi sự nóng vội của tôi. Còn bố tôi thì lại luôn bao dung cho tôi. Bố sẽ nói, con có nhiệt huyết thì để con nó làm, nếu con không kiên trì được nữa thì lần sau sẽ rút kinh nghiệm.

Tôi không rút được kinh nghiệm gì, tôi đặc biệt thấy có lỗi với bố mình.

No. 176

Bố tôi bắt lực nhìn tôi đội mũ, quàng khăn rồi chạy xuống tầng, ông mở cửa chống trộm cho tôi. Lúc lướt qua người bố, không biết có phải do sự khoan dung không lời của bố làm tôi cảm động hay không, tự dưng tôi lại dừng lại, nói với bố, hãy tin con, lần này nhất định con sẽ thi tốt.

Họ hàng nhà tôi đều không có thói quen nói quá lên, trước đây tôi cũng chưa từng thề như thế này. Ngay cả ước nguyện cho tôi thi vào Chấn Hoa, tôi còn nghĩ ông sẽ vì đại nghĩa diệt thân, cho nên tôi không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy khiến cả tôi và ông đều bị dọa chết.

Bố tôi đột nhiên cười, cười như những phân đoạn quay chậm trong phim, không biết là ông thật sự cười chậm hay do mắt tôi hoa rồi.

“Ừm, bố vẫn luôn tin con.”

Tôi hơi bối rối không biết làm sao, cứ cầm đầu mà chạy xuống dưới.

Tôi dám chắc, nếu bây giờ tôi có dời cả tiệm dụng cụ học tập lên trên nhà bố tôi cũng không ý kiến gì.

Khi tôi mua các kẹp sách, kẹp tài liệu, cặp và thùng giấy chứa đồ về rồi dùng hết sạch, cả căn phòng chính tề như mới, tôi, quyết định nghỉ một lát.

Lúc đó là tám rưỡi, cho nên tôi đi xem ti vi một lúc, sau đó ngồi trong phòng khách chơi hai ván bài và nửa ván cờ mìn.

Khi tôi đang chơi vui thì thằng bé Trương Phàm từ sofa bò sang, vừa nhìn màn hình vừa nói rất nhỏ: “Chị nghe em nói này, nhưng chị đừng quay đầu lại, chú Cảnh đang nhìn chị, chị đừng chơi nữa.”

Tôi dừng lại, cái lưng mỗi nhừ.

“Còn nữa,” Nhóc đó càng nói nhỏ hơn: “Đừng click vào đó, bên đó có mìn”.

Gần như là tức khắc, tôi vươn vai, giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, nói với Trương Phàm: “Em chơi tiếp đi này, chị không giành với em nữa. Chị học cả ngày rồi, mệt quá! Thay đổi không khí chút, bây giờ nghỉ đủ rồi, chị phải đi học đây!”

Trương Phàm nhanh chóng đưa mắt quét một vòng phòng khách, nói nhỏ với tôi: “Chú Cảnh đi rồi.”

Tôi thở phào: “Chị phản ứng cũng nhanh đấy chứ?”

“Vâng!” Trương Phàm ra sức gật đầu: “Chỉ là kĩ năng diễn xuất kém quá, nghe giả quá.”

Thằng bé này sao thế nhỉ? Hư quá, lần đầu tiên nhìn hiền khô như con mèo, hóa ra đều là giả hay sao?

Khóe miệng tôi giật giật, nhìn tên nhóc Trương Phàm chiếm vị trí của tôi, gỡ sạch đồng mìn mà tôi ngồi ú ớ gỡ cả ngày vẫn chưa xong, sau đó mở chơi trò bắn súng tên “Mác bội ơn” mà nó mới cài đặt.

Khoảnh khắc đó, tôi có chút nghi ngờ không biết ban nãy bố tôi có thật đứng ở cửa phòng khách nhìn tôi hay không.

Tên nhóc này giả trò với chị hả?

Nhưng khi tôi ngồi trước bàn học rồi thì trong lòng lại thầm cảm ơn nó. Vô số lần tôi đều bại ở bước này, dọn sạch phòng xong, tiêu hết tiền rồi, sau đó thì không có sau đó nữa.

Lần này nhất định phải có “sau đó”.

Tôi cẩn thận lấy quyển vở ô li trong cặp ra, sau khi bọc xong thì hoàn toàn không có cách nào có thể dán giấy da bỏ nữa, chỉ cần mở ra, cả quyển vở như con ếch bị mổ bụng. Tôi nghĩ, lại mang thời gian biểu ra, sửa tất cả những khoảng chênh mảng thành nghiêm túc, quy củ.

Dư Hoài sẽ lại cười tôi vì cái “bệnh hình thức” này chứ gì?

Nhưng, lần này không giống với việc bọc sách lần trước.

Dù sao cũng không giống.

32. Chương 32: Điện Thoại À Điện Thoại, Xin Trả Lời

No. 177

Toàn bộ ngày cuối tuần, tôi trải qua vô cùng sung mãn.

Đến thứ hai tỉnh dậy đi học, cả người tôi vô cùng phấn chấn.

Kể từ ngày đổ vào Chấn Hoa, không buổi sáng nào thức dậy mà tôi không cảm thấy hậm hực. Hồi cấp hai, tôi rất khó có thể dậy sớm nhưng ít nhất là trên đường đến trường sẽ không khó chịu; mà bây giờ, mỗi ngày đến trường đều giống như là cực hình, mỗi bước đi đều nhắc nhở tôi, cảm thấy một ngày tràn ngập cảm giác thất bại sắp bắt đầu rồi.

Quả nhiên là làm người phấn khích mới có thể vui vẻ được.

Hôm nay Dư Hoài vẫn chưa đến lớp.

Tiết tự học đã bắt đầu được mười phút, cậu ấy vẫn chưa xuất hiện. Tôi lấy chiếc điện thoại ra, nghĩ ngợi rồi quyết định gửi tin nhắn cho cậu ấy.

Đến là kỳ lạ, tuy điện thoại tôi sử dụng dòng đời mới của Nokia nhưng người tôi liên lạc chỉ có bố mẹ, cô Tề, số của nhà ông bà ngoại, của ông bà nội và số di động của Trương Bình viết trên bảng lưu hôm khai giảng.

Số di động của Trương Bình. Dĩ nhiên là có số của Trương Bình rồi.

Ấy vậy mà tôi lại không xin số di động của Dư Hoài! Có điều, ở trường học Dư Hoài rất ít khi lôi điện thoại ra dùng, mà tôi cũng chỉ lôi điện thoại ra để chơi mấy trò thiếu não kiểu như Rắn ăn chuột, trước giờ chưa từng coi nó là công cụ để nhắn tin.

Tôi có thể gửi tin nhắn cho Dư Hoài ư?

Nghĩ đến việc này, trái tim đột nhiên đập liên hồi.

No. 178

Tôi bắt đầu điên cuồng tìm danh sách thông tin của lớp 5 mà Từ Diên Lượng phát cho mọi người sau ngày khai giảng. Mỗi người ít nhất đều phải ghi số điện thoại, tôi hy vọng Dư Hoài sẽ ghi số điện thoại di động chứ không phải là số nhà cậu ấy.

Dừng đứng tất cả sách vở hướng lên trời, tôi vẫn không tìm thấy tờ giấy ấy kẹp ở đâu. Sau khi kết thúc tiết nghe Tiếng Anh, có rất nhiều người đứng dậy đi vệ sinh, vốn dĩ tôi định nhân lúc hỗn loạn này đi hỏi Từ Diên Lượng có còn dư tờ danh sách thông tin hay không thì vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy lớp trưởng to xác của chúng tôi nằm bò lên bàn ngủ ngon lành.

Thôi bỏ đi, giờ giải lao hỏi sau vậy.

Đúng lúc này, ngoảnh lại nhìn tôi rồi liếc sang Từ Diên Lượng đang trong mộng đẹp, rất quan tâm mà nhẹ giọng dùng khẩu hình hỏi tôi: “Tìm cậu ta có chuyện gì thế?”

Vì thế, tôi cũng hạ thấp giọng hết mức nói: “Không có gì, đợi cậu ấy tỉnh lại rồi nói sau.”

nhỏ cười và gật đầu, sau đó quay lên lấy quyển từ điển đập vào đầu Từ Diên Lượng.

Tôi ngạc nhiên đến há hốc mồm, Từ Diên Lượng giật mình bò dậy, đầu óc choáng váng nhìn . lại nở nụ cười vô cùng thiên sứ: “Ồi chào, trượt tay đập trúng phải cậu rồi, xin lỗi, xin lỗi nhé.”

Từ Diên Lượng thả lỏng người, lại tiếp tục nằm bò ra tiếp tục ngủ.

điều đáng nhìn gáy Từ Diên Lượng, nửa phút sau, nhẹ nhàng ghé sát vào tai của cậu ta.

“Chẳng có tí lịch sự gì cả! Phải nói không sao chứ!”

ống lên khiến cả lớp chấn động toàn tập. Từ Diên Lượng không tè ra quần tại chỗ cũng coi như là chuẩn “men” rồi.

Đối với việc tôi nằng nặc đòi tờ danh sách thông tin, Từ Diên Lượng tuy cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn đưa cho tôi, quay người tiếp tục cãi nhau với .

Có lẽ cả đời này cậu ta cũng không hiểu được vì sao cứ luôn gây thù với mình. Nhưng tôi lại biết. Đó là vì Trương Bình. Từ Diên Lượng luôn luôn làm tổn hại đến Trương Bình.

Song, Giản Đơn lại luôn cho rằng, đối với việc bị ức hiếp, thực ra Từ Diên Lượng lại cảm thấy rất vui vẻ.

“Điều gì cùng một bàn, cậu có cần phải ức hiếp người khác vậy không? Không thể chung sống hòa bình à? Tôi đối với cậu tốt biết nhường nào!” Từ Diên Lượng lời lẽ chính nghĩa nói.

lười biếng, lật lật cuốn manga: “Muốn chung sống hòa bình thì không bằng hai chúng ta lập ra danh sách Năm nguyên tắc chúng sống hòa bình đi.”

“Ok luôn!”

“Vậy cậu nghe cho kĩ nhé!” Một ngón tay chỉ xuống sàn: “Năm nguyên tắc đó là, sau này hễ có xảy ra tranh chấp gì, cậu phải xin lỗi, cậu phải xin lỗi, cậu phải xin lỗi, cậu phải xin lỗi, cậu phải quỳ xuống nói xin lỗi.”

Trong khi hai người họ vẫn còn đang chiến sống chết với nhau, tôi lặng lẽ cầm tờ danh sách về chỗ ngồi.

Trong lòng tôi hơi hồi hộp. Không biết có phải là vì Từ Diên Lượng tiết kiệm mực in hay không mà để chữ in rõ là bé.

Khi có tiếng chuông báo chuẩn bị vào lớp, tôi mới tìm thấy tên của Dư Hoài, di ngón tay qua, tôi nhìn thấy dãy số điện thoại.

Chỉ có tám số. Nó khiến tôi khá hụt hẫng. Có điều sau khi nghĩ lại, cũng có thể là điện thoại không dây đúng không?

Tôi lấy di động ra, gõ ra từng chữ từng chữ rồi gửi đi.

“Sao cậu không đi học? Ồm à? Tôi là Cảnh Cảnh.”

Nếu số điện thoại này là số của máy cố định, tôi sẽ đổi tiêu đề tin nhắn thành “Tôi là Nokia”.

Máy cố định nhất định sẽ rất vui vẻ.

Tôi không có hy vọng gì lắm, đặt điện thoại lên bàn, nghỉ ngơi, có chút giận dữ... Tôi đang làm cái quái gì vậy, chẳng may thật sự là gửi đến số máy cố định thì còn hy vọng gì nữa chứ. Thế nên tôi liền đẩy đẩy điện thoại ra xa, đến khi đẩy đến bàn của Dư Hoài, tựa như làm vậy có thể khiến bản thân sẽ hoàn toàn không ôm hy vọng nữa vậy.

No. 179

Sau khi tiếng chuông báo vào lớp vang lên âm cuối cùng, giáo viên Tiếng Anh bước vào lớp, tôi cúi đầu giở vở bài tập Tiếng Anh ra, chuẩn bị vào giờ học.

Trong vài môn chính, Tiếng Anh và Ngữ văn của tôi khá tốt và cũng là hai môn đảm bảo tôi không bị rớt xuống “top” nguy hiểm. Càng là môn học tốt thì bản thân lại càng thích học. Lúc thi giữa kỳ, so với sự chán ghét mấy môn khoa học thì mấy môn Tiếng Anh và Ngữ văn tôi lại càng ngày càng tiến bộ hơn và sự chênh lệch với Toán – Lý – Hóa càng ngày càng lớn.

Tôi cũng không thật sự thích giờ Tiếng Anh, nói đúng hơn là chúng tôi đều không thích học giờ Tiếng Anh.

Cô giáo dạy Tiếng Anh họ Lại, tên là Xuân Dương, nhìn đi nhìn lại thì cô không đến 40 tuổi, gầy, bông mắt rất sâu, giọng lúc giảng bài lạnh lạnh nghe hơi ngượng tai.

Không hiểu vì sao mà Lại Xuân Dương luôn buồn bã ủ rũ, thường đang giảng được một nửa thì bỗng dừng nhìn chăm chú vào một nơi nào đó trong lớp. Cả người như bị ấn công tắc, một giây sau bạn sẽ thấy, khăn lau bảng trong tay cô ấy sẽ phi đến chỗ của một học sinh nào đó... Bạn đợi mà xem, cứ đợi đi, bỗng dừng cô ấy sẽ cười với một điểm nào đó trong không trung.

Sau đó, sẽ giống như chưa có chuyện gì xảy ra cả, nhẹ nhàng nói: “Đề này kiểm tra về giới từ, có ai có thắc mắc gì không?”

“Cô ấy lại như vậy rồi, tôi đối với cuộc đời tôi cũng thắc mắc luôn rồi.” Dư Hoài đã từng nói như vậy.

Tôi không biết Lại Xuân Dương có phải cố ý hay không, nhưng mà chiêu này của cô ấy đối với những học sinh ưa bài chuẩn như chúng tôi trước nay chưa từng hiệu nghiệm. Một lần rồi lại một lần không có đạo lý mà yên lặng quan sát, khiến cho Giản Đơn đang cúi đầu uống sữa căng thẳng đến mức bóp chặt cái túi sữa như sắp phun văng cả lên mặt, đang cúi đầu xem tập trí giải trí thì lại do khuỷu tay Từ Diên Lượng chọc vào nách mình mà đột nhiên nhảy dựng lên lớn giọng nói: “Chọn C, chọn C!”

Ngày nối tiếp ngày, bọn tôi dưới sự huấn luyện của Lại Xuân Dương, tố chất tâm lý ngày càng tốt hơn, có lẽ sau này chẳng may có đi giết người cướp của, lúc thẩm vấn khỏi phải sợ mà phọt ra những lời nói thật.

Cũng khó trách Dư Hoài luôn không tiêu được cách dạy của Lại Xuân Dương. Lại Xuân Dương thích dạy đề nhưng lại không thích giải thích. Nói theo cách của , tính cách hào hiệp thế này thật sự phù hợp làm lão đại băng đảng xã hội đen, Lại Xuân Dương có khả năng làm nhầm nghề.

Tiếng Anh và Ngữ văn là hai môn yếu của Dư Hoài (mặc dù là môn yếu của cậu ấy nhưng vẫn giỏi hơn tôi, được chưa, tôi biết nói câu này là thừa mà), Dư Hoài cảm thấy thành tích môn Văn cần phải dựa vào vận mệnh và phong thủy, nhưng mà đối với môn Tiếng Anh, cậu ấy cực kì chú ý. Tôi từng hỏi cậu ấy, cậu ấy nói, Tiếng Anh là hành trang cần thiết cho sau này, hướng chi sau này cậu ấy muốn học ở Mỹ.

“America” đó. Khi đó tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở đó xa biết bao.

Nhưng giờ Tiếng Anh lại không giúp được gì cho Dư Hoài. Tiết tấu giảng bài của Lại Xuân Dương chậm đến mức nào? Chậm đến mức khiến đưa học sinh như tôi cũng muốn cúp luôn, để làm hai đề toán. Giờ của Lại Xuân Dương không thể trông chờ nổi, cậu ấy liền trông chờ vào Chu Dao, không thể trông chờ vào Chu Dao, cậu ấy chỉ có thể gom mấy câu không làm được lại, mỗi ngày sẽ chạy lên tầng trên tìm Lâm Dương.

Dư Hoài nói, cách giảng bài của Lâm Dương không khá hơn Lại Xuân Dương là mấy. Lâm Dương học Tiếng Anh từ khi còn nhỏ, phát âm rất tốt nên lúc giải đề thường dựa vào trực giác và thói quen ngôn ngữ.

“Thế thì cậu còn hỏi cậu ấy làm gì? Dù sao cũng chẳng khác với cách giảng của Lại Xuân Dương mấy.”

Dư Hoài nghiêm túc nhìn tôi, đáp: “Khác ở chỗ là tôi có thể đánh cậu ta.”

Chắc là phần của Lại Xuân Dương cũng bị gộp vào để đánh rồi.

No. 180

Khi tôi đang nghĩ lung tung, điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên hai tiếng. Tôi không cẩn thận để nó trên bàn thép nên trong lớp học yên tĩnh, tiếng chuông vang lên lại vô cùng vang dội.

Lại Xuân Dương từ từ liếc qua.

Lần này cô ấy im lặng là vì nguyên nhân gì đây, thật sự tôi nói không nên lời.

Hận là sao lần này cô ấy lại không chìm đắm trong thế giới của riêng mình, mà lại đi qua đây.

Tôi thật sự là bị cô ấy dọa cho đờ người luôn rồi, quên mất không cất điện thoại trên bàn đi ngay lập tức. Ai bảo vừa rồi tôi bị rút não làm chi, đẩy điện thoại ra xa như thế, cả lớp dưới cái nhìn chăm chăm của Lại Xuân Dương đều rất yên lặng. Tôi với tay ra cầm lấy điện thoại, hoàn toàn giống như không đánh đã khai, cho nên một chút cũng không dám động dấy.

Kết quả là Lại Xuân Dương nhanh nhẹn bước đến, cầm lấy cái điện thoại của tôi.

“Ồ, mới sáng ngày ra đã gửi tin nhắn cái gì hả?” Giọng của Lại Xuân Dương trước giờ chưa từng nghe chói tai thế này.

Cả lớp đều quay đầu nhìn phía tôi.

Tự dưng hôm nay Lại Xuân Dương chẳng những không mê man gì nữa mà còn rất hiếu chiến. Cô ấy đắc ý, cúi đầu mở điện thoại ra, muốn xem tin nhắn của tôi nhưng mở mấy lần đều không đúng ấn đúng mật mã. Trong lúc cô ấy chơi đùa với cái điện thoại, trong người tôi bỗng máu nóng dâng trào, với tay cướp lại điện thoại.

Ổn định, chuẩn xác và mạnh mẽ.

Tên gốc Từ Diên Lượng lại dám vỗ tay hai cái, bị đập vào sau gáy một phát.

Lại Xuân Dương bất động vì bất ngờ, ít nhất là trong ba giây tôi cướp lại điện thoại, cô ấy vẫn nhìn chăm chăm vào tay mình. Sau đó cô ấy từ từ ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nghiêm nghị, thương tổn nhìn tôi.

Im lặng nói tiếp im lặng.

Làm cũng đã làm rồi, tôi còn có thể thế nào? Không khí phách không được, tôi cũng không thể không để ý đến.

No. 181

Cô dựa vào cái gì mà xem điện thoại của em? Em cũng không chơi điện thoại trong giờ học, chỉ là gửi một tin nhắn mà thôi, cô có quyền gì mà can thiệp vào riêng tư của em? Dù cô là giáo viên cũng không được! Lại Xuân Dương, cô nhìn vào mắt em đi! Cô nói xem, cô dựa vào cái gì!

Không có thời gian suy nghĩ nữa rồi, tôi hơi ưỡn ngực, siết chặt điện thoại nhìn thẳng cô giáo: “Cô ơi, em sai rồi, lần sau em không dám nữa.”

Tôi đứng đó nghe Lại Xuân Dương thuyết giáo năm phút đồng hồ. Song cô ấy không tịch thu điện thoại của tôi, cũng không nói những lời khó nghe. Mặc dù bị mắng nhưng tôi có thể nhận ra, chuyện này cũng coi như là kết thúc rồi.

Cũng có thể là vì lý do này, người cướp điện thoại hối hận là tôi đây cảm thấy vô cùng vô cùng may mắn với kết quả này. Theo lời mà nói, chưa từng thấy ai bị mắng mà còn cười thành cái dạng này được.

Cuối cùng tôi được ngồi xuống, Lại Xuân Dương cũng quay lên bục giảng. Trước khi bắt đầu giảng lại bài, cô ấy bỗng thở dài một hơi, nói, một người rồi hai người đều không làm tôi bớt lo, ai cũng không nghe lời tôi.

Cả lớp đều chẳng hiểu gì cả, sau chuyện đó Giản Đơn nói, có khi câu này khiến cô ấy nhớ đến mẹ mình cũng nên, sao Lại Xuân Dương đột nhiên lại dâng trào bản năng người mẹ thế chứ!

Tôi cúi đầu kiên trì được hơn nửa bài tập của tiết học.

Sau đó, cuối cùng Lại Xuân Dương lại rơi vào thế giới của mình.

No. 182

Tôi vừa vênh tai chú ý xung quanh, vừa lặng lẽ rút điện thoại ra để lên bàn.

Nếu như tin nhắn ban nãy là tin nhắn rác khuyên tôi tải nhạc vớ vẩn gì đó, tôi sẽ nhảy ra khỏi lớp từ cửa sổ luôn.

Ấy thế mà lại là tin nhắn của điện thoại cố định.

Tôi cố nén niềm vui trong lòng, vui vẻ mở tin nhắn ra.

“Nó bị bệnh xin nghỉ rồi, cảm ơn sự quan tâm của cháu. Bác là mẹ của Dư Hoài.”

Hự.

Tôi lặng lẽ cất điện thoại vào trong túi áo.

Chết chắc rồi!

Nhưng vì sao chết chắc rồi thì tôi cũng không biết.

Tôi chỉ quan tâm bạn bè chút thôi mà. Vì sao lại chột dạ? Có gì để mà chột dạ? Vì sao điện thoại của Dư Hoài lại nằm trong tay mẹ cậu ấy? Dư Hoài, cậu ốm đến mức bất tỉnh nhân sự rồi à? Vì sao!

Sau khi mặt tôi vàng như đất tim đập như sấm năm phút và làm xong hai mươi câu chọn đáp án, điện thoại lại rung lên lần nữa.

“Hahaha....hahaha....dọa chết cậu rồi chứ gì, đồ ngốc!”

.....Dư Hoài, vì sao cậu không đi chết đi.

Cậu ấy lập tức gửi đến một tin nữa: “Chiều tôi sẽ đi. Hôm qua ngủ muộn quá, sáng không dậy được, liên giả vờ bị ốm.”

Ngay lúc này chuông báo hết giờ liên vang lên, Lại Xuân Dương nói “Học đến đây thôi”, sau đó chậm rãi bay ra khỏi phòng học. Mọi người túm năm tụm ba đứng lên, và Giản Đơn cùng phi qua chỗ tôi, Từ Diên Lượng cũng qua góp vui.

“Hai bạn tớ còn cá cược xem cậu có bị gọi phụ huynh không, ai ngờ cậu lại nhận tội nhanh như thế!” nói có vẻ hơi tiếc nuối.

“Thế mà cô Lại lại bỏ qua cho cậu.”

“Thân thủ thật vững nha! Cảnh Cảnh, chiêu đó khiến tớ nhìn đến ngây người luôn.” Từ Diên Lượng cảm khái.

“Cậu không ngây người ư, tớ nghe thấy cậu vỗ tay mà.” Tôi lườm cậu ta cháy mặt.

“À, phải rồi!” Giản Đơn đột nhiên hỏi: “Sao hôm nay Dư Hoài không đi học thế?”

Tôi cười.

“À, cậu ấy à?” Tôi tùy tiện nói: “Cậu ấy nói trong người hơi khó chịu, buổi sáng không đi học được.”

Không biết vì sao khi nói những lời này trong lòng rất kiên định. B nhất thời lộ ra biểu hiện quỷ dị, giống như tôi và Dư Hoài quen thuộc đến mức lạ thường.

“Ồ ồ ồ, cậu biết, cậu thì cái gì chả biết.”

Đúng, chính là dạng biểu hiện như vậy.

Trong số tất cả biểu hiện của , tôi yêu nhất chính là biểu hiện đó.

33. Chương 33: Dụng Ý Khác

No. 183

Tiết thứ hai là môn Ngữ văn, giáo viên Ngữ văn dạy cách làm văn. Cô giáo phát cho năm – sáu tập giấy, trên giấy đều in đến hai đến ba bài là bài văn giữa kỳ điểm cao của lớp 10, mỗi bài đều phân tích ưu, nhược điểm. Tôi nhìn thấy bài của Dư Châu Châu, còn có bài của Thịnh Hoài Nam và Lăng Tường Xuyên.

Từ Diên Lượng cũng có một bài ở top. Đại diện duy nhất của lớp tôi, được xếp ngay sau bài của Lăng Tường Xuyên.

Lăng Tường Xuyên là cô gái trong mộng của con trai tất cả các khối. Hiện nay học sinh lớp 10 được chia thành hai loại: biết Lăng Tường Xuyên là ai, và cực kỳ muốn biết Lăng Tường Xuyên là ai. Giờ nghỉ giải lao thứ sáu tuần trước, Từ Diên Lượng vừa mới từ loại thứ hai thăng một phát lên loại thứ nhất, cho nên gần đây nữ hoàng luôn treo trên miệng cậu ta.

“Ôi chào, đa tạ, đa tạ.”

Chẳng ai khen cậu ta, tự cậu ta lại cầm xấp bài văn mẫu được khen đầy chủ động cùng với mọi người xung quanh gật đầu thăm hỏi.

“Thật không ngờ lại được xếp sau hotgirl, thật là. Ôi chào, không thể tin được!”

“Cũng chỉ là tên được in dưới mà thôi, chả phải được xếp hàng cưới chị ấy. Muốn phọt rầm quá đi!” bị cậu ta lăm nhăm đến mức mất kiên nhẫn.

“Muốn cưới chị ấy còn kém xa lắm!” Từ Diên Lượng không có tí gì biết mình cả, tự khen tự khiêm tốn: “Hotgirl nhà người ta trắng như thế, tôi lại trông đen thế này, sau này con sẽ không giống ngựa vằn.”

cụp mắt, nhìn từ trên xuống dưới thân hình thùng phi của Từ Diên Lượng.

“Nghĩ hay quá nhỉ? Haha, chả khác gấu trúc là mấy.”

Giáo viên ngữ văn ho hai tiếng, Từ Diên Lượng định phản kích nhưng lại phải giấu trong bụng.

Bài của Dư Châu Châu chỉ ở mức bình thường, chẳng có gì đặc sắc. Nhưng chung quy lại, nhìn qua đó chính là kiểu hành văn mà giáo viên thích: sắp xếp ý đúng chỗ, chỗ cần ví dụ thì có ví dụ, một đồng luận điểm rườm rà từ cổ chí kim cảm động vũ trụ, móc không ra lỗi gì, nhưng mà... Biết nói thế nào đây... Mỗi một câu đều biểu hiện kiểu thái độ rất qua loa lấy lệ. Ít nhất thì tôi cảm thấy là vậy, cho nên số điểm cũng chỉ được thế, chỉ ở rìa ranh giới của sự xuất sắc.

Ngược lại, bài văn của Lăng Tường Xuyên lại rất hoa lệ, hình thức và diễn đạt đều rất đặc biệt, nét bút như đưa kiếm. Về Sở Thiên Khoát, lại có sự súc tích, kín đáo và logic.... Rất hay, mà lại còn có kiến thức rất rộng, ngược lại nếu là tôi thì chắc chắn không thể viết ra như thế được.

Dĩ nhiên những bài văn xuất sắc thế này sẽ không có tên của Lâm Dương và càng không có tên của Dư Hoài. Hai người này đều là học trò của Thịnh Hoài Nam, loại văn đặc tả thế này từ trước tới giờ đều không thể lấp trống được, có thể viết ra bài văn hay, điểm văn của Dư Hoài còn thấp hơn tôi mà.

Còn về bài của Từ Diên Lượng.... Nói thế nào đây....rất....vớ vẩn....

“Có một danh nhân từng nói, bị kịch đời người nằm ở ”nhân cao thủ dè“. Đa số mọi người trong lúc kích động đều ”phật ngăn thì giết phật“, trong ảo tưởng luôn nhìn đời bằng nửa con mắt, trong cuộc sống thường ngày lại không có dũng khí nhắc điện thoại lên nói chuyện một chút với hàng xóm vào mỗi sáng cuối tuần.”

Từ Diên Lượng đứng tại chỗ cất giọng đọc bài văn của mình.

Đề bài lần này là “Lý tưởng và Hiện thực”.

Giản Đơn không chịu được nữa, mắng ra tiếng: “Cái quái gì thế này? Danh nhân nào, danh nhân nào chứ?!”

đột ngột ngoảnh sang, nhìn Giản Đơn, lộ ra nụ cười thâm sâu khó lường.

“Tớ á? Có ý kiến à?”

No. 184

Tất nhiên ngoài bài văn của Từ Diên Lượng được cô giáo uống quá nhiều thuốc mà chấm thành bài văn xuất sắc ra, những cái còn lại đều rất bình thường. Cô Trương dạy văn nói với chúng tôi, sau này mỗi lần sau khi kiểm tra đều sẽ chọn ra những bài xuất sắc để khen thưởng, nói rồi lại truyền xuống hai tập giấy nữa.

“Đây là những bài văn xuất sắc của lớp 11 của đợt thi giữa kỳ lần này. Thầy cô chọn ra năm bài xuất sắc nhất, các em học tập một chút, so với những bài văn của lớp 10 chúng ta thì viết càng quy củ hơn. À, tôi

vẫn luôn nhấn mạnh từ "quy củ" với các em. Bài của em Từ Diên Lượng quá mạo hiểm, bài thi cần lấy sự chắc chắn làm chính, cho nên hãy đọc kỹ một chút, nhìn các anh chị khóa trên xem lúc thi nên viết như thế nào."

Trong lúc bà cụ Trương lâu bầu, tôi đang cúi đầu gửi tin nhắn cho Dư Hoài.

"Giờ Ngữ văn hôm nay có mấy bài được khen thưởng, lúc này tôi có nhìn thấy "cô nhỏ" Long cô nương của cậu đó."

Bài thi được đưa từ hàng đầu tiên truyền xuống phía sau, cả phòng học như một biển sóng âm thanh. Mặc dù tôi không thích làm bài thi nhưng lại rất thích âm thanh của nó khi được chuyển đến, hài hước nhớ tới kết hợp với bài thi. Tóm lại, nó khiến tôi cảm thấy cái từ "thư hải" (biển sách/biển chữ) này vô cùng sinh động.

Sóng biển chậm rãi cuốn về phía tôi.

Tin nhắn của Dư Hoài cũng được gửi đến.

"Tất nhiên rồi, lão Dư nhà chúng tôi đâu phải là người thường. Đúng rồi, tôi nghe Lâm Dương nói hôm nay không tập thể dục à?"

"Ừ, hôm nay gió to quá, tiết thể dục hủy rồi." Tôi trả lời lại.

Vừa nhấn nút "gửi" xong, bài thi cũng được truyền xuống đến tay tôi, cái tên đập ngay vào mắt là Lạc Chỉ.

Mặc dù hôm kỷ niệm thành lập trường, chị Lạc Chỉ có cho tôi xem bảng tên nhưng khi nhìn cái tên này trên bài thi lại khiến tôi có cảm giác hơi xa lạ.

Bài thi giữa kỳ của lớp 11 lần này là tài liệu làm văn, đề bài yêu cầu dựa vào một đoạn tin tức để viết một đoạn văn nghị luận. Nội dung của đề bài đó đại loại là, ngoài thành tựu của sự miệt mài học tập và lượng tiêu thụ sách báo Trung y dưỡng sinh ra, lượng người đọc các loại sách báo khác đang giảm dần qua từng năm.

Ngoài ra, chủ đề của bốn bài văn đều là tầm quan trọng của đọc sách, như là "Sách là một nấc thang tiến bộ của loài người" gì gì đó, để kêu gọi mọi người nên đọc nhiều sách, cải thiện tình trạng số người đọc sách ngày càng giảm. Bài văn của Lạc Chỉ lại nghiên cứu về vấn đề vì sao thành tựu của sự miệt mài học tập lại có thể đối nghịch với trào lưu hiện tại.

Nói thực lòng, tôi đọc không hiểu lắm.

Nhưng tôi đọc rất kỹ, vì dường như chị ấy viết rất kỹ càng và chăm chút.

Không phải là sự kỹ lưỡng về mặt ý nghĩa. Và cũng không chỉ đơn thuần là vì điểm số.

Muốn đạt điểm cao môn Văn, một nửa là dựa vào khả năng của mỗi người và một nửa là dựa vào cách chấm thi khuôn sáo của giáo viên, tài hoa chỉ có vùng vẫy trong mấy khuôn sáo truyền thống kia mới có khả năng có được ưu ái. Mặc dù tôi không có tài hoa nhưng tôi vẫn luôn bay nhảy trong cái khuôn sáo an toàn đó.

Chỉ là bay nhảy thôi. Nhưng chị ấy lại ở trong cái khuôn sáo này nhảy một điệu nhảy. Dù xem không hiểu nhưng cũng làm rung động lòng người.

Tôi đọc từng câu từng chữ xong, bà cô Ngữ văn nói cái gì tôi cũng không để ý song lại nhớ kỹ một câu nói trích dẫn trong bài văn của chị Lạc Chỉ.

"Bạn càng thành công, thế giới lại càng huyền bí đối với bạn."

Không hiểu sao, tôi bị câu nói này đánh trúng rồi.

No. 185

Trước khi hết giờ, cô Trương nói lời sâu xa với chúng tôi: "Dạy Văn bao nhiêu năm nay, trong lòng tôi biết rất rõ, các em chẳng có ai là thật sự yêu thích môn Ngữ văn, bởi vì muốn nâng cao thành tích môn Ngữ văn không phải là chuyện một sớm một chiều. Ngôn ngữ, có thiên phú hay không có thiên phú, có lúc không phải cố cố gắng là có thể bù đắp được, không phải là mấy thứ khoa học tính qua tính lại mà các em học

cần IQ, cho nên đừng có coi thường môn của tôi. Chấn Hoa chúng ta luôn là lấy các môn khoa học làm thể mạnh, có một vài điều tế nhị tôi cũng không tiện nói, xem những bài văn này, đợi đến khi rảnh rỗi bản thân nghĩ một chút. Được rồi, kết thúc tiết học.”

Trong giây phút cô Trương rời khỏi lớp, tôi nghe rất rõ giọng nói của Hàn Tự. Thật hiếm thấy, Hàn Tự cũng có lúc tùy tiện nói chuyện ở trên lớp.

“Không ngờ thầy cô của Chấn Hoa đều có lý tưởng cả.”

Tôi không đoán được lời nói này là châm chọc hay kính trọng. Vẻ mặt lạnh lùng như tiền của Hàn Tự, dường như nói cái gì đều phải nghĩ ngợi.

Tất nhiên chỉ có Giản Đơn ngốc lúc nào cũng cười đến mức tươi hơn hoa vì mỗi câu nói của Hàn Tự.

Giờ thể dục được nghỉ. Chúng tôi có hai mươi phút để giải lao. Trước khi tan học, Dư Hoài gửi tin nhắn nhờ tôi, lấy quyển nhật ký của Thịnh Hoài Nam ở trong ngăn bàn cậu ấy rồi sang khu vực lớp 12 đưa cho Thịnh Hoài Nam lớp 11-3.

Tôi tìm thấy quyển nhật ký kia, lại lần nữa mang trạng thái sùng bái lật qua lật lại, sau đó mặc áo đồng phục vào rồi đi ra ngoài. Khu vực lớp 12 ở ngay cạnh khu vực lớp 11 của chúng tôi, nhưng tôi cần phải xuống tầng một, xuyên qua đại sảnh và khu hành chính mới có thể vòng đi qua.

Lúc đi qua khu hành chính, đi qua văn phòng môn Vật lý, cửa mở, tôi tùy tiện ngó vào nhìn một cái.

Sau đó thì nhìn thấy đang trung bộ mặt đỏ hồng nhợt nhợt, cúi người đứng ở bàn làm việc của Trương Bình, gờ ngón trỏ chỉ quyển bài tập ở trên bàn, rất chăm chú rất chăm chú mà hỏi cách làm bài.

Người tôi có chút không khỏe, muốn nôn luôn rồi.

Tôi đang nhìn đến say sưa, có người bàn bên cạnh đứng dậy, ôm một chồng đề thi lớn đi ra ngoài.

Là chị Lạc Chỉ, mặc đồng phục mùa đông của lớp 11, vẻ mặt tỉnh lặng như nước. Nhìn thấy tôi, chị ấy hơi bất ngờ, sau bỗng nhoẻn cười.

“Tóc em dài ra chút rồi, suýt nữa chị không nhận ra.”

Lúc chị ấy không cười trông thật lạnh lùng nhưng khi cười lại rất hiền hòa, song dường như lại có chút xa cách. Tôi không biết nói thế nào, tựa như được chị ấy mời đến nhà chị ấy chơi, nhưng bạn sẽ luôn hoài nghi rằng thực ra con người thật của chị ấy đang được ngăn cách bởi bức tường kép ở trong một mật đạo nào đó.

Tôi cũng không biết cảm giác này là từ đâu tới. Từ nhỏ, tôi đã luôn tồn tại trực giác yêu ghét đối với một ai đó, nhưng trước giờ tôi không cứng nhắc để đi chứng minh trực giác của mình là đúng hay sai.

“Sao chị lại ở văn phòng Vật lý thế ạ? Không phải là chị ở ban khoa học xã hội ư?”

“Đúng vậy!” Chị ấy gật đầu: “Nhưng chị là đại diện của môn Vật lý. Đến lấy bài thi giữa kỳ.”

“Không phải họp phụ huynh xong hết rồi ư? Sao chị lại đến lấy bài thi Vật lý...”

“Thực ra lấy hay không lấy đều chẳng sao, điểm trung bình của lớp chị là 23 điểm rồi.”

“...Thấp...thế ư?”

“Chị cũng chỉ được bốn mươi mấy điểm. Chắc không phải là do ngu đâu nhỉ!” Chị ấy tự lẩm bẩm, cười chua chát: “Vì để tiết kiệm thời gian thi môn Vật lý nên đến để ôn tập môn Địa lý sắp thi một chút, trước khi bọn chị được phát đề thì đã tô xong đáp án trong phiếu thi rồi.”

Tô bừa....Phục thật.

Chị ấy cười cười: “Đây là truyền thống của ban khoa học xã hội của Chấn Hoa. Sự sáng suốt của tiền bối.”

Thảo nào trước đây Trương Bình có nói, nếu lớp chúng tôi không chịu phấn đấu thì lên lớp 11 sẽ đổi chủ nhiệm, một ngày nào đó thầy ấy sẽ bị đá vào lớp ban khoa học xã hội để dạy, thế thì không bằng để thầy ấy đi treo cổ còn hơn.

Đây là vấn đề về tôn nghiêm. Trương Bình lúc đó nói rất nghiêm túc.

“Em hiểu học Lý, Hóa không phải là vì để lên lớp 12 có thể thi được sao, ngược lại bọn em chỉ kiểm tra Ngữ văn, học Vật lý rồi cũng chẳng có tác dụng lớn gì. Tiết kiệm thời gian tốt biết bao nhiêu.”

Lạc Chỉ nghe tôi nói, mỉm cười, tốt bụng bổ sung: “Chỉ có thể xem xét từ góc độ thành công mà nói, chẳng có cái gì là có tác dụng lớn cả.”

Thực ra vừa rồi tôi thuần túy chỉ muốn tiếp lời mà thôi, tôi thích chị ấy nên không bỏ qua bất cứ cơ hội nịnh hót, lôi kéo làm quen nào cả. Chị ấy luôn bình lặng như nước nhưng lại khiến tôi cảm nhận được sự đối xử nghiêm túc. Tôi cũng không thể nói rõ được đó là cảm giác gì. Tựa như bài văn đó.

“Bạn càng thành công, thế giới lại càng huyền bí đối với bạn.”

“Ồ?” Chị ấy bất ngờ.

“Chính là câu trích dẫn trong bài văn của chị đó! Trong giờ Ngữ văn, cô giáo bọn em phát cho các bài văn xuất sắc của lớp 11, bài đầu tiên chính là của chị!”

Chị ấy hơi ngượng ngùng nhưng lại không cố ý tỏ ra khiêm tốn.

“Thật hả? Các em cũng xem bài văn của bọn chị ư?”

“Thực sự chị viết rất hay.”

“Cảm ơn em.”

“Không, em nói thật đấy!” Cử chỉ của tôi có chút kích động: “Chị viết thật sự rất hay! Chính là... chính là kiểu vượt qua khỏi yêu cầu của đề bài, vốn dĩ chị không cần phải nghiêm túc như vậy...Em cũng không biết nói thế nào, ngược lại chính là cảm giác này, không chỉ là vì thi nên mới viết như vậy, không chỉ là để được điểm cao, lại giống như là...”

Tôi cảm giác mình bỗng nhiên biến hình thành hành động cực kì “ngốc” của super fan, chức năng ngôn ngữ không linh hoạt khiến cho tình hình càng thêm “họa vô đơn chí”².

“Giống như là đang viết cho người khác đọc vậy.”

Khoảnh khắc chị ấy nghe đến câu này, hai mắt mở to nhìn tôi. Sau đó liền cười to lên, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, nói: “....Chẳng có bài văn của ai lại đi viết cho chó đọc cả.”

Tôi không biết làm sao để dừng lại cái sự ngu ngốc của mình lại. Chẳng có cách nào nói cho rõ cả. Tôi chỉ muốn biểu đạt, bài văn của chị ấy giống như đang đợi một người nào đó đến đọc vậy. Hoặc nói là vì để người nào đó sau khi đọc xong, có thể hiểu được chị ấy.

Lạc Chỉ cười một lúc, đột nhiên đưa tay ra xoa xoa tóc tôi.

Chúng tôi kém nhau nhiều nhất là một tuổi mà thôi. Nhưng mà chị ấy làm động tác này, không phải là bắt nạt. Chị ấy thu lại nụ cười, rất nghiêm túc nhìn tôi.

“Cảm ơn em, Cảnh Cảnh.” Chị ấy lại nhoẻn cười lần nữa.

Chị ấy nhớ tên của tôi đó.

Đột nhiên tôi không biết nên nói gì, chị ấy không phải là người nói nhiều, hai chúng tôi cứ đứng ngốc ở hành lang như vậy.

Đúng lúc tôi đang cảm thấy ngượng ngùng – đương nhiên làm cục diện ngượng ngùng như vậy đều trách tôi lắm mồm – Lạc Chỉ bỗng nhiên cất tiếng: “Em biết không? Khóa bọn chị cùng với khóa bọn em đều giống nhau, đều có những bài văn xuất sắc được lưu truyền đấy!”

Tôi nháy nháy mắt, không phản ứng gì.

Cho nên?

“Cho nên...” Chị ấy dừng lại, ngoảnh lại nhìn tôi: “Em đến văn phòng Vật lý tìm thầy giáo à?”

“Không ạ!” Đột nhiên chị ấy chuyển đề tài, tôi không phản ứng kịp: “Bạn cùng bàn của em bị ốm nên nhờ em đi trả quyền nhật ký này. À, đúng rồi, đúng rồi, đây là quyền nhật ký của Thịnh Hoài Nam, em nghe nói anh ấy là hotboy của khối 11 các chị. Chị biết anh ấy không ạ?”

Tôi giờ giờ quyền nhật ký trong tay, tiếng giấy vang lên tiếng soạt soạt.

Lạc Chỉ chậm rãi nâng mắt nhìn quyền nhật ký trong tay tôi.

Đó là sau khi kế thừa được nụ cười của bố tôi, lần thứ hai tôi cảm giác thái độ của ai đó chậm rãi nở rộ, giống như pha quay chậm kéo dài.

“Chị...Chị có thể xem chút không?” Chị ấy nhẹ nhàng hỏi.

No. 186

Tôi hơi lo lắng, Dư Hoài có để bụng tôi đem quyền nhật ký của đàn anh cậu ấy sùng bái đưa cho đàn chị mà tôi sùng bái hay không?

Cho nên tôi nói: “Được ạ, chị cứ cầm lấy mà xem!”

Lạc Chỉ lật giở rất lâu. Thật sự là rất lâu. Rất lâu sau đó mới nhẹ nhàng, rất lịch sự dùng hai tay đưa cho tôi, còn nói lời cảm ơn.

“Chị không quen cậu ấy, nhưng cậu ấy rất nổi tiếng.”

Chị ấy nhận lấy tập đề thi Vật lý lúc này tôi cầm hộ chị ấy, cười rồi lại vỗ vỗ vai tôi: “VẬY em mau đi đi, người ta còn đang đợi quyền nhật ký này đây!”

Tôi gật gật đầu, không biết làm sao có chút lưu luyến, may mà lúc tôi chưa quay người đi, chị ấy lại gọi tôi lại.

“Phải rồi, em...em có biết đường đi không? Anh ấy ở lớp 3. Có cần....Có cần chị dẫn em đi không?”

“Ôi, chị thật là tốt!”

Tôi nhanh chóng dán đến như con chó Pug3, để chị ấy dẫn đường.

Tôi bắt chước bộ dáng chị ấy ôm đồng bài thi Vật lý ôm lấy quyền nhật ký của Thịnh Hoài Nam, đáng tiếc là quyền nhật ký quá là mỏng manh, ôm thế nào cũng thấy kì kì, tôi chỉ có thể khép lại cánh tay, kẹp chặt lấy nó.

Trên đường đi chúng tôi đều không nói chuyện gì mấy, hành lang khu hành chính và đại sảnh thật trống trải an tĩnh, xuyên qua màu trắng xám của sắc trời, chỉ có tiếng bước chân như con ma theo đuôi chúng tôi.

Tôi không biết chị ấy đang nghĩ gì. Chúng tôi luôn có một loại cảm giác kính sợ đối với những người học lớp trên, không phải là vì vấn đề hơn tuổi, cái cảm giác đó không thể nói ra thành lời, giống như chị họ hơn tôi một tuổi thời còn học cấp một. Tôi nhìn thấy chị ấy nằm bò lên bàn viết chính tả, mặc dù nét chữ như gà bới nhưng nhìn người lại không giống như vậy chút nào.

Vốn dĩ tôi là một người sợ nhạ nhẽ, sau này quên mất là ai đã từng nói có một loại gọi là sợ giao tiếp, đó là một từ thật cao cấp. Ngược lại, nếu ở cùng với một người không thân quen lắm, nếu người ta không nói chuyện, tôi sẽ tự trách mình rất nghiêm trọng, luôn cảm thấy rằng đó là lỗi của tôi. Vậy mà thần kỳ ở chỗ, ở cùng với chị ấy, bất kể là vào ngày kỷ niệm thành lập trường đứng ở trên sân khấu MC im lặng không nói hay là như ngày hôm nay, tôi đều không có cảm giác khó xử.

“Chị Lạc Chỉ!” Tôi đánh bạo mở miệng nịnh hót: “Nói chuyện với chị thật sự rất thoải mái. Cái cảm giác thoải mái khi không nói chuyện ấy!”

Chị ấy bất ngờ nhìn tôi một cái, nghĩ ngợi gì đó rồi cười.

“Nói chuyện với em cũng vậy. Em rất đặc biệt, Cảnh Cảnh.”

“Chỗ nào ạ? Em đặc biệt chỗ nào?” Tôi nhanh chóng hỏi lại.

“Em là người đầu tiên khiến chị cảm thấy bản thân mình không thích nói chuyện không phải là một tội lỗi.”

Viết văn giỏi không có nghĩa là sẽ nói chuyện hay. Tôi cẩn thận phân biệt điểm này, còn chưa kịp phản ứng lại, chị ấy đã tiếp lời: “Chị cảm thấy sau này ai có phúc khí ở bên cạnh em nhất định sẽ cảm thấy rất tự tại. Rất vui về.”

“Vâng, vâng!” Tôi cười như nở hoa, nhanh chóng bổ sung một câu: “Chị cũng vậy!”

Chị ấy làm ra vẻ thâm trầm, gật gật đầu: “Ừm, chị cũng cảm thấy vậy.”

Hai người tăng bốc nhau đứng là kẻ tám lạng người nửa cân. Trong lòng tôi đang điên cuồng tặng cho biểu hiện của bản thân một tích “V”.

Đến tầng bốn, đột nhiên chị ấy dừng bước ở đầu cầu thang, nói với tôi, đi đến cuối hành lang kia chính là lớp 3, em đi đi.

“Chị không đi cùng em ạ?”

Chị ấy nhìn tôi một cái, không trả lời.

Tôi cảm thấy bản thân thật lạnh chanh, nhanh chóng gật đầu, nói: “Cảm ơn chị, vậy em đi đây!”

Chạy được hai bước, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại ngoảnh lại nhìn chị ấy. Lạc Chỉ vẫn đứng ở chỗ cũ, nhìn đăm đăm vào cuối hành lang, không biết là đang nghĩ cái gì, đáng về chuyện chú đó thật động lòng người. Có thể là cảm giác được ánh mắt của tôi, chị ấy nhìn vào mắt tôi.

Sau đó nhoẻn cười, tự nhiên phóng khoáng quay người bước đi.

Không biết làm sao, tôi cảm thấy hơi ảo não.

Giống như là cái ngoảnh lại này của tôi là muốn đuổi chị ấy đi nhanh vậy.

No. 187

“Chào chị, chị có thể gọi anh Thịnh Hoài Nam giúp em không ạ?”

Một chị đang dùng giẻ lau lau kính ở phía sau nghe thấy lời của tôi, không hiểu sao lại cười to một trận.

Chị ấy quay người hướng vào trong lớp học hét to: “Thịnh Hoài Nam, có người tìm này! Cậu đứng là điên rồi, người ta mới lớp 10 thôi đấy!”

Chỉ có kẻ ngốc mới không nghe ra đó là ý gì. Mặc dù biết đó chỉ là đùa vui nhưng tôi vẫn thấy không thoải mái.

Lỡ như tôi thật sự đến tìm hotboy để tỏ tình thì sao, thế không phải là xấu hổ chết à.

Trong tiếng cười ầm lên của mọi người, tôi nhìn thấy một người con trai ở hàng thứ hai từ dưới lên mặc chiếc áo khoác đồng phục đi ra, có một vào tên cột nhả kẻ vào vai anh ta nói cái gì đó, bị anh ta cười rồi đẩy ra. Tuy không phải tôi đến tỏ tình nhưng giây phút đó, tôi đột nhiên cảm giác nếu đã đến rồi thì không bằng tiện đó mà tỏ tình cho rồi...

“Em tìm anh có chuyện gì không?”

Giọng nói của Thịnh Hoài Nam còn hay hơn giọng nói tôi nghe ở trên sân khấu hôm kỷ niệm thành lập trường, khuôn mặt tràn đầy ý cười.

“Xin lỗi, vừa nãy bọn họ chỉ đùa chút thôi, em đừng để ý.”

Đúng là người tốt. Tôi lắc đầu như trống bỏi, chị đang lau cửa kính cũng không tránh chúng tôi, ngược lại lại tiến về phía cửa tiếp cận, ánh mắt nhìn tôi không tốt lắm.

Ác cảm lúc này tôi bị trêu đùa lại bắt đầu trào dâng.

Cho nên, tôi lấy dũng khí trộn mắt nhìn lại chị ta, sau đó dùng thái độ lãnh đạm lấy ra quyển nhật ký trong tay: “Chào anh, em ở lớp 10-5, là bạn cùng bàn của Dư Hoài. Hôm nay cậu ấy bị ốm không đi học được, nhờ em trả quyển nhật ký này cho ngài, cậu ấy nói cảm ơn ngài.”

“Ngài...”Thịnh Hoài Nam dở khóc dở cười nhận lấy quyển nhật ký, “Ngài.... Khách sáo gì chứ, gọi anh là ngài giống như anh đã là ông cụ rồi ấy.”

“Hả? Vậy thì, vậy thì, anh.”

Lần này ngay cả chị đang lau cửa kính cũng nghe không vào nữa, cười một tiếng rồi quay trở về chỗ ngồi.

“Cảm ơn em nhé!” Anh ta nói.

Tôi cúi mình chào rồi chạy đi luôn, vừa chạy vừa quay lại nhìn, anh ta vẫn đứng ở cửa, vẻ mặt hiền hòa mang theo nụ cười nhìn về phía tôi.

Tim đập nhanh quá.

Nhìn thật đẹp trai, lại còn biết nói đùa.

Yêu nghiệt.

No. 188

Khi tôi về lớp, trong lớp vẫn ồn ào như cũ, Giản Đơn và mỗi người giờ lên chiếc hotdog mùa đông kiểu mới ra lò mua ở quầy bán đồ vặt, ăn đến là vui vẻ.

Tôi đặt mông ngồi lên bàn, bắt đầu kể quá trình mạo hiểm khi ở khối 12 vừa rồi, nói đến văng cả nước bọt, kể một rồi lại cần hai miếng hotdog mà Giản Đơn đưa tới.

“Đẹp trai thật á?”

“Thật luôn!”

“Vậy sao cậu lại không chụp ảnh? Cái máy cơ mỗi ngày cậu mang đi chỉ là để làm đồ chặn giấy thôi à?” ở bên cạnh gào lên.

Tôi lườm một cái: “Cậu thật biết xấu hổ quá ha!”

“Vậy, chẳng lẽ anh ấy còn...” Giản Đơn ngồi ở phía sau tôi, khoé mắt lặng lẽ liếc về phía Hàn Tự đang chơi trò chơi, vô vị hỏi: “còn....đẹp trai hơn cả Sở Thiên Khoát à?”

Tướng mạo của Sở Thiên Khoát là kiểu mẫu của khối chúng tôi. Con trai Chấn Hoa chủ yếu được chia làm hai loại: không đẹp trai bằng Sở Thiên Khoát và hotboy.

“Hotboy. Là hotboy đó!” Tôi nói.

Đương nhiên Hàn Tự cũng được coi là hotboy trong lòng của Giản Đơn. Chúng tôi cảm thấy Hàn Tự quá là lạnh lùng và yếu ớt, Giản Đơn lại cảm thấy bề ngoài Sở Thiên Khoát lại quá là xinh đẹp.

“Giống như kiểu đứa bé ôm cá chép được vẽ trên lịch Tết ấy, quá xinh theo kiểu truyền thống.” Giản Đơn ở đó “cường từ đoạt lý”4.

“Từ trước tới giờ tớ chưa bao giờ thấy đứa bé ôm cá chép đẹp cả!” xì mũi khinh bỉ sự nhỏ mọn của Giản Đơn: “Điểm khác biệt duy nhất giữa đứa bé ôm cá chép và Từ Diên Lượng đó chính là con cá chép.”

May mà Từ Diên Lượng không ở đây.

“Cậu xem cậu xuân sắc5 chưa kia!” vừa mở miệng là không thể ngừng lại: “Thế nào, Cảnh Cảnh, cậu nhìn trúng hotboy rồi à?”

Tôi then thùng cúi đầu: “Đâu có.”

Mọi người đang trêu đùa nhau, điện thoại tôi ở trên bàn rung lên một hồi, tôi nhanh chóng chạy đi nhận.

“Sao lại không trả lời tin nhắn vậy?”

Là Dư Hoài. Tôi nghiêng nghiêng người, né tránh bọn đang ở cách đấy không xa với ánh mắt thăm dò.

“Không phải là tôi vừa mới đi trả quyển nhật ký về à, điện thoại vừa mới đặt ở trên bàn.”

“Di động nếu không mang theo người thì khác gì điện thoại bàn chứ?”

Được rồi, cần cậu dạy à, một tiếng trước tôi còn đang nhắn tin với cái máy bàn đó.

“Cậu có chuyện gì không?” Tôi hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi xem cậu đã mang quyển nhật ký đi trả chưa thôi.”

“Trả rồi!” Tôi phấn khích: “Anh Thịnh Hoài Nam đẹp trai thật!”

“....Bye bye.”

Thế mà dám cúp điện thoại của tôi!

No. 189

Trước khi vào học giờ Vật lý, Trương Bình nói với chúng tôi về cuộc thi “Đồng ca 129

“Việc này sẽ do Từ Diên Lượng lãnh đạo, các lớp các chi đoàn phối hợp với nhau cho tốt, cố gắng luyện tập một chút, nhưng cũng không cần bỏ ra quá nhiều sức lực làm gì, còn phải chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ sắp tới nữa. Nếu cảm thấy muốn mua chút trang phục đạo cụ gì đó thì lấy quỹ lớp ra mua. À, cụ thể việc này, buổi chiều một giờ Từ Diên Lượng đến văn phòng Đoàn họp là sẽ biết thôi.”

Chỉ trong chốc lát trong lớp học đã có tiếng xì xào xôn xao nhỏ.

Tôi vẫn luôn rất ghét tháng mười một. Mùa đông miền Bắc vừa nặng nề lại vừa u tối, tháng mười một lại càng tồi tệ hơn, một ngày nghỉ lễ cũng không có, tựa như không qua nổi vậy. Bây giờ cuối cùng cũng có chút niềm vui, xem ra có rất nhiều người nghĩ như vậy.

Lúc này, tôi nghe thấy Từ Diên Lượng thấp giọng hỏi: “129 là cái gì?”

trả lời: “Ngày kỉ niệm mừng 9 tháng 12, có liên quan đến kháng chiến đó. Rốt cuộc là cậu có học lịch sử cận đại Trung Quốc không vậy!”

“Tại sao lại là ngày 9 tháng 12 mà không phải là ngày 29 tháng 1?”

“Bởi vì ngày 29 tháng 1 là kỳ nghỉ đông rồi, lòng người tan rã, không dẫn dắt tốt đội ngũ được, không thích hợp làm hoạt động cách mạng.”

“Có lí!”

Tôi ngồi bên cạnh nghe mà đầu ứa mồ hôi lạnh, lần đầu tiên cảm thấy ban khoa học xã hội không phải ai cũng có thể học được.

Đột nhiên điện thoại rung lên “brum brum”, tôi lấy từ trong ngăn bàn ra xem, lại là Dư Hoài.

“Đúng là đồ con gái nông cạn.”

Đầu tiên tôi ngây người ra như phỗng, sau đó mới phản ứng lại được, hóa ra là cậu ấy nói về chuyện tôi bảo Thịnh Hoài Nam đẹp trai. Trong đầu dường như hiện ra biểu hiện không được tự nhiên khi thốt ra hai chữ này của Dư Hoài, tự dưng trong tim giống như được rót mật vậy.

Đến cả tôi cũng không biết rõ là vì sao lại thế. Những hoài nghi và bất an kia đột nhiên biến mất, cho dù là liên quan đến cậu ấy, tôi vẫn không xác định được cái gì.

Rất, rất ngọt.

Chú thích:

Nhân cao thủ đề: yêu cầu cao nhưng năng lực bản thân lại thấp

Họa đơn vô chí: tai họa không chỉ đến một lần

Chó Pug: thường gọi là chó mặt xệ là giống chó thuộc nhóm chó cảnh có nguồn gốc từ Trung Quốc, chúng có một khuôn mặt nhăn, mõm ngắn, và đuôi xoắn. Cơ thể nhỏ gọn hình vuông với các cơ bắp phát triển tốt, loài này có nhiều màu sắc nhưng phổ biến nhất là màu đen và vàng.

“Cường từ đoạt lý”: nghĩa là người ta sẽ dùng cường độ dày, cao độ to để lấy lời nuốt lý. Người có lý thì không cần to tiếng, mà chỉ cần nhỏ nhẹ bình thản trình bày, thì lý vẫn cứ tồn tại. Biết là mình không có lý nên người ta dùng ngôn ngữ to, mạnh và dày, cướp lời để đoạt lý của người khác.

Hiểu theo nghĩa đen tối :v

34. Chương 34: Hoàng Hà Gào Thét

No. 190

“12-9” rất cuộc nên hát bài nào, chuyện này Từ Diên Lượng sau nhiều lần trưng cầu dân ý vẫn chưa có được kết quả. Từ Diên Lượng từng phàn nàn rằng lớp 5 quá yêu học hành, tinh thần tham gia các hoạt động tập thể đều không cao, ấy vậy mà lần này mọi người có tinh thần cao ngút trời thì việc lại càng khó giải quyết hơn.

Bạn nào cũng có ý kiến riêng của mình, thật không giống với phong cách cũ chút nào, khi họp lớp, mọi người chen nhau tiến cử ca khúc, riêng phần này đã chiếm hơn nửa bảng. Lớp học vốn đã vì “thời tiết ẩm áp” bên ngoài mà nóng như cái lò, bây giờ lại cộng thêm không khí sôi nổi khó bì này, Từ Diên Lượng đứng trên bục giảng không tài nào ngừng lau mồ hôi được.

Trường quy định mỗi lớp phải đóng góp hai tiết mục tập ca cho buổi kỉ niệm. Bài đầu tiên chỉ được chọn một trong các bài “Hoàng Hà đại hợp xướng”, “Tổ Quốc của tôi”, “Tùng hoa Giang thượng”, “Hành khúc nghĩa dũng quân”; bài thứ hai được tự chọn, chỉ cần không liên quan đến yêu đương nhăng nhít, khiến bệnh tim của hiệu trưởng tái phát là được.

Bởi thế, một đồng bài hát mà Giản Đơn đề xuất đều bị truất hạ.

Buổi trưa, Dư Hoài vừa vào lớp đã bị danh sách bài hát dài dằng dặc trên bảng đập vào mắt, cậu ấy đứng hình một lúc mới đặt móng ngồi xuống.

“Đang làm trò gì thế này?” Cậu ấy hỏi.

“Hợp xướng 12-9, cậu đỡ hơn chưa?”

“Tôi không sao, chỉ là buồn ngủ. Bây giờ ngủ đủ rồi”. Cậu ta véo véo má.

Không ai để ý tới việc Dư Hoài đã lên lớp. Từ Diên Lượng nằm bò ra bệ giảng, chết đuối trong dòng sông nước bọt.

“Bây giờ ai còn hát Để thế giới tràn ngập tình yêu và Ngày mai sẽ tốt hơn chứ, không quê, lại cũng không phải cần lo nghĩ phương án cứu trợ nữa.”

“Cậu không quê, cậu đề xuất cái bài chẳng ra thể thống gì, Tương lai của tôi không phải giấc mộng, trời, đó là bài hát đồng ca được hả?”

“Tiết mục đơn ca thì sao? Đồng ca chẳng phải là từng người hát đơn ca đứng xếp hàng lại với nhau à?”

Trong lúc mọi người đang cãi nhau kịch liệt, Dư Hoài lôi chiếc điện thoại PHS1 ra bấm bấm, cười với tôi rồi nói: “Lâm Dương nhắn tin đến phàn nàn về vụ 12-9 sắp giết chết cậu ta rồi.”

“Chẳng lẽ cậu ta là lớp trưởng à?” Tôi ngạc nhiên.

“Đúng thế, lớp trưởng Lâm, lúc bọn tôi học cấp hai, cậu ta cũng là lớp trưởng.”

“Cậu ta chọn xong bài hát chưa?”

“Không phải là chuyện đó!” Dư Hoài cười sung sướng, gấp điện thoại lại: “Là lớp 1 và lớp 2 đối đầu với nhau rồi.”

Lớp 1 lớp 2 là hai lớp toàn học sinh xuất sắc của khối chúng tôi, từ khi bắt đầu kì thi giữa kì, hai bên đã luôn kìm nén để tập trung thi, nghe đâu điểm bình quân thi giữa kì của lớp 1 cao hơn lớp 2, học sinh đầu bảng lại là Sở Thiên Khoát của lớp 1, màn mở màn này làm lớp 2 vô cùng kích động.

Hợp xướng 12-9 nhất định phải lật ngược lại tình thế.

“Không phải chỉ là cuộc thi hát hợp xướng à, cũng không phải là thi cử gì, tôi còn tưởng ngoài kết quả học tập ra, lớp 1 và lớp 2 không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác cơ.” Tôi ngạc nhiên nói.

Dư Hoài nhún nhún vai, đáp: “Đều là người có hai chân, sao lại không quan tâm? Lớp 1 thi tốt hơn lớp 2, lớp 2 liền truyền nhau lớp 1 toàn bọn bốn mắt chỉ biết học, học, đọc sách, lớp 1 liền đáp có giỏi thì tìm lấy một người đẹp trai hơn Sở Thiên Khoát xem nào...”

“Lâm Dương rất khó xử hả?” Tôi bất giác nghĩ ra.

Đẹp trai, nhưng không đẹp trai bằng Sở Thiên Khoát; thành tích tốt, nhưng lại bị Sở Thiên Khoát vượt mặt. Đường đường là lớp trưởng, vừa phải bảo vệ danh dự tập thể... Dư Hoài và tôi cùng mừng tượng ra viễn cảnh đáng sợ đó, cũng bắt đầu cất tiếng bất bình thay cho Lâm Dương.

“Vốn dĩ Lâm Dương đề nghị cuộc thi hợp xướng lần này không cần nhờ người lo phần nhạc, tự có người mình ra chơi piano và violon, đây sẽ là một điểm sáng. Kết quả không biết làm sao lại bị lớp 1 biết, liền lôi ra bốn tay ghita và một dàn trống, cuối cùng làm lớp 2 diên tiết lên. Bây giờ cậu mà xuống tầng dưới, nhất định dễ nhìn thấy một đồng nhạc cụ ở hành lang, từ thép chữ L đến đại dương cầm âm trầm, quả là cả một rạp xiếc ở Chấn Hoa.

Đến học sinh giỏi của Chấn Hoa đánh nhau cũng có phong cách khác thường.

Trong lúc tôi và Dư Hoài đang tám chuyện, giọng của Giản Đơn liền bổ vào: “Từ Diên Lượng, Từ Diên Lượng, tớ có sáng kiến.”

“Gọi lớp trưởng.”

Giản Đơn không thèm đếm xỉa: “Tớ nghe nói lớp 1 lớp 2 đều có ban nhạc đấy, hay lớp mình cũng tạo một ban nhạc đi.”

Kiến nghị này nhanh chóng được mọi người đồng ý, còn tự tin gơ tay: “Tớ là đầu tiên.”

“Chỉ biết chém thì trật tự.” Từ Diên Lượng đập tắt dã tâm của : “Nhưng ý kiến của Giản Đơn rất hay, lớp mình có mấy tài năng âm nhạc, lát nữa bọn tớ sẽ họp riêng...”

“Tớ nghe nói lớp 9 cũng có một nhóm nhạc, còn có cả ghita điện.” Một bạn nam ngồi mấy bàn đầu chia sẻ.

“Đúng là vô sỉ, chỉ biết học đòi kẻ khác.” Cả lớp mắng nhiếc không ngớt.

No. 191

Cuối cùng thì ban cán bộ lớp quyết định lớp tôi sẽ hát Hoàng Hà đại hợp xướng và Tương lai của tôi không phải giấc mộng, Từ Diên Lượng nói hai bài hát này phong cách khác nhau khá lớn nên sẽ cho ra hiệu ứng, tập trung thể hiện khả năng “co dân” của lớp 5, phong cách nào cũng chơi tuốt, khí thế hùng hục ngất trời. Kiến nghị lập ra nhóm nhạc cuối cùng cũng trở thành vô dụng, nhưng lớp phó văn nghệ Văn Tiêu Tiêu đạt piano cấp 10, một mình cậu ấy đàn piano điện cho bài Hoàng Hà đại hợp xướng là đủ rồi.

Không phải Dư Hoài dị ứng với vụ 12-9, mà tôi hiểu cậu ấy đang trong giai đoạn nước rút, toàn tâm toàn ý dốc sức cho cuộc thi sắp tới. Không biết cậu ấy nói gì với Từ Diên Lượng khiến tôi phải thay cậu ấy – lớp phó thể thao tham gia cuộc họp cán bộ lớp.

Tôi chạy ra khỏi lớp học, ở hành lang đã có bảy người đứng sẵn.

“Sao Dư Hoài không đến?” Văn Tiêu Tiêu nói, còn ngó đầu nhìn vào trong lớp: “Không phải lúc này cậu ấy cũng đến lớp rồi à?”

“Ừ, Dư Hoài có việc, nhờ Cảnh Cảnh làm thay tạm thời.” Từ Diên Lượng giải thích: “Sắp vào lớp rồi, bọn mình tranh thủ thời gian bàn việc chính đi.”

Văn Tiêu Tiêu định nói gì nhưng lại kiềm lại, quay đầu nhìn tôi, đúng lúc tôi đang chuyển ánh mắt đang nhìn cậu ta ra chỗ khác.

“Ban này Văn Tiêu Tiêu nói về việc mặc quần áo như nhau, quỹ lớp còn chưa đến hai ngàn” Từ Diên Lượng nói: “đủ tiền thuê trang phục không?”

“Tất nhiên không đủ!” Văn Tiêu Tiêu lắc đầu: “Một bộ ít nhất 50 tệ, kể cả chất liệu không tốt đi chăng nữa thì sáu mươi người là 3000, phải thu thêm 1000 tệ nữa.”

“Thế thì mỗi người chỉ tầm 20 tệ.” Từ Diên Lượng gật đầu: “Cứ như thế đi.”

“Liệu mọi người có ý kiến gì không?” Tôi có chút lo lắng.

Trong lớp có vài bạn gia cảnh không tốt, ví dụ như bạn cùng bàn của Chu Dao – Trịnh Á Mẫn.

Từ Diên Lượng cũng phần nào ý thức được điều này, có chút khó xử nhìn Tiêu Tiêu: “Hay là tuần này cậu đi xem xem sao. Nếu có thể hàng bán buôn, mà cả xong xuôi rồi mua, không có thì thôi, cùng lắm thì giống như hôm đại hội thể dục thể thao, lại mặc áo trắng quần đen là được.”

Văn Tiêu Tiêu ái ngại: “Lần đại hội thể dục thể thao đó chẳng khác nào đội ngũ đưa tang luôn.”

“Vậy thì đeo thêm đôi găng tay trắng, thấy sao hả? Nghiêm!” Từ Diên Lượng bổ sung.

“Thế thì thành nhân viên hỏa táng rồi.” Tôi nhắc cậu ta.

Từ Diên Lượng hơi chán nản, lắc lắc tay: “Chuyện này nói sau, chúng ta phân ra hành động. Tiêu Tiêu gọi mấy bạn nữa cùng đi photo cho các bạn lời bài hát và nhạc phổ, Cảnh Cảnh đi mượn thầy âm nhạc đài. À, tiện đường đi qua phòng làm việc môn Anh mượn thầy Lại mấy ghi âm, tiết tự học thứ ba chiều nay bọn mình bắt đầu tập luyện.”

Tôi đồng ý, quay về chỗ rồi mới thấy có gì đó sai sai.

“Lớp trưởng ơi?” Tôi đứng dậy nhìn bốn phía, phát hiện Từ Diên Lượng và Văn Tiêu Tiêu vẫn chưa quay về, có lẽ đã đi lo chuẩn bị các thứ rồi.

“, !” Tôi gọi nhỏ: “Cậu giúp tớ qua văn phòng Tiếng Anh được không?”

khó hiểu, ngoái đầu lại hỏi: “Làm gì? Cậu muốn tớ đâm đầu vào chỗ chết à?”

“Chính vì phải ”đâm” nên mới nhờ cậu đó! Cậu mượn máy ghi âm giúp tớ được không, tiết ba là tập rồi.”

“Tớ không đi đâu!” lắc đầu nguầy nguậy: “Tớ và cô ấy có thù, tuần trước lúc giảng tờ đề Tiếng Anh cô ấy đã mắng tớ.”

Đúng là không có nghĩa khí gì cả! Chẳng trách nhân vật chính của “Young and Dangerous”² không phải là nữ, chỉ dựa vào tầm giác ngộ này thì sau này làm sao có thể tay nắm tay lên phố chém người chứ?

“Sao lại nói ”cũng có thù“?” Dư Hoài ở bên cạnh xen mồm vào: “Cậu đắc tội với cô Lại lúc nào rồi à?”

Tôi kể tóm tắt lại cho Dư Hoài về tin nhắn suýt nữa hại chết tôi.

“Tuy tôi thấy lúc lên lớp điện thoại rung rồi bị bắt quả thực không tốt, nhưng đây rõ ràng là muốn xả bực lên đầu cậu mà?” Dư Hoài nói băng quơ.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại câu cuối của Lại Xuân Dương “Đến một hai người cũng không có ai nghe lời tôi.” thật sự làm người ta mơ hồ mà.

“Không cần biết là nguyên nhân gì, buổi sáng cô ấy vừa mắng tôi, buổi chiều tôi không thể đi nộp mạng được. Cậu đi thay tôi đi, dù sao hôm nay tôi cũng đi họp giúp cậu rồi, giúp cậu tranh thủ được thời gian ôn tập quý giá, đi văn phòng Tiếng Anh chỉ là chuyện vặt vãnh, đi đi mà đi đi mà.”

“Lười đi, vả lại tôi cũng không thích cô Lại.”

“Tôi còn giúp cậu đi trả quyển nhật ký cho Thặng Hoài Nam nữa mà, lần đó chạy rõ xa.”

“Chuyện này không phải cậu còn phải cảm ơn tôi à?”

Cũng đúng.

Nhìn tôi không phản bác, trong giây lát mặt Dư Hoài đen xì.

“Chết tiệt.” Cậu ấy đứng dậy đi ra ngoài, để lại tôi với bộ mặt không thể thảm hơn, rốt cuộc có đồng ý hay không vậy?

No. 192

Chuông vào lớp tiết ba vừa kêu lên, Văn Tiêu Tiêu bắt đầu phát lời bài hát và nhạc phổ. Tôi chống cằm ngơ ngác, nhìn thấy Từ Diên Lượng xách máy ghi âm bảo bối của Lại Xuân Dương lên bục, không kìm nổi mà cười, quay người cảm ơn Dư Hoài không ngừng.

Dư Hoài vẫn đang làm đề, không hề nghe thấy.

Khi cầm lời bài hát tôi mới nghĩ ra một chuyện rất quan trọng.

Tôi nhìn Dư Hoài đang viết thoản thoắt, trong lòng đột nhiên “tùng” một tiếng. Phen này xác định, tôi không biết hát.

Cái này đúng là luôn làm mẹ tôi mất mặt.

Lúc mẹ tôi vừa vào thị trường ngân hàng, tôi mới học lớp hai. Hồi đó, trong quán cơm đều có lắp ti vi và một chiếc máy karaoke nặng trĩu, muốn hát bài nào thì chỉ cần mở sổ danh sách bài hát ra chọn, dựa vào thứ tự bảng chữ cái để tìm ra bài hát, sau đó nhập bốn chữ số tương ứng vào máy chọn. Ăn xong thì hát, hoặc vừa ăn vừa hát, đó là cách thức thư giãn cao cấp của người thành phố chúng tôi, cùng lúc bồi dưỡng nên lớp “ca sĩ” trung niên và cao tuổi của thành phố.

Nơi nào có người thì có giang hồ. Có thể dẫn cả con cái theo cùng, karaoke trở thành vườn thú tàn sát lẫn nhau của phụ huynh và con cái. Con nhà ai dẻo miệng, hát hay, biết dẫn chương trình thì được gọi là tiểu minh tinh, con nhà ai giọng trong trẻo hát “Tiểu thiếu niên”, con nhà ai có phong cách, biết chọn bài, đều khiến mọi người đều vui vẻ...

Dù sao cũng không có chuyện của tôi. Tôi mất giọng, tôi luống cuống, trát bùn vừa không dựng nổi tường. Những nơi mang tính cộng đồng thế này, những người “chăn dắt” các thiếu niên thiếu nữ ưu tú sẽ trở thành tiêu điểm, còn tôi thì chưa bao giờ khiến mẹ tôi nở mày nở mặt.

Mẹ tôi lòng tự trọng cao, mệnh tôi thì lại mỏng hơn tờ giấy.

Bạn nhỏ Cảnh Cảnh năm tám tuổi, sau bao lần khổ luyện thì cũng đã học được một số bài hot như: Nam Bính Văn Chung, Một trò chơi một giấc mơ, Ca-chiu-sa, Người lo lắng cho em là anh,... Trong đầu bạn nhỏ ấy, lúc hát bạn ấy thật sự chưa từng bị lạc giọng.

Nhưng thật đáng xấu hổ là, khi bạn nhỏ Cảnh Cảnh mang tâm trạng u ám vừa nhảy vừa hát, đã lén lút nhấn kẹt hai phím của máy chọn bài, làm hai mươi trên tổng số hơn trăm bài hát không thể nào cất tiếng lần nữa.

Ông chủ quán rượu hải sản giàu có ời, nghe cháu giải thích một chút được không ạ.

No. 193

Hai bài hát này thực ra ai cũng biết hát, bài hát hào hùng này cả lớp hợp xướng ắt không có vấn đề gì, không tập có được không vậy... Tất nhiên tôi không có cảm xúc với âm nhạc lắm, không lạc giọng là khiến tôi cảm động ướt nước mắt rồi.

Tôi luôn hát rất bé, lúc mới tập tôi liền bị cục diện bất lợi của bản thân dọa chết khiếp, nhưng nhìn những bạn xung quanh đều vừa hát vừa cầm đầu làm đề, tôi cũng an tâm phần nào, lấy đề Tiếng Anh ra, ra nhập vào đội ngũ một lúc làm hai việc.

Dù sao cũng không được để Dư Hoài nghe thấy tôi hát.

Tôi nghe ngao bằng giọng nhỏ nhất có thể, bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt của Dư Hoài.

“Sao thế?” Tôi dùng tâm thế ghênh chiến kẻ địch hỏi.

“... À, cho tôi mượn bút đỏ được không?”

“Ừ!” Tôi thở phào: “Cầm lấy mà dùng.”

Dư Hoài vươn tay lấy chiếc bút đỏ từ túi bút của tôi ra, cười nhếch mép.

Hát xong Hoàng Hà đại hợp xướng, vẻ mặt Văn Tiêu Tiêu có vẻ hơi miễn cưỡng: “Mọi người hát rất tốt, nhưng, nhưng, có vài chỗ xử lý chưa được tốt lắm. Mọi người cần chú ý vài chỗ, cần hát mấy nhịp thì hát mấy nhịp, đừng ngân dài ra, như ô thứ 8, ở đây có dấu nghỉ quãng $\frac{1}{4}$, nhất định phải chú ý.”

Mọi người chú ý đến tình tiết đó, hát đi hát lại mấy lần, mỗi lần hát lại Tiêu Tiêu đều nhăn mặt nhăn mũi, ra hiệu mọi người phải chú ý ngắt nhịp, nhưng đến cả tôi cũng nhận ra, nhịp đó vẫn là bị chúng tôi ngân lướt qua.

“Không đúng, không đúng...” Tiêu Tiêu đỏ mặt tía tai, không biết là do nóng vội hay bực tức: “Không được hát như thế, sao mọi người không nghe kĩ tờ làm mẫu nhỉ?”

Nãy giờ Từ Diên Lượng đứng tựa ngoài cửa lớp đột nhiên đi lên bực giảng lau mạnh bảng rồi đập mạnh tay vào bệ đài.

“Từ Diên Lượng, cậu điên à?”

Trong tiếng rì rào, Từ Diên Lượng mặt nghiêm túc, hắng hắng giọng, đi xuống lớp học, nhìn một lượt rồi nói: “Mọi người làm như thế có xứng đáng với sự vất vả của Tiêu Tiêu không? Cất hết đề đi. Chúng ta cứ như thế này thì đừng tập luyện gì nữa, tất cả giờ tay biểu quyết, chỉ cần hơn nửa, tờ và ban cán bộ lớp đi nói lại với thầy, chúng ta xin rút khỏi cuộc thi! Cùng lắm thì lớp ta không thi nữa, để cho cả khối biết chúng ta xem trọng học hành hơn cả lớp 1 lớp 2 và vẫn thi không thắng được người ta.”

Câu nói đầy hàm nghĩa này cực kì có ích, tất cả mọi người đều đặt bút xuống, vẻ mặt vô cùng phức tạp. Khi Từ Diên Lượng khoanh tay đi xuống góc lớp, tôi đã kịp rút máy ảnh ra, chụp lại tư thế đứng chất cán bộ hiểm có này của Từ Diên Lượng.

Từ Diên Lượng nhìn thấy, lấy tay che ống kính lại, thái độ còn lạnh nhạt hơn so với phóng viên bí mật.

“Đừng chụp nghiêng, lộ bụng.” Cậu ta giải thích.

No. 194

Dưới yêu cầu của Từ Diên Lượng, tất cả mọi người đều đứng nghiêm, diệt tận gốc khả năng cầm đầu ngồi cày đề.

Nhưng, đây vẫn chưa giải quyết được vấn đề quãng nghỉ $\frac{1}{4}$.

“Tốt hơn lần trước một chút rồi, nhưng nghỉ vẫn chưa dứt khoát, cũng không đều.”

Tiêu Tiêu đẩy đẩy kính, nhìn Từ Diên Lượng bằng ánh mắt bất lực.

“Từ người hát là xong chứ gì.”

Tôi không thể ngờ tới người phát ngôn ra câu đấy là Dư Hoài.

Tiêu Tiêu mắt sáng lên, lập tức gật đầu: “Ý kiến này được đấy!”

Có cảm giác bị chiến hữu đốt lửa hun vào trong tim, trong giây lát chìm chết tôi.

Tiêu Tiêu chỉ tay vào dãy chúng tôi: “Bắt đầu từ đây đi, chỉ hát đoạn này thôi, từ trên xuống dưới.”

Điều này đồng nghĩa tôi là người thứ bảy.

Trong khi Tiêu Tiêu đang hướng dẫn bàn một hát thì tôi vội vàng quay sang bảo Dư Hoài: “Tránh ra chút, tôi phải đi vệ sinh.”

Dư Hoài không cảm nhận được sự lo sợ của tôi, cậu ấy đang định nhường lối thì tôi đã nghe thấy giọng Tiêu Tiêu âm áp nhẹ nhàng: “Thế này thì các bạn sẽ không tập trung nghe, hay mình sẽ gọi bừa số nhé.”

“Thế cũng tốt, vậy... Cảnh Cảnh, cậu định đi đâu đấy?”

... Có cảm thấy thế giới này rất “bất lương” hay không?

“Mình đi vệ sinh.” Tôi cười nói.

“Vậy cậu hãy hát đoạn này trước đi!” Từ Diên Lượng nói.

Cảnh tượng trước mắt như quay chậm hơn ba mươi hai lần vậy, tôi từ từ rướn mắt lên, bắt gặp ánh mắt đầy bi thương của Dư Hoài, như cậu ấy đã hiểu hết mọi chuyện từ lâu vậy.

Vừa này tôi hát nhỏ như vậy, chẳng lẽ cậu ấy đã nghe thấy rồi?

“Mình chết chắc rồi.” Tôi nói nhỏ, mặt đều nóng cả lên.

“Đừng nói thế, cậu sẽ không chết đâu mà lo.”

Dư Hoài phủ định thái độ buông xuôi của tôi, tôi cảm kích nhìn khuôn mặt hiền từ của cậu ta.

“Chết chắc là chúng ta kia.” Cậu ta tiếp tục nói.

Dư Hoài, mẹ nhà cậu!

...

Tôi cúi đầu, dùng ba ngón tay nhắc nhạc phổ lên, dùng giọng nhẹ nhàng hát: Hoàng Hà...đang gào thét, hô! Hoàng Hà... đang gào thét! Hô!”

Sau giờ phút yên lặng, tất cả lớp đều quay người lại đồng thanh nói: “Cảnh Cảnh, cậu vẫn nên đi vệ sinh thì hơn.”

No. 195

Buổi tập ngày hôm đó kết thúc như vậy đó.

Khi chuông tan học reo lên, Từ Diên Lượng kêu gọi mọi người hát cả bài thêm một lần nữa.

“Phải hát có khí thế, tuy cần chú ý vào chỗ mà Tiêu Tiêu nhắc mọi người nhưng quan trọng nhất vẫn là khí thế, phải hát được khí thế vạn mã chạy điên cuồng. Bây giờ bên ngoài hành lang đều là đối thủ cạnh tranh của Chấn Hoa, đều là kẻ địch của dân tộc, phải dùng tiếng hát để lấn át, đẩy lùi bọn họ!”

Từ Diên Lượng giậm chân đầy khí thế!

“Hát to lên chút... nhưng Cảnh Cảnh có thể hát nhỏ chút!”

Tôi nén một bụng tức giận, cúi đầu làm bài tập Tiếng Anh, giả vờ không nhìn thấy mỗi tên đi qua bàn tôi rồi cười ha ha vào mặt tôi. Giản Đơn và vừa hát Hoàng Hà đang gầm thét vừa nhảy ra khỏi lớp học, tôi gom giẻ lau thành một đồng, ném về phía bóng lưng họ.

Nhưng mà vì muốn ai ủi tôi, Từ Diên Lượng đã đặc biệt sắp xếp các việc trọng đại: chụp ảnh, viết nhật kí của lớp.

“Dù sao cậu cũng thích chụp ảnh mà. Vậy thì mỗi lần tập luyện và lúc thi xong nữa, cậu chụp lại đi, chính một chút rồi viết vào nhật kí của lớp, nhưng mà đừng lấy việc công trả thù tư. Không được cố ý bôi xấu lãnh đạo cũng không được phát tiết những bất mãn của cậu với xã hội vào.”

Từ Diên Lượng nghiêm túc nhấn mạnh.

“Không phải cậu chụp rất nhiều ư? Từ lúc khai giảng đến giờ ý, chỉ bằng cứ dán vào, tiền rửa ảnh cứ tìm lớp phó sinh hoạt, nhưng nguyên tắc là...” Cậu ta khựng lại: “Nguyên tắc là, nếu rửa ảnh tốt thì cho tớ xem trước đã nhé.”

Tôi gạt Từ Diên Lượng sang bên, Giản Đơn liền ngồi vào.

Tôi có cảm tình với Giản Đơn tốt hơn , tôi cảm thấy Giản Đơn là một cô gái thánh thiện. Bạn có thể nhìn thấy rất nhiều nhân nghĩa ở đáy lòng Giản Đơn, nhưng những điều ấy thì đã sớm buông bỏ rồi.

“Cho tớ xem chút mà!” Cô ấy thò đầu lại gần, nhấn vào nút này đến lần thứ ba: “Bên trong có rất nhiều ảnh đúng không?”

“Nhiều!” Tôi gật đầu: “Của cậu ấy cũng nhiều lắm.”

Bị câu nói của tôi bắn trúng tim đen, Giản Đơn đứng hình mấy giây, sau đó đá vào chân tôi, mặt hơi ngượng ngập.

Giản Đơn lật đi lật lại máy ảnh của tôi rất lâu, vài lần định xóa bỏ mấy bức ảnh xấu của cậu ấy với Hàn Tự, song đều bị tôi nhanh tay cản lại. Cuối cùng chọn ra hai bức ảnh đẹp nhất rồi hỏi tôi: “Rửa giúp tớ nhé!”

Tôi đồng ý, gần nhà tôi có tiệm rửa ảnh kỹ thuật số, sáu đồng một tấm. Giản Đơn miễn nguyện, cười như cô dâu nhỏ, nhảy chân sáo về chỗ ngồi, không biết nghiêng người nói với Hàn Tự chuyện gì. Hàn Tự lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên từ biển đề câu hỏi, cười lạnh lùng rồi gật đầu.

“Sao thế?” Dư Hoài từ bên ngoài về, thấy tôi cầm máy ảnh đơ đơ, thuận miệng hỏi thăm.

Tôi cho cậu ấy xem hai tấm ảnh mà Giản Đơn chọn.

Một tấm là cậu ấy và cầm vợt cầu lông, mặc đồng phục, đứng kề vai nhau ở phòng thể dục. Ánh tà dương chiếu vào, cả hai người nửa mặt đều chìm trong bóng chiều, cười toe toét, khuôn mặt tỏa nắng, ngây thơ và thuần khiết, thật là không chê vào đâu được.

Tấm thứ hai là từ chỗ ngồi của tôi chụp cậu ấy và Hàn Tự, cậu ấy đứng, cầm máy chơi game buồn rầu, còn Hàn Tự ngồi, chẽ về mặt của cậu ấy, khoe mắt cong lên, vừa hay là dấu hiệu của “nở một nụ cười tỏa nắng”.

“Sao thế?”

“Quả nhiên.” Cậu ấy như sớm đã đoán được.

“Quả nhiên gì cơ?”

“Quả nhiên con gái đều thích những bức ảnh nhìn không giống ngoài đời.”

Dư Hoài, cậu thật độc ác quá đi.

“Vốn dĩ là thế mà.” Dư Hoài còn làm vẻ vô tội: “Giản Đơn và bình thường làm gì xinh thế này.”

Tôi bỗng dưng nhớ đến quãng thời gian khiến tôi như phải đánh trận với Trần Tuyết Quân, nào tên Dư Hoài này thật sự có đủ điều kiện để yêu sớm sao?

“Bắt được khoảnh khắc đẹp nhất chính là bản lĩnh của nhiếp ảnh gia.” Tôi vỗ ngực tự khen: “Nếu cậu thấy đẹp hơn lúc bình thường, điều đó chứng minh kỹ thuật chụp ảnh của tôi rất cao.”

“Cậu đúng là có tài năng thiên phú!” Cậu ấy gật đầu trịnh trọng: “Thật mà! Tuy bố cục không phải hoàn hảo nhưng sau mỗi bức ảnh của cậu dường như đều ẩn chứa một câu chuyện, dù sao cũng đẹp lắm.”

Một câu khen bình thường như vậy khiến vỏ kim loại của máy ảnh trong tay tôi cũng sắp bùng nổ đến nơi.

Khi con người rơi vào tình thế khó xử, xấu hổ, thật sự sẽ xoay chân một cách vô ý thức.

Dù sao thì tôi đang xoay xoay chân.

“Có thể nói là có thiên phú hơn so với việc làm đề.” Cậu ấy nói tiếp.

Tôi xì mặt.

“Nhưng...” Cậu ấy cúi đầu rút từ trong ngăn bàn ra một tập đề rất cũ bắt đầu lật lật, vừa nói vừa lật: “Tôi thấy hình ảnh cậu tràn đầy sức sống nhất chính là lúc chụp lấy máy ảnh đi chụp người ta, không hề giống với bộ dạng nửa sống nửa chết mọi khi chút nào.”

Cậu ấy rất nhanh lại vùi đầu vào học, tôi cầm chiếc máy ảnh hơi nặng, ngồi bên cạnh cậu ấy, chờ đợi rất lâu.

Bên ngoài trời bắt đầu tối, cửa sổ trở thành một tấm gương, phòng học dưới ánh đèn và chúng tôi, người đứng người ngồi, tất cả đều in lên đó, cảm giác như một cảnh phim có chút nghiêng ngả.

Tôi bỗng nhiên cầm máy ảnh lên, tắt bỏ đèn flash, quay người lại chụp một tấm đối diện với cửa sổ.

Trong tấm hình có một cô nhóc không xinh đến đâu, tay cầm một chiếc máy ảnh “khiến cô đầy sức sống”, ống kính hướng về tên con trai ngồi cạnh đang chăm chú làm đề, chụp nghiêng một góc hết sức giản dị của cậu ấy.

Dư Hoài nói sai rồi, không phải tất cả con gái đều thích những bức ảnh không giống bản thân. Tôi thích bức ảnh này.

Tôi thích bức ảnh tôi và cậu ấy, hết sức giống chúng tôi!

Chú thích:

Điện thoại PHS (Personal Handy-phone System): điện thoại cầm tay thời kì trước.

Young and Dangerous: tên khác là Người trong gang hồ, là một bộ phim Hồng Kông ăn khách về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường được công chiếu lần đầu năm 1996. Với dàn diễn viên chính gồm Trịnh Y Kiện, Trần Tiểu Xuân, Ngô Chấn Vũ, Lê Tư, Nhậm Đạt Hoa...

35. Chương 35: Tôi Chỉ Sùng Bái Cậu

No. 196

Mỗi buổi chiều chúng tôi đều dành thời gian để luyện hát, mỗi ngày hát hai bài giống nhau khiến Dư Hoài hết sức bức mình. Ngày thi sắp đến gần, cậu ấy đang phải cố gắng ôn luyện, tôi còn hơi ngại nói chuyện với cậu ấy. Mấy lần tập gần đây, cậu ấy đều cầm bút rồi chuồn ra ngoài, hết tiết mới về lớp.

Vốn dĩ tôi nghĩ rằng Dư Hoài trốn tập không có ai để ý, bởi vì lần nào tập cũng không tránh được cảnh lộn xộn, mà chúng tôi lại ngồi bàn cuối, nhưng Tiêu Tiêu đã tìm đến cửa rồi.

“Dư Hoài đâu?”

Tiêu Tiêu không hề hỏi ngay trước mặt cả lớp, mà cậu ấy đợi đến khi tập xong mới xuống chỗ tôi.

Lần này Tiêu Tiêu đã dồn rất nhiều tâm huyết. Tôi đã đi dự thay Dư Hoài mấy buổi họp cán bộ lớp, tất cả những kiến nghị trên trời dưới đất của mọi người và những hành động rảnh rỗi trốn tập đều một tay Tiêu Tiêu xử hết. Chuyện gì cậu ấy cũng ôm làm hết, còn nhờ bố bắt mối với bên xưởng làm quần áo hộ. Bên kia vừa hay có bốn năm mẫu quần áo, do nể mặt bố cậu ấy nên bên đó mới đồng ý dùng chất liệu kém hơn để làm mỗi làm ăn này.

Vì vậy, khi đối diện với lớp phó văn nghệ này, tôi rất khó xử. Nghĩ riêng cho Dư Hoài thì đúng là loại hoạt động tập thể nhạt nhẽo này thiếu một hai người cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì, nhưng cậu ấy cũng đang bận một chuyện lớn có liên quan đến tương lai, xét về tình về lý thì cậu ấy làm thế cũng không hay lắm.

Nếu chúng tôi ngồi trong phòng học này chỉ vì thi Đại học thì tại sao phải bắt Văn Tiêu Tiêu một mình hi sinh thời gian của cô ấy?

Tôi lấp ba lấp bắp không nói lên lời.

“Hình như gần đây cậu ấy rất bận... nhưng cậu ấy hát tốt lắm! Mỗi lần tập đều hết sức nghiêm túc, hai lần này nhất định là có việc, lúc bọn mình chính thức xếp hàng tập hát, cậu ấy nhất định sẽ có mặt.”

Văn Tiêu Tiêu đẩy đẩy gọng kính, gật đầu, nhìn thấy thiện ý của tôi rồi cười, quay người rời đi.

Tôi hơi hổ thẹn khi nhìn bóng lưng của Tiêu Tiêu, thở dài một tiếng. Tiêu Tiêu giống như một cô gái sống trong thời dân quốc, tuy không đến mức là mỹ nữ nhưng mặt mày thanh tú, giọng nói dịu dàng, trước khi nói đều nhẹ nhàng đẩy kính lên; khi dẫn dắt mọi người tập luyện đều cần Từ Diên Lượng đứng bên cạnh,

dùng khí thế của sư tử đi khơi dậy tinh thần mọi người. Có lẽ, vì cậu ấy hiền dịu nên tôi mới dám dùng lí lẽ bịa đặt khiến cậu ấy nguôi nguôi.

Tôi thu ánh mắt về, vô tình bắt gặp ánh mắt đầy ý chế giễu của Chu Dao bàn trên.

Bỗng có một ý nghĩ đánh trúng tôi.

Bên ngoài thì không hề giống nhau, nhưng nói về bản chất thì Dư Hoài và Chu Dao chẳng khác gì nhau, chỉ là vấn đề mức độ cao thấp nông sâu mà thôi.

Bọn họ đều không làm những việc vô ích.

Tôi không muốn nghĩ tiếp nên cầm lấy cốc nước rời khỏi lớp học, chính lúc này, tôi nhận được tin nhắn của Dư Hoài.

“Mang hộ tôi hai chiếc bút lên sân thượng khu hành chính.”

No. 197

Giúp học sinh tiện đến phòng làm việc thắc mắc, tất cả những phòng nghiên cứu đều được xếp ở khu giảng đường của lớp 10 đến lớp 12, bởi thế khu hành chính chỉ còn lại phòng làm việc của hiệu trưởng, Ban chấp hành Đoàn và giáo viên và mấy người nữa, từ tầng ba trở lên gần như đều để trống.

Tôi leo lên tầng năm, nhìn thấy Dư Hoài đang ngồi trên sân thượng, để giấy nháp trên đùi, tính toán gì đó rất căng thẳng.

“Bút của cậu này.” Tôi đứng bên dưới đưa lên.

“Ừm, đặt bên cạnh đi.” Cậu ấy không hề ngẩng đầu: “Cái trên tay tôi không ra mực nữa rồi, cảm ơn.”

“Nếu như bạn này tôi không chịu mang cho cậu thì sao? Cậu dựa vào cái gì mà nghĩ tôi chắc chắn sẽ chạy đến đây?” Tôi không giận, chỉ là tò mò nên hỏi rất bình thường.

Cậu ấy không đáp, tôi cũng không vội, chờ cậu ấy giải nốt. Dư Hoài viết xong đáp án, lấy trong đồng giấy để lung tung bên cạnh một tờ đáp án, cười nhẹ nhàn.

“Tôi chưa từng nghĩ,” Bây giờ cậu ta mới đặt bút xuống, nhìn tôi: “Chưa từng nghĩ cậu sẽ không chịu mang đồ cho tôi... Cậu sẽ như thế sao?”

Tôi không biết trả lời ra sao, nửa đường đến đây tôi mới nghĩ đến vấn đề này.

“Tại sao không về lớp thế?” Tôi chuyển chủ đề.

“Trong lớp ngột ngạt, lâu rồi không mở cửa sổ, cũng nóng lại còn ồn.”

“Là trốn tập phải không?”

Cậu ấy gật đầu: “Tôi thấy tập nhiều lần như thế chẳng có ý nghĩa gì.”

“Nhưng đây là hoạt động tập thể mà!” Tôi nhìn cậu ấy: “Như thế không công bằng với Tiêu Tiêu và Diên Lượng, với lại tôi còn mặt dày đi giải thích giúp cậu.”

“Nếu không phải tôi bây giờ bận lo ôn thi, tôi nhất định sẽ vui vẻ tham gia. Việc có chia ra nặng nhẹ trước sau, cậu không thể ép tôi.” Dư Hoài không hề khiếm tốn nhìn thẳng tôi.

Tôi mấp má môi, không có lí do và lập trường đi trách cứ cậu ấy, cho nên chỉ đành buồn bã ngồi xuống bên cạnh cậu ấy.

“Lần này thi cậu đừng căng thẳng, Chu Dao chẳng phải từng nói rồi à? Lớp 10 khó mà dành được cơ hội chuyển tiếp, nếu đã như thế thì không bằng thoải mái ứng chiến, mình cũng không có tổn thất gì.”

Dư Hoài chuyển từ trạng thái phòng bị và khó chịu ban nãy sang trạng thái thoải mái thả lỏng.

“Nếu thi không tốt, tôi sẽ không đi con đường này nữa, cho nên kết quả lần này rất quan trọng.”

“Hả?”

“Thi đấu mất rất nhiều công sức, tôi không phải thiên tài, không giống như Lâm Dương hay anh Thịnh Hoài Nam. Tuy họ luôn khích lệ tôi nhưng tôi vẫn luôn biết mình đang ở đâu.”

Dư Hoài nâng cằm, ánh mắt xuyên qua bức tường đối diện, trôi về khoảng không vô định.

Về câu nói này, nếu là hồi mới nhập học thì người hấp tấp như tôi nhất định sẽ phản ứng kịch liệt hơn cả Chu Dao. Cậu suốt ngày xem giáo trình đại học còn dám nói như vậy, chẳng bằng cậu bảo tôi đi chết đi à? Nhưng ngày qua ngày, tôi ở Chấn Hoa chuyện gì, người gì cũng gặp qua, cũng trưởng thành lên rất nhiều và cũng nghiệm ra một điều, tôi sẽ không lấy tiêu chuẩn ăn no mặc ấm là đủ của mình đi đánh giá người khác liệu có nên biết hài lòng với hiện tại hay không.

Cùng dưới một bộ đồng phục nhưng lại đập những con tim khác nhau.

Dư Hoài nói tiếp: “Hồi cấp hai tôi vì thi đấu mà mất thăng bằng, lỡ dở mất kì thi, thành tích cũng không ra gì. May mà đó chỉ là thi cấp hai, vẫn còn có thể đỗ Chấn Hoa, tuy chỉ là lớp bình thường nhưng thi đại học thì phải làm sao? Tiếng Anh và Văn của tôi đều không tốt, cũng không có niềm tin có thể cùng lúc học giỏi nhiều môn như Lâm Dương, tôi cảm thấy mình phải sớm đưa ra quyết định một chút.”

Sân thượng mênh mông mây trời, từng lời nói của cậu ấy mang theo chút âm vọng, cứ chờn vờn trong không trung vây quanh tôi.

Tôi đột nhiên ý thức được rằng không biết từ lúc nào chúng tôi trở thành bạn tốt, nếu không nhất định cậu ấy sẽ không tâm sự với tôi những điều này. Trước nay cậu ấy không hề giải thích với tôi bất cứ chuyện gì, chuyện của Trần Tuyết Quân là do tôi ép nói. Cậu ấy ngày nào cũng ngồi làm những đề mà tôi xem không hiểu, bạn những chuyện mà tôi không rõ, mông lung những chuyện mà tôi không cách nào có thể chia sẻ cùng. Chỉ có mình cậu ấy giúp tôi, khi cậu ấy có khả năng giúp.

Nhưng bây giờ cậu ấy chịu kể cho tôi rồi. Cùng lúc cậu ấy khó xử, hết sức nuối tiếc thì tôi bắt đầu vì sự tin tưởng và cảm giác thân thiết này mà vui từ tận đáy lòng.

Bất chợt tôi dừng cảm quay sang nói với cậu ấy: “Cậu vẫn không hi vọng bỏ cuộc chứ?”

“Hả?” Cậu ấy khó hiểu.

“Nếu tôi là cậu, không có hứng thú với thi đấu, cũng biết nếu bản thân cứ cầm đầu đi làm đề như một cỗ máy, thi đại học nhất định không có vấn đề gì thì tôi sớm đã từ bỏ rồi. Tôi cảm thấy nếu sâu trong tâm khảm mỗi người chỉ có một tí tẹo suy nghĩ muốn từ bỏ thì nhất định sẽ từ bỏ, nhưng cậu lại không có.”

Dư Hoài không đáp, yên lặng nghe tôi nói, không biết đang nghĩ gì.

“Cho nên mới cố gắng ôn tập như thế, hi vọng có lí do và niềm tin để tiếp tục kiên trì, cậu chắc chắn là rất thích cuộc thi Vật lí đúng không?”

“Tôi thích Vật lí.” Dư Hoài chỉnh lại.

“Cho nên... Cố lên! Tôi tin cậu.”

Cậu ấy cười, nụ cười ấy chính là lời cảm ơn cho những lời động viên ban nãy của tôi.

“Không phải!” Tôi lắc đầu: “Không phải tôi đang tùy tiện nói mấy câu văn hoa chau chuốt đâu, là tôi thật sự tin cậu.”

Dư Hoài không cười nữa.

“Có lẽ cậu thấy tôi đến đây rồi hỏi cậu lí do không tham gia tập hát là lo chuyện bao đồng. Thực ra tôi không phải... không phải thấy cậu ích kỉ, là tôi... là tôi không thể chấp nhận.”

“Không thể chấp nhận gì cơ?” Cậu ấy càng tò mò.

Tôi cũng không biết làm sao có thể nói ra hẳn một tràng trôi chảy đến thế, nhìn cậu ấy nghe rất chăm chú, trong lòng đột nhiên lấy hết can đảm.

“Không thể chấp nhận cậu không phải một người cái gì cũng có thể làm được.”

Tôi dán mắt vào mũi chân mình, cảm thấy một hòn đá trong lòng theo lời nói đó rơi bụp xuống cầu thang.

No. 198

Trong lòng tôi, Dư Hoài từng là một chàng trai như thế này:

Hi hi ha ha, có rất nhiều anh em tốt, học sâu hiểu rộng, không liên quan đến mình thì không quan tâm, nhưng nhiệt thành. Có thể vừa thi đứng đầu lớp vừa tiếp lời thầy cô, tan học thì đi chơi bóng rổ cùng bạn bè, là trung tâm, năng nổ nhất của năng nổ, cứ như không việc gì có thể làm khó cậu ấy.

Dù cho Lâm Dương là siêu nhân cuộc thi châu Á, dù cho Sở Thiên Khoát đứng đầu khối, dù cho Thịnh Hoài Nam đẹp trai đến mức tôi phải mở miệng tùy tiện tỏ tình... trong lòng tôi, Dư Hoài giỏi hơn tất cả bọn họ.

Giỏi đến mức không thể giỏi hơn, miễn là rất giỏi đó.

Tôi kì vọng vào cậu ấy biết bao nhiêu, cảm giác được dựa dẫm khi có cậu ấy ngồi cạnh, cảm giác có gia sư tư nhân, có thể dẫn dắt tôi đỗ một trường Đại học cực sịn.

Chính vì thế mới vì việc Dư Hoài trốn tập để chuẩn bị thi đấu mà cực kì buồn.

Thực ra đây là lỗi của tôi.

Tôi nói ra những kì vọng không thực tế và những lời trách cứ vô lí này với Dư Hoài, không hề quan tâm cậu ấy ở bên cạnh mặt đang đỏ ửng như trái cà chua.

“Không sai mà!” Dư Hoài vươn cổ, nhưng lại không dám nhìn tôi: “Cậu nói đều đúng, tôi đây rất là lợi hại mà.”

Tôi không kìm được mà bật cười, Dư Hoài làm bộ được một lúc cuối cùng cũng phải bật cười.

“À, sau này cậu sẽ không xem thường tôi phải không?” Cậu ấy cười được một lúc thì nhăn mày nhăn mặt nhìn tôi.

“Hả?”

“Cảnh Cảnh, nhớ lấy, bạn cùng bàn Dư Hoài dù không giỏi như cậu tưởng tượng cũng vẫn rất giỏi, giỏi hơn cậu nhiều. Cậu nên tiếp tục sùng bái cậu ta.”

Nhìn bộ dạng như còn có ý khác của cậu ấy, tôi bỗng có một niềm vui khó tả.

“Tất nhiên.” Tôi gật đầu lia lịa.

Tôi chỉ sùng bái cậu mà thôi.

No. 199

Hiệu quả học tập của Dư Hoài ở tầng thượng khu hành chính rất cao, tôi cũng không muốn làm phiền cậu ấy cho nên quay về lớp học nốt tiết tự học cuối cùng, tiện thể chuyển giúp cuốn sổ khác của Thịnh Hoài Nam cho Lâm Dương.

Trên đường về, bỗng dưng cảm thấy nhà giảng đường của Chấn Hoa khang khác, mỗi viên gạch, mỗi góc rẽ đều trở nên thật thân thiết, cảm giác như tôi hiểu hơn về mỗi thứ một chút.

Tôi rất vui.

Dư Hoài cũng tốt, trường học này cũng được, đều không còn là một nơi mà tôi mãi không thể với tới, chạm vào. Chúng tôi đứng trên những vị trí riêng, những đoạn đường riêng, cùng nhau phiền não, cùng nhau nỗ lực.

Tôi đi đến tầng hai, nơi lớp 2 học, tiện tay chặn đường một bạn nữ đang định đi ra cửa lớp, định nhìn một chút, không ngờ lại là Lăng Tường Xuyên.

Lúc đôi mắt bồ câu tuyệt đẹp của cô ấy nhìn tôi, tôi rõ ràng là con gái thế mà cũng thấy căng thẳng.

“Bạn gì ơi, có chuyện gì hả?” Cô ấy nhìn tôi cười.

“À, ừ, có thể gọi Lâm Dương hộ tố không?”

“Ừm, chờ chút nhé.”

Cô ấy quay người vào lớp học gọi: “Lâm Dương, có người tìm này!” Giọng nói mới ngọt ngào làm sao, chẳng hề giống với giọng nói chua ngoa châm chọc hôm tôi đến tìm Thịnh Hoài Nam của chị đứng bên cửa lau kính chút nào.

Gọi xong, cô ấy còn nhoẻn cười với tôi rồi mới đi. Lăng Tường Xuyên cầm một quyển sách, cũng mặc chiếc áo thể dục rộng thùng thình, chiếc mũ liền áo tưng tưng bên ngoài, để lộ màu đỏ rượu bên trong, bên dưới mặc một chiếc quần trượt ván màu xám đậm, nhìn rất chất, còn đi một đôi giày Nike, rất có phong cách. Song, không biết có chuyện gì, dù cho chỉ là bóng lưng, nhìn cũng xinh hơn tất cả những cô gái khác ở hành lang.

Tôi cúi đầu nhìn lại mình.

Tóc nửa ngắn nửa dài, còn có mấy túm tóc vểnh lên, kiểu tóc mỗi ngày đều phụ thuộc vào tư thế ngủ của tôi hôm trước; mặc chiếc áo lông có con gấu hồng trước ngực, quần bò, giày leo núi.

Tôi cảm thấy không chỉ là vấn đề của khuôn mặt.

Tôi ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Lăng Tường Xuyên một lần nữa.

Dù cho chặt đầu của tôi và Tường Xuyên, cùng đặt xuống dưới đất, mọi người chắc chắn vẫn có thể phân biệt được đâu mới là người đẹp. Rốt cuộc là tại sao chứ?

“Cháu dâu? Cháu dâu?”

Lâm Dương cười hì hì, đi ra từ lớp học.

Tôi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đưa quyển sổ: “À, quyển sổ này Dư Hoài nhờ tớ đưa cho cậu.”

Lâm Dương đón lấy, cảm kích nói: “Thằng nhóc này thật biết sai người khác! À, ban nãy cậu nhìn gì thế?”

Cậu ta nheo mắt nhìn về hướng ban nãy, tôi cũng nhanh chóng nhìn theo, chỉ sợ cậu ta phát hiện ban nãy tôi đang nhìn chòng chọc gái xinh. Thế nhưng, trời đúng là không biết thế nào, Lăng Tường Xuyên vẫn chưa đi xa, đứng ngay gần cửa lớp bên cạnh, đang giơ hai tay đưa quyển sách cô ấy vừa ôm vào lòng cho Sở Thiên Khoát.

“Không phải là tớ hóng chuyện, chỉ cần là người đẹp, mọi người đều muốn nhìn mà.” Tôi vội vàng giải thích.

“Haiz...” Cậu ta thở dài.

Đúng vậy! Từ đáy lòng tôi cũng thở dài thay cho Lâm Dương.

Cướp mất vị trí số một của cậu, cướp mất nhóm nhạc của lớp cậu, cướp mất hoa khôi của lớp cậu, thật là không còn chút nhân nghĩa gì nữa.

“Tớ có thể hỏi cậu một chuyện không?” Lâm Dương đột nhiên mở lời.

“Hỏi đi!”

“Nếu cậu có một người bạn tốt, thích một người, nhưng cậu biết sẽ chẳng có kết quả gì, lại còn có thể chịu tổn thương, cậu có khuyên người bạn đó hay không?”

“Cậu định nói Sở Thiên Khoát thích Lăng Tường Xuyên nhưng cô ấy không thích cậu ta? Sở Thiên Khoát quyết tâm chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cậu không biết có nên khuyên không? Hay là cậu định nói... tình huống ngược lại?”

“Không không, không phải, cậu... cậu mau trả lời câu hỏi đã đi.”

Tôi không thèm nghĩ nhiều đáp luôn: “Không cần khuyên.”

“Tại sao?” Lâm Dương nghiêng đầu nhìn tôi.

“Tôi khuyên cậu đừng đi theo Dư Châu Châu nữa, cậu sẽ nghe tôi à?”

Lâm Dương lập tức đen mặt lại: “Cậu nói ai đi theo.. chuyện này khác...”

“Mọi người đều cảm thấy chuyện của mình khác.”

Lâm Dương không nói nữa, nghĩ rất lâu mới cười nói: “Cảm ơn cậu nha, Cảnh Cảnh.”

Không cần cảm ơn. Tôi lắc lắc tay tạm biệt cậu ta.

No. 200

Sắp tan học thì Dư Hoài về lớp, tôi dọn xong đồ đạc thì tạm biệt cậu ấy đi về trước, đến cổng trường rồi mới nhớ sáng nay hộp cơm cô Tề mang cho tôi còn để ở trong ngăn bàn. Tôi liền vội quay lại. Lúc lên tầng, ngẩng đầu thấy Dư Hoài đang đi xuống, còn cách tôi có một đoạn.

Tôi đang định vẫy cậu ấy thì có một cô gái từ sau lưng cậu ta chạy tới, chặn cậu ấy lại.

Là Văn Tiêu Tiêu.

Tôi cúi đầu, luồn qua dòng người đang đi xuống để đi lên, bởi vì có quá nhiều người đi xuống nên tôi chỉ có thể đi rất chậm.

Đúng không phải cố ý mà, không phải.

Lúc lướt qua hai người họ, tôi nghe thấy giọng nhẹ nhàng, ẩn ý cười của Tiêu Tiêu, vừa bình tĩnh và cũng vừa căng thẳng.

“Hôm nay tớ đi hỏi bạn cùng bàn của cậu cậu đi đâu, không phải tớ muốn trách cậu đâu, không biết cậu nghe nói những gì rồi, tớ chỉ hi vọng cậu không hiểu lầm.”

Thật ra tớ không hề nói gì với Dư Hoài mà, Tiêu Tiêu.

“Tớ nghe nói cậu lo ôn thi, tập hát cậu không cần tham gia nữa đâu, tớ không nói thì cũng không ai để ý đâu. Tớ cảm thấy cậu lúc nào cũng rất giỏi, cậu... cậu cố gắng nhé, việc ôn thi cần lo trước. Ừm, cố lên nhé!”

Tôi không nghe thấy Dư Hoài đáp gì cả. Dù tôi có đi chậm hơn nữa, bây giờ cũng không thể không nghe rõ được nữa rồi.

Tâm tư thiếu nữ của Tiêu Tiêu bị chìm trong âm thanh tạp nham ở hành lang, tôi cũng không biết Dư Hoài có nghe thấy hay không.

36. Chương 36: Bên Ngoài Thế Giới

No.201

Bố tôi và cô Tề ai cũng đều phải tăng ca, bố tôi bảo tôi lấy tiền trong ngăn kéo tối đưa Trương Phàm ra ngoài ăn.

Vừa hay dưới nhà tôi có một quán mới mở, tên đặt rất có khí thế: “Quán xuyên lục địa”, cửa ra vào có các áp phích bay phấp phới. Vị trí khúc rẽ này vô cùng kì diệu, từ lúc tôi chuyển về đây mười năm trước, chỗ đó đổi không biết bao nhiêu lần khuôn mặt rồi, từ quán làm đẹp đến trung tâm spa, cuối cùng thành các loại nhà nghỉ...

Quan trọng là không cần biết là mở quán gì đều không thể nào làm ăn được, chỉ mở được nửa năm là chắc chắn sẽ phải đóng cửa.

Đồ ăn thức uống của thành phố tôi thiếu tính sáng tạo, thứ gì nổi tiếng ở chỗ khác rồi thì tỉnh tôi sẽ lập tức học theo. “Mãn Hán Toàn Tịch” của Trương Quốc Vinh và Viên Vịnh Nghi hot lắm, tỉnh tôi có “Mãn Hán lâu” khắp phố, Tiểu Long Bao du nhập đến phương Bắc, tỉnh tôi đi đâu cũng “Khai Phong Quán Thang Bao”, càng không cần nhắc đến món “cá lóc” nữa. Cho dù không biết trên thị trường đang thịnh hành cái gì, tôi cũng đều đợi một ông chủ không sợ chết đến đây mở quán.

“Theo gió theo đến chết”, hiện tượng này lặp đi lặp lại nhiều lần, làng ẩm thực chịu nhiều nỗi đau, từ đó không dám tùy tiện tạo món mới nữa, cuối cùng đã trở lại mô hình truyền thống “Quán hải sản phú hào”.

Tôi đội mũ quàng khăn xong, dắt Trương Phàm xuống tầng, hỏi nhóc muốn ăn KFC (Kentucky Fried Chicken – Gà rán Kentucky) hay “Quán xuyên lục địa”, không ngờ thằng bé kiên quyết lắc đầu, nói muốn ra vệ đường ăn “bánh rán của nông dân rơi vãi”.

“Quán xuyên lục địa có tôm ống trúc, em không muốn ăn à?”

Lâm Dương lập tức đấu tranh tinh thần.

“Hay là chúng ta đi ăn bánh rán trước đi, sau đó đi ăn tôm ống trúc, được không chị?”

Thằng bé hai mắt sáng long lanh nhìn tôi.

Tôi biết, bây giờ tôi chính là nữ thần trong lòng thằng bé.

No. 202

Tôi ăn rất ít, đa số đều nhường tôm ống trúc cho Trương Phàm ăn, chỉ ăn nửa bát cơm với da hủ ớt và xương sườn ớt.

“Cho chị này.”

Trương Phàm phát hiện ra điều khác thường ở tôi, gấp hai xiên tôm lấy từ trong ống trúc vào bát tôi, tuy khuôn mặt đầy vẻ không nỡ.

“Chị không đói!” Tôi lắc đầu: “Vốn chị chỉ định ăn ít một chút thôi.”

“Vì sao ạ?”

“Làm gì có nhiều cái vì sao thế, ăn không nổi nữa thôi.”

“Là muốn giảm béo sao ạ?”

“Không phải!” Tôi lắc đầu: “Thằng nhóc này nghe từ đâu mấy lời linh tinh đó?”

“Là bạn cùng bàn em bảo muốn giảm béo”. Trương Phàm cố ngoạm miếng tôm to, miệng nói lung bùng: “Cậu ấy béo lắm, bọn em đều không muốn ngồi cùng bàn với cậu ấy, sẽ chật chết mất.”

“Bạn cùng bàn em bao nhiêu mà bảo béo?” Tôi không phục: “Em xem, bọn em một cô bé chưa đến mười tuổi đến mức đó rồi đó.”

“Liên quan gì đến chị em mình chứ?” Trương Phàm âm ục cao giọng, đây là lần đầu tiên thằng bé kể chuyện ở lớp với tôi: “Hôm nào em cũng bảo bạn ấy nhường ít chỗ cho em, bảo cậu ấy đừng vứt vỏ bánh kẹo ra đất, nhưng cậu ấy không bao giờ chú ý, còn chê em lùn nữa!”

Tôi thích cái dáng vẻ vội vàng giải thích của thằng bé, nó dần dần coi tôi là chị ruột rồi, nói chuyện cũng càng ngày càng tùy tiện, nó không còn là con mèo nhỏ lần đầu gặp mặt chỉ trốn ở một bên rồi cắn đầu ăn tôm nữa.

“Được rồi! Nếu cậu ấy đã không quan tâm bọn em nói gì, thế sao tự dưng lại muốn giảm béo?” Tôi hỏi dồn.

“Bọn em có tổ chức cuộc thi truyền thanh, lúc xếp hàng, lớp phó thể thao nhật cậu ấy và mấy bạn nam cực kì béo ra, bảo mấy bạn ấy đừng ra sân nữa. Bởi vì cậu ấy thích lớp phó thể thao ha ha ha nên đã khóc tại trận luôn.”

Thằng bé này chưa đến tuổi dậy thì, vẫn còn ngây thơ hồn nhiên cho nên nó mới tùy tiện nói ra câu cuối “bởi vì...nên ha ha ha” không hề nghĩ ngợi gì. Đường như tôi nghe thấy được tiếng trái tim thủy tinh của bé mập kia dần dần vỡ vụn.

“Nữ vi duyệt kĩ giả dung ma, em biết cậu này không?”

Trương Phàm đang cắm đầu vào túi bánh rán, tôi chỉ nhìn thấy hình con bò in trên túi ni lông lấp ló đầu với tôi.

Em không hiểu đúng không, chị biết là em không hiểu mà.

Chị hiểu.

Tôi đẩy bát về phía trước, đến cả một miếng cũng không muốn ăn nữa.

Đi từ quán cơm ra, chúng tôi lại tiếp tục ghé sang quán bán quà vặt mua kẹo hồ lô đông lạnh ăn. Vốn định trên đường về nhà sẽ ăn nhưng gió đêm đông quả thật quá lạnh, tôi đã dùng khăn quấn quanh đầu rồi, thật sự không còn cách nào để thò miệng ra ăn. Hơn nữa, lại còn hạo tâm quần cho Trương Phàm thật kín, thật chắc, chỉ còn để lộ hai con mắt chớp chớp, chẳng khác nào một xác ướp nhỏ.

Cuối cùng cũng chạy được về hành lang lên lầu, tôi vội vàng gỡ khăn quàng cổ ra, bề mặt sớm đã bị hơi nước trong quá trình tôi hô hấp đóng một lớp băng, càng quấn càng lạnh.

“được rồi, được rồi, có thể ăn kẹo hồ lô ướp lạnh rồi” Tôi tháo khăn cho Trương Phàm.

“Chị ơi, em thấy chị tốt thật đấy.”

Trước lúc ngoác miệng ngoạm một miếng kẹo hồ lô, Lâm Dương còn đặc biệt chớp chớp mắt lấy lòng tôi.

“Vì bánh rán, tôm ống trúc và kẹo hồ lô à? Hay là do em lại thi không tốt?”

Trương Phàm cười xấu hổ, vừa chạy lên cầu thang, cứ hai bước hai bước một, vừa ăn kẹo nhồm nhoàm, làm kẹo lan đầy ra khăn.

“Không, em nói thật mà.” Thăng bé nghĩ một lát, sau đó dùng một từ mà đối với học sinh lớp ba là khá cao cấp: “Thấy sao nói vậy ạ.”

Tôi cười: “Em thấy chị tốt chỗ nào chứ?”

Trương Phàm trầm tư hồi lâu, tôi đành phải mở miệng “dẫn lối”: “Thấy chị xinh không nào?”

Tôi cũng chỉ dám hỏi thăng bé như vậy thôi, một tên yếu thế như tôi thì có thể bắt nạt được ai chứ.

“Xinh chứ!” Thăng bé cười toe toét.

“Trả lời thật lòng!”

“Thật mà, chị xinh nhất luôn.” Ánh mắt thăng bé lấp la lấp lánh.

“Đẹp chỗ nào chứ?”

Bỗng nhiên tôi rất mong đợi đáp án của thăng bé.

“...Tâm hồn đẹp.”

No. 203

Lúc Trương Phàm ngoan ngoãn ngồi làm bài tập ở nhà, tôi lại ngồi một mình trong phòng, cứ dờ dẩn ra như thế.

Tôi không cảm nhận được tâm hồn mình đẹp bao nhiêu, cũng không biết mình đang nghĩ cái gì, chỉ là làm việc gì cũng như người mất hồn.

Tôi cởi bộ quần áo trên người ra rồi thay bộ quần áo ở nhà vào, sau đó cầm chiếc áo có hình con gấu đỏ lên nghiên cứu và nghiên cứu. Tại sao lại không đẹp chứ, cũng là hàng của hãng khá được đó mà, tại sao lại không đẹp bằng người khác chứ? Quần bò thì ít ra còn có thể hiểu được, vì tôi sợ lạnh nên mặc ở trong hai cái quần giữ ấm, mỗi ngày dồn sức để đóng từng ấy quần áo vào đã là tốt lắm rồi, làm gì có hi vọng có được chiếc quần nhẹ rộng mà có phong cách như Lăng Tường Tây chứ.

Ánh mắt của tôi vô tình đưa về mặt kính tủ quần áo, trên đó phản chiếu hình ảnh rõ nét của tôi.

Không nhìn mặt, không nhìn mặt.

Cuối cùng tôi phát hiện ra nguyên nhân mình mặc chiếc áo hình con gấu đỏ bị xấu là vì: thân trên của tôi không gầy, tuy bắp tay mảnh nhưng lưng vẫn có nhiều mỡ lắm. Chiếc áo len này không phải là dáng rộng,

mặc lên vừa không thấy ngực cũng không thấy gầy bớt, bên trong lại còn mặc thêm chiếc áo sơ mi, càng nhìn trông càng béo lẳn béo lóc.

Tôi gấp nó lại trong niềm tiếc thương vô hạn... may hầy chết trong tủ quần áo đi, tạm biệt.

Ngay tức khắc, tôi không kìm lòng được lại nhìn mặt mình: tuy không xinh bằng cậu ấy nhưng mặt mày cũng sáng sủa, mà cũng không nổi mụn mấy, chỉ hơi thô ráp chút chút. Hay là do kem bôi không hợp với tôi? Có lẽ là thế, mỗi lần bôi lên mặt xong đều thấy bóng loáng, sao xinh cho được?

Đây cũng là một vấn đề.

Tôi quá chú tâm nhìn mình, đến cả khi bố tôi về nhà, đẩy cửa vào phòng, nhìn thấy tư thế kì quái của cô con gái yêu: quỳ dưới đất, dán mặt vào tấm kính tủ quần áo.

“Con ... con định làm gì đấy?” Ông hỏi.

Tôi không đáp mà lại nhìn bố tôi chằm chằm mà hỏi: “Bố ơi, sao lại có người có thể không mặc quần giữ nhiệt chứ?”

Điểm mà khiến mọi người đều rất yêu quý bố tôi là ở chỗ không bị mắc bệnh hay nghi ngờ như mẹ tôi. Nếu trong hoàn cảnh này, nhất định mẹ tôi sẽ không buông tha mà cau có mắng tôi: “Là mẹ đang hỏi con đang làm gì, người khác không mặc quần giữ nhiệt thì liên quan gì đến con? Con soi gương làm gì?”

Còn bố tôi sẽ thuận theo ý tôi mà chuyển chủ đề: “Không mặc có thể là vì không sợ lạnh thôi! Có nhiều người nước ngoài vì tập luyện lâu năm thường xuyên, lại còn thích ăn thịt cá trứng sữa nên thể chất tốt hơn chúng ta, mùa đông chỉ mặc mỗi quần đùi thôi đấy.”

Không những chuyển đề tài mà còn đưa nó đi rất xa nữa.

Tôi lắc đầu: “Ý con là giống như con, con gái ấy, còn gầy hơn cả con ấy.”

Bố tôi ngẫm hồi lâu rồi nói: “Thích làm dáng cũng nên.”

Đúng rồi, sao lại có thể không sợ lạnh chứ? Tôi khẳng định chắc nịch.

“Nhưng có lẽ nào là do cô ấy ngồi trong xe riêng, trên xe có điều hòa, đến trường cũng có điều hòa còn ấm hơn ở nhà, cho nên không cần mặc thì sao?” Bố tôi đưa ra giả thiết khiến người người tin phục.

Vừa nhìn Lăng Tường Tây đã thấy là người có tiền rồi, chắc là thế chứ gì. Ủm, nhưng mà...

“Tiết thể dục, tập thể dục giữa giờ và chào cờ hôm thứ hai vẫn phải đứng bên ngoài rất lâu mà!” Tôi tranh luận.

“Chịu đựng chút không phải là xong rồi sao.” Bố tôi phản bác với giọng ôn hòa.

Đúng rồi, trên đời này làm gì có chuyện gì không có cái giá của nó?

“Hoặc là bạn con mặc quần áo trong là loại rất mỏng, loại mà ứng dụng tia hồng ngoại để sưởi ấm, chính là loại hay rao bán trên tivi, cái gì mà người Nam Cực đó, ngược kim đồng hồ đó đó...”

Mắt tôi bỗng sáng lên, đúng rồi, ai quy định là nhất định phải mặc loại quần giữ nhiệt dày cộm đó đâu. Hồi nhỏ, tôi toàn mặc chiếc quần vải bông có hình hoa mà bà nội tôi làm cho nữa đây này, bây giờ không phải cũng đã bỏ đi rồi à? Khoa học ngày càng tiến bộ, con người ngày càng phát triển mà.

“Con cảm ơn bố!” Tôi cười tươi như hoa.

Bố tôi và mẹ tôi đúng là khác nhau một trời một vực. Ông không bao giờ hỏi tôi tại sao tôi có những thắc mắc này, chỉ cười rồi bảo tôi đừng ngồi dưới nền, nền đất lạnh, sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

No. 204

Vấn đề tiếp theo là làm sao mới thoát ra khỏi quả mìn mẹ tôi đây.

Tôi nhất định phải lôi kéo được mẹ đưa tôi đi mua quần áo. Tôi sinh năm con hổ, bây giờ 17 tuổi rồi, ấy vậy mà chưa một lần nào tự mình đi mua quần áo. Ba chợ bán buôn trứ danh ở tỉnh tôi, tôi chưa đi qua

một lần, mẹ tôi nói con gái cuối tuần cùng người yêu tung tăng đi mua đồ, làm đầu, làm móng, mua váy trong lớp tôi đều là những người không bình thường.

Vì để chứng minh bản thân là người bình thường mà phải nhận đại quần chúng luôn là sở trường của mẹ tôi.

Nguyên nhân quan trọng hơn là tôi không có tiền. Ngày mai bố tôi đưa cho tôi 20 tệ tiền tiêu vặt, dùng để đi xe bus và mua cơm trưa, mỗi ngày tôi chỉ còn tầm 10 tệ, nhưng mỗi khi tôi cần dùng tiền thì mở ra lại thấy tiền đó không cánh mà bay từ khi nào rồi.

Nói đi nói lại, trừ cuối tuần ra, mỗi ngày 10 tệ, kể cả tích cóp cả một tháng cũng có thể mua được một bộ quần áo đẹp sao?

Cho nên tôi mới phải thuyết phục mẹ tôi.

Để mẹ tôi cùng tôi đi dạo phố thì đơn giản, nhưng phải cực kì cẩn thận lấp liếm ý đồ thật sự của mình, không thì tôi sẽ chết rất thảm.

Mẹ tôi trước nay đều không tiếc tiêu tiền cho tôi nhưng cái mà tôi nhắc đến chỉ là ăn nhanh, mua sách, học năng khiếu, đi học thêm, còn về quần áo và đồ chơi thì, ha ha, miễn bàn.

Nói như mẹ tôi đó là, mẹ bỏ tiền ra không phải để con xao nhãng học hành, chính là đầu mối cho yêu sớm, cho nên đến bây giờ tôi vẫn để kiểu đầu nửa ngắn nửa dài như của con trai.

Thật ra mẹ tôi nói cũng không sai...

Tôi thấp thỏm trong lòng, bắt đầu lẩn qua lẩn lại trên giường.

Trong đầu lúc nào cũng là hình ảnh nghiêng nghiêng lúc Lăng Tường Tây ngược đầu lên nhìn Sở Thiên Khoát, chốc sau lại là hình ảnh Văn Tiêu Tiêu đẩy kính nói thỏ thẻ: “Ừm, cậu cố lên nhé!”

Phải làm sao tôi mới có thể làm cho mẹ tôi hiểu, tôi không phải vì nhìn thấy hoa khôi xinh đẹp của trường mà âm mưu học đòi, cũng không phải vì muốn dụ dỗ bất cứ một tên con trai nào mà đi mua quần áo, đi giảm béo, đi biến bản thân trở nên xinh đẹp.

Dẫu tôi biết sớm muộn cũng có ngày cậu ấu tử mở rộng tầm mắt, tôi cũng hi vọng cậu ấy vừa nhìn có thể nhìn thấy những thay đổi của tôi. Nhưng thật sự không phải, ít nhất không phải chỉ vì những lí do nông cạn, ngu ngốc thế này.

Tôi nói không rõ được.

Ngực tôi bắt đầu phát triển từ lúc lớp năm (tuy bọn chúng hình như chỉ bắt đầu một tẹo rồi dừng luôn), bà di bắt đầu đến thăm từ năm lớp bảy, cho đến ngày hôm nay tôi mới có cảm giác tuổi dậy thì sắp đến.

Bắt đầu muốn bản thân tỏa sáng, muốn khác người, muốn được chú ý, tốt nhất là đến từ người mà mình thích.

Tuy mọi chương trình trên ti vi đều dạy chúng ta đừng nên mù quáng chạy theo đám đông, phải “là chính mình”, nhưng “chính mình” cũng chia ra: tốt hơn và xấu hơn, không phải sao?

Bởi thế tôi biết mẹ tôi sẽ nói gì.

“Tốt hơn” ấy đến từ thành tích tốt hơn.

Không phải, thật sự không phải như vậy.

Tôi rầu rĩ, không thể nào gỡ được mớ rối bòng bong trong đầu, cũng không biết từ lúc nào dần dần chìm vào giấc ngủ.

No. 205

Cả đêm tôi đều không mơ được giấc mơ đẹp nào, không phải không kịp đi thi thì cũng là đi ăn trộm đồ bị bắt, dù sao đều là những tình cảnh phải chạy điên cuồng.

Chân tay tôi trong giấc mơ đều dùng cùng một lúc như chân chó, nhưng kì lạ vẫn chạy chậm như thế, bố tôi nói giấc mơ thường phản ánh sự thực ngoài đời. Sự phản ánh này có phải quá biết bắt nạt người ta rồi không? Nếu không phải sắp đi học muộn thì tôi còn phải đứng trước gương một lúc nữa.

Tôi bị ai phát hiện ra, tôi chỉ có mấy bộ quần áo để thay đi thay lại, sau khi tôi phán tử hình cho chiếc áo len đỏ, tôi đã giảm đi 20% không gian để chọn lựa.

Cuối cùng tôi miễn cưỡng mặc một chiếc áo màu xanh lam có mũ đi học.

Nhưng lúc nghỉ trưa, tôi lại vừa hay nhận được điện thoại của mẹ, xem ra sáng tôi phát ra vũ trụ “quần áo, quần áo, quần áo”, mẹ tôi đã bắt được thành công rồi.

Mẹ tôi nói, một thời gian trước mẹ tôi phải đi xa công tác, hôm qua mới về, cuối tuần này nghỉ ngơi, muốn ăn cơm cùng tôi.

Tôi sung sướng như điên nhưng vẫn phải ra vẻ điềm tĩnh, tỏ ra hi vọng mẹ chú ý nghỉ ngơi, nếu quá mệt thì cứ đợi thêm một thời gian nữa, tôi sống rất tốt, mẹ không cần lo lắng.

Sau đó, mẹ tôi suy nghĩ trong chốc lát.

Đột nhiên tôi muốn dùng cánh tay đang rảnh rang tát cho mình một cái.

May mà cuối cùng mẹ tôi vẫn nói không mệt, cứ quyết định cuối tuần này đi.

Tiết học thứ hai buổi chiều chính là tiết Tiếng Anh của Lại Xuân Dương. Sau sự kiện “tay không cướp đao” lần trước, Lại Xuân Dương điểm danh tôi mấy lần liền, xong lại gọi tôi trả lời câu hỏi. Tôi đều đứng đĩnh qua cửa, nhưng từ đó tôi không bao giờ dám trốn tiết Anh nữa.

Cái gọi là tuần hoàn ác tính chính là tôi trở thành người duy nhất trong lớp còn để ý đến sự tồn tại của cô Lại. Thỉnh thoảng còn liếc mắt biểu đạt ý với nhau, cứ như thế cô Lại lại càng thích gọi tôi đứng dậy trả lời câu hỏi, bỏ qua các bạn trốn tiết khác; còn một khi tôi muốn cúi đầu trốn đi, cô ấy không tìm thấy ánh mắt chăm chú học bài của tôi càng cảm thấy tôi đang trốn tiết, sẽ lập tức gọi tôi đứng dậy.

Học tiết Anh bây giờ chính thức trở thành thời gian dày vò tôi. B còn cười trên nỗi đau khổ của người khác: Cậu là học sinh cưng của cô Lại.

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ vì việc này, cũng bởi một mình tôi đã thu hút toàn bộ lửa đạn.

Thế nhưng, bạn biết đấy, lời không nên nói quá sớm.

Giảng ngữ pháp xong, cô Lại yêu cầu tất cả mọi người mang tờ đề luyện tập lần trước cô phát ra, bắt đầu niệm kinh, giảng giải. Không khí trong lớp cũng không thoải mái hơn chút là mấy, quay người lại, ái ngại nhìn tôi, còn nháy nháy mắt.

Tôi thở dài, chỉ đành giả vờ đang rất chăm chú nghe giảng, luôn trong trạng thái sẵn sàng bị gọi lên trả lời.

“Có rất nhiều học sinh phản ánh lại rằng thường làm sai những câu điền từ vào chỗ trống, còn không biết vì sao sai. Tôi nhớ tôi từng nói với các em rất nhiều lần, để làm tốt dạng bài này, không phải chỉ cần chăm chăm nhìn từng câu một, từ này điền vào đây, có thể ngữ pháp không sai, nhưng xem xuống đoạn dưới nó lại không có chút liên kết nào, có phải không hề biểu đạt được ý đồ của tác giả?”

Sau khi nói xong những lời này, cô Lại lại chìm đắm trong thế giới yên tĩnh.

Trong tôi bắt đầu reo lên hồi chuông cảnh báo, reng reng.

Hơn nữa, ngoài tôi ra, không ai để tâm đến sự im lặng này.

“Cho nên chúng ta cùng xem câu 37.” Cô Lại chấm dứt dòng suy nghĩ miên man, tiếp tục chuyển tâm giảng bài.

Tôi vừa nhẹ nhõm vừa tiếc nuối. Phí công tôi căng thẳng hơn nửa phút.

“Câu 37, tôi nghĩ rất nhiều em sẽ làm sai. Bốn từ đều là danh từ, hơn nữa không phải là danh từ đếm được, điền cái nào, ngữ pháp đều không sai.”

Nhưng phải giống như cô vừa nói, liên kết với các câu dưới, đầu tiên loại bỏ đáp án Feeling, sau đó thì sao? Cô đưa mắt nhìn toàn lớp, tôi toát mồ hôi hột.

“Hiển nhiên, đáp án tiếp theo Intelligence. Xin thưa, cũng sai nốt.”

Cảnh báo càng ngày càng gần.

“Information, thông tin, đáp án này là bẫy nhưng cũng không khó để loại đi. Xuyên suốt đoạn văn này đều liên quan đến đọc sách và trường học, điền từ này vào đây vẫn không đúng, vậy, tác giả muốn nói gì đây? Điều tác giả muốn nói là lợi ích mà việc đọc hiểu mang lại cho độc giả. Vậy...”

Cô Lại bỗng đứng nhìn về phía tôi.

Tuy sớm đã có chuẩn bị tâm lí nhưng tôi vẫn bị cô ấy dọa cho một phen. Loại trừ cả ba đáp án rồi, chẳng phải cô ấy sớm đã nói ra đáp án rồi sao, chọn C còn gì nữa, Knowledge.

Lại Xuân Dương đang định mở miệng gọi tên tôi thì đột nhiên cô chuyển mắt đi hướng khác, nhìn chăm chăm vào bạn nam ngồi bên cạnh tôi đang vui đầu vào tính toán, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Tôi thấy có biến, còn chưa kịp đá cho cậu ấy một cái vào chân thì cô Lại đã dùng giọng nói mạnh như thể chẻ tre, xé tan bầu không khí trong phòng học:

“Dư Hoài!!!”

Dư Hoài lập tức đứng dậy như phản xạ có điều kiện, lúc cậu ấy nhìn thấy cô Lại, mặt còn biểu lộ hết sức kinh ngạc. Cũng phải thôi, bắt đầu từ tiết trước, tiết Văn của bà Trương, cậu ấy đã cắm đầu vào mải miết ôn tập, tan tiết cũng không hề nhúc nhích chút nào, bây giờ vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cô dạy Anh, tất nhiên là đang có cảm giác như sống ở hai thế giới khác nhau...

“Nào, em nói đi, kiến thức là gì?” Tôi thở phào, đang định lén lút chỉ cho cậu ấy vị trí trên tờ đề nhưng xem ra không cần rồi, cô Lại vẫn còn phúc hậu chán.

Sau đó, Dư Hoài nhìn bằng đen mông lung.

“Kiến thức là ...sức mạnh!”

No. 206

Lại Xuân Dương như sắp nôn ra máu đến nơi rồi.

Đối diện với sự đồng loạt biểu dương của mọi người, Dư Hoài khiêm tốn tỏ ra bản thân học hành nhiều quá, kiến thức cũng xiêu vẹo hết.

Tiết thứ ba như lệ cũ thì phải tập hát, trước khi vào học cả lớp đều loạn xì ngầu hết cả, tôi ngồi tại chỗ lau ống kính máy ảnh, Dư Hoài khoác thêm áo khoác, đang thu dọn đồ đạc.

“Lại đi sang khu hành chính à?” Tôi hỏi.

Cậu ấy đang định nói thì đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về chỗ ai đó ở mấy bàn trước. Tôi cũng nhìn theo.

Tiêu Tiêu đang đứng trên bục giảng, nở một nụ cười ấm áp ra hiệu “Yên tâm, có anh bảo kê cho chú”.

Dư Hoài cũng mỉm cười nhìn cậu ấy, gật đầu biểu thị sự cảm kích.

Trước khi ánh mắt của Tiêu Tiêu chuyển sang tôi, tôi đã kịp ngoảnh đầu đi, giả vờ không nhìn thấy cuộc đối thoại bằng ánh mắt của họ.

“Sáng thứ bảy phải thi rồi!” Trước khi đi cậu ấy nói với tôi.

Không phải là mai ư?

Tôi nhìn theo dáng đi vội vã của cậu ấy, cho đến khi bóng dáng cậu ấy biến mất sau cánh cửa. Không ai để ý đến sự rời đi của Dư Hoài, nhưng tôi biết Tiêu Tiêu cũng đang nhìn.

Nhờ phúc của Từ Diên Lượng mà tôi không cần phải đau khổ hát theo mọi người từng câu từng câu một nữa. Tuy lần đầu đứng giữa lớp chụp ảnh cho cả lớp, rất nhiều người không được tự nhiên lắm, nhưng dần dà không còn ai chú ý đến sự tồn tại của tôi nữa.

Mọi người có thể tự nhiên hát, tự nhiên trốn tiết, tự nhiên lén lút cúi đầu làm đề, tự nhiên biểu lộ vẻ bực dọc, tự nhiên cười toe toét trước ống kính của tôi.

Tôi thích chụp họ.

Tôi nói không rõ được những xúc cảm này. Giống như khoảnh khắc nhắc máy ảnh lên, tôi không còn là Cảnh Cảnh chỉ có năm bộ quần áo mùa đông, cũng không còn là nhân vật thấp cổ bé họng không làm nên trò trống gì. Chụp ảnh không hề khiến tôi trở nên được chú ý hơn, nhưng có thể tạm thời giúp tôi quên đi mọi buồn phiền.

Tôi thích từng người một xuất hiện sinh động trong phim, lại càng thích những khi tôi chụp được những khoảnh khắc tuyệt vời nhất của mọi người. Tóm lại, càng thích làm những việc mà mình có thể làm tốt hơn, ví dụ như tôi thích chụp ảnh cho mọi người.

Mỗi biểu cảm đều như đường rơi của vật, có điểm cao nhất, cho dù chiếc máy ảnh số này có phản ứng chậm đi chăng nữa, tôi cũng bắt được khoảnh khắc đó.

Cảm ơn chiếc máy ảnh, nó giúp tôi có thể đứng được ở bên ngoài của thế giới.

No. 207

Dư Hoài lại về lớp lúc sắp tan học. Hôm nay là thứ sáu, cách tiếng chuông tan học còn mười phút nhưng mọi người đều nháp nhồm không yên rồi.

Mỗi mình Dư Hoài lại yên lặng đến kì lạ.

Lúc quay về cậu ấy không còn cầm bút đọc sách nữa mà ngồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt chứa chan sự lưu luyến với cuộc sống, nhìn kì kì.

“Dư Hoài, này, cậu không sao chứ?” Tôi không định làm đứt mạch dòng suy tưởng của cậu ấy mà người ngồi bên cửa sổ là tôi, cảnh mà cậu ấy nhìn cũng phần nào bao gồm cả tôi, tôi khó tránh được mà đổ ụp cả tai.

“Không có gì đâu.” Cậu ấy cười, đẩy một cuốn sổ sang chỗ tôi, nói bằng giọng điềm đạm ân cần: “Đi trả anh Thịnh Hoài Nam đi, đây là phần thưởng cho cậu.”

“Đại ca, cậu đừng như vậy...”

“Tôi sao chứ?” Ánh mắt cậu ấy xa xăm, nhìn tôi mà cứ như nhìn đi đâu.

“Cậu cho tôi cảm giác vừa tan học là phải đi tự thú!”

Tôi vừa dứt lời, cậu ấy liền không kìm nổi mà cười như điên.

Cuối cùng có chút giống người thường rồi.

Dưới sự truy vấn của tôi, Dư Hoài tỏ vẻ hơi ngượng nghịu, cậu ấy căng thẳng, cảm thấy ngày mai mình chết đến nơi rồi, bởi vì phần điện từ còn có đôi chút cậu ấy chưa chắc ăn. Nếu ngày mai câu hỏi lớn nhất vào phần này, cậu ấy có thể tìm sợi dây thừng thắt cổ chết ngay tại trường thi.

“Tôi từng cầu khẩn vô số lần nhờ ông trời giúp cậu hiểu được một chút cảm giác của tôi, thế mà đã linh nghiệm rồi, đúng là trời xanh có mắt mà.”

Còn chưa nói hết, tôi đã có cảm giác mình đang tỏa sáng ánh sáng thần linh.

Tôi lật hộp bút rất rất lâu mới tìm thấy chiếc bút bi nhỏ, ngoảnh sang cười với Dư Hoài khà khà hai tiếng, nhìn dáng vẻ đứng hình của cậu ấy mà hết sức mãn nguyện.

“Cậu tính giờ trò gì đấy hả?”

Tôi cười không đáp, nhắc tay phải lên, dùng ngón trỏ và giữa kẹp chặt bút bi, sau đó dùng ngón cái ấn từ từ đuôi bút, ánh mắt híp lại nhìn đầu bút bi, từng chút, từng chút một nhô ra.

Giai đoạn giữa còn dùng tay trái búng búng thân bút, làm ra vẻ tạo bọt.

“Đừng sợ, để cô đây tiêm cho con một mũi thuốc an thần, giảm bớt căng thẳng, tăng cường giấc ngủ, đảm bảo ngày mai sẽ thi tốt, trên tờ đề ngay cả một câu về điện từ đều không có. Nào, vén tay áo lên!”

“Có cần phải tụt quần xuống không?”

“Cậu còn định giở trò lưu manh à!” Tôi tức điên lên mất.

Tiếng cười ha ha của Dư Hoài chìm ngấm trong tiếng chuông tan học, mọi người đều thu dọn đồ đạc, ùn ùn kéo về, lớp học náo nhiệt như chuẩn bị mở tiệc.

Chỉ có mỗi tôi và Dư Hoài vẫn ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích.

Không ngờ cậu ấy vén tay áo lên thật, để lộ bắp tay, lại còn làm vẻ mặt: sợ bị tiêm. Tôi vẫn chăm chú để đầu bút dần dần tiến sát tay cậu ấy, nhẹ nhàng tiêm vào, chậm chậm để lò xo kích mức.

Trước khi rút kim, tôi vẽ lên tay cậu ấy một tích ✓.

“Đây là dấu may mắn, tối nay đừng tắm, để cái này lại, mai đi thi nhất định đúng tất!” Tôi nhoẻn cười, vỗ vỗ vào tay cậu ấy.

Dư Hoài dùng một vẻ mặt rất kì lạ nhìn tôi, vừa muốn cười vừa muốn chê bai, vừa cảm động.

“Sao đấy?” Tôi khó hiểu.

“... Thiếu thông minh.”

Cậu ấy mắng tôi một câu rồi vội vàng đứng dậy, quay người, khoác thêm chiếc áo khoác, xách cặp sách, quay người ra về.

Đi được hai bước lại quay người lại, nhìn tôi đang ngó người, vỗ vỗ cánh tay trái vừa được tôi tiêm một mũi một cách trịnh trọng.

“Hiệu quả trị liệu được đó.” Cậu ấy nói.

Nữ vi duyệt kỹ giả dung: Người con gái làm đẹp vì người mình yêu.

37. Chương 36-2: Bên Ngoài Thế Giới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Người dịch: Hỏa Long Quả

Biên tập: Iris

No. 200

Vấn đề tiếp theo là làm sao mới thoát ra khỏi quả mìn mẹ tôi đây.

Tôi nhất định phải lôi kéo được mẹ đưa tôi đi mua quần áo. Tôi sinh năm con hổ, bây giờ 17 tuổi rồi, ấy vậy mà chưa một lần nào tự mình đi mua quần áo. Ba chợ bán buôn trứ danh ở tỉnh tôi, tôi chưa đi qua một lần, mẹ tôi nói con gái cuối tuần cùng người yêu tung tăng đi mua đồ, làm đầu, làm móng, mua váy trong lớp tôi đều là những người không bình thường.

Vì để chứng minh bản thân là người bình thường mà phải nhận đại quần chúng luôn là sở trường của mẹ tôi.

Nguyên nhân quan trọng hơn là tôi không có tiền. Ngày mai bố tôi đưa cho tôi 20 tệ tiền tiêu vặt, dùng để đi xe bus và mua cơm trưa, mỗi ngày tôi chỉ còn tầm 10 tệ, nhưng mỗi khi tôi cần dùng tiền thì mở ra lại thấy tiền đó không cánh mà bay từ khi nào rồi.

Nói đi nói lại, trừ cuối tuần ra, mỗi ngày 10 tệ, kể cả tích cóp cả một tháng cũng có thể mua được một bộ quần áo đẹp sao?

Cho nên tôi mới phải thuyết phục mẹ tôi.

Để mẹ tôi cùng tôi đi dạo phố thì đơn giản, nhưng phải cực kì cẩn thận lấp liếm ý đồ thật sự của mình, không thì tôi sẽ chết rất thảm.

Mẹ tôi trước nay đều không tiếc tiêu tiền cho tôi nhưng cái mà tôi nhắc đến chỉ là ăn nhanh, mua sách, học năng khiếu, đi học thêm, còn về quần áo và đồ chơi thì, ha ha, miễn bàn.

Nói như mẹ tôi đó là, mẹ bỏ tiền ra không phải để con xao nhãng học hành, chính là đầu mối cho yêu sớm, cho nên đến bây giờ tôi vẫn để kiểu đầu nửa ngắn nửa dài như của con trai.

Thật ra mẹ tôi nói cũng không sai...

Tôi thấp thỏm trong lòng, bắt đầu lẩn qua lẩn lại trên giường.

Trong đầu lúc nào cũng là hình ảnh nghiêng nghiêng lúc Lăng Tường Tây ngược đầu lên nhìn Sở Thiên Khoát, chốc sau lại là hình ảnh Văn Tiêu Tiêu đẩy kính nói thỏ thẻ: “Ừm, cậu cố lên nhé!”

Phải làm sao tôi mới có thể làm cho mẹ tôi hiểu, tôi không phải vì nhìn thấy hoa khôi xinh đẹp của trường mà âm mưu học đòi, cũng không phải vì muốn dụ dỗ bất cứ một tên con trai nào mà đi mua quần áo, đi giảm béo, đi biến bản thân trở nên xinh đẹp.

Dẫu tôi biết sớm muộn cũng có ngày cậu ấu ả mở rộng tầm mắt, tôi cũng hi vọng cậu ấy vừa nhìn có thể nhìn thấy những thay đổi của tôi. Nhưng thật sự không phải, ít nhất không phải chỉ vì những lí do nông cạn, ngu ngốc thế này.

Tôi nói không rõ được.

Ngực tôi bắt đầu phát triển từ lúc lớp năm (tuy bọn chúng hình như chỉ bắt đầu một tẹo rồi dừng luôn), bà di bắt đầu đến thăm từ năm lớp bảy, cho đến ngày hôm nay tôi mới có cảm giác tuổi dậy thì sắp đến.

Bắt đầu muốn bản thân tỏa sáng, muốn khác người, muốn được chú ý, tốt nhất là đến từ người mà mình thích.

Tuy mọi chương trình trên ti vi đều dạy chúng ta đừng nên mù quáng chạy theo đám đông, phải “là chính mình”, nhưng “chính mình” cũng chia ra: tốt hơn và xấu hơn, không phải sao?

Bởi thế tôi biết mẹ tôi sẽ nói gì.

“Tốt hơn” ấy đến từ thành tích tốt hơn.

Không phải, thật sự không phải như vậy.

Tôi rầu rĩ, không thể nào gỡ được mớ rối bòng bong trong đầu, cũng không biết từ lúc nào dần dần chìm vào giấc ngủ.

No. 201

Cả đêm tôi đều không mơ được giấc mơ đẹp nào, không phải không kịp đi thi thì cũng là đi ăn trộm đồ bị bắt, dù sao đều là những tình cảnh phải chạy điên cuồng.

Chân tay tôi trong giấc mơ đều dùng cùng một lúc như chân chó, nhưng kì lạ vẫn chạy chậm như thế, bố tôi nói giấc mơ thường phản ánh sự thực ngoài đời. Sự phản ánh này có phải quá biết bắt nạt người ta rồi không? Nếu không phải sắp đi học muộn thì tôi còn phải đứng trước gương một lúc nữa.

Tôi bị ai phát hiện ra, tôi chỉ có mấy bộ quần áo để thay đi thay lại, sau khi tôi phán tử hình cho chiếc áo len đỏ, tôi đã giảm đi 20% không gian để chọn lựa.

Cuối cùng tôi miễn cưỡng mặc một chiếc áo màu xanh lam có mũ đi học.

Nhưng lúc nghỉ trưa, tôi lại vừa hay nhận được điện thoại của mẹ, xem ra sáng tôi phát ra vũ trụ “quần áo, quần áo, quần áo”, mẹ tôi đã bắt được thành công rồi.

Mẹ tôi nói, một thời gian trước mẹ tôi phải đi xa công tác, hôm qua mới về, cuối tuần này nghỉ ngơi, muốn ăn cơm cùng tôi.

Tôi sung sướng như điên nhưng vẫn phải ra về điềm tĩnh, tỏ ra hi vọng mẹ chú ý nghỉ ngơi, nếu quá mệt thì cứ đợi thêm một thời gian nữa, tôi sống rất tốt, mẹ không cần lo lắng.

Sau đó, mẹ tôi suy nghĩ trong chốc lát.

Đột nhiên tôi muốn dùng cánh tay đang rảnh rang tát cho mình một cái.

May mà cuối cùng mẹ tôi vẫn nói không mệt, cứ quyết định cuối tuần này đi.

Tiết học thứ hai buổi chiều chính là tiết Tiếng Anh của Lại Xuân Dương. Sau sự kiện “tay không cướp dao” lần trước, Lại Xuân Dương điểm danh tôi mấy lần liền, xong lại gọi tôi trả lời câu hỏi. Tôi đều đứng đỉnh qua cửa, nhưng từ đó tôi không bao giờ dám trốn tiết Anh nữa.

Cái gọi là tuần hoàn ác tính chính là tôi trở thành người duy nhất trong lớp còn để ý đến sự tồn tại của cô Lại. Thỉnh thoảng còn liếc mắt biểu đạt ý với nhau, cứ như thế cô Lại lại càng thích gọi tôi đứng dậy trả lời câu hỏi, bỏ qua các bạn trốn tiết khác; còn một khi tôi muốn cúi đầu trốn đi, cô ấy không tìm thấy ánh mắt chăm chú học bài của tôi càng cảm thấy tôi đang trốn tiết, sẽ lập tức gọi tôi đứng dậy.

Học tiết Anh bây giờ chính thức trở thành thời gian dày vò tôi. B còn cười trên nỗi đau khổ của người khác: Cậu là học sinh cưng của cô Lại.

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ vì việc này, cũng bởi một mình tôi đã thu hút toàn bộ lửa đạn.

Thế nhưng, bạn biết đấy, lời không nên nói quá sớm.

Giảng ngữ pháp xong, cô Lại yêu cầu tất cả mọi người mang tờ đề luyện tập lần trước cô phát ra, bắt đầu niệm kinh, giảng giải. Không khí trong lớp cũng không thoải mái hơn chút là mấy, quay người lại, ái ngại nhìn tôi, còn nháy nháy mắt.

Tôi thở dài, chỉ đành giả vờ đang rất chăm chú nghe giảng, luôn trong trạng thái sẵn sàng bị gọi lên trả lời.

“Có rất nhiều học sinh phản ánh lại rằng thường làm sai những câu điền từ vào chỗ trống, còn không biết vì sao sai. Tôi nhớ tôi từng nói với các em rất nhiều lần, để làm tốt dạng bài này, không phải chỉ cần chăm chăm nhìn từng câu một, từ này điền vào đây, có thể ngữ pháp không sai, nhưng xem xuống đoạn dưới nó lại không có chút liên kết nào, có phải không hề biểu đạt được ý đồ của tác giả?”

Sau khi nói xong những lời này, cô Lại lại chìm đắm trong thế giới yên tĩnh.

Trong tôi bắt đầu reo lên hồi chuông cảnh báo, reng reng.

Hơn nữa, ngoài tôi ra, không ai để tâm đến sự im lặng này.

“Cho nên chúng ta cùng xem câu 37.” Cô Lại chấm dứt dòng suy nghĩ miên man, tiếp tục chuyển tâm giảng bài.

Tôi vừa nhẹ nhõm vừa tiếc nuối. Phí công tôi căng thẳng hơn nửa phút.

“Câu 37, tôi nghĩ rất nhiều em sẽ làm sai. Bốn từ đều là danh từ, hơn nữa không phải là danh từ đếm được, điền cái nào, ngữ pháp đều không sai.”

Nhưng phải giống như cô vừa nói, liên kết với các câu dưới, đầu tiên loại bỏ đáp án Feeling, sau đó thì sao?

Cô đưa mắt nhìn toàn lớp, tôi toát mồ hôi hột.

“Hiển nhiên, đáp án tiếp theo Intelligence. Xin thưa, cũng sai nốt.”

Cảnh báo càng ngày càng gần.

“Information, thông tin, đáp án này là bẫy nhưng cũng không khó để loại đi. Xuyên suốt đoạn văn này đều liên quan đến đọc sách và trường học, điền từ này vào đây vẫn không đúng, vậy, tác giả muốn nói gì đây? Điều tác giả muốn nói là lợi ích mà việc đọc hiểu mang lại cho độc giả. Vậy...”

Cô Lại bỗng dừng nhìn về phía tôi.

Tuy sớm đã có chuẩn bị tâm lí nhưng tôi vẫn bị cô ấy dọa cho một phen. Loại trừ cả ba đáp án rồi, chẳng phải cô ấy sớm đã nói ra đáp án rồi sao, chọn C còn gì nữa, Knowledge.

Lại Xuân Dương đang định mở miệng gọi tên tôi thì đột nhiên cô chuyển mắt đi hướng khác, nhìn chăm chăm vào bạn nam ngồi bên cạnh tôi đang vui đầu vào tính toán, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Tôi thấy có biến, còn chưa kịp đá cho cậu ấy một cái vào chân thì cô Lại đã dùng giọng nói mạnh như thể chẻ tre, xé tan bầu không khí trong phòng học:

“Dư Hoài!!!”

Dư Hoài lập tức đứng dậy như phản xạ có điều kiện, lúc cậu ấy nhìn thấy cô Lại, mặt còn biểu lộ hết sức kinh ngạc. Cũng phải thôi, bắt đầu từ tiết trước, tiết Văn của bà Trương, cậu ấy đã cắm đầu vào mải miết ôn tập, tan tiết cũng không hề nhúc nhích chút nào, bây giờ vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cô dạy Anh, tất nhiên là đang có cảm giác như sống ở hai thế giới khác nhau...

“Nào, em nói đi, kiến thức là gì?” Tôi thở phào, đang định lén lút chỉ cho cậu ấy vị trí trên tờ đề nhưng xem ra không cần rồi, cô Lại vẫn còn phúc hậu chán.

Sau đó, Dư Hoài nhìn bảng đen mông lung.

“Kiến thức là ...sức mạnh!”

No. 202

Lại Xuân Dương như sắp nôn ra máu đến nơi rồi.

Đối diện với sự đồng loạt biểu dương của mọi người, Dư Hoài khiêm tốn tỏ ra bản thân học hành nhiều quá, kiến thức cũng xiêu vẹo hết.

Tiết thứ ba như lệ cũ thì phải tập hát, trước khi vào học cả lớp đều loạn xì ngầu hết cả, tôi ngồi tại chỗ lau ống kính máy ảnh, Dư Hoài khoác thêm áo khoác, đang thu dọn đồ đạc.

“Lại đi sang khu hành chính à?” Tôi hỏi.

Cậu ấy đang định nói thì đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về chỗ ai đó ở mấy bàn trước. Tôi cũng nhìn theo.

Tiêu Tiêu đang đứng trên bục giảng, nở một nụ cười ấm áp ra hiệu “Yên tâm, có anh bảo kê cho chú”.

Dư Hoài cũng mỉm cười nhìn cậu ấy, gật đầu biểu thị sự cảm kích.

Trước khi ánh mắt của Tiêu Tiêu chuyển sang tôi, tôi đã kịp ngoảnh đầu đi, giả vờ không nhìn thấy cuộc đối thoại bằng ánh mắt của họ.

“Sáng thứ bảy phải thi rồi!” Trước khi đi cậu ấy nói với tôi.

Không phải là mai ư?

Tôi nhìn theo dáng đi vội vã của cậu ấy, cho đến khi bóng dáng cậu ấy biến mất sau cánh cửa. Không ai để ý đến sự rời đi của Dư Hoài, nhưng tôi biết Tiêu Tiêu cũng đang nhìn.

Nhờ phúc của Từ Diên Lượng mà tôi không cần phải đau khổ hát theo mọi người từng câu từng câu một nữa. Tuy lần đầu đứng giữa lớp chụp ảnh cho cả lớp, rất nhiều người không được tự nhiên lắm, nhưng dần dà không còn ai chú ý đến sự tồn tại của tôi nữa.

Mọi người có thể tự nhiên hát, tự nhiên trốn tiết, tự nhiên lén lút cúi đầu làm đề, tự nhiên biểu lộ vẻ bực dọc, tự nhiên cười toe toét trước ống kính của tôi.

Tôi thích chụp họ.

Tôi nói không rõ được những xúc cảm này. Giống như khoảnh khắc nhắc máy ảnh lên, tôi không còn là Cảnh Cảnh chỉ có năm bộ quần áo mùa đông, cũng không còn là nhân vật thấp cổ bé họng không làm nên trò trống gì. Chụp ảnh không hề khiến tôi trở nên được chú ý hơn, nhưng có thể tạm thời giúp tôi quên đi mọi buồn phiền.

Tôi thích từng người một xuất hiện sinh động trong phim, lại càng thích những khi tôi chụp được những khoảnh khắc tuyệt vời nhất của mọi người. Tóm lại, càng thích làm những việc mà mình có thể làm tốt hơn, ví dụ như tôi thích chụp ảnh cho mọi người.

Mỗi biểu cảm đều như đường rơi của vật, có điểm cao nhất, cho dù chiếc máy ảnh số này có phản ứng chậm đi chăng nữa, tôi cũng bắt được khoảnh khắc đó.

Cảm ơn chiếc máy ảnh, nó giúp tôi có thể đứng được ở bên ngoài của thế giới.

No. 203

Dư Hoài lại về lớp lúc sắp tan học. Hôm nay là thứ sáu, cách tiếng chuông tan học còn mười phút nhưng mọi người đều nháp nhồm không yên rồi.

Mỗi mình Dư Hoài lại yên lặng đến kì lạ.

Lúc quay về cậu ấy không còn cầm bút đọc sách nữa mà ngồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt chứa chan sự lưu luyến với cuộc sống, nhìn kì kì.

“Dư Hoài, này, cậu không sao chứ?” Tôi không định làm đứt mạch dòng suy tưởng của cậu ấy mà người ngồi bên cửa sổ là tôi, cảnh mà cậu ấy nhìn cũng phần nào bao gồm cả tôi, tôi khó tránh được mà đổ ụp cả tai.

“Không có gì đâu.” Cậu ấy cười, đẩy một cuốn sổ sang chỗ tôi, nói bằng giọng điềm đạm ân cần: “Đi trả anh Thịnh Hoài Nam đi, đây là phần thưởng cho cậu.”

“Đại ca, cậu đừng như vậy...”

“Tôi sao chứ?” Ánh mắt cậu ấy xa xăm, nhìn tôi mà cứ như nhìn đi đâu.

“Cậu cho tôi cảm giác vừa tan học là phải đi tự thú!”

Tôi vừa dứt lời, cậu ấy liền không kìm nổi mà cười như điên.

Cuối cùng có chút giống người thường rồi.

Dưới sự truy vấn của tôi, Dư Hoài tỏ vẻ hơi ngượng nghịu, cậu ấy căng thẳng, cảm thấy ngày mai mình chết đến nơi rồi, bởi vì phần điện tử còn có đôi chút cậu ấy chưa chắc ăn. Nếu ngày mai câu hỏi lớn nhất vào phần này, cậu ấy có thể tìm sợi dây thừng thắt cổ chết ngay tại trường thi.

“Tôi từng cầu khẩn vô số lần nhờ ông trời giúp cậu hiểu được một chút cảm giác của tôi, thế mà đã linh nghiệm rồi, đúng là trời xanh có mắt mà.”

Còn chưa nói hết, tôi đã có cảm giác mình đang tỏa sáng ánh sáng thần linh.

Tôi lật hộp bút rất rất lâu mới tìm thấy chiếc bút bi nhỏ, ngoảnh sang cười với Dư Hoài khà khà hai tiếng, nhìn dáng vẻ đứng hình của cậu ấy mà hết sức mãn nguyện.

“Cậu tính giờ trò gì đấy hả?”

Tôi cười không đáp, nhắc tay phải lên, dùng ngón trỏ và giữa kẹp chặt bút bi, sau đó dùng ngón cái ấn từ từ đuôi bút, ánh mắt híp lại nhìn đầu bút bi, từng chút, từng chút một nhô ra.

Giai đoạn giữa còn dùng tay trái búng búng thân bút, làm ra vẻ tạo bọt.

“Đừng sợ, để cô đây tiêm cho con một mũi thuốc an thần, giảm bớt căng thẳng, tăng cường giấc ngủ, đảm bảo ngày mai sẽ thi tốt, trên tờ đề ngay cả một câu về điện tử đều không có. Nào, vén tay áo lên!”

“Có cần phải tụt quần xuống không?”

“Cậu còn định giờ trò lưu manh à!” Tôi tức điên lên mất.

Tiếng cười ha ha của Dư Hoài chìm ngấm trong tiếng chuông tan học, mọi người đều thu dọn đồ đạc, ùn ùn kéo về, lớp học náo nhiệt như chuẩn bị mở tiệc.

Chỉ có mỗi tôi và Dư Hoài vẫn ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích.

Không ngờ cậu ấy vén tay áo lên thật, để lộ bắp tay, lại còn làm vẻ mặt: sợ bị tiêm. Tôi vẫn chăm chú để đầu bút dần dần tiến sát tay cậu ấy, nhẹ nhàng tiêm vào, chậm chậm để lò xo kịch mức.

Trước khi rút kim, tôi vẽ lên tay cậu ấy một tích ✓.

“Đây là dấu may mắn, tối nay đừng tắm, để cái này lại, mai đi thi nhất định đúng tất!” Tôi nhoẻn cười, vỗ vỗ vào tay cậu ấy.

Dư Hoài dùng một vẻ mặt rất kì lạ nhìn tôi, vừa muốn cười vừa muốn chê bai, vừa cảm động.

“Sao đây?” Tôi khó hiểu.

“... Thiếu thông minh.”

Cậu ấy mắng tôi một câu rồi vội vàng đứng dậy, quay người, khoác thêm chiếc áo khoác, xách cặp sách, quay người ra về.

Đi được hai bước lại quay người lại, nhìn tôi đang ngó người, vỗ vỗ cánh tay trái vừa được tôi tiêm một mũi một cách trịnh trọng.

“Hiệu quả trị liệu được đó.” Cậu ấy nói.

Chú thích: Món tôm trúc

Món ớt da hổNữ vi duyệt kỹ giả dung: Người con gái làm đẹp vì người mình yêu.

38. Chương 37: Vãn Buồn

39. Chương 38: Lúc Ấy Thật Sự Tôi Thấy Cậu Rất Xinh!

40. Chương 39-1: Cậu Ấy Của Lúc Đó Lại Còn Đẹp Hơn!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Người dịch: Gui Ying

Biên tập: Iris

No. 216

Cuộc thi hát đồng ca 12-9 cứ trôi qua một cách lặng lẽ như thế.

Lớp 1 và lớp 2 quả nhiên trong tư thế đối đầu với nhau. Lớp 1 chọn bài “Thủy thủ”, dàn trống, dàn ghi-ta điện chiếm hết cả sân khấu, làm cả khán phòng chấn động; lớp 2 lại chỉ mang lên sân khấu một chiếc đàn piano, Lâm Dương đệm nhạc. Sau khi hát hết bài đầu tiên là Hoàng Hà đại hợp xướng thì lại đổi đội hình, cả tốp cởi chiếc áo biểu diễn trong tiết mục đầu tiên ra, để lộ ra chiếc áo T-shirt màu vàng nhạt bên trong, dùng tay ra hiệu hát tiếp bài Yêu của nhóm Tiểu Hổ. Lăng Tường Tây đứng trên đầu chỉ huy tiết tấu cho mọi người, ở phía dưới có mấy bạn nam cứ vỗ tay mãi mà cũng không biết bản thân mình mang họ gì nữa.

Ví dụ như bạn lớp trưởng Từ Diên Lượng.

Lớp chúng tôi bình thản hát hết bài, không phạm lỗi gì lớn... Thật ra, tất cả các lớp đều chẳng phạm lỗi gì lớn cả, nhưng cả hai lớp 1 với lớp 2 quấy từng bừng như thế, những tiết mục phía sau chỉ có thể dùng từ “bình thản, chẳng có đặc biệt” để hình dung.

Cuối cùng lớp 2 được giải nhất, lớp 1 và lớp 16 được giải nhì. Điều đặc biệt ở lớp 16 có lẽ là vì họ đã cử ra ba bạn nữ trang điểm thành nữ Hồng quân, cầm lá cờ đỏ chạy khắp hội trường.

Tất cả các lớp còn lại đều được giải ba.

Mọi người đều khá ử rữ nhưng cũng không hề than vãn hay ca thán điều gì. Tuy chúng tôi có đầu tư vào phần trang phục nhưng cũng không được coi là găng hết sức, độ với khí thể như ăn tươi nuốt sống của các lớp khác thì tinh thần giác ngộ cách mạng của chúng tôi quả thực không cao lắm.

Sau khi trở về lớp, Văn Tiêu Tiêu liền òa khóc.

Dù cho cảm giác của tôi đối với Văn Tiêu Tiêu luôn rất phức tạp, nhưng lúc này lại thấy rất thương cô ấy. Việc này cô ấy đã dồn rất nhiều công sức. Một cô gái yếu đuối như Tiêu Tiêu, một mình tự liên hệ bên may trang phục cho mọi người, tổ chức luyện tập, còn vất vả đến nơi xa lắc xa lơ mượn đàn về, cuối cùng chỉ đạt được kết quả như thế này.

Trương Bình lại viết bài “Phong Kiều dạ bạc” của Trương Kế lên bảng, vừa mới viết được hai chữ liền bị bọn tôi xùy xùy xua đuổi. Thầy an ủi người ta cũng chỉ có chiêu đó, chẳng hơn bố tôi được là mấy.

“Cuộc thi kiểu này, quan trọng là quá trình mọi người kề vai sát cánh, cùng nhau cố gắng. Sau này lớn rồi nhớ lại, mọi người cùng nhau mặc đồng phục học sinh Dân quốc, cùng nhau luyện tập, cùng nhau phấn đấu, điều đó tốt đẹp biết bao, cái giấy khen thưởng chứng nhận gì đó thì có tác dụng gì chứ, cũng chẳng được cộng thêm điểm khi thi đại học!”

Mặc cho Trương Bình nói như thế nhưng tâm trạng xuống dốc của cả lớp trong một khắc không thể thay đổi ngay được. Văn Tiêu Tiêu đứng dậy đi ra ngoài, Trương Bình nhanh chóng bảo Từ Diên Lượng đuổi theo an ủi cậu ấy. Từ Diên Lượng đáp lại rằng có khả năng Tiêu Tiêu chạy vào phòng vệ sinh nữ khóc, con trai như cậu ấy mà vào phòng vệ sinh nữ thì không được tiện cho lắm.

Trương Bình không biết nghĩ cái quỷ gì, lại đưa mắt nhìn tôi: “À, Cảnh Cảnh, em giúp mọi người đi an ủi Tiêu Tiêu đi! Thầy nghe Từ Diên Lượng nói, nhật ký của lớp không phải là do em viết sao? Mang tất cả ảnh mà em chụp ra cho bạn ấy xem, để nghĩ đến những điều tốt đẹp. À, cuộc đời con người đẹp biết bao, khóc cái gì mà khóc.”

Dưới cái nhìn tha thiết của cả lớp, tôi đành phải nhắm mắt mà đứng lên, cầm máy ảnh rồi đi ra ngoài tìm Văn Tiêu Tiêu.

Đi vài bước lại quay người lại, lấy một túi khăn giấy trong ngăn bàn của Dư Hoài.

No. 217

Có lẽ cả lớp chỉ có tôi là rõ nhất, người mà Văn Tiêu Tiêu không muốn gặp nhất chính là tôi.

Tôi đứng ở một góc gần nhà vệ sinh nữ nghe thấy tiếng khóc thút thít, vì thế gõ gõ cửa: “Văn Tiêu Tiêu.”

“Ai đó?”

“Là tớ. Cảnh Cảnh. Cậu...cậu đừng khóc nữa.”

Thật sự tôi không thích hợp để an ủi người khác. Cậu đừng khóc nữa, cậu đừng buồn nữa, cậu đừng không vui nữa... Chỉ cần đối phương hét với tôi một câu “Cậu dựa vào cái gì mà ngăn tôi đau buồn chứ”, tôi sẽ lập tức im luôn.

Văn Tiêu Tiêu chẳng thèm để ý đến tôi, tiếp tục khóc thút thít. Ở đây không có người ngoài, cô ấy cũng chẳng cần phải giữ mặt mũi cho tôi.

Tôi đưa khăn giấy qua chỗ hở ở phía trên cánh cửa: “Vậy cậu có cần lau nước mũi không?”

Mấy giây sau, cô ấy gơ tay cầm lấy, tôi nhanh chóng rút lại.

“Cậu muốn lấy thì mở cửa ra.” Tôi nói.

Bên trong không có động tĩnh gì.

“Nhà vệ sinh nữ mùi kinh lắm. Tớ biết có một chỗ có thể dùng hết sức mà khóc chẳng lo ai quản, tớ đưa cậu đi. Cậu mở cửa đi.”

Câu nói này lại rất có sức thuyết phục, chốt cài cửa vang lên một tiếng rồi mở ra.

Văn Tiêu Tiêu cúi đầu không nhìn tôi, đôi mắt sưng lên như quả anh đào, một tay giơ mắt kính lên đẩy đẩy, chỉ dùng giọng mũi nói: “Ồ đâu?”

Thực ra tôi có thể đưa cậu ấy đi bất kỳ chỗ nào, trừ sân thượng khu hành chính.

Từ lớp học của chúng tôi đi qua đó nhanh nhất cũng phải mất ba phút, trên đường đi chúng tôi đều lặng yên. Văn Tiêu Tiêu xì mũi mấy lần thì không khóc nữa, cho nên cuối cùng tôi cũng không biết hai chúng tôi lên tầng thượng làm gì.

“Nếu cậu nín rồi, bọn mình...”

“Im đi. Lo đi đường của cậu đi.”

... Mẹ nó, đây có còn là Văn Tiêu Tiêu không vậy? Cậu ta bảo tôi im miệng! Cậu ta dữ thật! Đây, các cậu mau lên đây xem đi! Bình thường cậu ta toàn giả vờ đó! Cậu ta là một tên lừa đảo.

No. 218

Trước giờ tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ cùng Văn Tiêu Tiêu ngồi đây để “tâm sự”.

Vốn dĩ ban đầu chẳng ai nói với ai câu gì, cho đến khi cô ấy chịu không nổi, liền nhẹ giọng hỏi: “Đây có phải chính là chỗ Dư Hoài hay chạy lên để luyện tập sau tiết tự học không?”

“Sao cậu biết.” Tôi kinh ngạc.

“Hôm đó lúc xuống chuyển quần áo, tớ có hỏi cậu ấy, cậu ấy nói là tìm một chỗ yên tĩnh không có ở trong trường. Có phải chính là chỗ này không?”

Tôi đột nhiên hỏi: “Sao cậu quan tâm đến cậu ấy thế, không phải là...”

Không có kính ngăn trở, ánh mắt Văn Tiêu Tiêu lúc này còn lớn hơn cả hột nhãn.

Giả vờ gì chứ, đáng vẻ bây giờ sao giống chú chim nhỏ thế, cơn dữ lúc nãy với tôi bay đâu mất rồi?

Tôi cười xấu xa: “...Không phải là cậu đổ kị cậu ấy học giỏi chứ?”

Hờ, tôi không hỏi cậu có thích cậu ấy hay không, sao nào?

Thái độ của Văn Tiêu Tiêu khôi phục lại như bình thường: “Không phải! Sao tớ có thể bằng cậu ấy được, cách xa tận 18000 dặm, sao mà có thể đổ kị được đây.”

Hai chúng tôi tiếp tục rơi vào không khí im lặng, nhưng cuối cùng Văn Tiêu Tiêu vẫn nhịn không được.

“Hai cậu quan hệ rất tốt?” Cô ấy hít hít mũi hỏi, lúc nói cổ ý không nhìn tôi.

“Đúng vậy!” Tôi hơi rướn giọng.

Văn Tiêu Tiêu lại không nói gì nữa, hồi lâu sau mới tự nói tự trả lời: “Cũng chẳng có gì lạ, hai người ngồi cùng bàn mà!”

“Vậy sao quan hệ giữa cậu và bạn cùng bàn lại không tốt như vậy.” Tôi chẳng chút nể nang.

“Bạn cùng bàn của tớ có thể so được với Dư Hoài à?!”

Văn Tiêu Tiêu đánh đá lại xuất hiện rồi.

Nhìn thấy bộ dạng mắt chữ A mồm chữ O của tôi, Văn Tiêu Tiêu liền đỏ mặt, nhanh chóng cúi đầu dùng áo T-shirt lau kính rồi đeo lên.

“Tớ bảo cậu này, Tiêu Tiêu. Có phải cậu có dị năng gì không, giống như siêu nhân ấy, đi làm thì mặc tây trang, lột bỏ tây trang lại biến thành siêu nhân? Không tin thì cậu bỏ kính ra mà xem?”

Văn Tiêu Tiêu xấu hổ gật đầu: “Đúng là tớ chỉ cần bỏ kính ra, nhìn cái gì cũng không rõ, nên tính khí không được tốt lắm.”

Tôi thật sự không chịu được nữa rồi, cười phá lên. Tiếng cười vang lên trong khoảng không cầu thang, Văn Tiêu Tiêu ngượng đến mức đỏ bừng cả mặt, một lúc sau cũng nhõn cười.

“Cậu thật may mắn, có thể ngồi cùng bàn với Dư Hoài, có vấn đề gì có thể hỏi cậu ấy, yên tâm biết bao.” Văn Tiêu Tiêu ôm chân ngồi xuống, cảm đặt lên đầu gối, co người lại thành quả bóng.

“Đúng vậy. Cậu ấy rất nhiệt tình. Vô cùng...lương thiện.” Tôi gật gật đầu.

“Lúc mới khai giảng, tớ thực sự không thể theo nổi tốc độ bài giảng của Trương Phong, không thể theo kịp môn Toán, tớ da mặt mỏng, rất ngại giờ tay hời...”

“Thì lập tức bỏ kính ra!” Tôi trêu cô ấy.

“Cậu phiền chết được!” Cô ấy bật cười và đánh một cái vào sau lưng tôi, tiếp tục nói: “Lúc ấy Dư Hoài lại giờ tay hời những chỗ mà cậu ấy không hiểu, đúng là cứu tớ một mạng. Thực ra làm sao mà cậu ấy lại không hiểu chứ, cái gì cậu ấy cũng hiểu, lại biết cảm thông cho người khác. Mỗi lần lớp học tổ chức hoạt động gì, cậu ấy đều giúp tớ rất nhiều...”

“Từ Diên Lượng cũng giúp đỡ cậu rất nhiều mà! Cậu làm người không thể không công bằng thế được.”

“Im miệng!” Văn Tiêu Tiêu sắp bị tôi làm cho tức chết rồi.

No. 219

Đến cuối cùng cô ấy vẫn không nói với tôi rằng, cô ấy thích Dư Hoài.

Tôi cũng không nói.

Tôi cảm thấy Dư Hoài đáng được tất cả mọi người yêu mến. Tôi không nói cho cô ấy biết rằng Dư Hoài vì tôi mới giờ tay hời Trương Phong và cũng không nói rằng không chỉ có lúc tôi cầu cứu cậu ấy thì cậu ấy mới giảng bài cho tôi. Mọi người đều đã biết cậu ấy tốt rồi, tôi muốn giữ lại con người tốt đẹp hơn của cậu ấy cho riêng mình.

Hoặc là tôi khiêm tốn như thế chỉ là vì trong lòng tôi không nắm chắc cậu ấy tốt như vậy là vì con người vốn dĩ của cậu ấy đã lương thiện và khảng khái hay là vì tôi.

Tôi chụp ảnh cho cô ấy, bên trong có rất nhiều bức đều là Văn Tiêu Tiêu, góc nghiêng nhìn rất đẹp, cũng có những bức ảnh như vẽ vào mồm trông rất khôi hài. Văn Tiêu Tiêu chỉ bức ảnh xấu đó hỏi tôi có phải là cố ý không, tôi giả vờ như chẳng hiểu ý gì.

“Cậu biết chụp ảnh, thật ghen tị.” Cô ấy ngưỡng mộ.

“Cậu biết đánh đàn mà, giỏi hơn tớ nhiều. Tổ thể này tính là gì chứ, ai mà chẳng biết chụp ảnh, còn đánh đàn thì không phải ai cũng biết.”

“Hồi nhỏ, vì không chịu tập đánh đàn cho tốt, tớ chẳng có chút hứng thú nào với đánh đàn cả. Nhưng mà, một lớp học ngón tận 200 tệ, tớ không dám lãng phí tiền như vậy, bố mẹ tớ cũng không giàu sang gì.”

“Nhưng bây giờ thì hết khổ rồi! Cậu bây giờ giỏi biết bao.”

“Tớ cảm thấy được làm những điều mình thích vẫn là tốt nhất.” Văn Tiêu Tiêu lắc đầu.

Chúng tôi cứ ngồi ở chỗ đó như vậy, câu được câu chăng nói chuyện hết một tiết học, cho đến khi tiếng chuông hết giờ vang lên. Văn Tiêu Tiêu bắt đầu sợ bản thân cúp một tiết học có bị Trương Bình mắng hay không, tôi nói với cô ấy, là tôi phụng chỉ của thầy đến an ủi cô ấy.

“Vì cuộc thi này cậu đã bỏ ra rất nhiều công sức, cuối cùng kết quả lại làm người ta bức bối. Bọn tớ đều hiểu là bọn tớ chưa nỗ lực. Thế nhưng, mọi người đều ghi nhớ những nỗ lực của cậu trong đầu! Cậu xem, tớ chính là chú chim bồ câu hòa bình của lớp 5. Khăn giấy mà cậu dùng để chùi nước mũi là tớ lấy của Dư Hoài đó.”

Văn Tiêu Tiêu cúi đầu, đỏ mặt cười nhưng cũng rất tươi tắn.

Không phòng bị bị tôi chụp lại khoảnh khắc đó.

“Cậu làm gì đấy? Tớ vừa mới khóc xong, xấu chết được!”

“Chẳng xấu tẹo nào! Thật đó, cậu xem đi!”

Cánh cửa cầu thang khu hành chính, mặt trời đang lặn về tây lúc này tà tà chiếu xuống, khiến cả khuôn mặt Văn Tiêu Tiêu như đóa hoa đào. Cô gái trong bức ảnh không biết vì sao cười đến đẹp như vậy, thật đẹp.

Hết

41. Chương 40: Chúng Tôi Đã Từng Vui Vẻ Như Thế!

42. Chương 41-1: Thi Cuối Kỳ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Người dịch: Gui Ying

Biên tập: Iris

No. 223

Qua Tết, chẳng mấy chốc là đến kỳ thi cuối kỳ.

Quá trình ôn tập của tôi đại loại là thế này: lập thời gian biểu dựa trên sự sắp xếp của môn Toán, Văn, Anh, Lý, Hóa, mỗi ngày đều liệt kê các chương đâu vào đấy, dùng bút năm màu làm cho cả trang biểu tràn ngập các nét ngang dọc, vô cùng phong phú, đặc sắc.

Nhưng căn bản là ôn tập không xong nổi.

Mỗi lần làm đề toán đều làm sai rất nhiều, cũng không biết là vì sao lại sai. Đáp án đằng sau sách quá sơ lược làm tôi xem không hiểu, đành ném quyển sách toán sang một bên đi làm Lý. Kết quả...vẫn như vậy...

Thế là quay sang tập trung tinh thần vào Văn và Anh, nhưng lại càng tìm không ra phương hướng. Vì ngoài đọc thuộc mục lục ra, hai môn này đều không có giới hạn ôn tập... Lựa chọn trong kho đề tự âm, tự hình thì vô số, độ khó của đề anh lớp 10 và 12 lại không có sự khác biệt là bao.

Thái độ “mặt dày” của Lại Xuân Dương và bà già Trương giống y như nhau: “Thì vốn dĩ là kiểm tra kiến thức như thường ngày mà, nên không có giới hạn ôn tập là đúng rồi.”

Cho nên, ôn tập Tiếng Anh và Ngữ văn đâu không quá khó nhưng để cho tôi học trong ba ngày e là không kịp.

Tôi ngồi trước bàn học, trong lòng tràn đầy cảm giác thất bại, cứ được mười phút lại đứng dậy ra mở tủ lạnh xem có cái gì ngon ngon để ăn không... Lâm Phàm vừa mới đón Tết ở nhà bà ngoại trở về, nhìn thấy tôi ngồi xồm trước tủ lạnh thì kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

“Chị ơi, chị chẳng gây đi tí nào, sao không giảm cân đi? Chị không nên bỏ mặc bản thân như thế!”

Tôi không khách sáo mà đánh nhẹ vào gáy nó một cái.

Đúng lúc cô Tề đi ra từ phòng bếp, chỉ nhìn thấy tôi đánh Lâm Phàm một cái, Lâm Phàm ôm đầu chạy trốn chết.

Lúc ấy, tôi hơi chột dạ. Bản thân tôi cho rằng tôi và thằng bé này đã rất thân nhau rồi nhưng liệu mẹ nó có biết điều này không? Sẽ không hiểu lắm chứ?

Tôi giả vờ như không nhìn thấy cô Tề, cười càng thêm rạng rỡ, nói: “Thử trêu chị một lần nữa xem, chị sẽ đánh nữa đấy!”

Lâm Phàm đã nhảy vào phòng nó rồi chơi điện tử rồi, còn trò đùa thân thiết của tôi lại không được đáp lại chút nào.

Ngượng chết đi được!

Bản lĩnh khổng chế tâm tình của cô Tề đúng là đáng để tôi học hỏi. Rõ ràng cái gì cô ấy cũng nhìn thấy nhưng lại hiền lành đi về phía tôi, hỏi: “Cảnh Cảnh, con đói rồi hả? Có cần cô làm chút mì vằn thắn cho con ăn không?”

“Không cần đâu ạ!” Tôi lắc lắc đầu: “Cháu chỉ muốn mở tủ lạnh ra xem chút thôi, cháu không đói.”

Ngay cả câu nói ngớ ngẩn như thế tôi cũng nói ra rồi, nhưng đến lông mi cô ấy cũng không buồn nháy.

Đúng là khủng bố.

No. 224

Nghỉ Tết ba ngày trôi qua rất nhanh, chúng tôi lại phải đến trường học hai ngày, kỳ thi cuối kỳ cũng sắp đến rồi.

Địa điểm thi vẫn giống như hồi thi giữa kỳ, tôi vẫn thi ở lớp 1.

Trời vừa tờ mờ sáng, tôi đã đến địa điểm thi. Đứng ở trước cửa vừa uống sữa đậu nành vừa xem lại quyển ghi chép Toán mà Dư Hoài đưa cho tôi ra một lúc, bác nhân viên của trường cầm một chùm chìa khóa to đến mở cửa lớp 1.

“Chăm chỉ thế này cơ à! Đã ăn sáng gì chưa?” Bác ấy cười hỏi tôi.

Tôi gật gật đầu.

“Chăm chỉ đến sớm thế này chắc chắn sẽ thi tốt thôi!” Bác ấy tiếp tục nói.

Tôi lắc đầu phủ nhận: “Cháu học không giỏi đâu.”

“À!” Bác ấy quan sát tôi một lúc, lại nói tiếp: “Thảo nào. Đến sớm thế này là để ôm chân Phật hả? Bình thường không cố gắng, đến sớm thế này làm gì?”

Liên quan gì đến bác chứ! Ban nãy ai là người khen tôi chăm chỉ đến sớm hả? Đối mặt với bóng lưng còng còng của bác ấy, tôi gào thét vài cái.

Dư Hoài và Lâm Dương đều phải đến gần sát giờ thi mới vội vã vào phòng thi, Dư Hoài ngủ dậy đầu tóc rối bù, còn Lâm Dương lại gấp lấy gấp để.

Thi môn Văn cứ nhẹ nhàng mà nhanh chóng kết thúc. Dư Hoài nói rất đúng, dù làm văn có tốt hay không thì đều phải xem phong thủy. Mỗi lần thi văn xong, tôi đều không biết mình thi ra sao, dấu sao cũng là những chỗ nào trống thì tôi đều điền kín hết. Đề bài môn Văn lại là mấy cái thành công, thất bại cũ mèm, tôi dám cá, trong mười trang giấy thì có chín trang đều viết câu chuyện về Edison và phát minh bóng đèn của ông.

Rảnh rỗi không có gì làm liền làm về ba chiếc ghế xấu xí của Albert Einstein, cầm đồng lương hưu không hưởng thụ mà lại chạy đến chỗ thượng tá Sanders rán gà, không biết vì sao lại chặt cây anh đào của ông bố mang cho Washington... Thực ra, tôi cũng không biết những chuyện này là thật hay là giả, cũng không rõ bản thân thông qua con đường nào mà lại biết đến những danh nhân vừa miệt mài chăm chỉ lại vừa kì quái thế này. Thế nhưng, bây giờ bọn họ đều đang bám dính lấy đề thi văn của chúng tôi, bị dùng đủ loại câu chữ để bao lấy, bên trong từ đầu đến cuối đều là một sự say mê.

Chúng tôi không quan tâm những chuyện này là thật hay giả, cũng không quan tâm tình tiết có đủ chân thật hay không. Đây chỉ là một cuộc mua bán dùng giá trị quan tuyệt đối chính xác để đổi lấy điểm số mà thôi, từ nhỏ chúng tôi đã hiểu rõ điều này rồi.

No. 225

Mười một giờ rưỡi thi xong môn Văn, có hai lần được nghỉ giải lao ba mươi phút. Tôi lấy bình giữ nhiệt và một gói bánh cookies từ trong cặp ra, định nhân thời gian giải lao này học thuộc lại mấy công thức đơn giản.

Còn chưa kịp lấy quyển vở thì Dư Hoài ngồi ở phía sau đã kéo áo đồng phục của tôi.

“Sao cậu không đi ăn cơm đi?”

“Nhà ăn đông quá.” Tôi giải thích.

Dư Hoài chau mày: “Thế thì cũng không được chỉ ăn cookies, cậu không sợ bị nghẹn chết à?”

Ánh mắt tôi đều bị hai sợi tóc phất phơ trong gió của cậu ấy mê hoặc rồi, khó lòng có thể tập trung lực chú ý.

“Hả? À, không bị nghẹn đâu, tôi có mang theo nước nóng rồi.”

Cậu ấy bị giọng điệu của tôi làm cho vui vẻ: “Không đùa nữa. Tôi và Lâm Dương sẽ đến quán ăn đối diện trường ăn cơm, cậu cùng đi đi.”

Tôi không thể không nói thật: “Tôi muốn dành thời gian này để xem lại sách, không ăn bữa này thì cũng chết đói được.”

Không được nói là tôi có ôm chân Phật cũng không có tác dụng!

Ánh mắt của tôi lộ ra sự hung ác trong lòng, lời nói vừa đến miệng Dư Hoài bị tôi lườm liền nuốt trở lại.

“Nhưng tôi có nói với cậu là muốn mời cậu ăn cơm để đáp tạ cậu mà! Tối hôm qua cuộc thi đã có kết quả rồi, cậu không muốn biết à?”

“Hả? Thật á?”

Lâm Dương đằng sau Dư Hoài tiến lên, gật đầu cười với tôi.

“Thế cậu thi thế nào?” Tôi vội vàng hỏi.

“Vừa đi ăn cơm vừa nói, đi thôi!” Dư Hoài không nói lời nào liền kéo tôi ra ngoài.

Vì hôm nay thi nên giờ nghỉ trưa khá lâu, cổng trường không đóng. Tôi đi đằng sau hai bạn nam cao to, trên đường đi nhận được đủ các loại ánh mắt thăm dò, đặc biệt là Lâm Dương, nhìn rất đẹp trai nên dễ hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Cậu ta vốn dĩ quen biết khá rộng, đi vài bước lại gặp được người quen, còn chủ động chào hỏi những bạn nữ khác, tôi suýt nữa là bị ánh mắt của mấy cô nàng đó nướng chín.

“Cậu trốn đi đâu thế?” Dư Hoài hồn nhiên không cảm giác gì, đối với hành động trốn đông trốn tây giả vờ làm người xa lạ của tôi vô cùng khó hiểu: “Làm gì mà giống như bọn tôi là cảnh sát bắt được tên móc túi là cậu thế?”

Tôi trợn mắt nhìn cậu ấy. Cái khả năng liên tưởng kiểu gì vậy? Cậu có bản lĩnh như thế sao lúc làm văn lại không nặn ra được tí nào hả?

Cuối cùng cũng đến quán ăn, nhưng lại không tìm được chỗ ngồi. Lớp 11, 12 đều thi cùng một ngày với chúng tôi, học sinh cấp ba còn ghét nhà ăn hơn tôi nhiều. Họ thích ra ngoài ăn cơm, trong quán ăn lúc này đông nghịt học sinh, kín cả quán.

Sau khi Lâm Dương đi bán sách, ba chúng tôi khó khăn lắm mới tìm được một chiếc bàn nhỏ mà bà chủ chỉ ở trong góc để ngồi xuống, gọi đồ ăn xong, cuối cùng tôi cũng có cơ hội hỏi Dư Hoài về kết quả thi đấu.

“Đúng là thiên vị, sao cậu chỉ hỏi mỗi cậu ấy?” Lâm Dương cười xấu xa nhìn tôi.

Sau đó bị hai chúng tôi không thèm đếm xỉa đến.

“Tớ được giải ba.” Dư Hoài nói.

“Tối hôm qua bọn tớ đã ăn mừng rồi. Cho nên tối hôm qua mới ngủ muộn.” Lâm Dương cười, nói bổ sung.

Trong nháy mắt cả gương mặt tôi tràn ngập nụ cười.

So với hai câu cuối đề toán mà tôi làm, tin này còn khiến tôi vui hơn.

Thật kì lạ! Lần đầu tiên tôi có cảm giác vui mừng với chuyện chẳng liên quan đến mình. Trước đây, bố mẹ tôi có chuyện vui, đều coi như đó là chuyện gia đình mình, tôi sẽ được thơm lây; hỉ nộ ái ố ucar bạn thân

sẽ khiến tôi bận tâm, nhưng nếu nói lấy vui buồn của họ trở thành vui buồn của tôi thì tôi thật sự không làm được.

Chuyện của Dư Hoài lại không thế. Loại cảm giác này thật sự là kì diệu.

“Cậu có biết ý nghĩa của giải ba này là gì không? Sao vui vẻ thế? Lâm Dương thần bí hỏi.

Phải rồi, nó có ý nghĩa gì nhỉ?

Tôi nghi hoặc nhìn Dư Hoài, Dư Hoài hơi xấu hổ, biểu hiện trên mặt cậu ấy bây giờ với lần đầu tiên trong tiết địa lý trình bày ba định luật lớn của Johnnes Kepler y hệt nhau, đều tràn đầy sự đặc ý.

“Được giải ba toàn quốc là đã được tuyển thẳng vào đại học rồi! Mùa thu năm sau cậu ấy sẽ trở thành sinh viên.” Lâm Dương cười tuyên bố.

Đôi đũa trong tay tôi suýt nữa rơi xuống.

Còn tiếp...

43. Chương 41-2: Thi Cuối Kỳ (tiếp)

44. Chương 42-1: Điểm Đứt Gãy

45. Chương 42-2: Điểm Đứt Gãy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Người dịch: Hỏa Long Quả

Biên tập: Iris

No. 233

“Vì sao ạ?” Tôi hỏi ngớ ngẩn.

“Còn vì gì chứ!” Bố tôi cười hiền hòa: “Bố đưa con đi ăn có gì lạ đâu. Con xem con xem, không học hành đàng hoàng lại còn gửi tin nhắn cảm ơn gì đó, bố tạo điều kiện cho con học hành không phải là chuyện nên làm à? Con học chiêu này của ai không biết. Lại còn khách sáo với bố như thế!”

Bình thường tôi đã làm gì dữ dội với bố tôi ư? Chỉ vì một tin nhắn cảm ơn của tôi đã khiến bố tôi kích động đến mức chạy đến chỗ tôi học để đón tôi đi ăn cơm? Cảm tính như vậy, xóc nổi như thế, chẳng lẽ bố tôi thuộc cung Song Ngư? Có phải công việc của nhân viên văn phòng của thành phố quá thanh thoi rồi không?

Tôi bị dọa đến nỗi không quan tâm đến gì hết nữa. Dưới ánh mắt kì quái của Dư Hoài, tôi co cẳng chạy ra ngoài, vừa chạy ra cửa đã nhìn thấy bố tôi.

“Bố.”

Bố tôi vẫn giữ nguyên trạng thái cười ngạo nghễ của mình: “Đi thôi. Lên xe nào. Quanh đây đều là học sinh, nhất định các quán cơm đều chật ních rồi, bố đưa con đi sang chỗ khác ăn cơm.”

Tôi đang định nói thì nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau: “Cảnh Cảnh! Cảnh Cảnh!”

Ánh mắt bố tôi lập tức chuyển ra đằng sau lưng tôi.

Cả người tôi cứng đờ như pho tượng, khó nhọc nhích người từng cen-ti-mét một, sau đó trưng ra khuôn mặt vô cùng rạng rỡ.

“Dư Hoài? Cậu cũng đến đây hả? Sao tôi không thấy cậu nhỉ? Cậu ngồi hàng nào thế? Ha ha ha, thật là trùng hợp quá đi!”

Dư Hoài: “Cảnh Cảnh, có phải cậu bị ngốc...”

Tôi lập tức há miệng chặn họng cậu ấy lại, cố tiếp lời: “Bố ơi, con giới thiệu một chút. Đây là bạn cùng bàn với con – Dư Hoài. Học cực giỏi luôn, đứng đầu lớp đó, thường ngày hay dạy con Toán, cực kỳ nhiệt tình!”

Cả hai người đều bị sự nhiệt tình của tôi hoảng hồn, Dư Hoài vẫn là ánh mắt khó hiểu đó, sau đó rất lễ phép cúi đầu chào bố tôi: “Cháu chào chú, cháu là bạn cùng bàn của Cảnh Cảnh, Dư Hoài ạ.”

Lời tự giới thiệu của Dư Hoài làm tôi mất hồn.

Cảnh Cảnh Dư Hoài (Cảnh cảnh trong lòng). Tuy đã qua nửa năm nhưng bất cứ lúc nào nghe hai tên này ghép lại, tôi vẫn có chút rưng rưng.

Đúng là rất khớp mà.

Bố tôi cười hiền từ với Dư Hoài.

“Dư Hoài, ừm, lúc đi họp phụ huynh chú cũng nghe thầy giáo khen ngợi cháu, nghe nói cháu tham gia kì thi toàn quốc gì đó còn đạt được giải nữa. Giỏi quá, Cảnh Cảnh nhà chú mà có được một nửa của cháu thì chú đã vui lắm rồi. Cảm ơn cháu bình thường đã quan tâm Cảnh Cảnh!”

Bố tôi vỗ vai Dư Hoài, đúng đáng đáp của lãnh đạo khen ngợi “hậu sinh khả úy”, làm cho người khác buộc phải nhìn thẳng.

“Đi thôi, cùng nhau đi ăn cơm!”

Đang định nói: Không cần đâu chú thì bố tôi vẫn nhìn Dư Hoài nghiêm túc.

Dư Hoài lại gãi gãi đầu, cười nói: “VẬY cháu cảm ơn ạ.”

Bố tôi đi về phía đồ xe, ra hiệu bảo tôi đi theo. Tôi tức đến mức đá vào chân Dư Hoài một cái. Bữa này tôi mà nuốt nổi thì mới lạ đó.

“Sao cậu kệt xỉ thế hả? Tôi ăn không của nhà cậu à? Cậu xem bố cậu hào phóng biết bao.”

“Không phải chuyện đó.” Tôi sốt ruột đến mức muốn cắn cậu ấy một phát.

“VẬY sao cậu cứ bày ra bộ dạng trong lòng có quỷ thế.” Cậu ấy nói xong liền lêu lêu tôi rồi chạy theo bố tôi.

Tôi âm thầm nhìn bóng dáng của hai người đó, lặng lẽ thở dài.

Cậu chính là con quỷ trong lòng tôi đó.

No. 234

Đây là bữa cơm kì quặc nhất mà tôi từng ăn.

Sự e dè của tôi trái ngược hoàn toàn với cặp “bố con” vừa mới gặp mà đã như quen biết từ lâu. Hai người họ chém chuyện trên trời dưới biển, không biết có phải bình thường bố tôi bị tôi phũ nhiều rồi không mà bây giờ bắt gặp được một thanh niên tiếp chuyện mình là có thể nói đến hưng phấn như thế. Tôi còn không có chỗ để chen miệng nói câu nào. Dư Hoài từ khách biến luôn thành chủ, không biết có phải để báo thù tôi ngăn cậu ấy ăn cơm cùng không nữa. Cậu ấy nhìn tôi, cười gian manh: “Cảnh Cảnh ăn nhiều vào, đừng khách sáo.”

Đúng là làm tôi tức chết mà.

Nhưng mặt khác, trong lòng thấp thoáng được nếm chút vị ngọt.

Tôi nhìn bố tôi và con rể hợp nhau biết bao. Tuy hiện tại chỉ có tôi có thể nhìn xa như vậy, hai người họ vẫn không hiểu rõ được ý nghĩa trọng đại của lần gặp này nhưng sau này khi hai người nhớ lại đều vô thức giật mình. Hóa ra là như thế đó.

Ừm ừm. Nhất định sẽ như thế.

Tôi đang mừng thầm trong bụng thì bỗng dưng cảm thấy không khí rất tĩnh lặng.

“Sao vậy ạ?” Tôi hỏi lơ lơ.

Hóa ra hai người họ cứ chém, chém mãi mới phát hiện tôi cứ ngồi nhìn chăm chăm bàn ăn rồi chờ người ra, chỉ lo cười ngớ ngẩn một mình, biểu hiện vô cùng kì lạ.

Bị hai người họ nhìn đến nỗi dựng tóc gáy, tôi lập tức đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Không ngờ lúc tôi quay lại thì hai người đã động đến sự khác biệt quan điểm của nhau, tự dưng trầm xuống rồi.

“Điểm ban nãy chú nói cháu không đồng ý. Những người được coi là người hiền trong Trung Quốc cổ đại không để lại nhiều ảnh hưởng. Họ tôn sùng cũng chỉ là dùng cách thức của Chung Nam Kiệt Kinh nhập thế, lúc sai thì lùi một bước, lúc đúng thì tiến hai bước, nói trắng ra vẫn là đầu cơ trục lợi.”

Tôi ngó người ra nghe.

Đây là Dư Hoài ư? Bình thường cậu ấy là người có văn hóa như vậy à?

“Cháu đó, vẫn còn quá trẻ!” Bố tôi cười, nghe thì vẫn có vẻ khoan dung, cười ha ha nhưng tôi có thể nhận ra bố tôi đang đối đãi với Dư Hoài hết sức nghiêm túc: “Không ngoan và đầu cơ bản chất đều là bản năng đạt lấy cái lợi tránh cái hại đi của con người. Vấn đề trình độ không cần thiết cực đoan như vậy. Có một vài lời có thể cháu không thích nghe nhưng con người mà, biết càng ít về chuyện gì đó thì càng dễ hình thành cách nhìn đơn nhất, cố chấp.”

Dư Hoài có vẻ không phục song dường như cũng hiểu ra, đang cúi đầu suy nghĩ.

“Ý ban nãy của chú là cực đoan xuất phát từ không hiểu biết ạ?” Cậu ấy nghiêng đầu hỏi.

Bố tôi bỗng dưng hỏi tôi: “Cảnh Cảnh, con thấy sao?”

Con thấy gì cơ?

Tôi nhìn Dư Hoài theo bản năng, vô ý cúi đầu nói: “Con thấy Dư Hoài nói có lí, làm người vẫn nên dừng.. dừng đầu cơ, chân thành một chút vẫn hơn.”

Cái gì gọi là một câu đắc tội hai người? Chính là câu của tôi.

Đối với kẻ ủng hộ trình độ thấp kém như tôi, Dư Hoài tỏ ra hết sức chê bai, còn bố tôi thì vẻ mặt tang thương, viết lên hàng chữ: Con gái lớn không giữ được mà!

No. 235

Lúc về đến lớp học, Dư Hoài nói với tôi: “Cậu có bố tốt thế, rất có tư tưởng, thông minh lại biết nhìn xa trông rộng. Sao những ưu điểm này bình thường không thể hiện trên người cậu nhỉ?”

Tôi như chất chứa nhiều tâm sự, lắc lắc đầu: “Đúng là mù công cốc mà.”

Tôi không biết nên phản kích lại lời của Dư Hoài ra sao, chỉ còn cách đổi chủ đề: “Này, chúng ta đổi chỗ đi. Cậu lên ngồi chỗ tôi, nhìn rõ lắm luôn, chỉ là vài lúc ăn ít bụi phấn thôi. Mất cậu đỡ hơn chưa?”

Cậu ấy chợt cười, lắc đầu nói: “Cảnh Cảnh, cậu đúng là một cô gái tốt, lại còn đơn thuần nữa.”

Câu chuyện bỗng chuyển từ cha hồ con chó biến thành biểu dương khen ngợi, tôi không theo kịp nữa. Sau khi nói chuyện xong với bố tôi, đúng là Dư Hoài hơi kì lạ.

Dư Hoài khẽ cười: “Nhưng lớp trên nghĩ quá nhiều, làm quá tốt thì lớp dưới tự nhiên sẽ đơn giản, không có tâm địa gì.”

Nói xong, cậu ấy xoa đầu tôi rất tự nhiên và nói: “Cảnh Cảnh, thật ngưỡng mộ cậu.”

Sau đó cậu ấy trở về chỗ, để lại tôi đứng như trời trồng ở đó.

“Thế có đổi chỗ không hả?” Tôi hét lên.

“Không đổi, tôi ngồi ngoài cửa còn phản ứng nhanh hơn cậu. Đổi con khỉ!”

Bóng lưng của Dư Hoài vẫn quen thuộc như thế, cao lớn rộng rãi nhưng gầy guộc, lúc bước đi hơi nghiêng ngả, luôn xiêu vẹo và vẫn tỏa nắng như thế. Nhưng bỗng chốc một phút giây nào đó, cậu ấy lại tỏ ra bản thân không hề đơn giản như vậy.

Cậu ấy chất phác đơn giản như thế, ấy vậy mà lại nói, thật ngưỡng mộ cậu đơn thuần như thế, Cảnh Cảnh.

Tôi sớm đã biết cậu ấy rất ưu tú.

Nhưng đó không phải là nguyên nhân đích thực khiến tôi cảm thấy cậu ấy xa vời đến thế.

Tôi chợt nhận ra rằng tuy tôi ngồi bên cạnh cậu ấy, mỗi ngày tiếp xúc hơn mười tiếng đồng hồ, quen với khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu ấy đến nỗi có thể vẽ ra được nhưng tôi lại thật sự không hiểu cậu ấy. Đôi khi cảm giác hiểu cậu ấy thêm một chút, ví dụ như phát hiện cậu ấy sẽ trở nên yếu mềm, mất tự tin vì kì thi nhưng chỉ là sự đồng cảm, gần gũi trong khoảnh khắc, ngay mấy giây sau lại quay trở về điểm xuất phát.

Trong quỹ đạo thời gian của chúng tôi, thứ mà tôi có đều là những điểm đứt gãy vụn vặt, không thể ghép lại thành một Dư Hoài hoàn chỉnh được.

No. 236

Bữa cơm tối hôm đó, bố tôi long trọng khen ngợi Dư Hoài.

Đại khái là học sinh thi đỗ Chấn Hoa quả không tầm thường, không những có thành tích tốt mà còn phát triển toàn diện, rất có đầu óc, suy nghĩ riêng, học rộng biết nhiều, tuy vẫn còn trẻ người non dạ nhưng rất có tương lai.

Tôi còn lo sau khi tranh luận một hồi bố tôi sẽ có cách nghĩ khác, không ngờ còn đánh giá cao Dư Hoài đến vậy. Tôi nghe vui như mở cờ trong bụng nhưng đành phải kìm nén lại, lập tức tỏ vẻ như không quan tâm.

Bố tôi nói một hồi tràng giang đại hải xong mới quay về chủ đề chính: “Cảnh Cảnh, con phải học hỏi thằng bé nghe chưa.”

“Vâng, tất nhiên rồi ạ.” Tôi gật đầu.

Bố tôi ngó người.

Trước đây, mỗi lần bố tôi khen ai bên hàng xóm hoặc nhà anh em người thân, tôi đều cau có mặt mày, chỉ im lặng thể hiện bất mãn.

Nhưng mà, bố tôi quả là một người đàn ông thật đáng yêu.

Ông tổng kết tất cả những thay đổi này đều do con gái ông đã hiểu được khổ tâm của người cha này.

No. 237

Tân Đông Phương dạy liên tiếp trong mười một ngày và kết thúc trước Tết.

Dư Hoài chỉ kiên trì được một tuần.

Cuối cùng thì cậu ấy vẫn không đồng ý đổi chỗ với tôi. Trước hôm cậu ấy rút lui, tôi như có dự cảm, chốc chốc lại ngoảnh đầu xuống nhìn, mỗi lần như vậy đều bắt gặp lúc cậu ấy đứng dậy chạy ra ngoài.

Tôi gửi tin cho cậu ấy: Cậu sao thế?

Buồn vệ sinh.

Mới có mấy phút mà! Cậu định đi bao nhiêu lần hả? Cũng không phiền hà chạy đi chạy lại sao, không phải có bệnh gì chứ?

Cậu mới có bệnh đó.

Cậu nhìn tôi đi, tôi mấy tiếng rồi còn chưa có động tĩnh gì đây.

Rất lâu sau cậu ấy cũng không trả lời.

Đến khi tôi sắp quên mất chuyện này, điện thoại chợt rung.

Dư Hoài đáp: Tất nhiên, người lười, bàng quang cũng lớn mà.

... Khi gió nhà cậu. Tôi gặp điện thoại lại, vừa thăm chữ vừa bĩu môi.

Cậu biết không? Nhắn tin với người mà mình thích cùng làm tổn thương nhưng quyết không nhắc đến thích những tâm tư đó hay không là chuyện rất rất vui.

Dầu sao bây giờ tôi mới biết.

Sau này nghĩ rồi Dư Hoài mới nói cho tôi, cậu ấy chạy đi vệ sinh là vì cậu ấy uống một bụng nước thuốc hạ sốt nhưng không những không hạ sốt mà suýt nữa còn làm vỡ bàng quang cậu ấy mất.

Cuối cùng Dư Hoài vẫn không thể dùng hơi nước xông mắt để khống chế sự phát triển của cái mụn, sau đó cậu ấy sốt cao và phải nhập viện.

Tôi xin bố tôi tiền để đi mua bút ghi âm, ghi âm lại bài giảng của thầy. Tất nhiên để tiết kiệm điện, lúc kể chuyện cười, diễn kịch, hoặc nói liên tiếp “thần chết đến rồi”, tôi đều không ghi âm lại.

Tôi cất bút ghi âm và sổ tay ghi chép của mình vào ngăn bàn thật cẩn thận rồi gửi tin nhắn cho Dư Hoài: Cậu cứ an tâm dưỡng bệnh đi, tôi chép tất bài rồi, còn ghi âm lại nữa. Đừng sốt ruột, sẽ không khiến cậu bị bỏ lỡ nội dung quan trọng đâu.”

Haiz, nếu bố tôi biết được người con trai mà con gái ông quan tâm đầu tiên không phải là ông, ông sẽ đau lòng biết bao nhiêu đây...

Hết

46. Chương 43: Sự Cố Ngoài Ý Muốn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Người dịch: Hỏa Long Quả

Biên tập: Iris

No. 238

Dầu hiệu Tết đến chủ yếu là bố tôi lần lượt chuyển gạo, dầu đậu nành, thẻ ưu đãi, quýt, táo, cá băng thông rộng... từ công ty phát về nhà.

Từ trước đến nay tôi vẫn không hề có cảm giác gì với Tết. Sự mong ngóng Tết của người Trung Quốc xưa kia xuất phát từ sự thiếu thốn về vật chất. Đặc biệt là đối với một số khu vực nông thôn miền Bắc mà nói, cơ hội mặc quần áo mới, ăn cá, ăn thịt, dọn dẹp nhà cửa đều rất hiếm, sao có thể không háo hức đây?

Hồi nhỏ vẫn cảm thấy đến nhà ông bà nội rất vui nhưng bây giờ chỉ thấy chán. Tối 30 chẳng có gì đặc sắc, vẫn phải đối mặt với sự gặng hỏi tình hình học tập của cô dì chú bác, chỉ nghĩ đến đã thấy ghét rồi.

Lâm Phàm sung sướng, tung tăng chạy đến hỏi tôi: “Chị ơi, sắp sang năm mới rồi, sao chị lại không vui thế?”

Tôi vò vò đầu thằng bé, cười nói: “Em cố trân trọng giây phút này đi, bây giờ đối với em Tết vẫn còn là chuyện vui.”

Lâm Phàm gật đầu: “Có tiền mừng tuổi là vui rồi ạ.”

Ngừng một lát, lại bổ sung: “Nếu mà Tết Thanh minh cũng có tiền mừng tuổi thì em cũng thích Tết Thanh minh.”

Ừm ừm, em chết rồi thì Tết Thanh minh sẽ nhận được tiền thôi. Tôi cười rồi giục Lâm Phàm đi thay quần áo mới, chúng tôi xuống nhà đốt pháo mừng.

Thằng bé Lâm Phàm nghịch ngợm tất nhiên rất thích đốt pháo, may mà người chị này tuy không thích thú lắm nhưng cũng không sợ. Cho nên, bố tôi đã mua rất nhiều pháo mà bố tôi cho rằng chỉ số an toàn cao, để tôi cùng em ấy đi xuống dưới nhà chơi.

Trong số những quả pháo chỉ số an toàn cao, tất nhiên không có loại “Hai đạp chân” mà Lâm Phàm thích. Bố tôi nói, năm nào tin tức cũng đưa tin có người vì đốt pháo “Hai đạp chân” mà bị nổ nửa đầu.

“Nửa khuôn mặt cũng mất, mắt còn thụt vào trong nữa!”

... Bố ơi, bố có thể đừng nói những lời kinh khủng như thế với trẻ con đang ngây thơ chơi đùa được không? Chúng tôi mặc xong quần áo rồi đi ra ngoài, bỏ lại sau lưng những lời dằn dò của bố và cô Tề.

No. 239

“Em muốn đốt cái nào trước nào? Con bướm nhỏ được không?” Tôi lật đi lật lại trong túi ni lông rồi lấy một quả pháo còn bé hơn bao diêm ra, bên trên còn vẽ đôi cánh nhỏ màu vàng.

“Đây là con ong mà chị.” Lâm Phàm nhìn tôi chăm chọc.

Rất nhanh tôi đã hiểu được tại sao nó gọi là con ong, châm lửa rồi đặt xuống đất, nó sẽ nhanh chóng hướng lên trời nổ tung tóe, phát ra âm thanh như con ong nhỏ bị cháy mông.

Ban đầu tôi còn hơi nhát, nhưng sau khi đốt thành công mấy quả pháo đơn giản, không tóe ra tia lửa thì gan chúng tôi càng ngày càng lớn.

Có lúc mùi thuốc pháo cũng rất thơm.

Kể cả khi gan to rồi, tôi vẫn rất cẩn thận. Rất nhiều lần châm pháo xong, chúng tôi đều lập tức tránh đi, nhưng qua hơn nửa phút vẫn không có động tĩnh gì. Lâm Phàm nghĩ là đang cháy dở thì bị tắt, sốt ruột định chạy qua đó xem sao thì liền bị tôi ngăn lại.

“Dù sao trong túi còn nhiều mà, cũng không thiếu một hai cái, mình không cần cái đó nữa, nhờ may xảy ra chuyện gì thì sao?” Tôi nhanh chóng lấy những quả pháo khác để thu hút sự chú ý của thằng bé.

Lúc này trời đã sẩm tối. Lâm Phàm vốn định buổi tối ra ngoài chơi, vì ban ngày đốt pháo không đẹp. Tôi kéo thằng bé lên tầng. Thằng bé không chịu, nhất quyết muốn đốt mấy quả pháo đẹp làm kết thúc.

Tôi đành lấy ra một quả pháo như gậy Như Ý. Tôi cũng không biết loại này gọi là gì nhưng hồi nhỏ tôi từng chơi cái này, chỉ cần châm một đầu và hướng lên trên trời, quả pháo này sẽ giống như khắc đờm, mỗi giây lại phun ra vô số màu sắc.

Tất nhiên không phải là loại tuôn ra hoa, chỉ là những ánh sáng màu khác nhau mà thôi, vẽ ra một đường cong sau đó lại rủ xuống, rồi tan biến giữa không trung.

Hồi nhỏ tôi đều gọi nó là pháo khắc đờm đủ sắc màu.

Tuy Lâm Phàm không vui nhưng cũng không còn cách nào khác, thằng bé vẫn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, hiểu chuyện.

Tôi bảo thằng bé cầm pháo lệch hướng góc 45 độ, sau đó châm diêm, cẩn thận đốt đầu pháo hướng ra phía ngoài.

Tất cả ba quả pháo đều bình thường, trong bóng đêm xanh đen, vẽ ra muôn vàn tia sáng rực rỡ và mỏng manh.

Lâm Phàm ngửa mặt lên nhìn tôi cười.

Nhưng đúng trong khoảng khắc đó, quả pháo như bị điên, từ đầu tay Lâm Phàm cầm cũng phun ra tia lửa.

Sau ánh sáng chói mắt đó, tôi chỉ có thể trở mắt nhìn mặt Lâm Phàm bị thuốc pháo hun đen, phần trước ngực áo lông nhung cũng bị rách một lỗ lớn, tất cả đều đen thui.

Thằng bé nghiêng ngả về đằng sau rồi ngã lộn xuống đất.

Cả quá trình diễn ra quá đột ngột, nhưng trong mắt tôi cứ như động tác quay chậm, đầu óc tôi trống rỗng. Gây pháo rơi xuống đất vẫn tiếp tục phun ra tia lửa, tôi nhảy sang lấy chân đá nó ra xa, sau đó quay đầu lại xem tình hình của Lâm Phàm.

Vẫn may, nhìn mặt thì không có vết thương ngoài da nào, không ảnh hưởng đến bề ngoài, chỉ là không biết có phải trước ngực đã bị thương hay không, tôi nóng vội đến mức nước mắt rơi lã chã.

Lúc đi ra ngoài không mang điện thoại, không có cách nào để gọi 120 hoặc báo cho bố mẹ tôi. Gần đến Tết, các cửa hàng quanh đó đều đã đóng cửa hết, tôi dáo dác nhìn xung quanh, đến một người đi bộ cũng không có. Tôi tuyệt vọng chờ mấy giây nữa sau đó cắn răng bế Lâm Phàm lên và công thẳng bế lên.

Lúc đầu không đứng dậy nổi nên trực tiếp quỳ luôn xuống đất, giữa mùa đông, đầu gối bị đập xuống đường nhựa đau điếng. Tôi không còn phân biệt được nước mắt của tôi là do quá sợ hay quá đau, dấu sao cũng không nhìn rõ được đường.

Cả con đường tôi vừa đi vừa trèo, cố gắng đến cổng khu chung cư thì tôi không còn sức để công Lâm Phàm lên tầng nữa, chỉ còn cách để Lâm Phàm xuống mép đường rồi chạy thật nhanh lên nhà.

Cũng may nhà tôi ở tầng ba, tôi đập cửa như không muốn sống nữa, người mở cửa là cô Tề.

“Cảnh Cảnh, con sao thế?” Cô ấy nhìn thấy bộ dạng đứng trước cửa của tôi, theo bản năng cảm thấy có chuyện bất thường, hỏi: “Phàm Phàm đâu?”

“Cháu không có cách nào công em ấy lên đây. Em ấy vẫn ở tầng một, nhanh lên, mau gọi cấp cứu, em bị pháo nổ làm bị thương rồi, bây giờ đang hôn mê...”

Tôi bị nước bọt làm sặc, ho liên hồi, cô Tề sưng người, khuôn mặt đang bình thản tự dưng tức điên lên, ngay giây sau dùng lực đẩy tôi ra, chạy như điên xuống tầng một.

Vốn dĩ tôi đã không còn sức, cũng không đứng vững được nữa, bị cô ấy đẩy mạnh như thế nên gáy tôi bị đập mạnh vào tường, trước mắt tôi chỉ toàn là màu trắng.

Cũng may chưa ngất đi. Tôi dựa vào tường quỳ xuống, đầu quay cuồng, những ngôi sao quay quay xung quanh đầu cũng dần dần biến mất, cuối cùng có thể nhìn rõ mọi thứ.

Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là đôi dép lê của bố tôi.

Bố tôi ngồi xuống, sờ gáy tôi hỏi, Cảnh Cảnh, con không sao chứ? Cảnh Cảnh? Cảnh Cảnh?

Tôi kìm lại sự chua xót trong lòng, lắc lắc đầu.

“Bố ơi, mau gọi cấp cứu. Lâm Phàm...”

“Bố nghe thấy rồi. Gọi cấp cứu không nhanh bằng bố tự lái xe. Cảnh Cảnh, con đợi ở nhà đi, mau nằm xuống một lát, có chuyện gì gọi điện cho bố. Bây giờ bố đưa nó đi viện.”

Giọng của bố tôi vẫn bình bình, không gấp không vội, có sức mạnh làm người ta an tâm. Trước đây tôi không hề phát hiện ra.

“Bố ơi!” Tôi kéo vạt áo của bố tôi lại theo bản năng, định giải thích là lỗi của tôi nhưng lại nén lại.

Không cần nhiều lời cũng không nên trì hoãn thời gian, bố tôi sẽ tin tôi.

Bố tôi dìu tôi đứng dậy, sau đó về phòng lấy chìa khóa và ví tiền, điện thoại, rồi gấp rút chạy xuống lầu.

Tôi nhìn không rõ biểu cảm của bố tôi lúc rời đi. Cái gì tôi cũng không nhìn rõ nữa, không biết là vì chóng mặt hay do nước mắt.

No. 240

Tôi vào nhà rửa mặt, cuộn mình trên sofa rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc. Gáy tôi vẫn còn rất đau nhưng cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là tôi không phòng bị gì nên bị đập vào tường hơi mạnh.

Tuy ám ức nhưng tôi vẫn lo cho tình trạng của Lâm Phàm hơn.

Tôi nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho mẹ tôi.

Bình thường mẹ tôi sẽ ngắt lời tôi, trực tiếp đưa ra kết luận – chính là dạy dỗ tôi, nhưng lần này, trong điện thoại, mẹ rất bình tĩnh nghe tôi kể hết mọi chuyện.

Có lẽ là vì tôi không kể với mẹ chuyện cô Tề đẩy tôi.

Mẹ tôi lạnh lùng: “Chuyện này không phải trách nhiệm của con, nhưng bây giờ quan trọng nhất là thằng bé thế nào rồi.”

Mẹ nói sẽ gọi điện cho bố tôi, sau đó đến bệnh viện xem sao.

“Mẹ nắm được tình hình rồi sẽ gọi điện cho con. Đừng lo lắng.”

Tôi ngồi chờ ra bên mép giường một tiếng đồng hồ, sau đó nhận được tin mẹ cũng đã đến bệnh viện thành phố.

“Không nguy hiểm đến tính mạng, cũng không bị thương nghiêm trọng, nhưng thằng bé vẫn chưa tỉnh lại. Đừng lo, tối nay bố con và dì đó có lẽ đều phải trực bên cạnh, con qua chỗ mẹ ở hai ngày đi.”

No. 241

Mẹ tôi làm việc luôn dứt khoát nhanh nhẹn. Tôi ở nhà lại chờ một tiếng đồng hồ nữa, sắp xếp ít quần áo và sách vở, mẹ đã đỗ xe ở dưới tầng rồi.

“Không có vết thương bên ngoài nào rõ rệt, nhưng chỗ ngực hơi bị bầm, lại có thêm chút kích động, đường hô hấp bị phao thuốc làm sặc nên mới ngắt đi. Nghỉ ngơi hai ngày là sẽ không sao nữa, cũng sẽ không để lại di chứng gì, yên tâm đi.”

Từ rất lâu rồi mẹ tôi không còn nói những lời dịu dàng như thế với tôi.

Tôi gật gật đầu, đặt túi du lịch vào hàng ghế sau rồi ngồi vào ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn.

Mẹ tôi thở dài, khởi động xe.

Suốt quãng đường, chúng tôi đều không nói với nhau câu nào.

Trước giờ tôi đều phóng đại nỗi buồn tẻ của cuộc sống đơn thân, để bản thân mỗi ngày đều vui vẻ một cách ngu ngốc. Vậy mà những mối quan hệ gia đình yếu ớt này ẩn chứa bao nhiêu lỗ hổng, chỉ một chút thử thách đã làm lộ ra chân tướng.

Không phải tôi là người không hiểu chuyện, không hiểu lí lẽ. Tôi rất hiểu cô Tề. Trước đây, về mặt mẹ kế thì cô Tề đạt điểm tối đa, hoàn mỹ đến mức không giống người thường, cứ như cảm xúc không hề lên xuống; cho đến trước khi cô ấy đẩy tôi, tôi nhìn thấy trong đôi mắt nóng vội và căm phẫn của cô ấy là một người mẹ muốn bảo vệ con mình.

Có đối tốt nữa với con người khác cũng chỉ có mức độ mà thôi, quan tâm con mình mới là không giữ lại chút gì, không còn cả lí trí.

Chuyện này khiến người ta bất lực ở chỗ cô ấy không sai, tôi cũng không sai, nhưng cô ấy đã làm tổn thương trái tim tôi, còn tôi đã làm con cô ấy bị thương.

Cả hai chúng tôi đều hiểu rõ, sớm muộn cũng sẽ có chuyện như thế này, sớm muộn cũng có ngày này.

Cả hai chúng tôi đều cẩn thận trốn tránh, nhưng kết cục vẫn xảy ra rồi.

No. 242

Trước khi đi ngủ, tôi nhận được cuộc gọi từ bố, nói lại tình hình mẹ tôi đã nói với tôi một lần nữa.

“Bố biết không phải lỗi của con. Bây giờ chỗ này hơi loạn, con hãy ở bên mẹ con mấy ngày đi, bố có lỗi với con.”

Tôi cười, biết bố khó xử nên cũng không nói gì, cứ thế tắt máy.

Mẹ tôi đánh răng trong nhà tắm, nghe được điện thoại thì nói với tôi gì đó, lúc đi đến viện mẹ cũng giải thích cho tôi rồi.

“Xem ra mẹ thằng bé cũng rất hiểu chuyện. Thằng bé cũng không bị gì lớn, cô ấy cũng không nhất thiết phải chuyển bé xé ra to, còn khách sáo nói với mẹ nào là trách con cô ấy nghịch ngợm, không trách con.”

“Bọn họ sẽ cảm thấy con gọi điện cho mẹ để cáo trạng.” Tôi cười khổ: “Nhất là nghĩ đường thoái thác gì đó.”

Mẹ tôi chau mày, sự dịu dàng trước đó cũng bay sạch: “Tất nhiên mẹ đi đến đó để gỡ rối cho con, con cũng có nói dối đâu. Mặc kệ trong lòng cô ta nghĩ thế nào, dù sao mẹ cũng nói xong rồi, cô ta cũng không bới móc gì. Đợi con cô ta tỉnh lại, hỏi là biết có chuyện gì thôi! Được rồi, được rồi. Con đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện này đáng lẽ không nên để con phải nghĩ.”

Mẹ tôi ngừng lại, bỗng dưng thở dài, sau lại nói: “Cũng không biết bố con làm sao nữa. Thôi, đều do người lớn bọn mẹ không tốt.”

Mẹ ôm lấy tôi, vỗ vỗ lưng tôi nói: “Cảnh Cảnh, bố mẹ khiến con phải chịu ảm ức rồi.”

Vốn dĩ tôi vẫn rất ổn.

Bỗng nhiên mẹ nói ra câu đó làm tôi khóc như con nấc.

Hết

47. Chương 44: Học Kỳ Mới

48. Chương 45: Người Của Ông Đây!

49. Chương 46: Tương Lai Rất Quan Trọng

50. Chương 46-2: Tương Lai Rất Quan Trọng (tiếp)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-tuyet-voi-nhat-cua-chung-ta>